

ספר הערב רב וכל המסתעף על פי ספרי הזוהר המחולק ללימוד יומי חלק א'

א. הערב רב וכל המסתעף חלק א'	על פי ספר הזוהר סדר בראשית.
ב. הערב רב וכל המסתעף חלק ב'	על פי ספר הזוהר סדר שמות.
ג. הערב רב וכל המסתעף חלק ג'	על פי ספר הזוהר סדר ויקרא.
ד. הערב רב וכל המסתעף חלק ד'	על פי ספר הזוהר סדר במדבר.
ה. הערב רב וכל המסתעף חלק ה'	על פי ספר הזוהר סדר דברים.
ו. הערב רב וכל המסתעף חלק ו'	על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר.
ז. הערב רב וכל המסתעף חלק ז'	על פי ספר הקדוש זוהר חדש.

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמיים
וכן נסים יחד שבטי ישראל את ספר הזוהר הקדוש שנה בשנה
בהילולת הרשב"י

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
שבט תשע"ד לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין-בית שמש
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

מפעל
**הזוהר
העולמי**
סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובשמחות
ולכל החברים וידידים לזיכוי הרבים ולזכות ללמוד
תורה לשמה, וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים
צדיקים, ועליו נאמר "אם תוציא היקר מזולל כפי
תהיה", הוא מברך והקב"ה מסכים אתו אכי"ר.

הרשב"י קובע:

"בספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים"
מחפשים מפיצים למליוני דפי הזוהר בכל העולם
מחפשים תורמים להדפיס מיליוני דפי הזוהר לחלקם
ל-15 מליון יהודים בחנם

האם יש מחשב שיוכל לחשב את הזכות הגדולה שיכולים
לזכות בכסף קטן?

גדולי הדור פסקו! תרמו אל מפעל הזוהר העולמי, (ישירות
לדפוס) והיו שותפים להצלת עם ישראל על ידי חלוקת דפי זוהר
היומי, ספרים ועלונים בחינם: 0527-651911

סדר הלימוד ליום א תמוז [יום 267 בשנה]

ועכ"ד אריכו דגלותא, ותיקונין דאתקנו ביה, משיזבין ליה ממותא - וזכותא דמארי קבלה מתקפין ליה לההוא טוב לאתפרשא מגו רע בלא האי מותא - בגין כך והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וכו' בזמנא דאתמר ביה והיתה עת צרה וכו', כדין והמשכילים יזהירו לאתקפא בנהירו דילהון למיהב ליה חייך ודאי - כדין ותרא אותו כי טוב הוא ותחמול עליו ודאי - דבהיא שעתא אתמר ביה ותשם בסוף, בסוף יומיא - על שפת היאור, בזמנא דאתהדר חזיר מיער, חזיר מיאור - ותתצב אחותו מרחוק דא שכינתא - לדעת מה יעשה לו ודאי, כדין ותחמול עליו

ועכ"ד אריכו דגלותא, ותיקונין דאתקנו ביה, משיזבין ליה ממותא. וזכותא דמארי קבלה מתקפין ליה לההוא טוב לאתפרשא מגו רע בלא האי מותא. בג"כ והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וכו' בזמנא דאתמר ביה והיתה עת צרה וכו' (דניאל יב א) כדין והמשכילים יזהירו לאתקפא בנהירו דילהון למיהב ליה חייך ודאי. כדין ותרא אותו כי טוב הוא ותחמול עליו ודאי. דבהיא שעתא אתמר ביה ותשם בסוף, בסוף יומיא. על שפת היאור, בזמנא דאתהדר חזיר מיער (תהלים פ יד) חזיר מיאור. ותתצב אחותו מרחוק דא שכינתא. לדעת מה יעשה לו ודאי, כדין ותחמול עליו.

בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתיהבת להון לוחין מסטרא דעץ החיים, וכדין הות אורייתא בלא מחלוקת, ולבתר אתיהיב להו מסטרא דעץ הדעת ט"ו - וכדין אשתכח תמן ימינא ושמאלא, היתר ואיסור, כשר ופסול, טהור וטמא

- דעץ החיים איהו כלל, תמן מתחברן ימינא ושמאלא בחיבורא חד - אבל עץ הדעת ט"ו איהו פרט, תמן אשתמודען מילין כל חד לסטריה - בגין כך דא מכשיר ודא פוסל, דא מטמא ודא מטהר, וכלא מההוא יובילא נפיק, דאתמר ביה אלו ואלו דברי אלקים חיים - ואע"ג דמתפרשן לתתא, לעילא כלא איהו חד - וכלא אוקמוה רבנן אל אחד נתנן פרנס אחד אמרן, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דביה ומשה היה רועה לדברא עלמין, ושכינתא מסטרא דא, כי רועה היא - וקב"ה איהו כללא דכלהו נהורין עלאין, דאתמר ביה גדול ה' ומהולל מאד - גדול מסטרא דימינא, ומהולל מאד מסטרא דשמאלא, דתמן ניגונא דליואי, וכלא באן אתר אפקיד, אלא בעיר אלקינו דא שכינתא, בעיר אלקינו מסטרא דער"א, בג"כ הר קדשו, דהא כמה דרגין מתפרשן בשכינתא, אבל חד נקודה טמירתא איהי ולא אתמשכת אלא למלכא, הר קדשו ודאי, ותמן יהיב כלא בחיבורא חדא, כמה דאיהו כליל כלא הכי

ועוד בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתיהיבת להון לוחין מסטרא דעץ החיים. וכדין הות אוריתא בלא מחלוקת. ולבתר אתיהיב להו מסטרא דעץ הדעת ט"ו. וכדין אשתכח תמן ימינא ושמאלא היתר ואיסור כשר ופסול טהור וטמא. דעץ החיים איהו כלל, תמן מתחברן ימינא ושמאלא בחיבורא חד. אבל עץ הדעת ט"ו איהו פרט, תמן אשתמודען מילין כל חד לסטריה. בג"כ דא מכשיר ודא פוסל דא מטמא ודא מטהר. וכלא מההוא יובילא נפיק, דאתמר ביה אלו ואלו דברי אלקים חיים (עירובין יג ע"ב). ואע"ג דמתפרשן לתתא, לעילא כלא איהו חד. וכלא אוקמוה רבנן (חגיגה ג ע"ב) אל אחד נתנן

פרנס אחד אמרן, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דביה ומשה היה רועה (שמותג א) לדברא עלמין. ושכינתא מסטרא דא, כי רועה היא (בראשית כט ט). וקב"ה איהו כללא דכלהו נהורין עלאין, דאתמר ביה גדול ה' ומהולל מאד (תהלים מח ב). גדול מסטרא דימינא. ומהולל מאד מסטרא דשמאלא, דתמן ניגונא דליואי. וכלא באן אתר אפקיד. אלא בעיר אלקינו דא שכינתא, בעיר אלקינו מסטרא דעד"א. בג"כ הר קדשו. דהא כמה דרגין מתפרשן בשכינתא, אבל חד נקודה טמירתא איהי דלא אתמשכת אלא למלכא, הר קדשו ודאי. ותמן יהיב כלא בחיבורא חדא, כמה דאיהו כליל כלא הכי.

לבתר מתמן אתפרשן מילין בפרט, כל חד לסטריה - על רזא דא כתיב תדשא הארץ וכו' למינו - דהא תמן כל אינון חילין דאזדרעו בכללא חד, תבין ומתפרשן לזינייהו, כל חד באתריה כדקא יאות - דשא עשב וכו', אלין נשמתין דצדיקיא, וכלהו בריין נמי

לבתר מתמן אתפרשן מילין בפרט, כל חד לסטריה. על רזא דא כתיב תדשא הארץ וכו' למינו (בראשית א יא) דהא תמן כל אינון חילין דאזדרעו בכללא חד, תבין ומתפרשן לזינייהו, כל חד באתריה כדקא יאות. דשא עשב וכו' אלין נשמתין דצדיקיא, וכלהו בריין נמי.

לבתר תוצא הארץ נפש חיה וכו' (שם שם כד) אלין מלאכיא ממנן דאתמניאו על כל מילין דעלמא. וכלא לזינייהו אתחזי ונפיק. ורבנן אוקמוה כל דבור שיוצא מפי הקב"ה נעשה ממנו מלאך (חגיגה יד). ורזא דמלה בשעתא דנפיק דבור, מיד מלאך חד ודאי נפיק

ואזדמן לקבלא ליה, ואתמני עליה כדקא חזי. ומאן אתר נפק. אלא מההוא דבור ודאי. דאית קול ואית דבור. קול לגו דלא אשתמע, ודיבור לבר דאשתמע, ומניה נפקין מלאכין אלין דאתמר בהו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו (תהלים קג כ) ולא בקולו. דהא מהאי דבור נפקין ומיניה נטלין. אבל ישראל, לשמוע בקולו ודאי, דמחיצתן לפנים ממלאכי השרת (דברים רבה א י). דכתיב כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל (במדבר כג כג).

סדר הלימוד ליום ב תמוז [יום 268 בשנה]

לזמנא דאתי כלא יתתקן, בזמנא דיתחברון תרין אלנין אלן למהוי חד, דאתמר בהו והיו לאחדים בידך - וכיון דאלנין אתחברו, כלהו ענפין הכי נמי מתחברן - בההוא זמנא כתיב אפרים לא יקנא את יהודה וכו' - דהא ענפין בתר שרשין אזלן, וכיון דאתחברו שרשין לעילא ותתא, מתחברן ענפין נמי, דלית ס"א דאפרישת לון, דאתמר בה ונרגן מפריד אלוף - מאי נרגן, אלא כד"א דברי נרגן כמתלהמים, וירגנו וכו' - דהא ס"א לא אפרישת דרגין אלא מגו קטרוגא דילה, דסלקת מאתרה מתתא לעילא - כדין מפריד אלוף דא אל"ף ו, דו' דא קב"ה, וא' דא שכינתא, ורזא דמלה ו"א הא ז', פירוודא בין שית לשבע, מפריד אלוף ודאי

ולזמנא דאתי כלא יתתקן, בזמנא דיתחברון תרין אלנין אלין למהוי חד, דאתמר בהו והיו לאחדים בידך (יחזקאל לז יז). וכיון דאלנין אתחברו כלהו ענפין הכי נמי מתחברן. בההוא זמנא כתיב אפרים לא יקנא את יהודה וכו' (ישעיה יא יג) דהא ענפין בתר שרשין אזלן, וכיון

דאתחברו שרשין לעילא ותתא, מתחברן ענפין נמי. דלית ס"א דאפרישת לון, דאתמר בה ונרגן מפריד אלון (משליטזכא). מאי נרגן. אלא כד"א (שם יח ח) דברי נרגן כמתלהמים, וירגנו וכו' (דברים א כז) דהא ס"א לא אפרישת דרגין אלא מגו קטרוגא דילה, דסלקת מאתרה מתתא לעילא. כדין מפריד אלון דא אל"ף ו. דו' דא קב"ה וא' דא שכינתא. ורזא דמלה ו"א הא ז', פירוודא בין שית לשבע, מפריד אלון ודאי.

ולזמנא דתתעבר ס"א מעלמא אתמר הלא מעתה קראת לי אבי אלון נעורי אתה - קראת לי אבי, דקב"ה קרי לשכינתא ברתיא בקדמיתא, בזמנא דאתבניאת מיניה כדין אתמר בה לו לבת - לבתר אלון נעורי אתה, בזמנא דאתחבר בה, לו לבית - כדין חטאת נעורי ופשעי אל תזכור, מאי נעורי. אלא הכא רזא כד"א כי נשאתי חרפת נעורי, דישראל בזמנא דהוו שראן לאתתקפא בגזעא קדישא לעלמא באבהן ותריסר שבטין, מיד אתתקפת ס"א לקבלייהו וגלו למצרים, וזמנא דא איקרי נעורים להו ודאי

ולזמנא דתתעבר ס"א מעלמא אתמר הלא מעתה קראת לי אבי אלון נעורי אתה (ירמיה ג ד). קראת לי אבי, דקב"ה קרי לשכינתא ברתיא בקדמיתא, בזמנא דאתבניאת מיניה. כדין אתמר בה לו לבת (אסתר ב ז). לבתר אלון נעורי אתה, בזמנא דאתחבר בה, לו לבית. כדין חטאת נעורי ופשעי אל תזכור (תהלים כה ז). מאי נעורי. אלא הכא רזא כד"א כי נשאתי חרפת נעורי (ירמיה לא יח). דישראל בזמנא דהוו שראן לאתתקפא בגזעא קדישא לעלמא באבהן ותריסר שבטין, מיד אתתקפת

ס"א לקבלייהו וגלו למצרים. וזמנא דא איקרי נעורים
להו ודאי.

אלמלא סבלו ישראל גלותא שלים, פורקנא נמי שלים הוה,
דלא הוה אבתריה גלותא - אבל כיון דלא יכילו למסבל
גלותא, ואצטריך לאתקצרא, לא נטלו כלהו קליפין כל דלהון
- ולבתר שלטו כל חד באתריה בד' מלכיות - ובשעתא דחבו
במדברא תבו ואתמסרו לאינון ד', במ' שנין דמדברא

ות"ח דבהווא זמנא אתקשר במצרים קיטרא
דמסאבותא, דכלהו ד' קליפין אתקטרו תמן
לשלטאה על ישראל. ולקבלייהו ת' שנין אתגזרו
עלייהו למיהוי בפולחנא. ולקבל דא ד' לשונות של
גאולה, למפרק להו מכלהו ד', פורקנא שלים. ואלמלא
סבלו ישראל גלותא שלים, פורקנא נמי שלים הוה,
דלא הוה אבתריה גלותא. אבל כיון דלא יכילו למסבל
גלותא, ואצטריך לאתקצרא, לא נטלו כלהו קליפין כל
דלהון. ולבתר שלטו כל חד באתריה בד' מלכיות.
ובשעתא דחבו במדברא תבו ואתמסרו לאינון ד', במ'
שנין דמדברא.

מאן גרים לון דלא יכלו למסבל, אלא בגין דלא אתגזרו -
ואתמר בהו בה' בגדו כי בנים זרים ילדו, מסטרא דערלה
דאתמר בה לא יהיה בך אל זר, בך ממש דא ערלה - וכדין
מצרים דאיהי ערות הארץ שלטת עלייהו, ואשתעבידו
תחותה ותחות כלהו מסאבין דהוו מתקטרין בה

אבל ת"ח מאן גרים לון דלא יכלו למסבל. אלא בגין
דלא אתגזרו. ואתמר בהו בה' בגדו כי בנים זרים

ילדו (הושע ה ז) מסטרא דערלה. דאתמר בה לא יהיה בך אל זר (תהלים פא י) בך ממש דא ערלה. וכדין מצרים דאיהי ערות הארץ שלטת עלייהו, ואשתעבידו תחותה ותחות כלהו מסאבין דהוו מתקטרין בה.

כד בעא קב"ה לאפקא לון, יהיב להו דם פסח ודם מילה - דם מילה לאשתזבא מההיא ערלה קליפה קשיא - ודם פסח לאתחברא בגו קדושתא דמאריהון - כדין כתיב גם את בדם בריתך, לשכינתא אתמר, דאתפרקת בחילא דא - שלחתי אסיריך, אלין ישראל - בג"כ משכו וקחו לכם - משכו ידיכם מע"ז דא ערלה, לא יהיה בך אל זר - וקחו לכם צאן של מצוה דם פסח ודאי - ועכ"ד כיון דלא אשתלים גלותא, לא אתפרשת ס"א לגמרי - וכד תבו למחטי בעגל ובמרגלים, תבו לאתמסרא בידייהו

וכד בעא קב"ה לאפקא לון, יהיב להו דם פסח ודם מילה. דם מילה לאשתזבא מההיא ערלה קליפה קשיא. ודם פסח לאתחברא בגו קדושתא דמאריהון. כדין כתיב (זכריה ט יא) גם את בדם בריתך, לשכינתא אתמר, דאתפרקת בחילא דא. שלחתי אסיריך, אלין ישראל. בג"כ משכו וקחו לכם (שמות יב כא ומכילתא) משכו ידיכם מע"ז דא ערלה, לא יהיה בך אל זר (תהלים פא י). וקחו לכם צאן של מצוה דם פסח ודאי. ועכ"ד כיון דלא אשתלים גלותא, לא אתפרשת ס"א לגמרי. וכד תבו למחטי בעגל ובמרגלים, תבו לאתמסרא בידייהו כמה דאתמר.

כל מלכיות אלין, חילא משכין לגבייהו מההוא חילא דנטלו בקדמיתא - ובג"כ למען תזכור את יום צאתך וכו', לאדכרא

תבירו קדמאה, דלא יתגאון לחרבא עלמא - ולזמנא דאתי,
 כאשר שמע למצרים וכו', וכתוב כימי צאתך וכו', וכתוב הנה
 ה' רוכב על עב קל ובא מצרים, לתברא שרשא, ויתברון
 ענפין אבתריה

אבל ת"ח כל מלכיות אלין, חילא משכין לגבייהו מההוא
 חילא דנטלו בקדמיתא. ובג"כ למען תזכור את יום
 צאתך וכו' (דברים טז ג) לאדכרא תבירו קדמאה, דלא
 יתגאון לחרבא עלמא. ולזמנא דאתי, כאשר שמע
 למצרים וכו' (ישעיה כג ה) וכתוב כימי צאתך וכו' (מיכה ז
 טו). וכתוב הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים (ישעיה יט
 א) לתברא שרשא, ויתברון ענפין אבתריה.

סדר הלימוד ליום ג תמוז [יום 269 בשנה]

במדברא ודאי משיכו ממצרים אתמשך אבתרייהו, והוה
 אסחר להו - בג"כ אמרו תדיר נתנה ראש ונשובה מצרימה,
 זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים - והכי כלא, דלא
 אתפרשו מיניה לגמרי - וכיון דלא אתגזרו במדברא נמי, כ"ש
 דאתתקפת עלייהו ס"א בחילא דמצרים ודאי - וכד אתגזרו
 בידא דיהושע, אתמר היום גלותי את חרפת מצרים מעליכם
 ודאי, ודא חרפת נעורי, דחילא נטלו מאינון נעורים כלהו
 מסאבין, ומתמן משכין חילא לשלטאה בזמניהו - ולזמנא
 דאתי וחרפת נעוריך לא תזכרי עוד, דכדין תתחדש כנשר
 נעוריכי, בזמנא דיסתלק כל פגימו, וכל חילא יתנטיל
 ממסאבותא, וכלא יתתקן, כדין חטאת נעורי, ופשעי דלבתר,
 אל תזכור, אלא אלוף נעורי אתה

אבל במדברא ודאי משיכו ממצרים אתמשך אבתרייהו,
 והוה אסחר להו. בג"כ אמרו תדיר נתנה ראש

ונשובה מצרימה (במדבר יד ד). זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים (שם יא ה). והכי כלא. דלא אתפרשו מיניה לגמרי. וכיון דלא אתגזרו במדברא נמי, כ"ש דאתתקפת עלייהו ס"א בחילא דמצרים ודאי. וכד אתגזרו בידא דיהושע אתמר היום גלותי את חרפת מצרים מעליכם (יהושע ה ט) ודאי, ודא חרפת נעורי. דחילא נטלו מאינון נעורים כלהו מסאבין, ומתמן משכין חילא לשלטאה בזמנייהו. ולזמנא דאתי וחרפת נעוריך לא תזכרי עוד דכדין תתחדש כנשר נעוריכי (תהלים קג ה) בזמנא דיסתלק כל פגימו, וכל חילא יתנטיל ממסאבותא, וכלא יתתקן. כדין חטאת נעורי, ופשעי דלכתר, אל תזכור. אלא אלון נעורי אתה.

לזמנא דאתי כלא ודאי יתתקן, דכתיב ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך ה' ישמור וכו' - וכלא באינון תרין ידין דאתחברו למהוי חד, ורזא דמלה ה' צלך על יד ימינך, על ימינך לא כתיב, אלא על יד ימינך, דשמאלא אתחבר בימינא ואתעביד כלא חד - ודא מב"ד דכליל ביה מב"י בחיבורא חדא - וכדין כחדא יפקון מן גלותא, וכל ישראל אבתרייהו, וקב"ה על רישייהו, ה' צלך ודאי - כדין ה' ישמור צאתך, דלא יעכבון חייביא על ידייהו - ובואך דלא יעלון בהדייהו כזמנא אחרא, דכתיב וגם ערב רב עלה אתם - מעתה ועד עולם, דדא תיקונא שלים, דלאו כבקדמיתא דייתי גוג לקטרגא, אלא מעתה ועד עולם ודאי

ר' לזמנא דאתי כלא ודאי יתתקן, דכתיב ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך ה' ישמור וכו' (תהלים קכא ה) וכלא באינון תרין ידין דאתחברו למהוי חד, ורזא דמלה ה'

צלך על יד ימינך, על ימינך לא כתיב, אלא על יד ימינך, דשמאלא אתחבר בימינא ואתעביד כלא חד. ודא מב"ד דכליל ביה מב"י בחיבורא חדא. וכדין כחדא יפקון מן גלותא, וכל ישראל אבתרייהו, וקב"ה על רישייהו, ה' צלך ודאי. כדין ה' ישמור צאתך, דלא יעכבון חייביא על ידייהו. ובואך דלא יעלון בהדייהו כזמנא אחרא, דכתיב וגם ערב רב עלה אתם (שמות יב לח). מעתה ועד עולם, דדא תיקונא שלים, דלאו כבקדמיתא דייתי גוג לקטרגא, אלא מעתה ועד עולם ודאי.

ספר תיקונים חדשים — תיקונא תמניסר

ה', אלין ה' חומשי תורה מסטרא דבינה - ואית בינה ואית תבונה ודא ה"ה, ודא תורה ומשנה תורה - ועכ"ד לא מתפרשן דהא כלא חד - ו' אלין שית סדרי משנה, והכא לית אפרשותא דכלא גופא חד - ה' דא גמרא, ואית גמרא ירושלמית מסטרא דלאה, מסטרא דה' עלאה, וגמרא בבליית מסטרא דרחל, ה' תתא, ורזא דמלה ה"ה - וגמרא, גמר סוף פסוק, בה יתפסקון עמלקים מעלמא, דהשתא כתיב ויעבירו מצרים את בני ישראל בפרך, אלין ערב רב דנפקו ממצרים, דגרמין להו לישראל לאשתעבדא בפולחנא קשיא, בחומר בק"ו ובכל פלפולא דגמרא ודאי, אבל כד אלין יתפסקון מעלמא, כלא בנייחא יאה

ה', אלין ה' חומשי תורה מסטרא דבינה. ואית בינה ואית תבונה ודא ה"ה, ודא תורה ומשנה תורה. ועכ"ד לא מתפרשן דהא כלא חד. ו' אלין שית סדרי משנה, והכא לית אפרשותא דכלא גופא חד. ה' דא גמרא. ואית גמרא ירושלמית מסטרא דלאה, מסטרא דה'

עלאה. וגמרא בבלית מסטרא דרחל, ה' תתאה. ורזא דמלה ה"ה. וגמרא, גמר סוף פסוק. בה יתפסקון עמלקים מעלמא דהשתא כתיב ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך (שמות א יג) אלין ערב רב דנפקו ממצרים, דגרמין להו לישראל לאשתעבדא בפולחנא קשיא, בחומר בק"ו ובכל פלפולא דגמרא ודאי. אבל כד אלין יתפסקון מעלמא כלא בנייחא יהא.

ספר תיקונים חדשים — תיקונא תמניא ועשרין

ולכל היד החזקה וכו', אלין תיקונין דאתקין להו משה לישראל - ולכל היד החזקה מסטרא דנשמתא מסטרא דלגו, ואתמר בה נר ה' נשמת אדם, נר יאקקויק"ק יאקלוקקי"ם יאקדונק"י, חופש כל חדרי בטן מסטרא דלגו ולגו קיימת - עלה כתיב נעשה אדם בצלמנו, דא נשמתא דאתעבדת בצולמא דלעילא ממש - אבל גופא כדמותינו ולא בדמותינו - דלעילא לית צורה דגופא, אלא כדמותינו דיוקנא לפום רזין עלאין - ונשמתא מסטרא דילה בנים אתם לה' אלקיכם, אלין בנין דשלטין בנכסי אבוהון, אלין דעיילין בלא בר, דכמה נטורין ממנן קיימין על תרעין, וכד נשמתא סלקת צריכין למסגד קמה, ואיהי אעלת לגו בכל אתר ולית דימחי בידה, ורזא דא ולכל היד החזקה

ולכל היד החזקה וכו' אלין תיקונין דאתקין להו משה לישראל. ולכל היד החזקה מסטרא דנשמתא מסטרא דלגו. ואתמר בה (משלי כ כז) נר ה' נשמת אדם. נר יאקקויק"ק יאקלוקקי"ם יאקדונק"י. חופש כל חדרי בטן מסטרא דלגו ולגו קיימת. עלה כתיב (בראשית א כו) נעשה אדם בצלמנו דא נשמתא דאתעבדת בצולמא

דלעילא ממש. אבל גופא כדמותינו ולא בדמותינו. דלעילא לית צורה דגופא, אלא כדמותינו דיוקנא לפום רזין עלאין. ונשמתא מסטרא דילה בניס אתם לה' אלקיכם (דברים יד א) אלין בנין דשלטין בנכסי אבוהון. אלין דעיילין בלא בר. דכמה נטורין ממנן קיימין על תרעין, וכד נשמתא סלקת צריכין למסגד קמה, ואיהי אעלת לגו בכל אתר ולית דימחי בידה. ורזא דא ולכל היד החזקה.

סדר הלימוד ליום ד תמוז [יום 270 בשנה]

במתן תורה אתתקנת נשמתא בישראל, אבל גופא נמי אתתקן בהדה, דהא במצרים אתבר מאינון גופין כל רע, ובמתן תורה אתפרש מינייהו - ואתמר בהו ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן - כדין חרות על הלוחות, חירות - ואי לא חאבו בעגל חירות הוה להו ממש - כיון דחאבו תבת זוהמא, ועכ"ד לאו כבקרמיתא - במדבר הזה יתמו ושם ימותו, דהא תמן אצטריך לאתעברא זוהמא דלהון, בג"כ יתמו, אבל בג"כ ושם ימותו, עד דאסתלק זוהמא דא - ועל רזא דא כתיב וגם יד ה' היתה וכו' עד תומם, עד דאתהדר מת תם - ובהווא זמנא יתמו חטאים מן הארץ, כדין ורשעים עוד אינם

אבל בזמנא דגופא אתבר קמי נשמתא, אתמר בה להחיות רוח שפלים וכו' (ישעיה נז טו). ובמ"ת אתתקנת נשמתא בישראל, אבל גופא נמי אתתקן בהדה. דהא במצרים אתבר מאינון גופין כל רע. ובמ"ת אתפרש מינייהו ואתמר בהו ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן (שבת קמו.). כדין חרות על הלוחות (שמות לב, טז)

חירות (תיקו"ז תי' נ"ו דף צא.). ואי לא חאבו בעגל חירות הוה להו ממש. כיון דחאבו תבת זוהמא, ועכ"ד לאו כבקדמיתא. ובשעתא דב"נ מית, נשמתא אסתלקת מגופא וס"א אתיין ושריין עליה ומסאבין ליה, עד דאתעכלת גו עפרא ואתדכי. כדין יקומון לזמנא דאתי גופא ונשמתא כלא בקדושה בתיקונא שלים כדקא יאות.

ודא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' כתיב יתמו חטאים מן הארץ (תהלים קדלה) לזמנא דאתי דאתמר ביה בלע המות לנצח (ישעיה כה ח) ודא מת דאתהדר תם. דעד דס"א אתפשט בעלמא מותא אשתכחת בעלמא. כיון דהאי אתעבר ואסתלק, כדין מותא לא אשתכחת. בג"כ בלע המות מסטרא דמות ודאי דאתהדר תם. כגונא דא במדבר הזה יתמו ושם ימותו (כמדבר יד לה). דהא תמן אצטריך לאתעברא זוהמא דלהון, בג"כ יתמו. אבל בג"כ ושם ימותו, עד דאסתלק זוהמא דא. ועל רזא [דא] כתיב וגם יד ה' היתה וכו' עד תמם (דברים ב טו) עד דאתהדר מת תם. ובהווא זמנא יתמו חטאים מן הארץ, כדין ורשעים עוד אינם.

"יתמו חטאים" אלין ערב רב, דבכל דרא אשתכחן מינייהו, ומתעברן מגו עמא קדישא - דהא בקדמיתא לא יכילו ישראל לאתדכאה מינייהו כלא בזמנא חדא, ואתדכיין הכי זעיר בכל דרא - עלייהו כתיב וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם - דערב רב אינון דגרמו לישראל למעבר עגלא, ואינון נטלין עונשא דלהון בכל דרא, ואתעברן מגו עמא קדישא

ועוד, יתמו חטאים אלין ערב רב, דבכל דרא אשתכחן מינייהו, ומתעברן מגו עמא קדישא. דהא

בקדמיתא לא יכילו ישראל לאתדכאה מינייהו כלא בזמנא חדא, ואתדכיין הכי זעיר בכל דרא. עלייהו כתיב וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם (שמות לב לד). דערב רב אינון דגרמו לישראל למעבד עגלא, ואינון נטלין עונשא. דלהון בכל דרא, ואתעברן מגו עמא קדישא.

מאי ביום פקדי? כל דרא אזדמן קמי מלכא עד לא ייתי לעלמא - והיינו דאוקמוה דור דור וחכמיו דור דור ודורשיו - כיון דאשתלים דרא, תב קב"ה וקביל ליה בחושבנא ודאי - בההוא זמנא אעבר מההוא דרא אינון ערב רב דאתעריבו ביה - בגין כך ביום פקדי ופקדתי וכו' - דהא הכי בדר לון קב"ה בכל דרא לאעברא לון - ועל רזא דא כתיב ויניעם במדבר וכו' עד תום כל הדור - ומלה סלקת לזמנה, וסלקת לזמנא דאתי - דהא במדברא דא ס"א בגלותא אנע לון לישראל עד דישתלים דרא דערב רב, דאתמר בהו קשים גרים לישראל כספחת, אלין גרים דגייר לון משה וגרמו כל האי בישא לישראל - ולזמנא דאתי יתמו חטאים אלין ערב רב - בההוא זמנא אין מקבלין גרים לימות המשיח, אלא גרים גרורים הם לקבלא עלייהו מרותא עלאה, ולאן לאתערבא בגו כללא קדישא

ואי תימא מאי ביום פקדי. אלא ת"ח כל דרא אזדמן קמי מלכא עד לא ייתי לעלמא. והיינו דאוקמוה (סנהדרין לח ע"ב) דור דור וחכמיו דור דור ודורשיו. כיון דאשתלים דרא, תב קב"ה וקביל ליה בחושבנא ודאי. בההוא זמנא אעבר מההוא דרא אינון ערב רב דאתעריבו ביה. בג"כ ביום פקדי ופקדתי וכו'. דהא הכי בדר לון קב"ה בכל דרא לאעברא לון. ועל רזא דא כתיב ויניעם במדבר וכו' עד תום כל הדור (במדבר לב יג). ומלה סלקת לזמנה,

וסלקת לזמנא דאתי. דהא במדברא דא ס"א בגלותא אנע לון לישראל עד דישתלים דרא דערב רב, דאתמר בהו קשים גרים לישראל כספחת (יבמות מז ע"ב) אלין גרים דגייר לון משה וגרמו כל האי בישא לישראל. ולזמנא דאתי יתמו חטאים אלין ערב רב. בההוא זמנא אין מקבלין גרים לימות המשיח (יבמות כד ע"ב), אלא גרים גרורים הם לקבלא עלייהו מרותא עלאה, ולאו לאתערבא בגו כללא קדישא.

ערב רב בגינייהו בשרא לא אתתקן בגלותא, דאינון אמרו מי יאכילנו בשר, בשרא סומקא מסטרא דדינא דתמן תוקפא דמסאבותא, ואינון תאיבו ליה - ובשרא דא אלקים, דבגיניה אמרו קום עשה לנו אלקים - דחולקא דישראל הוי"ה קדישא, דכתיב כי חלק ה' עמו - ואינון קום עשה לנו אלקים, ודא עגל - אלקים וט"ו אתוון כגונא דא א' א"ל אל"ק אל"ק"י אלקי"ם - ותרין רזין דלהון, דא עגל ודאי - ובגינייהו אתמר בישראל "חשך משחור תארם" - דבגין דבההוא בשרא אתתקף ס"א, אצטריך לאתגרעא - ואלין אינון דאזלין בתר הנאין דעלמא, סטרא דבשר, ושבקין לה לאורייתא - ולזמנא דאתי יתמו חטאים מן הארץ, כדין וראו כל בשר יחדיו - דהא בההוא זמנא והיה אור הלבנה כאור החמה, ואיהו לעילא ואיהו לתתא - והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בהאי זוהר קדישא דבשרא יתוב לאתקדשא בקדושתא עלאה ולאנהרא כגונא דנשמתא ודאי

וערב רב בגינייהו בשרא לא אתתקן בגלותא. דאינון אמרו מי יאכילנו בשר (שם יא ד) בשרא סומקא מסטרא דדינא דתמן תוקפא דמסאבותא, ואינון תאיבו ליה. ובשרא דא אלקים, דבגיניה אמרו קום עשה לנו

אלקים (שמות לב א). דחולקא דישראל הוי"ה קדישא, דכתיב כי חלק ה' עמו (דברים לב ט). ואינון קום עשה לנו אלקים. ודא עגל, אלקים וט"ו אתוון כגונא דא א' א"ל אל"ק אלק"י אלקי"ם ותרין רזין דלהון, דא עגל ודאי. ובגינייהו אתמר בישראל חשך משחור תארם (איכה ד ח). דבגין דבההוא בשרא אתתקף ס"א, אצטריך לאתגרעא. ואלין אינון דאזלין בתר הנאין דעלמא, סטרא דבשר, ושבקין לה לאורייתא. ולזמנא דאתי יתמו חטאים מן הארץ. כדין וראו כל בשר יחדיו (ישעיה מ ה). דהא בההוא זמנא והיה אור הלבנה כאור החמה (שם ל, כו), ואיהו לעילא ואיהו לתתא. והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בהאי זוהר קדישא דבשרא יתוב לאתקדשא בקדושתא עלאה ולאנהרא כגונא דנשמתא ודאי.

סדר הלימוד ליום ה תמוז [יום 271 בשנה]

ספר תיקונים חדשים — תיקונא חמשין וחמש

ולכל היד החזקה דא תיקונא דחובא דקין - ולכל המורא הגדול תיקונא דחובא דאדם - בשעתא דחב אדם גרים לס"א לאתפשטא - כיון דחב קין גרים לה לשלטאה על סטר קדישא - לזמנא דאתי כלא יתתקן - ודא ולכל היד החזקה, לאהדרא סטר קדישא על תוקפיה, דלאו לאשתעבדא תחות סטר מסאבא - ולכל המורא הגדול, לאהדרא מילין לאתרייהו בתיקונא שלים

ולכל היד החזקה דא תיקונא דחובא דקין. ולכל המורא הגדול תיקונא דחובא דאדם. ת"ח בשעתא דחב אדם גרים לס"א לאתפשטא. כיון דחב קין גרים לה

לשלטאה על סטר קדישא לזמנא דאתי כלא יתתקן. ודא ולכל היד החזקה, לאהדרא סטר קדישא על תוקפיה דלאו לאשתעבדא תחות סטר מסאבא. ולכל המורא הגדול, לאהדרא מילין לאתרייהו בתיקונא שלים.

עם זו יצרתי לי אלין ישראל, ורזא דא גוי אחר בארץ ודא "זו", ז' דא שכונתא, ו' דא צדיק - מגו יחודא דלהון נפקין ישראל - בגין כך תהלתי יספרו, לאתקנא לה לשכונתא - דהא בגין כך תיקונא דא להו אתמסר ולא לאחרא - וערב רב בזמנא דעברו עגל, הא אתמר דאפרידו בין שש לשבע - כלא בגין למיהב תוקפא לאמהון חייבתא דא לילית שפחה בישא - ורזא דא אמלאה החרבה - ועגל דא ק"ב, כגונא דא מ"ו ל"ז י"ט - מסכה אלין ק"כ צירופין דאלקים וה' אתוון דיליה, בגין דבכלא אתאחידו בהוי"ה ובאלקים

והא מטט' שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' (שם מג כא) עם זו יצרתי לי אלין ישראל. ורזא דא גוי אחר בארץ (שמואל ב ז כג) ודא זו. ז' דא שכונתא, ו' דא צדיק. מגו יחודא דלהון נפקין ישראל בג"כ תהלתי יספרו, לאתקנא לה לשכונתא. דהא בג"כ תיקונא דא להו אתמסר ולא לאחרא. וערב רב בזמנא דעברו עגל, הא אתמר דאפרידו בין שש לשבע (ת"ז תי' י"ג כח ע"ב). כלא בגין למיהב תוקפא לאמהון חייבתא דא לילית שפחה בישא. ורזא דא אמלאה החרבה (יחזקאל כו ב). ועגל דא ק"ב כגונא דא מ"ו ל"ז י"ט. מסכה אלין ק"כ צירופין דאלקים וה' אתוון דיליה. בגין דבכלא אתאחידו בהוי"ה ובאלקים.

רזא עלאה ודאי לוחות אבן מסטרא דשכונתא ודא אלקים - אבל אבן דא ב"ן דאזדמן לקבל תלת דשריין עליה, ואינון

עס"מ, ואלין אתוון דחקיקין בלוחיא - כיון דחאבו ערב רב
 אעברו האי ב"ן מאתריה - במאי, אלא אינון באלקים
 אתאחידו ודאי, ומתמן אתתקפו לאעברא האי ב"ן מאתריה,
 ומאינון עס"מ נפק לבר ההוא ק"ב דאיהו קב חרובין, ודא עגל
 - כדן אתוון פרחו מאינון לוחות, ולוחות אתברו - כדן
 אתהדר חובא דאדם לאתריה, וגרמו לס"א לאתפשטא בעלמא
 - כדן מותא דאתעברת, תבת, הה"ד אכן כאדם תמותון

אבל ת"ח רזא עלאה ודאי לוחות אבן מסטרא דשכינתא
 ודא אלקים. אבל אבן דא ב"ן דאזדמן לקבל תלת
 דשריין עליה, ואינון עס"מ. ואלין אתוון דחקיקין
 בלוחיא. כיון דחאבו ערב רב אעברו האי ב"ן מאתריה.
 במאי. אלא אינון באלקים אתאחידו ודאי, ומתמן
 אתתקפו לאעברא האי ב"ן מאתריה. ומאינון עס"מ נפק
 לבר ההוא ק"ב דאיהו קב חרובין (תענית י). ודא עגל. כדן
 אתוון פרחו מאינון לוחות, ולוחות אתברו. כדן אתהדר
 חובא דאדם לאתריה, וגרמו לס"א לאתפשטא בעלמא.
 כדן מותא דאתעברת, תבת, הה"ד אכן כאדם תמותון
 (תהלים פב ז).

לבתר במרגלים תבו לאתקפא ס"א יתיר, וכדן חובא דקין
 אתהדר לאתריה, ואתר אתיהיב לס"א לשלטאה על קודשא
 - בההוא זמנא אתגזרת גזירה לאתחרבא בי מקדשא, והא
 אתמר ואינון במדברא מיתו, בגין דתמן יתדכון ממסאבותא
 דאתתקף עלייהו, ורזא דא במדבר הזה יתמו, תמים ודאי, אבל
 בגין כך ושם ימותו, דהא מותא תמן אצטריכת להו בגין
 לאתרכאה - ולזמנא דאתי כל אלין חובין יתתקנון כחודא -
 ולכל היר החזקה ולכל המורא הגדול ודאי - ועוד ולכל היר
 החזקה דא רזא דקרבא

לבתר במרגלים תבו לאתקפא ס"א יתיר וכדין חובא דקין אתהדר לאתריה, ואתר אתיהיב לס"א לשלטאה על קודשא. בההוא זמנא אתגזרת גזירה לאתחרבא בי מקדשא והא אתמר (תענית כט.). ואינון במדברא מיתו, בגין דתמן יתדכון ממסאבותא דאתתקף עלייהו. ורזא דא (כמדבר יד לה) במדבר הזה יתמו, תמים ודאי. אבל בג"כ ושם ימותו, דהא מותא תמן אצטריכת להו בגין לאתדכאה. ולזמנא דאתי כל אלין חובין יתתקנון כחדא. ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול ודאי. ועוד ולכל היד החזקה דא רזא דקרבא.

ספר תיקונים חדשים — תיקונא שבעין

בזמנא דנשמתא חדא מישראל נפקת למיתי לעלמא, בחיבורא דדו"ן נפקת ודאי - כגונא דא בשעתא דתבת לאסתלקא מעלמא, תבת לאתקשרא במקורא עלאה דילה, כדין תבין דו"ן לאתחברא בגינה, לכנשא לה לגבייהו - בגין כך ברוך אתה בבואך, למיתי לעלמא, וברוך אתה בצאתך, לנפקא מעלמא לאתהדרא לאתרה - ואומין דעלמא אתמר בהו ילדי (זנונים) [פשע] זרע שקר, דהא מס"מ ובת זוגיה נפקין, ואלין עמלקים ערב רב

ובזמנא דנשמתא חדא מישראל נפקת למיתי לעלמא בחיבורא דדו"ן נפקת ודאי. כגונא דא בשעתא דתבת לאסתלקא מעלמא, תבת לאתקשרא במקורא עלאה דילה. כדין תבין דו"ן לאתחברא בגינה, לכנשא לה לגבייהו. בג"כ ברוך אתה בבואך, למיתי לעלמא. וברוך אתה בצאתך, לנפקא מעלמא לאתהדרא לאתרה. ואומין דעלמא אתמר בהו ילדי (זנונים) [פשע]

זרע שקר (שם נז ד) דהא מס"מ ובת זוגיה נפקין, ואלין
עמלקים ערב רב.

סדר הלימוד ליום ו תמוז [יום 272 בשנה]

דהא קו"ש מתחברן כחדא בכמה חיבורין עלאין. ורזא דא חופה וקידושין. מאי אינון. אלא ת"ח קדושין עזקא באצבעא, דא עטרה בראש צדיק, ודא ז' ואתמר (ת"ז תי' י' כה ע"ב). ואי תימא שכינתא ודאי איהי עזקא, אצבעא דא צדיק, אי הכי אתחזי דנוק' אצטריך לה למיהב קדושין לדכורא עזקא באצבעא אבל ת"ח כלא רזא עלאה, דאוקמוה הרי את מקודשת לי בטבעת זו כרת משה וישראל. משה דא מקורא סתים. וישראל דא ישראל זוטא. שכינתא דת דלהון איהי ודאי. ורזא דא ה' בחכמה יסד ארץ (משלי ג יט) דמסטרא דיליה איהי עזקא. ומינה אתיהיבת ליה לישראל, דכתיב וגם אמנה אחותי בת אבי וכו' ותהי לי לאשה (בראשית כ יב) והא אוקמוה (זוהר ח"ג ק ע"ב). חיבורא לא אשתכח אלא בסטרא דחכמה. אבל כלא בגין דקו"ש אינון מין במינו, דהכי הוו מחוברין לעילא מן קדמת דנא. ורזא דא בחכמה יו"ד, ו"ד דא קו"ש בחיבורא חדא, וכלא איהי י' סתימא. ודא טבעת עזקא. דהא בגין חיבורא דא דאתחברו הכי לעילא, הכי מתחברן לתתא. ודא אתיהיב לה לשכינתא, לסימנא דחיבור קדמא, דמיניה מתחברן השתא תנינות. ודא קדושין, קדש ודאי מסטרא דחכמה (ת"ז ת' י"ב כז.). וחופה מסטרא דאי', דאיהי חופה על רישיהו ואוקמוה. כדין מתחברן קו"ש בחיבורא חדא ברזא דיחודא ודאי, למהוי כלא חד ביחודא חד. וישראל מתמן נפקן, מגו יחודא קדישא עלאה. אבל סטרין אחרנין אתמר בהו אין אישות לגוי (עי' סנהדרין פב.). דלא קיימין ברזא דחיבורא, אלא ברזא דפירודא. ואומין דעלמא, בנין דלהון ילדי זוננים אינון, זרע שקר לקבל זרע אמת:

דהא קו"ש מתחברן כחדא בכמה חיבורין עלאין. ורזא דא חופה וקידושין. מאי אינון. אלא ת"ח קדושין עזקא באצבעא, דא עטרה בראש צדיק, ודא ז' ואתמר (ת"ז תי' י' כה ע"ב). ואי תימא שכינתא ודאי איהי עזקא, אצבעא דא צדיק, אי הכי אתחזי דנוק' אצטריך לה למיהב קדושין לדכורא עזקא באצבעא אבל ת"ח כלא רזא עלאה, דאוקמוה הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל. משה דא מקורא סתים. וישראל דא ישראל זוטא. שכינתא דת דלהון איהי ודאי. ורזא דא ה' בחכמה יסד ארץ (משלי ג' יט) דמסטרא דיליה איהי עזקא. ומינה אתיהיבת ליה לישראל, דכתיב וגם אמנה אחותי בת אבי וכו' ותהי לי לאשה (בראשית כ"ב) והא אוקמוה (זוהר ח"ג ק ע"ב). חיבורא לא אשתכח אלא בסטרא דחכמה. אבל כלא בגין דקו"ש אינון מין במינו, דהכי הוו מחוברין לעילא מן קדמת דנא. ורזא דא בחכמה יו"ד, ו"ד דא קו"ש בחיבורא חדא, וכלא איהי י' סתימא. ודא טבעת עזקא. דהא בגין חיבורא דא דאתחברו הכי לעילא, הכי מתחברן לתתא. ודא אתיהיב לה לשכינתא, לסימנא דחיבור קדמאה, דמיניה מתחברן השתא תנינות. ודא קדושין, קדש ודאי מסטרא דחכמה (ת"ז תי' י"ב כז.). וחופה מסטרא דאי', דאיהי חופה על רישייהו ואוקמוה. כדין מתחברן קו"ש בחיבורא חדא ברזא דיחודא ודאי, למהוי כלא חד ביחודא חד. וישראל מתמן נפקן, מגו יחודא קדישא עלאה. אבל סטרין אחרנין אתמר בהו אין אישות לגוי (עי' סנהדרין פב.). דלא קיימין ברזא דחיבורא, אלא ברזא דפירודא. ואומין דעלמא, בנין דלהון ילדי זנונים אינון, זרע שקר לקבל זרע אמת:

ואוריתא כגונא דא ברזא דא נפקת ודאי. בג"כ אוריתא וישראל כלהו ברזא דא אינון, ודא אתחזי לדא דוקא. ואוריתא אתקריאת ראשית, וישראל כגונא דא אקרון ראשית, האי אתחזי להאי ודאי. וחכמות אחרנין קיימין לבר. דאתמר בהו ובילדי נכרים ישפיקו (ישעיה ב ו). דהא מילין דאוריתא כגונא דנשמתין הכי אינון מההוא מקורא עלאה נפקין ודאי. ומילין דלבר כגונא דא מגו חיבורא דס"מ ונוק' נפקין. דהא אלין מילין אתיהיבו להו לאתפרנסא בהון, ולאו לישראל. דישראל אתמר בהו כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים (דברים ד ו). דהא אוריתא כללא דכלא איהי מסטרא דלגו. ואומין אחרנין לא נטלין אלא מילין דלבר ומינייהו אתזנון. ובגין דישראל אתמשכו אבתרייהו, כמה ביש גרמו לגרמייהו. דהא כדין אתמשכו לבר ואוריתא אתנשיאת מינייהו. ורזא דא ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וכו' (בראשית ג ככ). דאוריתא איהי עץ החיים, ומילין דלבר עץ הדעת טוב ורע. ומאן דאתמשך אבתרייהו אתפתי בתר ההוא רע ואשתקע ביה, ושביק ליה לאוריתא. ואוריתא אתנטילת מיניה, דלא אתחזיאת ליה יתיר. וכמה מלאכיא קיימין לשמשא לכל את ואת מאוריתא וכלהו נשמתין עלאין דאתמרו, דכלהו תליין באינון אתוון דאוריתא. בזמנא דשבקו ישראל אוריתא בגין אינון חכמות דלבר, כלהו אתקלקלו מסידורייהו ונפקו לבר בגלותא, וכלהו אתחלשו בלא חילא ודאי. ואית מאן דאשתדל בהו דאתמר ביה לא תלמד לעשות (דברים יח ט) אבל אתה למד וכו' (שבת עה.). דדא מאן דאשתדל בהו לתפסא בהו ס"מ

ונוק' ככלבין דמתפסן בשלשלאה דעל צואריהון. ודא מאן דלא נטיל רגלוי מאוריתא, אלא קביע בה ודאי, ותב ותפס באלין כלבין. אבל מאן דאתפתי אבתריהו ושביק אוריתא, אשתביק מסטר קדישא לגמרי:

ולזמנא דאתי כלא לאתתקנא אצטריך. במאי. אלא בנהירו דאוריתא דאתגליא בעלמא, דאתמר ביה (בראשיתא ג-ה) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, דא זוהר נהירו דאוריתא ודאי. כדין ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, לאשתכחא כל חד בסטריה. דעד דחשוכא שליט ואתמר ביה ושפחה כי תירש גבירתה. (משלי ל כג) דא גרים לנהירו דאוריתא דלא יתגלי, דחשוכא אחשיך עליה. בההוא זמנא ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, ותהדר אוריתא לישראל בנהירו שלים. אימתי. אלא בזמנא דכתיב ויקרא אלקים לאור יום, למאיר ובא (פסחים ב.) דא זוהר נהירו דאוריתא מסטרא דימינא. דאתמר ביה הולך ואור עד נכון היום (שם דיח). כדין ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול, בזמנא דיתהדרון ענפין לאתקשרא במקוריהון בקב"ה ושכינתיה, דלאו כדקדמיתא. אלא כלא באתריה יתתקן כדקא יאות בתיקונא שלים. זכאה חולקהון.

סדר הלימוד ליום ז תמוז [יום 273 בשנה]

ספר קנאת ה' צבאות — חלק שני

המשיח יושב על פתחי רומי

והנה נגד זה יש המשיח, והיא היחידה המוכנת לעטר בה שני המשיחים, שהיא גם כן לפעמים בסוד

מטה. ואז נא' (תהלים קי, ב), "מטה עוזך ישלח ה' מציון", ואז (תהלים שם), "רדה בקרב אויביך". והוא סוד (במדבר כד, יט), "וירד מיעקב", כי במקומו עומד המשיח, ובכח שליטתו רודה האומות, ומעלה כל הבירורים הצריכים, אך כשהמטה נהפך, הנה משי"ח גם כן הוא כמנין נח"ש, ונמסר לו תקון בדרך אחר – שילך ויתלבש בקליפות, וישב שם אסור בבית הסוהר בחסרון אור והשפעה, והוא סבילת החולאים. ואומר לך שזהו ענין מה שאמרו (סנהדרין צח.) שהוא יושב אפתחא דרומי, והוא ענין ממש "ויתן את רשעים קברו", כי משה הוא צריך לתקן ישראל במה שיהיו מנוקים מן הערב רב, וזהו הבירור המגיע לו, לכן הוא קבור שם עמהם. וכבר פירש רשב"י בפ' תצא ענין קבורת משה, שהוא בצולמא דלאו איהי הגון ליה, כמו שנפרש בס"ד המאמר ההוא. אך המשיחים צריכים להיות אפתחא דרומי, וזה נקרא להם קבורה, בהיותם צריכים להיות מלובשים בתוך הקליפה, והיא קליפת עשו וישמעאל, שהם האומות השולטות על ישראל, והם צריכים להשתעבד תחתיהם ע"י המשיחים האלה. אך יש רומי רבתא, ויש רומי זעירתא, ושם יושבים המשיחים אחד מבחינת רומי רבתא, ואחד מבחינת זעירתא. ומשם מבררים הניצוצות הצריכים לישראל. ובסבלם הצער מקילים מעל ישראל.

עשרה הרזגי מלכות

ועתה אודיעך ענין הטפות האלה. כי יוסף הוא עצמו סוד היסוד, ומעשיו בסוד תקוני מב"י היו. ובחטאו במחשבה הזאת – נפגם היסוד, ויצאו משם עשר טפות

האלה. וכבר ידעת מה הם אלה הנצוצות היוצאים מן הדעת. ואלה הוצרכו לבוא בעולם, ולהמסר למיתה בכמה גלויות, כדי לתקן מה שנפגם בצאתם הם לס"א. והנה אלה העשר הם עשרה הרוגי מלכות. אף כל ההרוגים שהיו בכל הדורות כלם הם מסוד זה. וסוד הענין, כי בחינת מב"י הוא שנפגם, והוא עצמו היה צריך למות בסוף הכל. כי אין מיתת ההריגה בידי נכרים אלא תקון למה שנמסר ביד הס"א, להעלות הקדושה ממנה. וכל האחרים שנהרגו, נקראים כלם ענפים ממנו, כי כלם לבחינת תקון זה של מב"י הם הולכים. אך העשרה עקרים, שהם כמו שרשים לכל האחרים, הם העשרה ההרוגים הנזכרים שהם בחינת העשר טפות עצמם, שכל השאר הם כמו ענפים. והעיקר בעשרה עצמם הוא ר"ע בן יוסף, שהוא היה בחינת מב"י עצמו. וע"כ הוא הנזכר במדרש, שראה אותו משה ואמר "זו תורה" כו', והאחרים לא נזכרו, כי הוא העיקר בזה התקון. והנה צריך שתדע כי ע"י גלות מצרים וגאולתו עד מתן תורה נתקנו הקלקולים הראשונים, עד שבמ"ת נמצאו בני חורין, בסוד (שמות לב, טז) "חרות על הלוחות". אך כאשר חטאו ישראל בעגל, חזר הקלקול הראשון למקומו. והעגל הוא ממש בבחינה זו, שהוא בסוד "פני השור מהשמאל" שהוא מב"י. והערב רב היה שעשוהו, כי הם היוצאים ממצרים. והנה הקלקול הראשון גרם קלקול אחר, שאח"כ בא ירבעם שהוא עצמו היה מב"י, וחטא בסוד זה שעשה העגלים.

מאמר זיהי מקץ לרמח"ל ז"ל

ות"ח, מזמנא דעבדו ערב רב ההוא עגל, אתערב

ערבוביא בישא דמסאבותא בגו ישראל, ובגיניה לית נהורא נהיר לישראל, דלא אשתכח לגביה קטרוגא. אבל קב"ה מאי עביד, גו טמירו דקטרא מסתדרן מילין. בין כך ובין כך לבר מסתחרן גלגולין משניין, דהא ס"א קאים בקטרוגא תקיפא לערבבא מילין, אבל בטמירו דלגו אתוקמן מילין באתרייהו. בסופא דכלא אתגליין כל אינון גלגולין עמיקין וטמירין דאטמרו לגו, וישתמודע דכלא מגו ההוא רזא נפיק, אע"ג דאתחזו באורח אחרא.

פירוש הרמח"ל על התורה — ספר בראשית

אח"כ אומר, "וירא ישראל" וגו', ואמרו רז"ל, בשביל שראה רשעים שהיו צריכים לצאת מזרעו לכך לא היה חפץ לברכם. סוד זה הענין שנתערב זה הרע בזרעו של יוסף, אפרים ומנשה נולדו במצרים מקום שליטת הס"א הרבה, בסוד הערלה, ומבחי זה המקום שנולדו שם, נתערב זה הרע בזרעו של יוסף, וכיון שהיה זה הרע לא היה רוצה יעקב לברך.

אבל עוד יש כאן סוד שאמר זה הלשון של "מי אלה". ירבעם היה עתיד לצאת משם, והוא פגם בשם אלהים, שהפריד מי מאלה, בעשותו העגלים החזיק פגם העגל שהפרידו מי מאלה כידוע, באמרם "אלה אלהיך". וכן עשה ירבעם באמרו "הנה אלהיך ישראל", החזיק פגם הראשון בשם של אלהים. וכיון שהיה עתיד ירבעם לצאת משם, אמר – וכי אני אברך מי שעתיד לפגום בזה השם הקדוש, להפריד מי מאלה. אבל יוסף השיב לו, "בני הם", והיינו מה לך לחשוב אם יצאו מהם בנים שיפגמו בשם אלהים ויפרידו מי מאלה, הלא הם עצמם

יוצאים מבחינת אלהים מתוקן, ומחזיקים זה השם באותיותיו כולו, שלם ביחד. ולכך השיב לו בזה השם של אלהים דוקא, הפך הקלקול שהוא הזכיר, ואמר לו "אשר נתן לי אלהים", אלהים דייקא, הבנים שלו יצאו מבחינת אימא שהיא אלהים. והסוד הוא, אפרים הוא סוד אפר מי, שהם הה' גבורות העומדות באימא. ועוד – שניהם יוצאים מאימא. והסוד הוא, אסנת כבר ידוע ששרשה הוא באי', ומנשה ואפרים שיצאו ממנה הרי שהיו יוצאים מבחינת אימא, ולכך אמר יוסף – אעפ"י שיצאו מהם בנים שיפרידו מי מאלה, הם – אדרבא מבחינת אלהים מתוקן, ולכך הם ראויים לברכה. ואז אמר לו יעקב "קחם נא אלי ואברכם", כאן אמרו חכמים, "ואנכי תרגלתי לאפרים", אנכי נתתי רוח הקדש ליעקב כדי שיתברך אפרים, זה ממש מכוון למה שאמרנו, שאנכי שהיא אי', נתגלתה בסוד רוח הקדש כדי שיתברך אפרים, שהשרש נתגלה כדי שיתברך הענף, אפרים הוא באי' נתגלה שרשו כדי שיתברך.

סדר הלימוד ליום ח תמוז [יום 274 בשנה]

פירוש הרמח"ל על התורה — ספר שמות

ויאמר ה' אל משה נטה וגו' ויהי חושך וגו'. (י, כא-כג).
הקדושה היא אור והקליפה היא חשך, וס"ז, "ויבדל אלהים בין האור ובין החשך". ובזמן הגלות כמה בחינות של אור הלכו בתוך הקליפות, ועכשיו שהיו מתבררים נשארה הקליפה בחשך גמור, ומזה נמשך החשך למטה במצרים, כמ"ש, "והיה ביום ההוא יפקוף

ה' על צבא המרום במרום" וגו'. וס"ז מ"ש רז"ל, שהחשך היה כדי שיחפשו בכליהם וישאלו אח"כ הממון, ואם היו אומרים שלא היה להם, היו אומרים בזה המקום הם. וענין "ושאלה אשה משכנתה", הוא סוד בירור אוכל מתוך פסולת, ומכת חשך היה הכנה לזה כמ"ש. ועוד אמרו רז"ל, שמכת חשך היתה בשביל מיתת הרשעים. והענין הוא, ששני קלקולים נעשים בזמן הגלות, עירוב חול בקדש ועירוב קדש בחול. ואלו הב' דברים נתקנו במכת חשך, במיתת הרשעים נברר החול שנתערב בקדש ונדחה לגמרי. וזה היה, לפי שעד שהחול נתערב בקדש מקבל איזה הארה וקיום בעודנו שם, אבל כשנדחה נשאר בחשך לגמרי. וזה היה בירור פסולת מתוך אוכל. ובענין חיפוש בכלי מצרים, היה הכנה לברר אוכל מתוך פסולת. ואמר הקב"ה למשה שיטה ידו לשמים, שמים הוא ת"ת דז"א, ומשה נשרש שם נידוע, ובהרים ידו לשמים היה מורה קבלת כח משרשו לעשות הפעולה הזאת.

אבל לבאר הענין בפרטות, הסוד הוא – שמים הוא בת"ת שהוא חיבור חסד וגבורה ביחד, וס"ז שמים – אש ומים. ועכשיו היה צריך לעשות פעולה אחת שתהיה חסד ודין בזמן אחד, דין לאומות העולם בסוד חשך, וחסד לישראל להמשיך להם אור, ולכך – "על השמים" דוקא. ואמר, "ויהי חשך על ארץ מצרים", אינו אומר על מצרים לבד, אלא – "על ארץ". ידוע שבקדושה הזכר גובר על הנקבה, וס"ד, "כי הוא אדוניך והשתחוי לו", אבל בקליפה להפך, בסוד יותרת הכבוד – הנקבה גוברת.

ולכך עכשיו שהיה הזמן להכניע קליפת מצרים, העיקר היה להכניע חלק הנקבה שבה, וממילא נכנע גם חלק הזכר, ולכך "על ארץ", ארץ דוקא – הכנעת הנוק'. "וימש חשך", כבר פירשוהו מלשון ממשש בצהרים, דהיינו שהיה חשך עב, שכיון שניטלו כל הרוחניות שהיה בה, בסוד אורות הפנימים שניטלו ממנה, נשאר בחינה גסה ועבה.

ואומר אח"כ, "ויט משה את ידו על השמים" – שקבל כח מן שרשו לעשות הפעולה הזאת, כמ"ש. "ויהי חשך אפלה", והענין הוא שנתפשט זה החשך בכל חלקי הקליפה להוציא ממנה האור והטוב, ולכך – "בכל" דוקא. "ויהי חשך", כבר נתפרש שג' ימים ראשונים היה חשך ולא כל כך גדול, ובג' ימים האחרונים היה חשך כפול ומכופל, שהדברים צריכים לילך בהדרגה, ובג' ימים הראשונים שעדיין לא נכנעו הכנעה גדולה למעלה, גם למטה לא היה חשך גמור, ובג' ימים אחרונים שהיו הולכים ונכנעים הרבה למעלה, גם למטה הגיע חשך כפול.

ואומר אח"כ, "לא ראו איש את אחיו", סוד הראיה הוא ענין ההשגחה כידוע, "וגם את זה לעומת זה עשה האלהים", וכמו שבפרצופי הקדושה, העליון משגיח על התחתון להעמידו בסדר ראוי ונכון, כך בקליפה, הפרצופים העליונים משגיחים על התחתונים להעמידם גם כן באותו סדר הראוי להם. ובאותו הזמן ניטל זה הכח מהם ולא היו משגיחים עוד זה לזה. ולכך – "לא ראו איש את אחיו" – למעלה בקליפות, "ולא קמו

איש מתחתיו" – למטה במצרים. שמי שהיה עומד לא היה כח בידו אפילו לישב, ולהפך גם כן, מי שהיה יושב לא היה יכול לעמוד, שכך הוא הסדר – כיון שנכנע השרש למעלה נכנע גם הענף למטה הכנעה גמורה. וס"ז, "יפקוד ה' על צבא המרום" – בתחלה, ואחר – "על מלכי האדמה" למטה, כמו שנאמר. ולכך – "לא ראו איש את אחיו" למעלה, "ולא קמו איש מתחתיו" למטה. "ולכל בני ישראל היה אור במושבותם", להורות שזהו כח הקדושה בתוך החשך עצמו להוציא האור, ולכך – "במושבותם" דייקא, אעפ"י שהיו יושבים במקום טומאה – במצרים, משם יצא להם אור. [א].

דבר נא באזני העם וגו' (יא, ב). אלו השאלות הם סוד הבירורים שהיה צריך לברר משם. והטעם שהפסוק הקפיד לומר, "וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה", שהיה יכול לומר, וישאלו ממצרים כלי כסף. אבל הס"א מתחלקת בסוד זכר ונקבה כמו הקדושה, כי "גם את זה לעומת זה עשה האלהים". והניצוצות היו משוקעים בתוך הקליפות, חלקים מהם בזכר וחלקים מהם בנקבה. ולעשות הבירור של שניהם, הוצרך דווקא "איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה".

ואמרו רז"ל, "נא", אין נא אלא לשון בקשה וגו', שהעבודה והעינוי של ישראל במצרים היתה לברר הבירורים, ולכך אמר אח"כ, "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" שאלו הם הבירורים שעלו עמהם על ידי שכר השעבוד והעינוי. ואם לא היו מוציאים עמהם

הכלים שהם סוד הבירורים, היה יכול לומר אברהם "ועבדום וענו אותם קיים בהם" – הם עשו את שלהם, ולא עלה בידם התיקון של הוצאת הבירורים, ולכך הקב"ה צוה לקיים "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", לרמוז שזכו להוצאת הבירורים בשכר העבודה והקושי שלהם. ולפי שהנשמות מתחלקות לב', מצד הימין ומצד השמאל, לכך אומר, "כלי כסף" – מצד הימין, "וכלי זהב" – מצד השמאל. "ושמלות" זהו בסוד הלבושים של הנשמות, שיעלו הם ולבושיהם, להעלות התיקון כראוי. [א].

התאנה חנטה פגיה וכו' (שיר השירים ב, יג). התאנה פורחת כמה פעמים, וזה ענין הגאולה שנמצאת כמה פעמים בעולם, הכל ממקור אחד, והיינו גאולת מצרים וגאולה העתידה, ששניהם ממקור אחד, כמו שכתוב, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". ואמר, "התאנה חנטה פגיה", שהם תרין משיחין, וכמו שהפגים הם מתוקים, כך המשיחים עומדים למתק מידת הדין בכמה תיקונים שהם מתקנים, וכשנמתקת אז באה הגאולה. והנה קודם שיהיה נשלם המיתוק אין נראה הפרי של התיקונים, ונחשבים כאילו הם ח"ו לבטלה. אבל בתשלום הענין – "הגפנים סמדר נתנו ריח" ועשו פעולתם. ואז – "קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך". ולפי שהיתה בשפל בגלות, נאמר בה, "קומי". ואחר כך מן הגלות הולכת אל מקום הקודש, דהיינו בית המקדש. [ו ח].

סדר הלימוד ליום ט תמוז [יום 275 בשנה]

קול דודי הנה זה בא (שיר השירים ב, ח). מדבר על משיח בן דוד, שבא מדוד, והוא דודי. על ידי מה מתגלה, על ידי הז' כורתי ברית, וזהו, "הנה זה בא" – ז' אותיות לז' האלה. עם כל זה – באיזה כח יוכל להתחזק, אלא בכח התורה על ידי משה. שכמו שהקדימו נעשה לנשמע, כן תוכל הגאולה להיות ממהרת לבא, כענין, "אני ה' בעתה אחישנה", וזהו, "מדלג על ההרים", מדלג למהר בכח ההר, שבו ניתנה התורה, "מקפץ על הגבעות". [ו ח] ליל שימורים הוא לה' להוציאם וכו' (שמות יב, מב). "שמורים" הם התרין משיחין, ובסודם הוא משה ואהרן במצרים, וזהו, "ליל שמורים הוא לה' להוציאם" וכו'. אבל עוד בכל דור ודור נמצאים התרין משיחין לצורך הגאולה האחרונה, וזהו, "שימורים לכל בני ישראל לדורותם", כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל. [ו ח].

ועוד, ליל שמורים הוא לה' וכו'. יש ליל, ויש לילה. ליל – חצי הלילה הראשונה, לילה – חציה האחרונה, בשעה שבא הלילה, כמה מיני מזיקים מתפשטים בעולם, ויש להם רשות להזיק. אבל בזה הלילה, בשעה שיוצאות הקליפות בשאר הלילות, מתעורר הכח של יציאת מצרים, שהיתה בחצי הלילה, ואז אין להם רשות עוד להזיק. ולכן אמר, "ליל שימורים הוא לה'" – אפילו הליל הוא שמור. למה, אלא "להוציאם מארץ מצרים", שכבר היתה הלילה מוכנת ומזומנת, ועל כן ניטל מיד כח הקליפות, שלא ישלטו. וכן בכל דור ודור כח הלילה הזה

גורם שאפילו הליל יהיה שמור, וזהו, "הוא הלילה הזה לה' שמורים". [ו ח].

ועוד, "ליל שמורים הוא לה'", זה שאמר הכתוב, "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב וכו'". מי הוא זה הכלב, אלא זה ס"מ. בכל שעה שהקב"ה עושה טובות לישראל הוא מתעורר ונובח ככלב לקטרג. אבל באותה השעה – "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו", שלא יהיה קטרוג לטובה שלהם. וזהו, "ליל שמורים הוא לה'" – שמורים מן הקטרוג. בסוף הגלות גם כן – "הוא הלילה הזה לה' שמורים לכל בני ישראל לדורותם". בכח מה, אלא בכח מה שאנו מזכירים יציאת מצרים, ורואים עצמנו כאילו אנחנו יצאנו משם. כך הכלב הזה נכנע מפניו, ולא יכול לקטרג כלל. [ו ח].

קול דודי הנה זה בא וכו' (שיר השירים ב, ח). מדבר על ישראל שהם מעלים כמה קולות לפני הקב"ה בזמן הגלות, ומבקשים ממנו את מלך המשיח. בשעה שיהיו מתחברים כלם ביחוד אחד, נחשבים כאיש אחד, כמו שהיה במתן תורה, שנאמר שם, "ויחן שם ישראל נגד ה'". וכן מה שישראל נקראים דודים, אז נקראים דודי. והקב"ה אומר, "קול דודי" – מה שישראל היו מבקשים בקולם, עתה – "הנה זה בא". והוא מתחזק בכח האבות שהם מתחברים בת"ח הנמצאים בדורות האחרונים, ונמצאים האבות על גביהם, כמו ההרים, והת"ח שתחתיהם הם נקראים לגביהם גבעות, וזהו, "מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות". [ו ח].

וַיֵּאָפוּ את הבצק וגו' (יב, לט). בצק זה היא ס"א שהיה צריך לבטל אותה לגמרי, אבל לא נתבטלה לגמרי, אלא נעשית לה אפיה, ולא נשרפה לגמרי. וזה יען הערב רב נתערב בהם, ואז לא בטלה הס"א. אך עם כל זה לא היתה שולטת כמו מתחלה, כי הערב רב עצמם. . . [קל] להם תיקון, וזהו, "עוגות מצות כי לא חמץ", כי אינם חמץ גמור. וא"ת למה היה כך, אלא – "כי גורשו ממצרים" וגו', כי לא היה להם כח להתעכב הרבה – שלא היה להם זכות. ואם היו יושבים יותר, היתה הס"א מתאחזת בהם, לכן הוצרכו לצאת בחפזון, ואז נתערב בהם הערב רב, כי היו הדברים בלא שלימות תיקון, וזהו, "ולא יכלו להתמהמה". ואמר, "וגם צידה לא עשו להם" וגו' – לא יכלו להזמין להם תיקונים מתחלה, כי קושי השעבוד לא הניחם, וזה גרם זה הקלקול האחר שיתערב הערב רב כנ"ל, ולא תוכל הס"א להתאבד לגמרי, אלא להתחיל ליבטל. אבל לע"ל – "כי לא בחפזון תצאו", כי הכל יהיה בשלימות, ואז תבטל הס"א מן העולם לגמרי. [ו ח]:

הַתָּאנָה חנטה פגיה וגו' (שיר השירים ב, יג). בשעה שתתפשט החכמה בעולם, התאנה הזאת מפרחת עליה מתחלה, ואח"כ גומרת פירותיה, כך אין החכמה מתגלית באדם מיד, אלא מתחלה האדם נולד ומתגדל, ואח"כ עושה פירות בחכמה. וכשמוציאה תולדותיה, נאמר, "חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח", אפילו הקטנים מתחילים לעשות פרי. אז, "קומי לך" וגו', שא"א לגאולה לבא אלא בהתגלות החכמה.

ובהגלותה אפילו לקטנים, אז מיד, "קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך", שכיון שיש גילוי החכמה אין עוד פחד, דכתיב, "לא ירעו וכו' כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים". [ו ח] קול דודי וגו' (שיר השירים ב, ח). הקב"ה מכריז לישראל, "שובו בנים שובבים ארפא וגו', וכשישראל מתעוררים אל הקב"ה ונמשכים לכרוז הזה, קוראים לו בשם דודי, שכבר נעשו לו אוהבים, והוא אוהב להם. ואז, "הנה זה בא", כי זה הקול עצמו הוא הבא לגאול. ותשלום הענין הוא מראש אמנה ששם נאמרת השירה. ואז, "ומשתי את עון הארץ ההיא ביום אחד". ולכן, "מדלג על ההרים", משם – "מקפץ על הגבעות" שהם תרין משיחין לגאול בהם. [ו ח] ועוד, "קול דודי" וגו'. הוא קול השופר, שנאמר בו, "ביום ההוא יתקע בשופר גדול" וגו', כי בכח קול השופר הזה מתקבצים האומות עשו וישמעאל לבא לעבודת הקדושה. וזהו, "מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות". [ו ח] בבית אחד יאכל לא תוציא וגו' (יב, מו). הענין, כי הקב"ה רוצה שבפסח יהיה הכל בתיקון בפנים לישראל, שהס"א לא יהיה לה חלק כלל. ולכן "בבית אחד יאכל", בתוך הבית שהיא החיצוניות. והנה יש לפעמים, שצריך להמשיך האורות הפנימיים לתקן החיצוניות. וביבם נאמר, "אשר לא יבנה את בית אחיו". אבל לפנימיים צריך ב' דרכים לתקן בפנים. וזהו הפסח, ולכן "לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה", וגם "עצם לא תשברו בו", כי כמו שאין לבשר לצאת מן הבית, כך אין למוח לצאת מן העצם. [ו ח] משכני אחריו וגו' (שיר השירים א,

ד). ישראל אומרים לקב"ה "משכני" – תן לנו התעוררות לשוב אליך. ובהתעוררות שתתן לצד א' – כל הצדדין ימשכו אחריך, לפיכך, "משכני אחריך נרוצה". וכל זה בתיקון שכבר הוכן בזמן מתן תורה. אלא שבעבור החטאים לא יכלה התורה להתגלות כראוי, וכשישובו – "נגילה" וגו' בכ"ב אותיות, ואז, "נזכירה" וגו' "יין" – ע' אומות, וכל זה בעבור האהבה שאהבוך ישראל – "מישרים אהבוך". [ו ח]:

סדר הלימוד ליום י תמוז [יום 276 בשנה]

ויקרא משה לכל זקני ישראל, ויאמר אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח (יב, כא-כב). ודאי הגאולה אינה יכולה לבא לישראל, כי אם כשקליפת נוגה תהיה נתקנת. וכך בגאולת מצרים כשרצו בגאולה, נצרכו לתקן קליפת נוגה, ואח"כ נגאלו. זה מה שמשה ציוה לזקני ישראל, שהם הע' סנהדרין שהיו באותו הזמן, שלהם מגיע לתקנה, ולעשות שגם ישראל יתקנו החלק שמגיע להם. ואמר להם, "משכו וקחו לכם".

כאן יש לדקדק, מפני מה אומר, "משכו וקחו לכם", היה לו לומר בתחילה, "קחו לכם צאן וכו' ומשכו אותו" וכו', מפני שבתחילה צריך ליקח אותו, ואח"כ לעשות לו מה שרוצים. אבל קליפת נוגה, כדי שתהיה נתקנת, שתהיה משתעבדת לקדושה, בתחילה צריך למשוך אותה אליהם. ואח"כ לקחת אותה בקדושה, וזה שכתב בתחילה, "משכו", אח"כ, "קחו לכם". וצאן היא קליפת נוגה, שכמו שבקדושה צאן היא מלכות, שהיא השכינה

הקדושה, כך בס"א צאן היא קליפת נוגה, שהיא חציה טוב וחציה רע. ולתקנה צריך לעשות שיהיה כולה טוב. והמצרים כשהיו רואים שהיו ממשיכים אותו לכרעי המטה, אז היה בא להם כעס גדול.

צריך לדעת מפני מה היו ממשיכים אותו לכרעי המטה. המטה היא השכינה, לכך הם היו ממשיכים אותה לכרעי המטה, שהיו משעבדים אותה תחת הקדושה, וזה מה שהיה עושה לס"א כעס גדול, מפני שכבר היא יודעת שכל כוחה הוא בקדושה. והכח היה לה מצד קליפת נוגה, שהיא קרובה אל הקדושה. וזה שהיא היתה חציה טוב וחציה רע, מפני שמה שהיה נותן הכח לס"א זה היה הקדושה, ומה שהיה מצד הס"א זה היה החצי הרע. וגם מה שהיה עושה להם יותר כעס, היה מה שנצטוו מפי הקב"ה כששחטו אותו, והיו אוכלים אותו – שהעצם לא ישברו, והם היו עוברים בדרך, והיו רואים, הכלבים, שהיו אוכלים אותם, והקב"ה היה עושה שלא יאכלו אותם – כי אם הכלבים, שהם הס"א עצמה, בסוד "והכלבים עזי נפש". וזה סוד, "וסכסכתי מצרים במצרים", שהס"א עצמו יאכל את שלה בעל כרחו. ואח"כ אומר, "ושחטו הפסח", כדי שנוגה יהיה מתוקנת לגמרי, צריך לשחטה ולהוציא ממנה כל דמה, שהוא הדין, שהיא הס"א שיש בתוכה. "ושחטו הפסח" ודאי. ואח"כ, "ולקחתם אגודת אזוב", שהם הג' קליפות אחרות. וזה מה שאמרו חכמים, אין אגודה אלא שלש.

"וטבלתם בדם אשר בסף", שהוא זה הדם של קליפת נוגה, כדי שכל הס"א יהיה ביחד, שאף על פי

שנאמר, "יתפרדו כל פועלי און", אבל בזמן שצריך להעבירה מן העולם, צריך שיהיה כולם ביחד, שלא יהיה צריך ליתן המכה אחת אחת. "והגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות", ואם תאמר והלא נאמר, "ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם", ואם כן גם בזמן שהיה ביהמ"ק קיים היה צריך ליגע הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות, ומפני מה היו זורקים אותו על [קיר] המזבח. אבל צריך לידע שיש הפרש בין כשהיו במצרים או בארץ ישראל. שבמצרים היה המכה בכל בית, כמו שכתוב, "כי אין בית אשר אין שם מת", ומפני זה הוצרך שיגיעו בזה הדם על כל בית, מפני "שכיון שניתנה רשות למשחית לחבל אינו מבחין בין טוב לרע", ושיראו שבהם לא יש שום ס"א. אבל בארץ ישראל לא היה צריך ליגע הדם בכל בית, מפני שאז לא היה המכה בכל בית שבאומות העולם, ויהיו צריכים להראות שבהם לא יש ס"א, ולא היה אלא לתקן קליפת נוגה, ולהוציא את דמה, כנ"ל. ומפני זה לא הוצרכו לזרוק אלא על המזבח, והוא יותר טוב [שיחד] היו זורקים כל דם הפסחים של ישראל, ונאמר, "ויחן שם ישראל" ביחוד ודאי.

אבל צריך לדעת מפני מה היו נוגעים בזה הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות, ואע"פ שנאמר, "וראיתי את הדם ופסחתי עליכם", וכי הקב"ה לא היה יודע הבתים של ישראל והבתים של מצרים, שהוצרך ליגע בזה הדם על המשקוף וכו', אלא ודאי צ"ל שהנגיעה בזה הדם על המשקוף היה מפני שאז היו מתקנים קליפת נוגה, והיו מבערים הג' קליפות אחרות,

ואז לא היה עוד בחירה של בני אדם, והקב"ה רצה שיהיה הבחירה, מפני שהיה רוצה ליתן להם התורה, והיה רוצה שהם יזכו במעשיהם, כדי שיקבלו בדין, ולא בצדקה, ושיהיו אומרים "נעשה ונשמע" בבחירה שלהם. ומפני זה רצה שיגיעו בזה הדם, שהוא הס"א, על המשקוף ועל שתי המזוזות, כדי שיהיה נשאר הבחירה לבני אדם. ואם לא כן, לא היה עוד בחירה.

ומפני מה על המשקוף ועל שתי המזוזות – היו יכולים ליתנו בתוך בתיהם. אבל משקוף הוא יסוד שנקרא משקוף, שכל האורות מביטים שם, ורצה שיהיו נוגעים שם, כדי שיוציא אורותיו להם. ועל שתי המזוזות, שהם נצח הוד, שנקראים עדים, תרין סהדי, ו"על פי שנים עדים יקום דבר", שכדי שהם יעידו שהוציאו הס"א מבתיהם, שהיא שקר, ונשאר אמת – ישראל זרע אמת ודאי. ואעפ"כ נשאר מה שצריך לבחירה, והם ראויים ליתן להם התורה. ומפני זה היו נוגעים בדם על המשקוף ועל שתי המזוזות. ואומר, "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר", וכאן יש לדקדק – והלא ישראל יצאו ממצרים בחצי הלילה, ונאמר, "ויקם פרעה לילה וכו' ויאמר קומו צאו מתוך עמי" וכו'. ומה זה שאומר הכתוב, "ואתם לא תצאו וכו' עד בוקר". אבל זהו מתורץ עם מה שנאמר בזוהר בר"מ, שפסח שיצאו ישראל ממצרים בלילה היה מאיר כתקופת תמוז, והוא כי הלבנה באותו הלילה היה מאירה להם כשמש ביום, כש"ה, "והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים" וכו'. ואז נתקיים חצי מזה, שהוא שהלבנה

יהיה מאירה כשמש, וזה סוד, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וזה, "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר", כי אף על פי שאתם תיקנתם את הכל, ואין עוד לכם מורא מכל קטרוג כלל, אם כל זה לא תצאו עד בוקר, שלא תלכו כמי שבורח מאדון שלו, אלא בכל הכבוד שיוכל לימצא. ושכולם יראו שאתם בנים למקום, ושום רע לא יכול לשלוט בכם, כי אם (כ) שהקב"ה מתרצה (כדי) לטהר אתכם מכל טומאה. וכן בגאולה העתידה נאמר, "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל". [ו].

סדר הלימוד ליום יא תמוז [יום 277 בשנה]

ויקרא משה לכל זקני ישראל וגו' (יב, כא). קרא לזקנים להזמין להם הגאולה. אבל רצה לעורר הזקני ישראל העליונים שהם או"א - "זקני ישראל" דווקא, שימשיכו מוחין, שבזה היתה תלויה הגאולה. וידוע שבאותו הזמן באו המן חין שלא כסדר, בתחלה מוחין דגדלות ואח"כ מוחין דקטנות. וז"ש, "ויאמר אליהם", "ויאמר" אלו מוחין דגדלות שהם בסוד חסד - אמירה דווקא. "אליהם" הוא אלקים, שהם המוחין דקטנות שהם בסוד דין. אבל - "משכו", משכו מעבודה זרה כמ"ש חז"ל, ובזה תגרמו שתתרחק הס"א מן הז"א, ובזה יהיה בסוד מוחין. אבל צריך לעשות דבר אחר - והוא לתקן הנוק' ג"כ ולהתפשט בה מוחין ג"כ, ולכך - "וקחו לכם צאן" שהיא השכינה, כמ"ש, "רחל מבכה על בניה".

וצאן ג"כ הוא ק"ם, שהוא התפשטות הד' מוחין בנוק' שהיא ק' ברכאן.

זבזה - "למשפחותיכם", ז"ש, משפחת אב קרויה משפחה ומשפחת אם אינה קרויה משפחה, וסוד הוא ודאי. בזמן הגלות צריך לומר כך, לפי שהשכינה היא בתוך הקליפות, ואם היינו רוצים לומר שמשפחת אם היא משפחה ושישראל הם הבנים שלה, באותו הזמן היה פתחון פה לאומות העולם ח"ו ג"כ לומר שהם הבנים שלה, שהיא מלובשת שם, ולכך באותו הזמן יותר טוב לומר שמשפחת אם אינה קרויה משפחה, משום אומות העולם. אבל מצד המלך שהוא יושב למעלה באצילות, ואינו מלובש בתוך הקליפות כמו המלכות, מצד שלו נאמר, שישראל הם בני משפחה שלו - משפחת אב קרויה משפחה. אבל בזמן התיקון שהשכינה היא בחוץ, אז לא יש עוד יראה שיאמרו שגם הם בנים שלה, ואז נוכל לומר ג"כ משפחת אם (ג"כ) קרויה משפחה. ולכך אומר, "למשפחותיכם", שצריך לתקן זה - שהשכינה תצא בחוץ, ושנוכל לומר שישראל לבד הם בני משפחה שלה. אבל זה בשחיתת הפסח, שבזה היו גורמים הכנעת הס"א. אבל זה יהיה כשיתפשטו ה' חסדים במלכות, וזה, "הפסח" - ה' פסח, שהיא המלכות שהיא פה סח, שהשכינה היא פה ס"ח כשמדברת ומגלה אורותיה, אבל סח - אקיק הויה אקיק שהם ס"ח, והם השלשה מוחין המתפשטים בה. [ב].

ויקרא משה לכל זקני ישראל וכו', עד, ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר (יב, יב, כא-כב). זה שאמר

הכתוב, "משכני" וכו'. דע כי בזמן גאולת מצרים, בכח הע' הזקנים נכנעו ע' שרי האומות. ועל כן משה לקח אותם עמו לעשות התקון שלם, ונתחזקו בשני בחינות השכינה – לאה ורחל. כי על כן אומר, "משכו וקחו לכם צאן", כי כבר ידוע שכינתא תתאה מכנעת האומות, ושכינתא עילאה מכנעת השרים. ועל כן אומר, "משכו" – להמשיך כח משכינתא עילאה – לאה. "וקחו לכם צאן" – להמשיך מרחל, שכינתא תתאה, צאן ודאי. ואומר, "למשפחותיכם", אלו הם הע' הנ"ל, ככתוב, "בשבועים נפש ירדו אבותיך מצרימה". כי ירדת ישראל למצרים היה בעבור הע' נפש האלה, להחזיקם בקדושה, ולהכניענם] ה"ס"א. על כן, "ושחטו הפסח" – זהו ס"מ, שהוא פסח. אבל כשהוא רוצה להיות עולה מדרגה לעלות למעלה לקטרג על ישראל, ולהעשות פסח, בסוד פה סח, צריך מיד לחתוך הסימנים שלו, כדי שהקול לא יגיע למעלה. על כן "ושחטו הפסח" – כי בכח השחיטה הזאת נסתם פיו, והקול נפסק באמצעות מהלכו:

זוה נעשה בכח ישראל שנמשלו לאזוב השפל, ועמם שורה השכינה, ככתוב, "ואת דכא ושפל רוח", כשהם אגודה אחת בכח החיבור, אז השכינה שורה עליהם, ויש להם כח להכניע את כל האומות. על כן, "ולקחתם אגודת אזוב וטבלתם בדם" – דם פסח ממש. כי הנה כתוב, כי הדם הוא הנפש, בהיות שהחיות של ס"מ הוא דם. אבל בתיקון כשהוא נשחט, הדם הזה הוא מוסר מנמנון ונכלל בתיקון, והוא נשאר פגר מת. על כן, "וטבלתם בדם אשר בסף", כי זהו מה שנתקן מהפה סח.

כי סף נשאר למטה בסוד סף הבית – אפר תחת כפות רגלי הצדיקים. וי"ג הנשאים מפה סח, זהו אחר הנתקן, ככתוב, "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו' ולעבדו שכם אחד", כי זה הנתקן מהם, והוא הטוב שלהם, החיות שלהם – הדם שאמרנו, וזה, "מן הדם אשר בסף". והנה זהו זמן בירור להכניס בפנים ולא להוציא בחוץ, ועל כן, "ואתם לא תצאו" וגו', כלומר לא תוציאו אלא הכל ישאר בפנימיות בתיקון.

ובל זה בכח מה נעשה, אלא בכח ג' אבות – משקוף שהוא לשון השקפה "הביטו אל צור חוצבתם" וגו'. ובזכות עצמם ג"כ, שהם ב' מצות שנמסרו בגאולת מצרים, שתי המזוזות – דם פסח ודם מילה. על כן, "והגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות", והגעתם ממש, שר"ל התחזקו בכח זה. זש"ה, "משכני אחריך נרוצה", כי בתחילה השכינה מעוררת את ישראל בבחינתה התחתונה – "משכני אחריך". אבל כשהם מתעוררים, אח"כ משיגים גם בחי' לאה עלמא עילאה, ועל כן אומר "נרוצה" – לאה ורחל. ואז, "הביאני המלך חדריו" בסוד הזיווג, ביאה ממש, ושם יש הגילה והשמחה, "נגילה ונשמחה בך", כי הכל נחשב לכח ולהתעוררות ישראל, "בך" – בכוחך. "נזכירה דודיך מיין" כי בכח זה הקב"ה מזכיר הדודים שהם הע' זקנים של ישראל – יותר מן הע' אומות, והם שולטים עליהם – "ויקרא משה לכל זקני ישראל" ממש. ואז, "מישרים אהבוך" – קב"ה ושכינתיה, בזמן שנכנע הנחש העקלתון ה"מישרים" שולטים בתיקון שלם. [ו].

סדר הלימוד ליום יב תמוז [יום 278 בשנה]

ליל שמורים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים, הוא הלילה הזה לה' שמורים לכל בני ישראל לדרתם (יב, מב). הגלות נקרא בשם לילה. והלילה עצמה מתחלקת לשתי בחינות, אחת הוא תחילת הלילה והיא נקראת בשם ליל, והב' היא סוף הלילה שנקרא לילה. וכן הגלות עצמו – תחילת הגלות הוא ליל, וסוף הגלות הוא לילה. והטעם – מפני שכשהגאולה באה בתחילת הגלות, אז השכינה אין לה עדיין כל כך כח לגלות אורותיה כראוי, מפני שישראל לא סבלו עדיין די סיפוקם. ואז השכינה היא נסתמת, מפני שאין לה כל כך כח. וזה הה' שחסרה מלילה, שהיא השכינה, שהיא בסוד ה' של השם הקדוש יקו"ק ב"ה. ובאותו הזמן נאמר, "אחד מעיר ושנים ממשפחה", מפני שלא סבלו כל צרכם. ואז השימור מן החבלים אינם כי אם לה' – למי שהם טובים, והוא בסוד ז"א, שהוא דין, שמי שהם טובים שיחיו והרשעים שימותו. וכן היה בגאולת מצרים, שיצאו קודם זמנם, שהיה ארבע מאות שנה, ולא עמדו בגלותם אלא כמנין רד"ו, שאז הוצרך שהקב"ה ישלח החושך, כמו שאמרו רז"ל – כדי להמית הרשעים שבישראל, ושהמצרים לא ידעו מאומה. אבל ודאי שכל העשר מכות היו כדי להיטיב לישראל, ואם כן איך אפשר שזה היה להרע לישראל, אם לא לזה הטעם. אבל ודאי גם החושך היה להיטיב לכל ישראל.

והטעם שהוצרך החושך היה זה, מפני שכל העשר מכות שהקב"ה הביא על המצרים במצרים, היה כדי

להכניע כל העשר מדרגות טמאות שלהם כנ"ל. והחושך היא המכה הט', שהיא כנגד היסוד של קליפה, ויסוד כבר ידוע שיש לו מן הטבע לגלות האורות. והקב"ה רצה שכנגדו יהיה החושך, כדי להפך הסדר שלהם. ומה שביסוד יש גילוי גדול - כנגדו יהיה החושך, שהוא סיתום גדול. ואחר כך אמר, "להוציאם מארץ מצרים", שהם מי שמצירים לישראל בזמן גלותם. אבל כשהגאולה באה בסוף הגלות, אז אין עוד מורא ורעדה כלל, ואז גם הרשעים הם מתוקנים מרוב קושי והצרות שלהם, והשכינה יכולה לגלות אורות הגאולה כראוי. וזה "הלילה" שהיא השכינה, היא בגילוי. ואז הגאולה היא גם לרשעים שבישראל, וזה, "לכל בני ישראל" - לכל דייקא. וכן במצרים, כל הנשמות שהיו משוקעות בגלות, ולא היו יכולות לצאת אלא אחר שנכנע השר שלהם למעלה, בלילה הזאת ניתן כח להם שיצאו. וכן כל הנשמות שיוצאות עכשיו בזמן הגלות, יוצאות כולם בכח הלילה הזאת, עד שיוכלו כולם לצאת וזה מה שארז"ל, אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. וזהו, "הוא הלילה הזה וגו' לה' לדרתם", שהוא לדור תם, עד שיכלו כולם מן הגוף. ואז אין עוד מורא כלל, "שמורים לכל בני ישראל לדרתם". ודאי. [ו].

לִיָּל שְׁמוּרִים כּו' (יב, מב). זה נאמר בא"א, בראשו יש תלת רישין, ושם יש י"ב הויות וחד דכליל לון, וזה "ליל". אלה האורות למעלה שומרים לכל הקדושה למטה, והם י"ב פרצופים, והם ה' ג"כ, בסוד שם יקו"ק, ולכך אומר, "הוא" שהיא י"ב, "ליקו"ק" שהם בסוד ה'.

ואומר, "שמורים", שכמה מיני שמירות צריך, שמירה מן הס"א, שמירה שלא ירד השפע בריוח גדול (או) [אלא] במעט, ולכך אומר, "שמורים" בלשון רבים, שכל אלו השמירות נעשים בא"א בסוד הדיקנא. "להוציאם מארץ מצרים", הוצרך שיתגלה דווקא א"א לצורך הגאולה, כמ"ש בווהר, בעתיקא תליא מלתא. והטעם הוא, לפי ששם יש שרש האחדות, והוצרך שיתגלה זה השרש ליחד כל הספירות באחדות, ולהפריד הס"א. וכמ"ש לעתיד לבא "יהיה ה' אחד", אחדות יהיה לע"ל כשיתגלה זה היקיי"ק, שהוא ל', שהם התלת רישין, ששם יש שרש האחדות כמ"ש. ובכחי' שרש הוא בסוד "ליל", ובבחינת מה שמוציא כל הה' פרצופים הוא "לילה", שהה' הם ה' פרצופים היוצאים ממנו, וז"ש, "הוא הלילה". ובודאי שלימות התיקון הוא שהז"א יקבל הארה מא"א ויתעלה במדרגתו, והנוק' גם היא בסוד כתר מלכות, וזה, "לדרתם" – לדר תם, דור היא השכינה, תם הוא הז"א שנאמר בו, "ויעקב איש תם", שיתעלה גם הוא במדריגת א"א שהוא ליל כמ"ש. [ב].

ליל שמורים הוא לה' – באבא. השכינה בגלות היא "ליל", ואפילו באותו הזמן היא נשמרת מאבא, שנאמר בו, "ואביו שמר את הדבר". ושני מיני שמירות צריכות לה, יש חלק א' ממנה שנשאר שם עם המלך, ובסוד "אני ה' לא שנית", וצריך שמירה שהס"א לא תרגיש בזה ח"ו. ויש חלק אחר ממנה שהולכת בתוך הקליפות, וצריך לה שמירה גדולה. וידוע שאבא מתחלק לב' – אבא וי"ס, מאבא שהוא מקום גבוה, מקבלת כח –

זה החלק שנשאר באצילות, שהיא במדרגה גדולה, ומיש"ס מקבלת כח – זה החלק התחתון ההולך בתוך הקליפות. ולכך אומר, "שמורים" בלשון רבים, ששני מיני שמירות צריך לה. וכל זה מאבא ודאי, שנאמר בו, "ואביו שמר", כמ"ש, וזאת השמירה היא גם כן לצורך הז"א, וז"ש, "הוא לה", לפי שהחלק העליון צריך שמירה כדי שהז"א יזדווג בה. והחלק התחתון צריך ג"כ שמירה לצרכו, שאם היו אוחזים בה היו עולים למעלה במלך ח"ו, ולכך – "לה" דווקא. ואחר כך מתחברת עם הזכר, בתחלה "בזה" שהוא היסוד, ואחר כך "ביקו" שהוא בת"ת. ואז נתקנת בסוד הה' חסדים שנותן לה הזכר, ואז היא לילה.

ואז, "שמורים לכל בני ישראל", שבזמן הגלות יש נשמות שנשארות למעלה ואין הס"א שולטת בהם, ויש נשמות שהולכות בתוך הקליפות, והשכינה אינה יכולה לשמור אותם כתיקון, אבל באותו הזמן – "שמורים לכל בני ישראל", כל הנשמות נשמרים. וזה הכל הוא לפי שנתקן השרש שהיא המלכות, והמלכות מתחלקת לב' בסוד לאה ורחל, ואלו הם שני דורות – "לדרתם". והכל נעשה בסוד אבא ודאי, שהוא המתקן השכינה, בסוד, "ה' בחכמה יסד ארץ". [ב].

ליל – באימא. אי' יש בה ע' ניצוצין דאלקים כידוע, וזה ליל, ובכח אלו הגבורות היא שומרת הקדושה. וכתוב, "ושמרת את החקה הזאת למועדה", חק הוא באי', והיא שומרת השכינה שהיא "זאת". ואימתי השכינה נשמרת, כשנתחברה באי' בסוד "מועד". לפי

שאי הגבורות שלה הם בסוד יין המשמח, אבל כשהדברים בקלקול ח"ו הם בסוד יין המשכר, וצריך שתתחבר השכינה בה, ואז הכל בסוד מועד, הכל בסוד שמחה. ואז, "מימים ימימה", יש ים באי בסוד נ' שערי בינה, ויש ים במלכות, בסוד, "כל הנחלים הולכים אל הים", ואז השני ימים מתחברים כאחד ונעשה ק'. ואז השכינה היא בסוד ק' ברכאן, שהיא מקבלת השפע מכל קומת הקדושה שהיא בסוד ק'. ואז "ליל שמורים" – הע' ניצוצין ששומרים. ואז נשמרים ג"כ הענפים, וזה "הוא" שהם הי"ב שבטים, הכל הוא לפי שכבר נשמר השרש, שהם ד' אותיות של שם יקו"ק – "לה".

סדר הלימוד ליום יג תמוז [יום 279 בשנה]

"להוציאם מארץ מצרים" – מצר ים, שהס"א רודפת הקדושה בזאת הבחינה של ים שהיא רוצה לקבל השפע, אבל כשנתקן הים דקדושה אז הים אחר הלך לאבדון. אבל בגבורה (ח"ו) הס"א אוחזת איזה דבר ח"ו, וצריך שתהיה גבורה נמתקת בחסד, ואז הוא לילה, ואז נאמר, "הזה לה", שהכל הוא בקדושה ולא יש כלום לס"א, כמו כשהיה בסוד ליל שמורים. "לכל בני ישראל", אי' היא שומרת זו"ן, וזעיר בבחי' ישראל אין לו צורך בשמירה, שהוא במדרגה גדולה, והשמירה הוא במדריגת יעקב ששם צריך שמירה, שנאמר בו, "מי יקום יעקב כי קטן הוא". ובאותה הבחינה נמי, עיקר השמירה היא בנה"י, שבחג"ת הס"א אינה אוחזת כל כך, כי הם במדריגה גדולה, ולכך אומר, "שמורים", השמירה היא

ליסוד שהוא "כל", ול"בני ישראל" שהם נ"ה, שישראל הוא תפארת והבנים הם נ"ה. "לדרתם" – לדור תם, דור היא השכינה, תם הכל דווקא בכחי' יעקב, שנאמר בו, "ויעקב איש תם". [ב].

ליל שמורים – בז"א. הז"א יש לו ב' מיני מוחין, מוחין דגדלות ומוחין דקטנות. המוחין דקטנות הם בסוד "ליל", שהם בסוד דין. ואלו צריכים בזמן הגלות, שאם לא היו מוחין כלל, הס"א היתה אוחזת ח"ו, ולכך אלו המוחין שומרים אותו שלא תשלוט הס"א כל כך, ולכך אומר, "ליל שמורים הוא לה". וכשבאים המוחין דגדלות, לא בשביל זה הולכים המוחין דקטנות, אלא גם אלו נשארים. ואלו דווקא שהם בסוד דין מצילים באותו הזמן ישראל מן הקליפות, וזהו, "להוציאם מארץ מצרים". והמוחין דגדלות שהם בסוד לילה, אלו הם להגדיל ישראל, וזהו, "לכל בני ישראל". וזה מ"ש, "שומר מה מלילה שומר מה מליל", הז"א שהוא מ"ה, הוא שומר השכינה לעולם, בין כשהוא בסוד לילה בין כשהוא בסוד ליל. וזה סדר תיקון המוחין – בתחלה הולכים במלכות ובונים אותה, ואח"כ מסתלקים ממנה והולכים במלך, וזה, "לדרתם", לדור שהיא השכינה בתחלה, ואח"כ בתם שהוא הז"א. [ב].

ליל שמורים הוא לה' – במלכות. סוף התיקון הוא לחבר זכור בשמור. זכור – בזכר, שמור – בנקבה. זכור בזכר, כמ"ש, "זכור את יום", שמור בנקבה כמ"ש, "ושמרתם את הדבר הזה", וכתוב, "שמור את יום השבת", שהוא התיקון לחבר שמור ביום. ואז באותו

הזמן כך היה, "שמורים הוא לה", נתחברו שניהם ביחד. ואז כל הע' שרים נכפו תחת השכינה, וזה – "ליל" שהוא ע'. ואז ישראל למטה יצאו ממצרים, כמ"ש, "והיה ביום ההוא יפקוד ה' על צבא המרום במרום" – בתחלה, ואח"כ, "על מלכי האדמה". וזה "להוציאם מארץ מצרים". וזה היה לפי שהאירה אי' על המלכות, וזה "הוא הלילה". והע' שרים הם "ליל", והמלכות שהיא בורא אותם, "לילה" נקראת, כמ"ש, בה' בראם.

ועוד, ידוע שבידים אוחזת הס"א בסוד עשו וישמעאל, אבל בתפארת לא. וכן בכל הב' קוים ימין ושמאל הס"א יש לה איזה אחיזה ח"ו, אבל בקו האמצעי לא יש לה אחיזה. ובזמן הגלות לא היה כל כך בחיבור כל קו האמצעי, ולכך הס"א היתה מגעת גם שם, אבל באותו הזמן הוצרך שיתחבר כל הקו האמצעי ביחד. וזה "הלילה", הוא הדעת, "ליל" בסוד הגבורות שיש בו, והה' בסוד הה' חסדים. ואז נתחבר – "הלילה" ו"הזה" שהוא היסוד, וה"יקו"ק" שהוא התפארת, נתחברו שלשתם ביחד, ולכך באה הגאולה. ואז נשמרו גם נה"י – "לכל בני ישראל". והכל לתיקון השכינה שתהא תמה, שהס"א לא תאחוז בה כלל, וזה, "לדרתם" – לדר תם. [ב].

והיה לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך וכו' (יג, טז). זש"ה, "כי אשא אל שמים ידי" וכו'. הנה ידוע ששלימות האדם למטה אינו אלא בנוק', וכן שלימות הז"א אינו תלוי אלא בנוק' שלו. כי כפי מה שהיא נקשרת בו ומוכנת לקבל ההשפעות העליונות, כך הם בחי'

המוחין הבאים לו לעטרו ולתקנו. ונראה ההפרש בחול ושבת, שבחול שהנוק' היא למטה נקשרת ביסוד לברר תוך הס"א, מוחין הבאים בז"א אינם אלא מתכונה ראשונה. ובשבת שנקשרת בתפארת, בסוד שבת - ש' בת, והיא מוכנת לקבל ההשפעות, המוחין שבאים בז"א - מאי' ממש, והמקיפים נעשים פנימים כידוע. וזהו, "כי אשא אל שמים ידי" וכו' כלומר שבזמן שנוק' נקשרת בשמים שהוא תפארת, אז "ואמרת חי אנכי לעולם", שהחיות הוא מאי' ממש, "אנכי" דייקא. וזהו הטעם שבזמן שצוה הקב"ה מצות התפילין לישראל צוה להניח בתחלה תפילין של יד, שהוא לקשר הנוק' בזרוע שמאל דז"א, כמ"ש, נוק' בשמאל אתקשרת, ולהניחה נגד הלב שהיא נגד התפארת. ואח"כ התפילין של ראש, שהוא סוד המוחין של ז"א הבוקעים המצח ויוצאים, לפי המקום שנוק' נקשרת בו. וזהו, "והיה לאות על ידכה וכו' כי בחזק יד", שהיא נוק' נקשרת במקום החוזק שהיא בחג"ת, "הוציאנו ה' ממצרים", שהוא ז"א, בזמן שבאו לו כל בחי' המוחין עד הגדלות ב', כלם בפעם אחת, (ו)מיד נגאלו ממצרים. [ו].

סדר הלימוד ליום יד תמוז [יום 280 בשנה]

בשלח

ואתה הרם את מטך וגו' (יד, טז). ידוע שאין היסוד דז"א נתקן בשלימות אלא בגילוי א"א, ולכך באותו זמן שהיו מתגלים אורות א"א כמ"ש בזוהר, היה נתקן היסוד בשלימותו. וזהו אומרו, "מה תצעק אלי" -

בעתיקא תליא מילתא. והענין הוא, שבז"א ששם יש הנהגת המשפט צריך זכות להגאל, וכשלא יש זכות צריך גילוי של א"א, ולכך בעתיקא תליא, כיון שלא היה זכות, כמ"ש רז"ל, ששרו של מצרים קטרג באמרו הללו עע"ז והללו עע"ז. וזהו שאומר אח"כ, "ויסעו" – במזלא, והיינו לפי שישראל מדרגתם הפשוטה היא בז"א, ובאותו הזמן היו צריכים ליסע ממקומם ולעלות למזל ונקה שהוא בדיקנא דא"א, לקבל כח להגאל, שבו תלויה הגאולה כידוע, בסוד, "והיה יום אחד הוא יודע לה". ולכך כיון שהיה גילוי של א"א, הגיע תיקון היסוד, וזהו שאמר למשה "ואתה הרם את מטך", המטה הוא ביסוד כידוע, בסוד, "ואת המטה הזה". ובזמן הגלות נאמר בו, "כי שבע יפול צדיק", אבל באותו הזמן "וקם" – הגיע זמן הרמתו, בכח גילוי של א"א. ודוקא בבחי' מטה היה צריך להרימו, כדי להכניע ולהכות הס"א לגמרי.

ואומר אח"כ, "ונטה את ירך על הים ובקעהו", מלכות נקראת ים, בסוד "כל הנחלים הולכים אל הים", שכל נחלי ההשפעה מתקבצים בה, והיא המשפעת אח"כ לכל העולמות, והיא סוף, סופא דכל דרגין, שהיא הספירה התחתונה שבכולם. ובזאת הבחינה שהיא "ים", דהיינו שמשפעת לכל העולמות, היתה בחינה ג"כ שמשפעת למצרים, ובזאת הבחינה של "סוף" דווקא היתה יונקת קליפת מצרים, לפי שהס"א אין לה אחיזה אלא בסוף המדרגות, ולכך באותו הזמן נעשה קריעת ים סוף, דהיינו אותו החלק של המלכות שהיתה משפעת

למצרים – שלא תשפיע עוד להם, אלא תבא כל ההשפעה לישראל.

עוד, סוד קריעת ים סוף, המלכות בבחי' מה שהיא סוף, סוף כל המדרגות הולכת בתוך הקליפות, והחיצונים נדבקים בה, וכשהלכו בגלות מצרים היה זה הענין. והוצרך עתה ליקרע ים סוף לשני חצאים, דהיינו ליקרע ולהבדיל בין הקדש והחול שנתערב בה. וזה היה בכח יד החזקה של משה להכניע הס"א, וז"ש, "ונטה ידך".

ואומר אח"כ, "ויבואו בני ישראל", לפי שכבר ידוע בסוד "אמלאה החרבה", שכשהקליפות שולטים גורם גלות לישראל, אבל כשהקליפות נכנעים – אדרבא ישראל נכנסים בקדושה כניסה גמורה. וז"ש, "בתוך הים" ולא אמר, "בים". והענין הוא, הקליפות אפילו בזמן היניקה שלהם אינם יונקים אלא בחיצוניות המלכות, אבל ישראל כשנכנסים בקדושה נכנסים בעובי הקורה ובפנימיות, וז"ש, "בתוך הים", בתוך דייקא – בפנימיות המלכות. וענין ה"יבשה" שאומר אח"כ, רומז שהיה מתיבש המקור שהיה משפיע למצרים, ושלא תבא ההשפעה כי אם לישראל.

ויושע ה' ביום ההוא וגו' (יד, ל). באותו הזמן נתגלה א"א, כמ"ש, בעתיקא תליא מלתא, וזה, "ויושע" אלו הם הש"ע נהורין שיש בפנים דא"א, שנתגלו באותו הזמן. והטעם שנתגלו הוא, לפי שאלו הפנים נקראים פנים שוחקות לפי שיש לעולם שמחה שם. ובזמן הגלות שהם נסתרים אסור בשחוק, ולע"ל שיתגלו, נאמר, "אז

ימלא שחוק פינור". והטעם שיש ש"ע נהורין, לפי שאלו הפנים גורמים שישבו בשמחה כל הפנים של הה' פרצופים, ולכך - ש' כנגד א"א ואו"א, והע' - כנגד הז"ת, להתרחק הע' שרים משם. ולכך "ויושע", אלו הש"ע נהורין שנתגלו. ולכך נתגלה כל השם יקו"ק וגרמו שכל הפנים של הה' פרצופים ישבו בשמחה, ונתרחקה העצבות משם, וזה, "ויושע ה'". ובאותו הזמן כל הי"ב פרצופין היו בסוד יום, וזה, "ביום ההוא", "הוא" שהוא י"ב, היו בסוד יום. ואז נושעו ישראל מיד מצרים שהיא לילית שהיא יד רשעים, והיא מצרים שהיא מצרנית לאי'.

ובאותו הזמן - "וירא ישראל את מצרים מת", זה שאמרו, מת מתוך שחוק סימן יפה לו, כשמתגלה זה השחוק כל כך שהס"א היא מת, סימן יפה לו ר"ל לשחוק, אז הוא סימן שנראה שזה הגילוי עשה פעולה גדולה. ובאותו הזמן נתגלה זה השחוק, ולכך - "וירא ישראל את מצרים מת". ובאותו הזמן נשתקעו כולם בנוק' דתהומא רבא, וזה, "על שפת הים", "על" כמו עם. אבל "בשפת" הים ולא בים, לפי שנשתקעו בחיצוניות הגמור - "בשפת". ושפת היא לילית שהיא פת, והיא רוצה להתחבר בחג"ת שהם ש', כמו השכינה בקדושה. אבל באותנון הזמן נכרת שרו של מצרים, כמו שאמרו, "וירא ישראל את מצרים מת" זה שרו של מצרים, ובאותו הזמן נכרתה גם היא, והלכו שניהם לאבדון.

אז ישיר משה ובני ישראל (טו, א). סוד קריעת ים סוף, ים סוף היא מלכות סופא דכל דרגין. וכשהיו ישראל

בגלות במצרים, המלכות היתה בתוך הקליפות, ונעשה עירוב גדול חול בקדש. והוצרך עתה ליקרע המלכות לשני חצאים ולהפריד בין הקדש והחול. וביציאתם ממצרים התחיל זה התיקון, אבל לא נשלם עד אחר כך, ואז נעשה היחוד הגמור ואמרו שירה. וז"ס, "אז ישיר משה" וגו', "אז" הוא סוד היחוד:

ואז הלכו הפרצופים התחתונים להודות אל הפרצופים העליונים שבכחם נעשה הקריעת ים סוף, וז"ס מ"ש, "מה תצעק אלי", לאו בדידי תליא מלתא אלא בעתיקא, שבז"א נאמר בו, אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, והוצרך שיתגלה א"א. ובתחלה הלכה המלכות להודות לז"א, שהיא מקבלת כל כחה ממנו, וז"ס, "ישיר משה", שהלכה המלכות שהיא שיר להודות לז"א דווקא בבחינת "שירה" שהוא משה. ובאיזה כח עשתה זה, מכח שנתפשטו בה המוחין, שבלאו הכי לא היה לה כח לעשות זה, וז"ש, "ובני ישראל את", דישראל הוא ת"ת, "ובני ישראל" הם נ"ה, ובכח שנתפשטו הנ"ה בסוד מוחין, הלכה ה"את" שהיא מלכות להודות "לה" שהוא ז"א. ואז ויאמרו לאמר, ז"ס מה שאמרו, לאמר – לאחרים, הלכו זו"ן להודות לא"א ולאוו"א, שבכחם נעשתה הגאולה כמ"ש. בתחילה הולכים לאי' שהיא הסמוכה להם, וזהו, "אשירה" שהיא אי'. ואחר כך "לה" שהם אריך ואבא, שהכל דבר אחד, בסוד היוד של הוי"ה שא"א הוא הקוץ ואבא. למה, "כי גאה גאה", כי אז נתגלתה הדיקנא שהראתה גאותה וממשלתה על כל העולם.

ואומר ב' פעמים "כי גאה גאה", לפי שהתיקון הראשון של הדיקנא הוא אל, ויש ב' אל כידוע, לכך אומר ב' פעמים "כי גאה גאה". ועוד, כי אז נתגלה מזל ונקה כמו שיהיה לע"ל, בסוד, "והיה יום אחד הוא יודע לה'", "והמזל ונקה הוא בחיבור לעולם עם המזל נוצר, בסוד זכר ונקבה, ולכך אומר ב' פעמים. ואז, "סוס ורוכבו רמה בים", שהם זו"ן דקליפה, נשתקעו כלם בנוק' דתהומא רבא שהיא י"ם נגרש", והקדושה נתעלתה בתיקונה לעד ולעולמי עולמים.

סדר הלימוד ליום טו תמוז [יום 281 בשנה]

ה' איש מלחמה וגו' (טו, ג). הז"א נקרא "איש מלחמה" שהוא לוחם עם החיצונים, ונאמר בו, "ה' כגבור יצא כאיש מלחמות" וגו'. וזהו שהשם של הויה הוא בסוד חרב כידוע, י' - ראש החרב, ו' - גוף, ה' ה' - ב' פיות. ובשביל זה הוא אומר, "ה' איש מלחמה", ולמה הוא כך, בשביל ש"הויה שמו", והויה הוא סוד החרב להרוג החיצונים. [א].

שמעתי את תלונות בני ישראל דבר אליהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני ה' אלקיכם (טז, יב-טו). הנה אחר שיצאו ישראל ממצרים, הרגישו קושי השעבוד של מצרים, כדרך העושים מלאכה שאינם מרגישים עמלם עד אחר שנחים ממלאכתם. וזה היה כל תלונות בני ישראל, לפי שהיו מוצאים עצמם חלשים מן העבודה שעבדו, ועל זה אומר, "שמעתי את תלונות בני ישראל".

"דבר אליהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם", שהיא השפעתם בסוד החו"ג. "בין הערבים", שהוא זמן הדין, "תאכלו בשר", שה"ס הדין כידוע, "ובבקר תשבעו לחם", בסוד חסד. וזהו הטעם ג"כ שבבין הערבים אומר "תאכלו" ובבקר – "תשבעו", לפי שכיון שבליילה הוא זמן שליטת הדין אין צריך לאכול אלא כדי קיומו, כדי שהקליפה לא תתגבר ממנו. שכן בז"א בלילה אין בו אלא כדי קיומו, שאין נשאים בו אלא פנימים דאי' כידוע. אבל "בבקר תשבעו לחם", שביעה ממש, כי כיון שהחסד שולט, והמזון הוא ג"כ בבחי' חסד, אין מורא מן הס"א כלל ועיקר.

ואומרו, "וידעתם כי אני ה' אלקיכם", הוא לפי שכל זה היה כדי לחזק נשמותיהם כדי לקבל את התורה. ועל זה אומר, "ויהי בערב ותעל השל"ו", ואמרו במדרש, צדיקים אוכלים אותו בשלוה וכו', שר"ל שאע"פ שהיה בשר, ואמרו, אין ארי נוהם מתוך קופה של תבן אלא מתוך קופה של בשר, אעפ"כ הס"א לא היתה יונקת ממנו כלל:

"ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה", הוא [כין] השפע שמשתלשל מלמעלה, כמו שהוא משתלשל ממדריגה למדריגה, כך משתנה ענינו ושמנו כידוע. כי מחכמה סתימאה עד מוחי הז"א נקרא טל, וממוחי ז"א עד היסוד שלו נקרא מן, וכשיררד מיסוד לנוק' נקרא לחם, ובו ניזונים התחתונים. ובמדבר, כדי שיהיו ראויים לקבל את התורה הוצרך שיאכלו מן המן, שהוא השפע בעודו בז"א עד היסוד שלו, כמ"ש. ועל זה

אמרו רז"ל, לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, לפי שהתורה היא בת"ת דז"א, והם שהיו ניזונים מן השפע מבחי' הז"א, הם היו ראויים לקבל את התורה. שטל היה לחזק נשמותיהם, ולזה היה הטל למעלה ולמטה והמן באמצע, כדי להאיר למן הזה מכל צדדיו לעשות פעולתו, וזהו, "ותעל שכבת הטל".

"והנה על פני המדבר דק מחספס דק ככפור על הארץ ויראו בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא", כאן יש לדקדק, מהו "כי לא ידעו מה הוא", ודאי כיון ששאלו - לא ידעו מה הוא. אבל הענין הוא, לפי שהם היו ניזונים מן הלחם, שהוא בזמן שהשפע הוא בנוק', לפיכך אמרו "איש אל אחיו מן הוא", לפי שלא ידעו שהוא השפע הבא מז"א שהוא מ"ה כידוע. ומשה השיב להם - "הוא הלחם" עצמו שאתם אוכלים, אבל בבחי' יותר עליונה, וזהו, "אשר נתן ה' לכם לאכלה", שהוא ז"א כידוע. והטעם למה השפע מז"א עד היסוד שלו נקרא מן, הוא, לפי שעד שהוא במוחין דז"א אז מתחלק לד' חלקים, בסוד כחב"ד, וזהו מ'. ואח"כ מדעת עד יסוד. . . [חסר כמה תיבות] ה' מדריגות, וזהו נ', ועל זה נקרא מן. [ו].

שבת היום לה' (טז, כה). נוק' נקשרת בג' אבות, היא שיבת, בסוד מנוחה, וזה כשיתגלה מזל ונקה שהוא היום הידוע, בז"א שהוא הוי', ואז ו"ק חוזר י"ק, בסוד, וקיק, "והיה יום אחד" ודאי. שני קשרים הם, ז"א במזל ונקה, ונוק' בחג"ת, וזה סוד הפסוק, "והיה יום אחד", שהוא מזל ונקה, שאז, "הוא יודע לה'", א"א

יתגלה לז"א, ותסתלק הנהגת הזמן - "לא יום ולא לילה". ונוק' תתקשר בחג"ת, ויאיר האור אליה, "והיה לעת ערב יהיה אור", יאיר ל"עת" שהיא מלכות. אבל מה שהיא בסוד ערב בסוד רעב - ברע, יעשה אז ערב, בכח הזיווג רבע, ולס"א - ברוח משפט וברוח בער. וזה כי בגלות היא חולה שאינו מכיר חליו מכובד החולי, אבל בהתחיל האורות להתגלות וזהו בנ"ה, כי היא נחתת לרגלין, וזהו, "כי את המלך ה' צבאות ראו עיני", כי המלך - ז"א מתגלה בנ"ה - ה' צבאות. ואז היא מרגשת צערה. ואומרת, "אוי לי כי נדמיתי", כד אתפרש קול מדיבור, בסוד, "נאלמתי דומיה החשיתי מטוב", ובעבור זה נדבקת הס"א. אבל בשפתי הים לבד, בהתלבשה בקליפות, וזה בעבור עונות ישראל שגם בשפתם נדבקה הס"א, וזה, "ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב", ובעבור זה, "איש טמא שפתים אנכי", כי נוק' בהלחמה עם הס"א מתנהגת כזכר ונקראת איש.

ואז, "שמעתי ותרגז בטני" - ת"ת, בסוד, "שמעו שמוע ברגז קולו", לברור ישראל מהאומות, בסוד, "בחק יוטל את הגורל ומה' כל משפטו", כי מתעורר הז"א בכח גבורה לטהר השפתים האלה, ולכן, "לקול צללו שפתי", כי בזמן ההוא הס"א הרוגזת למטה, "ותחתי ארגז" היתה רוצה להידבק בפנימיות - "יבא רקב בעצמי", וזה בעקבות משיחא. ונמצא שהנוק' נדחקת מלמעלה ומלמטה, "ותרגז בטני וגו' ותחתי ארגז", אגרא דכלה דוחקא. אבל בעלותה לחג"ת שהם "עם" תנוח באי, אשר תתגלה בגבורות שלה שהם צ"ר, ונוק' - ה', "אשר

אנוח ליום צרה לעלות לעם יגודנו", כי יעשה קשר ואגד גדול בכח היחוד, והס"א תפרד, וזה סוד, "יגודנו" ג"כ "גודו אילנא". ואז יקוק תחזור יקיק, ונוק' תתקשר בחג"ת - ש' בת, וא"א במזל ונקה יאיר לז"א ויקשר בו, ואז, שבת היום לה', בשלימות העולם. יעקב.

סדר הלימוד ליום טז תמוז [יום 282 בשנה]

ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים (יז, יד). כשיצאו בני ישראל ממצרים, הקב"ה היה רוצה להעביר הס"א מן העולם, אבל הערב רב גרמו שזה התיקון לא נעשה. ואעפ"כ הקב"ה רצה על כל פנים להתחיל התיקון, וכל זמן הגלות הולך ומתתקן, עד שבסוף הכל יעביר אותה לגמרי. והתיקון הזה יעשה על ידי מלכות - "כתוב זאת" בסוד מלכות, שכללות כל האורות כחדא דו"ן, וזהו, "זכרון" - זכר ו', שהוא יסוד אבא כלול ביסוד אי' שהיא נ'. וצוה למשה שיכתוב, להקים זה התיקון, כמו שכתוב בזוהר, תורה שבכתב בגין דאיהי סתימא לא קיימא אלא בכתב, וזה בכח יסוד אבא המתגלה בת"ת דז"א. "בספר" - מלכות בבחי' יסוד ששם הכתיבה. "ושים באזני", לפי שאזן [בין השורות, (עולה חן וכולל כל הג' שמות. .) כלל כל האצילות, וכל זה להרחיק זה הזכרון מן הס"א, כדי שלא (ת)תעכב התיקון, והעלה זה עד אצילות ששם אין אחיזה לס"א. אעפ"כ הס"א מתחזקת להבנות הפרצופים שלה, ובשביל זה אומר, "כי מחה אמחה", בסוד, "המה יבנו ואני אהרוס".

ובכח בנין הפרצופים העליונים וזיווג היסודות של הקדושה, בסוד הקמת הברית, פרצופים של הס"א, וזיווג שלה מתחלש, עד שבסוף הכל לא ישאר לה כח ואחיזה כלל – "מחה אמחה את זכר עמלק", ואז יתגלה היחוד הגמור בב"א.

ויבן משה מזבח וגו' (יז, טו-טז). יהושע החליש כחו של עמלק למטה, וזה היה מורה התגברות המלכות על קליפת עמלק למעלה. שפני יהושע כפני לבנה. ולכך משה בנה מזבח להחזיק אותו התיקון הנעשה במלכות, שמזבח הוא סוד מלכות כידוע. וקרא שמו "ה' נסי", והסוד הוא, המלכות מצד עצמה, הקליפות אוחזים בה, ואם אי' מאירה עליה, ניצולת. ולכך בנה מזבח בסוד מלכות, ולהאיר אי' עליה קרא שמו "ה' נסי", שהנסים נמשכים מאי':

ואזמר אח"כ, "ויאמר כי יד על כס יה" וגו', אמרו רז"ל, אין השם שלם וגו'. קליפת עמלק כבר ידוע שהיא בסוד הערלה, והיא חפצה להפריד הזיווג העליון, ועליה נאמר, "ונרגן מפריד אלוף", ולכך באמת לא יש זיווג שלם עד שימחה שמו של עמלק. וכבר אמרו בזוהר הרבה פעמים, שהזכר בלתי הנקבה אינו נקרא שלם עד שיתחברו שניהם ביחד. וזהו מ"ש, אין השם שלם – שמו של הוי"ה ב"ה העומד בז"א אינו שלם לפי שהנוק' אינה עמו. וכן הנוק' אינה שלימה, והיא "כס" לבד, שאינה נשלמת גם היא בכל אורותיה אלא בזמן שיש זיווג שלם. וכשתמחה הקליפה הזאת יהיה זיווג שלם, ויהיה השם והכסא שלמים. וצריך לעולם מלחמה עם הקליפה הזאת,

כמ"ש, "מדור דור", לפי שאם רגע אחד היתה נפסקת המלחמה הזאת היתה יכולה לקלקל כל העולמות. עד יבא זמן מחייתה לגמרי, ויתקיים מקרא שכתוב, "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

יתרו

בחדש השלישי לצאת בני ישראל וגו' (יט, א-ד). זהו מה שכתוב, "כי בחפזון יצאת מארץ מצרים". כשהנשמות עולות מתוך הקליפות, אי אפשר לעלות מעט מעט, שאם היו עולים בזה הדרך, הקליפות היו מרגישים ומקטרגים בדבר, ולכך צריך שברגע אחד יעלו למדרגות עליונות כדי שהס"א לא תעכב העליה. וז"ס שבאותו הזמן באו המוחין שלא כסדר כידוע, כדי שהס"א לא תקטרג. ולכך מיד כשעלו ממצרים, לא די שעלו בזו"ן, אלא עלו במקום יותר גבוה, ביסוד אי' – מקום שאין הס"א מגעת. וזהו מ"ש, "ביום הזה" – לא הוצרך כל כך ימים וכל כך עיכוב, אלא באותו היום עצמו עלו ל"מדבר סיני" שהוא יסוד אימא. ואומרו לצאת "מארץ מצרים", ואינו אומר "ממצרים", שזהו כחם של ישראל – לעלות ממדרגה תחתונה דקליפה למקום גבוה שבקדושה, ולכך יצאו מבחי' התחתונה דקליפה – מנוקבא שלהם, אל יסוד אימא:

ואומר אח"כ, "ויסעו מרפידיים ויבאו מדבר סיני", כל קלוקל צריך לתקן דבר בהפכו. ברפידיים פגמו בתורה, וכמאמרם ז"ל, וילחם עם ישראל ברפידיים שרפו ידיהם מן התורה, ולתקן זה הוצרכו לעלות ולהתתקן עצמם במקור העליון שהוא יסוד אי', שמשם יוצאת

התורה כידוע, בסוד משה קבל תורה מסיני. וזהו מ"ש, "ויסעו מרפידים" שהוא בחינת הקלקול, ועלו למדבר סיני – תיקון נגד קלקול. ואומר אח"כ, "ויבאו מדבר סיני ויחן שם ישראל נגד ההר", נגד ההר ר"ל לצד מזרח, שכל מקום שאתה מוצא נגד, פנים למורת. מזרח הוא בת"ת דז"א, וישראל שרשם הוא ממש בת"ת דז"א, ולכך באותו הזמן הוצרכו להתקשר בשרשם שהוא בת"ת כדי שיוכלו ג"כ לקבל התורה הבאה משם, וזהו סוד חנייתם למזרח. ובדווקא בסוד מזרח, לרמוז להם שעכשיו היו מתחילים לזרוח להם אורות התורה. "ומשה עלה אל האלהים", העלה עצמו מן הגשמיות ונתקשר ברוחניות. ואז, "ויקרא אליו ה'", סוד הקריאה הוא שהשורש מזמין לענף להתקשר בו, וכאן שרשו של משה שהוא בת"ת דז"א הזמינו להתקשר בו, כדי לקבל כח ליתן התורה לישראל, וז"ס, "ויקרא אליו ה'", שהוא שמו של הוי"ה ב"ה שהוא בת"ת דז"א.

ואומר אח"כ, "כה תאמר לבית יעקב", כשישראל היו בגלות היו בבחינת יעקב שהוא סוד קטנות, וכשיצאו עלו למדרגה גדולה, וז"ס ישראל, ובאותו הזמן נתקנו גם כן הבחינות של הקטנות. וז"ס שמזכיר בכאן "יעקב" ו"ישראל", להראות שמה שהיה בסוד יעקב שהוא סוד קטנות, נתקן בסוד ישראל שהוא הגדלות, ושניהם נתקנו כראוי.

ומשה עלה אל האלקים ויקרא אליו ה' וגו' (יט, ג-ה). כל זמן שהיו ישראל במצרים לא היה יכול להיות קשר בין הנשמות. . . [חסר כמה תיבות] הס"א

שהיה משעבדים אותם תחתיה, ונאמר בה, "יתפרדו כל פועלי און"... כל אחד יעשה התיקון השייך לו. ומיד שיצאו ממנה

סדר הלימוד ליום יז תמוז [יום 283 בשנה]

וגמרו את התיקון [נתחברו] כלם כאחד ממש, וזהו, "ויסעו מרפידים", שהוא המקום שהס"א רפה את ידיהם של ישראל, ואז, "ויחננו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר". וכשהיו מחוברים כלם כאחד, משה כללם כולם בו. ואז, "עלה אל האלקים", שהוא להיות בעלה דמטרוניתא שהיא כלת משה, שכבר נתבאר שהוא התפשטות מן השכינה עצמה, שהיא עשויה להזדווג בה הנשמות, ונעשים זכרים לגבה, שלצורך זה נכללים כל ישראל במשה, והוא מזדווג עמה. וזה לא היה יכול לעשותו קודם לכן, מפני החומריות שהיה שולט על נשמותיהם. וכשראה הקב"ה את הקשר הזה בין התחתונים והעליונים, מיד – "ויקרא אליו ה' מן ההר", כדי ליתן להם מתנת התורה, כדרך הנישואין ממש. וזהו כ"ש בספר הזוהר על פסוק, "עלית למרום שבית שבי", על כלת משה. "לקחת מתנות באדם", שהוא האדם העליון. וזהו שאומר, "כה תאמר לבית יעקב ותגד לבני ישראל אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים", שהם המכות שהביא הקב"ה עליהם להכניעם.

ואומר, "ואשא אתכם על כנפי נשרים", הוא לפי שבזמן שהיו ישראל במצרים היו נקבעים בנה"י, ולזה היה מקום לס"א לשעבד אותם תחתיה. אבל בגאולה

הקב"ה קבעם בחג"ת, ושם אין מקום לס"א להתאחז בהם, והעליה שלהם היתה לגבי אותם המוחין העליונים, וזהו, "ואביא אתכם אלי".

ואומר, "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי", שהם ב' דברים שצריך לעשות, א' – להגביר אורות הקדושה, וזה אינו נעשה אלא בכח התורה. והב' – היא שמירת אות ברית קדש, שאורות הקדושה לא ילכו בתוך הס"א. ואז, "והייתם לי סגולה מכל העמים", שהוא כמ"ש, "והיה ביום ההוא יהיה ישראל שלישיה למצרים". . . [חסר ההמשך].

ועתה אם שמוע תשמעו וגו' (יט, ה-ו). עבודתם של ישראל – הם מתקנים זו"ן, וכשהם מתוקנים על דם מקבלים ההארה של כל הה' פרצופים. וזה שאמר להם, "ועתה אם שמעו תשמעו בקולי", לתיקון הז"א שהוא "קול". "ושמרתם את בריתי", לתיקון המלכות. אז בשכר זה תמשיכו ההארה של כל הה' פרצופים. וזה סדרם מלמטה למעלה, "והייתם לי סגולה", שנתקשרו במלכות הנקראת סגולה. עוד תתקשרו בז"א, וזה ג"כ רמוז ב"והייתם לי סגולה", בסוד סגולתא שהם חג"ת דז"א, דהם עיקר פרצופו.

אח"כ אומר, "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים", בסוד או"א הנקראים כהנים כידוע, וכמ"ש רז"ל, שזה ה"כהנים" ר"ל כהנים ממש, שאם לא היו עושים העגל כל ישראל היו כהנים. "וגוי קדוש", זאת היא הארת הא"א, כידוע שקדוש הוא בא"א. ולכך חוזר ואומר, "אלה הדברים", שלא היה צורך – שכבר אמר, "כה

תאמר לבית יעקב". אבל כוון לומר – שיאמר להם "אלה הדברים", שהם דברים גדולים – שיקבלו הארת כל הפרצופים. ולכך משה ששמע שישראל הם מוכנים לקבל אפילו הארת א"א, לכך קרא לזקנים – "ויקרא לזקני העם" להמשיך הארת א"א, שהזקנים עומדים בא"א כידוע. ובזמן מתן תורה נתגלה א"א, כמ"ש רז"ל, בסיני נגלה כזקן מלא רחמים, וזה בסוד א"א כידוע. וזה הגילוי היה בסיני דוקא, שסיני הוא יסוד אימא, וע"י אימא מתגלים הארות א"א. ואמרו, "מלא רחמים", לפי שגם בז"א יש רחמים, אבל המקום – מלא רחמים הוא בא"א, כמ"ש, "וברחמים גדולים אקבץ".

כתיב אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים (כ, ב). כי אע"פ שהוא ית' הוציאם ממצרים מתחת הס"א, כדאיתא בזוהר בכמה דוכתי, לא יצאו לגמרי עד מתן תורה. כי כתוב, "ועבר בים צרה", ובמתן תורה נתגלה ית"ש בכח אימא שהיא "אנכי". "ה' אלקיך" שהוא זעיר ונוקביה, כדי להוציא את ישראל לגמרי מתחת הס"א. "מארץ" היא נוקבא דס"א – בכח הנוקבא דקדושה, כי את זה לעומת זה וגו'.

ויעמוד העם מרחוק ומשה נגד אל הערפל אשר שם האלקים (כ, יז). בשעת מתן תורה נתעורר הס"א בכל כחה בקטרוגים גדולים נגד ישראל, והוצרך, כדי להכניעם, שהקב"ה יתגלה בכבודו ובעצמו. והוצרך בתחלה שיתגלה כל כחות הגבורה החזקה, וזהו שאומר, "את הקולות ואת הלפידים" וכו', שהם כלם כחות של גבורה. וישראל שראו כל אלו היו מתיראים, מיד משה

אמר להם, "אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלקים", הכל כדי לראות אם תעמדו בנסיון – בא בכל אלה הכחות. "ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" שלא תחשבו שהשפחה היא גבירה ח"ו, אע"פ שאתם רואים שיש לה כל כך כח. ובשביל זה הניח הקב"ה מקום לס"א שתתעורר בכל כחה – להראות לישראל שהיא כאין נגדו. אעפ"כ הוצרך משה לחזקם, וישראל, להתחזק בכחות גדולים כדי לעמוד נגדה. בתחלה הוצרכו ישראל להמשיך אורות מיסוד אבא, ולפי שאורותיו א"א לקבלם אלא מרחוק, וישראל הם נשרשים בת"ת דז"א, ע"כ, "ויעמוד העם מרחק". אבל "משה" שהוא בפנימיות, "נגש" אל ת"ת מסטרא דגבורה "אל הערפל" דוקא, להשקיט הקטרוגים. "אשר" שהוא עטרת היסוד דדכורא. "שם האלקים" בסוד גבורות דמוחין דגדלות – להכניע החיצונים. בכל אלו ההכנות הוצרכו להכין עצמם כדי לקבל התורה. ובכח התורה ישראל מתקיימים בגלות, ובכחה תתגלה הגאולה בב"א.

סדר הלימוד ליום יח תמוז [יום 284 בשנה]

משפטים

כי יבער איש שדה או כרם (כב, ד-ה). יסוד הוא המבער קוצים מן הכרם, כשהוא מלהט את נוק' לטהרה מן הזוהמא הנדבקת אחריה, ושולח הס"מ, מן השדה הקדוש, לנוק' דתהומא רבה שהיא שדה אחר – "ושילח את בעירה וביער בשדה אחר", אבל הוא מטיב את הכל ומתקן שדהו וכרמו – "מיטב שדהו ומיטב

כרמו ישלם", כי כשמבערים השדה מכלים הקוצים והעשבים הרעים.

"כי תצא אש" מן היסוד, "ומצאה קוצים" ובם מתדבק האש לכלות אותם. אבל לפעמים הגבורה המתפשטת נדבקת גם בטובים, "כי מפני הרעה נאסף הצדיק" – "ונאכל גדיש או הקמה או השדה". אבל – "שלם ישלם המבעיר את הבערה".

כתיב, כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה, שלם ישלם המבעיר את הבערה (כב, ה). דע כי הסודות הם כמו האש. כמו שהאש, כל מי שרוצה להתקרב יותר מדי, הוא נשאר ניזוק מן רוב החימום, כך הסודות, כל מי שרוצה להתקרב יותר מדי הוא נשאר ניזוק מן רוב הסודות, שהם עמוקים מאד. ואחר כך אומר, "ומצאה קוצים", שהם האנשים שאינם טובים לידע הסודות. ובמעט שיודעים – הם נלכדים, והם כמו האש שפוגע בקוצים, שמעט הוא עושה להבה גדולה, כך הסודות למי שאינם ראויים הוא עושה רע גדול. ואחר כך אומר, "ונאכל גדיש או הקמה או השדה", שהם התלמוד והמשנה והחמשה חומשי תורה, מפני שאלה הדברים יכולים ללמד גם למי שאינם ראויים כל כך. והגדיש הוא התלמוד, מפני שבתלמוד יש הרבה דברים שהם תירוצים, אבל צריך לבררם, כמו שישאר הדין. כך הגדיש הם השיבלים החתוכות שצריך לבררם מן הקש, וזה הגדיש. והקמה הוא המשנה, מפני שבזכות המשנה יהיה הקיבוץ גלויות, וישראל יקומו מן הגלות, וזה הקמה שהוא לשון קימה. ושדה הוא החמשה חומשי תורה,

מפני שהיא כמו השדה, ששם יש הגדיש והקמה. כך בחמשה חומשי תורה שם כלול התלמוד והמשנה וכל התורה. וזה, "ונאכל גדיש או הקמה או השדה", שרצה לומר שזה האיש יהיה לו או תלמוד או משנה או פסוק כנ"ל. אז, "שלם ישלם המבעיר את הבערה", שהוא הרב שלימד הסודות לו, שהוא הבעיר את הבערה. אבל למי שלומד הסודות לאנשים ראויים, נאמר עליו, "מקימי מעפר דל", שהוא מקים ישראל מן הגלות, דל שהיא כנסת ישראל, שבגלות היא דלה, מקים ודאי.

שליש רגלים (כג, יד-יז). וג"כ אמרו רז"ל, שסומך מצות רגלים לעבודה זרה לומר לך שמי שמחלל המועדות כאלו עובד עבודה זרה, וג"כ בזוהר אמרו, לומר לך שמי שאינו שומר המועדות מראה שאינו מאמין בהקב"ה. אבל צריך להבין זה, מפני מה חילול י"ט הוא כאלו עובד עבודה זרה, בחול הקליפה שולטת והשכינה היא בגלות, ושפחה יורשת גברתה, ויש איוה צד מקום למינים לטעות ולומר ב' רשויות הן ח"ו, לפי שרואים שהוא זמן שליטת הס"א. ולכך הקב"ה צוה המועדים, שבאותן הימים מתגלים המאורות העליונים בבחינת אדנותו של הקב"ה, וס"ז, "יראה כל זכורך אל פני האדון ה'", והס"א אין לה אחיזה ושליטה באלו הימים. ואז נראה למפרע שלא יש כי אם אדון אחד יחיד ומיוחד. ואם הס"א היה לה שליטה בחול - היה לפי רצונו, אבל כשהוא רוצה, מגלה קדושתו בלתי שום מונע. אבל מי שמחלל המועדות ומראה שליטת חול ב"ט, הוא ממש כאלו עובד עבודה זרה, לפי שהוא רוצה להראות שיש

שליטה לס"א, אפילו כשאין לה. ולכך סומכם הפסוק זה אצל זה, לומר לך כאלו עובד עבודה זרה. ואומר אח"כ, "שלש רגלים", כבר ידוע שהג' רגלים הם בסוד נה"י. והענין הוא, עיקר אחיזת הס"א היא בסוף המדרגות, מלכות היא הספירה אחרונה שם יש להם אחיזה גדולה, והיא הולכת בגלות ג"כ. וביסוד ג"כ בסוד הערלה – אוחזים בו. ובנ"ה ג"כ בסוד העקביים יש להם אחיזה הוד – בסוד, "כל היום דוה". נצח – כבר אמרו עליו, בהדי הוצא לקי כרבא. נמצא שעיקר אחיזת הקליפות הוא בנה"י ובמלכות. אבל כל זה בחול, אבל ביי"ט, אדרבא הספירות שנפגמו בחול נתקנים ביי"ט. וז"ס, "שלש רגלים תחוג לי בשנה", שנה היא מלכות, ושלש רגלים הם נה"י, והם הספירות שנתקלקלו בחול ונתקנים ביי"ט. ולכך בכל שנה צריך לחוג ג' רגלים שהיא המלכות הנתקנת ונכללת בתיקון נה"י. ואמרו, "תחוג לי", לי דייקא בסוד, "תנו עוז לאלהים", שבאתערותא דלתתא אתער לעילא, ומעשיהם של ישראל גורמים כמה תיקונים במאורות העליונים, ובהרבות השמחה למטה ביי"ט, מתרבת גם כן למעלה ונתוספה בהארה, וזה אומרו, "תחוג לי".

ואומר אח"כ, "חג המצות תשמור", הטעם שאומר שמירה בפסח, משא"כ בשאר המועדים. לפי ששאר המועדים ניתנו לשמחת ישראל, שבועות לשמחת התורה, סוכות נאמר בו, "ושמחת בחגך". אבל פסח עיקרו הוא להכנעת הס"א, והיינו הס"א היא חמץ, והקדושה היא מצה, ולכך בפסח שהתיקון בפרט הוא

להכנעת הס"א, שם הוא שהס"א מתקנאית יותר משאר המועדים ורוצה לקטרג, ושם צריך שמירה גדולה, ולכך שמירה מזכיר הפסוק דוקא בפסח, ששם צריך שמירה הרבה.

ואומר, "שבעת ימים תאכל מצות", כי אעפ"י שאמרנו שעיקר אחיזת הס"א הוא בנה"י, יש לה איזה יניקה גם כן בכל הז' תחתונות. ולכך צריך לאכול מצה ז' ימים, כדי לנקות הפגם הנעשה בבחי' חמץ בכל הז' תחתונות. ואומר אח"כ, "חדש האביב", ר"ל אב וראשון, זה סוד מ"ש, "החדש הזה לכם ראש חדשים", שעד אותו זמן היו בגלות, וחדש ניסן הוא החודש ראשון שנתגלו המאורות העליונים לישראל. ולכך אומר אח"כ, "כי בו יצאת ממצרים" – הראיה שחודש ניסן היה ראשון לגילוי אורות – שעד אותו זמן לא יצאתם ממצרים:

ואומר אח"כ, "ולא יראו פני ריקם", עיקר ההארה היא באה מחפנים, ששאר הפרצוף הוא מלובש, וס"ז, "יאר ה' פניו". ובי"ט מתגלית הארת הפנים, כמ"ש, "יראה כל זכורך אל פני" דייקא. ועד שהענפים מרוחקים מן השרש א"א לקבל ההארה הזאת של הפנים, וכדי שיוכלו לקבל ההארה הזאת, צוה הקרבן, שעל ידי הקרבן מתקרבים הענפים אל שרשיהם, ועולה התיקון כראוי.

כי אם שמוע תשמע וגו' (נג, נב-נג). שלימות התיקון הוא חיבור קול ודיבור ביחד, וזה עושים ישראל על. ידי מצות. וזה אמרו, "כי אם שמוע תשמע בקולו" – לתיקון הז"א, "ועשית כל אשר אדבר" – לתיקון הנוק', הרי קול

ודבור מתחברים והקליפות נכנעים. וזה, "ואיבתי את אויביך", כופל הענין, "ואיבתי את אויביך" – להכנעת הקליפות למעלה, "וצרתי את צורריך" – להכנעת האומות למטה.

ואומר אח"כ, "כי ילך מלאכי", זה המלאך הוא מט"ט, כמ"ש חז"ל. ועל ידי מט"ט נכנעים הו' אומות הנזכרים בפסוק. מט"ט הוא ביצירה, ויצירה הוא בסוד ו' קצוות דז"א, ובכח הו' קצוות האלה יהיו נכנעים הו' קליפות הנזכרים בפסוק.

ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו (כד, יא). "אצילי" – אלו הם משה ואהרן, שהנשמות שלהם היו בבחינה עליונה מכל האחרות, שהיו מן האצילות, וזהו, "ואל אצילי", והם היו יכולים להסתכל בכבוד העליון יותר מן האחרים, לפיכך לא שלח ידו. "ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו", לפי שכל תענוגם של הנשמות הוא להשיג אור המאציל ית' שמו, וזהו האכילה ושתייה שלהם. וזהו מה שנאמר לעת"ל צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה.

סדר הלימוד ליום יט תמוז [יום 285 בשנה]

תרומה

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה וגו' (כה, א-ט). סוד המשכן הוא, שעד עכשיו השכינה לא הוקבעה בקביעות בארץ, אעפ"י שנתגלתה הקדושה העליונה

בזמן מתן תורה ובזמן קריעת ים סוף, הכל היה לפי שעה, ועכשיו היה צריך להיות בקביעות. ולפי שכתוב, "השמים שמים לה" – שלא היה ראוי למאורות העליונים להאיר בזה העולם השפל מרוב גשמיותו. לכך צוה הקב"ה מצות התרומה שהיו מפרישים ממונם נדבה להקב"ה, ועל ידי דה היו גורמים ששמו של הקב"ה ישרה על זה הממון, אעפ"י שהוא גשמי, וממילא היתה ההארה נמשכת לכל העולם.

והרי מזכיר בכאן ג' תרומות, "ויקחו לי תרומה", "תקחו את תרומתי", "וזאת התרומה". והסוד הוא, לפי ששלימות התיקון הוא חיבור זה העולם השפל עם המאורות העליונים, ולא די שיאירו הפרצופים התחתונים, אלא אפילו העליונים הם צריכים להאיר בזה העולם לשלימות הדברים. וכבר אמרו בזוהר פ' נשא, שכשישראל זוכים, עינו של א"א משגיח עליהם – זכו עינא דלעילא. זהו סוד אלו הג' תרומות המוזכרים כאן. סוד התרומה הא' היא להפריש העולם מבחינת טומאה ולהעלותו בבחי' חול. והתרומה הב' היא כדי להפרישו ולהבדילו מבחי' חול לבחי' קדש, דהיינו שיהא מוכן לקבל עליו הארת הקדש. ולפי שגם בפרצופים יש הרבה מדרגות, יש קדש שהוא סוד הפרצופים התחתונים, ויש קדש קדשים שהוא סוד הפרצופים העליונים והגבוהים הרבה. ולפי ששלימות התיקון הוא שגם אלו יאירו בזה העולם, זה סוד התרומה הג' – להפריש העולם מבחי' קדש לבחי' קדש קדשים, שיהא מוכן ומזומן לקבל זאת ההארה אעפ"י שהיא גבוהה הרבה. וזה סוד שבתרומה

ג' מזכיר י"ג דברים כמו שמנו בזוהר ובמדרש, ואומר, "וזאת התרומה וגו' זהב וכסף" וגו', כאן שמדבר מבחינת קדש קדשים מזכיר י"ג דברים בסוד י"ג תיקוני דיקנא דא"א, שהוא ממש קדש קדשים - הפרצוף הראשון שבאצילות, שמאלו י"ג תיקונים נמשך השפע לעולם, שהם עיקר בירורם של מ"ק כידוע. הרי העולם נתקן בכל צדדיו, בתחלה - מטמא לחול, ואח"כ מחול לקדש, ואח"כ מקדש לקדש קדשים.

ואומר אח"כ, "ועשו לי מקדש", המשכן נקרא מקדש, לפי שהיה עושה ב' פעולות זה תלוי בזה, אחת שהיה משכין השכינה בארץ, וזה סוד משכן. ומזה נמשכת קדושה רבה לישראל, וזה סוד מקדש. ואז, "ושכנתי בתוכם", אינו אומר ושכנתי בם, אלא "בתוכם" - בתוך לבם, דהיינו בפנימיותם, בסוד, "בקרבך קדוש", כידוע.

ואומר אח"כ, "ככל אשר אני מראה" וגו', המשכן הוא סוד מלכות, בבחינה הזאת ששוכנת בארץ, וכבר אמרו, שעיקר שכינה בתחתונים. והקב"ה הראה למשה זאת הבחינה בכללות. ואח"כ הראה לו הכלים, שהוא סוד המדרגות הפרטיות הצריכות להשלים זה הענין. וצוה לו "וכן תעשו" - למטה, כדוגמא של מעלה, להעלות התיקון כראוי.

ועשית שלחן וגו' (נה, נג-ל). השלחן הוא סוד יסוד דנוקבא כידוע, ותיקונה הוא התחברותה עם היסוד של הזכר. ולכך היה צריך לעשות השלחן של עץ, שעץ הוא סוד היסוד של ז"א, והיות השלחן של עץ,

מורה התחברות אלו ב' היסודות ביחד. והיה "אמתים ארכו" וגו', בין הכל הם ד' אמות וחצי, זהו כנגד מצב השכינה למעלה, שהם ד' ספירות וחצי, שהיא מתחלת בחזה של זעיר, והם חצי תפארת ונהי"ם. ולפי שאין המלכות נשלמת אלא - בא"י המאירה עליה, ולכך כתוב, "וצפית אותו זהב טהור", שהם סוד הארות אימא הנמשכות לשלחן שהיא המלכות.

ואח"כ אומר, "ועשית לו מסגרת", לפי שהשלחן משם היתה ההשפעה וההארה, בסוד לחם הפנים, ולכך כדי שהס"א לא תהנה הרבה משם, היה צריך לעשות המסגרת שהוא הסגר אחד, עשוי לסגור ההארות בפני החיצונים. והיה צריך לעשות "ארבע טבעות זהב" בפאות, הס"א עיקר אחיזתה היא בפאות במקום סיום ההארות. ולכך בפאות היה ארבע טבעות והב, שהם ארבע הארות של גבורה להבריה משם החיצונים.

אח"כ אומר, "ועשית קערותיו" וגו', מן השלחן היתה באה ההשפעה, ולפי שההשפעה והחיות נמשך משם ההויה ב"ה, היו כאן ד' דברים כנגד ד' אותיות של השם. אח"כ אומר, "ונתת על השלחן" וגו', לפי שבאתערותא דלתתא אתער לעילא, ובהיות תמיד שם זה הלחם, כך היה ממשיך מלמעלה השפע.

תצוה

ואתה הקרב וגו' (כח, א-ב). כאן ניתן לאהרן כהונה גדולה. הקרבן הוא לעשות הזיווג, וס"ז, "זה קרבן" - לקרב הזכר והנקבה ביחד. וזה נעשה על ידי

הכהנים שהיו מקריבים הקרבנות, והעיקר בזה היה כהן גדול, ולכך נקרא גדול, שהוא היה משפיע לכל האחרים, וכולם צריכים אליו. ואהרן היה ראשון שזכה לזה, לפי שהיה אוהב שלום ורודף שלום, שהשלום הוא סוד הזיווג, וכשהיה משים שלום בין איש לאשתו כך היה גורם זיווג למעלה בזו"ן. נמצא שהכהן גדול היה עיקרי בתיקון של הקרבנות שהוא סוד הזיווג. ולכך היו לו ח' בגדים, להורות שעל ידו נעשה הזיווג העליון בסוד יאקדונק"י. ומאלו ח' בגדים היו ד' של כהן הדיוט, להורות שהיה כלול בו גם כן כחו של כהן הדיוט, וגם הוא היה צריך אליו, ובשביל זה נקרא גדול.

סדר הלימוד ליום כ תמוז [יום 286 בשנה]

גם נקרא גדול, לפי שהיה לו מעלה אחרת משאר הכהנים, שהיה יכול להכנס בבית קדש הקדשים. והסוד הוא, באצילות לא יש נפרדים, ומתחילים בבי"ע, והשרש שלהם הוא בהיכל קודש קדשים דבריאה, ומשם מתפשטים כל הענפים. כך למטה, כל ארץ ישראל מקביל לענפים שיש בבי"ע, ובית קודש קדשים מקביל להיכל קודש קדשים דבריאה שהוא השרש של כל הענפים המתפשטים אחר כך. וזה המקום מרוב קדושתו לא היה יכול שום אחד להכנס בו, שדה המקום הוא שרש הכל. ואעפ"כ הכהן גדול שהיה עיקרי בזה התיקון – לקרב הענפים אל השרש, לו ניתן רשות ליכנס. ואפילו הוא לא היה יכול ליכנס אלא ביום הכפורים, שבהכנסו שם, שהוא מקום גבוה במעלתו הרבה, היה בסכנה, וכיום

הכפורים דאין שטן ואין פגע רע היה נכנס, שהארת אי' מאירה הרבה באותו היום, ואי' מקננא בבריאה, ולכך באותו היום היה נכנס בבית קודש קדשים המקביל להיכל קודש קדשים דבריאה והיה ניצול. והיה צריך להכנס בקטורת שהוא סוד הכרתת הקליפות, שכל אלו היו הכנות להצילו מפגעים רעים. ועכ"ז לפעמים היו מתים אם לא היו נזהרים בקדושה רבה להכנס במקום גבוה כזה. הרי שהכהן גדול נקרא כך על כל אלו המעלות שהיו בו, ואהרן היה ראשון, לכך ונאמר בו, "לכהנו לי".

ולפי שגם אהרן היה צריך לקבל כחו ממשה, כמ"ש בזוהר חדש, לכך נאמר, "ואתה הקרב אליך" – שאהרן יתקרב אליו לקבל כח ממנו. והדברים הולכים בהדרגה, אהרן קבל ממשה, ובני אהרן קבלו מאביהם, וזהו אומרו, "ואת בניו אתו". ולפי שהנשמות הגדולות הם צריכים לכלול בהם כל נשמות ישראל – לתקן בשביל כולם, לכך כתוב, "מתוך בני ישראל". ולפי שבאתערותא דלתתא אתער לעילא, והיה גורם בלבשו הח' בגדים למטה, שהז"א למעלה יתלבש גם הוא בח' בגדים, שהם הארות הנמשכים מא"א לז"א לעשותו כהן גדול. ובעבוד הכהן העבודה למטה ההארה מתרבית למעלה גם כן, לכך אומר, "לכהנו לי", לי דייקא. ואח"כ מזכיר אותם בשם "אהרן" וגו', להמשיך להם כח לפעולה הוואת. וכמו שכתוב ג"כ בבצלאל "ראו קרא ה'" וגו'. ואמרו, "בני אהרן", כיון שעל ידו יקבלו כחם.

ואומר אח"כ, "ועשית בגדי" וגו', שימשיך לו כח לתיקון הבגדים, ולכך – "ועשית". וסוד הבגדים הוא,

שהס"א עיקר אחיזתה היא בלבושים, שבפרצוף אין לה כל כך אחיזה, ולכך היו הבגדים של הכהנים – להרחיק הס"א מן הלבושים, והם נקראים בגדי קודש שמרחיקים הקדש מן החול. ואומר אח"כ, "לכבוד ולתפארת", זה שלימות התיקון – ת"ת ומלכות מחוברים ביחד, והשכינה כשנתקנים הלבושים שלה נקראת – כבוד, בסוד, ר"י הוה קרי למאניה מכבודתיה, ולכך עכשיו בסוד הבגדים של כהן גדול השכינה נתקנת בתיקון גמור.

שבעת ימים תכפר על המזבח וגו' (כט, לז). שלימות התיקון הוא שהמלכות תקבל ההארות מכל הספירות שלמעלה ממנה. מזבח הוא סוד מלכות, ובסוד זה היה צריך לכפר על המזבח ז' ימים – להמשיך עליה ו' הארות של ז' ספירות העליונות, והם הבינה וו' קצוות של ז"א. אחר כך צריך להמשיך הארת החכמה ג"כ, ובסוד זה "וקדשת אותו", שקודש הוא בחכמה כידוע. אחר כך צריך להמשיך הארת הכתר, ובסוד זה נאמר, "והיה המזבח קודש קדשים". וכשהמלכות מתוקנת, עולמות בי"ע מתקשרים בה ומתקדשים בקדושתה, וזה אומרו אח"כ, "כל הנוגע במזבח יקדש" – לרבות עולמות בי"ע הנוגעים במלכות ומתקדשים בקדושתה. שזה כח הקרבן כידוע להעלות עולמות בי"ע להתקשר באצילות.

פירוש הרמח"ל על התורה – ספר ויקרא

ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעולה תמימים והקרב לפני ה' (ט, ב). ידוע הוא שיש לבוש של אלקים שממנו מתאחזות הקליפות. וכשהלבוש הוה נתקן בקדושה, זה עצמו מכניע את

הס"א. ותיקון הלבוש הזה נעשה בסוד הדיקנא, בסוד עתיק יומין יתיב על כורסיא דשביבין לאכפייא להון. וכבר נתפרש שזה היה ענין העגל, שהערב רב רצו להאחזי הס"א בלבוש הזה, שלא תוכל להתתקן בקדושה לכפות הס"א. וגם רצו שאהרן יעשהו, לפי שתיקון של אלקים הוא בימין, וכשאהרן שהוא הימין היה עושהו, בזה היה גורם ששם אלקים לא היה יכול להתתקן. ובזה היו לוקחים כח להחזיק את בנין הרע שלהם. וזהו גם כן מה שהקב"ה צוה בתחילה לאהרן שיקריב עגל בן בקר לחטאת, כדי שיתקן הלבוש הזה של אלקים בקדושה, כדי שזה עצמו יכניע את הס"א. ואומר, "קח לך" דוקא, לפי שתיקון הלבוש הזה היה מגיע לו לבד, שהוא סוד הימין. וגם לפי שזה היה ניתקן בסוד הדיקנא. ונאמר בו, "זקן אהרן שיורד על פי מדותיו", ובקרבן הזה היה סוגר פי הס"א שלא תקטרג נגדו לפי שהיתה סוברת שתתחזק היא בזה, כמו שנתחזקה בראשונה. ואדרבא, הוא עצמו המכניע אותה, כמו שכתבנו שבזמן שהלבוש הזה נתקן בקדושה, הוא עצמו מכניע את הס"א. וזה שאמרו רבותינו במדרש, מלמד שאמר לו משה לאהרן אף על פי שנתרצה המקום לכפר על עוונותיך, צריך אתה ליתן לתוך פיו של שטן, שלח דורון לפניך וכו'. שהוא ממש כמו השעיר לעזאזל ביום הכפורים, שהיה סוגר פי השטן שלא יקטרג, והוא עצמו היה מכניע את הס"א, כידוע.

פירוש הרמח"ל על התורה — ספר במדבר

"את העם", כבר אמרו ז"ל, שהם הערב רב. ויש לדקדק, מהו "אל משה". משה היה רוצה להשלים באותו

הזמן תיקון של העולם, ולזה לקח הערב רב, לפי שחשב שבזה יהיה תיקון האומות שיעשה לעת"ל, שנאמר בהם, "כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה'". אבל לא עלתה בידו מפני הקלקולים שהיו באמצע. וכלב היה רוצה להעמיד גם הוא התיקון הזה, שהיה רוצה משה לעשותו. וזהו, "ויהס כלב את העם אל משה". "ויאמר עלה נעלה", שיעשו כל העליות הצריכות בלא שהס"א יעמוד נגדם. "וירשנו אותה", שירשו את הס"א, לשון "וירש את האמורי אשר בה". "כי יכול נוכל", שכבר יהיה לנו הכח הצריך להלחם נגדה. אבל זה לא הועיל להם כלום, ועמדו בסברתם כבראשונה, ונאמר, "ויבכו העם כלילה ההוא", שאמרו, קבעו בכיה לדורות, ועם כל זה נאמר, "אני ה' בעתה אחישנה" – זכו אחישנה לא זכו בעתה, שהוא הזמן שהקב"ה ירצה לגלות יחודו לעיני כל חי – "למעני למעני אעשה".

סדר הלימוד ליום כא תמוז [יום 287 בשנה]

פירוש הרמח"ל על התורה – ספר דברים

האזינו השמים וגו' (לבי א). כבר ידוע כי ביום מיתתן של צדיקים יש עליה למלכות, שכשהם עולים היא עולה עמם. ולפי שעיקר עליה היא על ידי שיר, לכך משה ביום מיתתו אמר שירה. וקרא לשמים וארץ, כאן כיון לחבר עליונים ותתונים ביחד, בסוד שמים וארץ. שזה הכח יש לו למשה לחבר החיבור הזה, שהוא עומד בסוד היחוד שמיחד שמים וארץ ביחד. עוד – קרא לשמים וארץ שהם סוד זו"ן. דור המדבר הפרידו

בעונותיהם בין זו"ן, וכמ"ש בעון העגל – "כי בשש משה", ופירושו בין שש לשבע, שהפרידו בין זו"ן כידוע, וכאן תיקנם וחיברם. ובשמים אומר, אזנה, שמורה יותר קורבה, לפי שמה עומד בת"ת דז"א שהוא סוד השמים, נמצא שהוא יותר קרוב שם, כיון שהוא שרשו ומקום נשמתו.

ויש כאן סוד שאמרו חז"ל, למה קרא לשמים וארץ, משל לאחד שהיה לו פקדון מונת ביד איש ואשתו, והיה אומר דברים טובים לשניהם, כדי שביד מי מהם שיהיה בידו הפקדון יהיה שמור בטוב. כך קרא לשמים וארץ, שהיה מסופק באיזה מקום שתלך הנשמה שלו, בשמים או בארץ, שנאמר, "מי יודע רוח בני האדם העולה" וגו', ולכך קרא לשניהם, כדי שתשאר נשמתו ביופי, באיזה מקום שתהיה. וסוד הענין, משה באמת היה לו לעלות במדרגות עליונות מצד נשמתו ווכותו הגדול. אבל מצד ערב רב, ובשביל אותם הפגמים שעשו דור המדבר, היה לו לירד במדרגות תחתונות לכפר על עונם. וכמו שהיה, שנקבר בארץ מואב, שנאמר בו, "והוא מחולל מפשעינו". נמצא שזה הספק היה לו למשה – אולי נשמתו מצד עצמה תעלה לשמים, דהיינו במדרגות עליונות, וכמ"ש, "מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה", או שתדד במדרגות תחתונות בארץ, מצד הערב רב. לכך קרא לשניהם, שבכל מקום שתלך נשמתו, תהיה בטוב. אם תהיה בשמים – ששם יהיו לו כל האורות פתוחים בריוח ובגילוי. ואפילו אם תצטרך לישוב בארץ – שעכ"פ אור הקדושה לא יעזבהו

גם שם. וכמו שהיה, שאעפ"י שנקבר בארץ ציה, אור הקדושה לא עזבו מעולם.

דרוש בסעודת ליל טו"ב בשבט ה' תצ"ג

רבון כל העולמים, עלת כל עלות, יהי רצון לפניך לקבל ברצון עבודה שלנו ותורה שלנו שאנו מעלים לפניך בשמך הגדול הגבור והנורא יקוק ב"ה לעולם ולעולמי עולמים, ובזאת הסעודה שאנו מסובים בה לפניך, תגלה רצון ושמחה מלפניך להאיר עלינו אור יחודך. וכמו שאנו מסובים על השולחן הזה לשמוח בשמחת תורתך, כן תהיינה נשמותינו מסובות על השלחן הטהור שהיא השכינה, להיות ניזונים מן הלחם הטהור שהם ג' היות, שנאמר בהם, יברכך ה', יאר ה', ישא ה', שבהם, "ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד". ורוח הקודש תאציל עלינו ליאור באורך ולהתקשר נשמותינו בקדושה שלך. וגופות שלנו יהיו ניזונים משמן העליון שיורד משמי קדשך, להיות נטהרים בו רמ"ח אברים ושס"ה גידים, שהוא לחם אבירים, לחם הנבלע באיברים, שאין בו חלק לס"א כלל. וכן לא תוכל ס"א לידבק בבשר שלנו, שיהיה נתקן באור קדושתך. ואורותיך הקדושים יהיו מעטירים אותם וסובבים אותנו לכל צד, כדבר שנאמר, "כי אתה תברך צדיק ה' כצינה רצון תעטרנו". והקול הזה שאנו מעלים לפניך בתורתך בלא הפסק, תחזיק כחנו לעבדך באמת, ולהעלות את שכינתך הקדושה, עליה שלא תהיה אחריה ירידה, ויתיחדו כל מאורות קדושתך ביחוד שלך, עלת על כל העלות ב"ה וב"ש לעולם ולעולמי עולמים "שמע

ישראל" וגו'. ולא יוכלו לנו כל משטין ומונע, בכח שמך הקדוש שדי - משדד המערכות, בו תשדד כחם של ס"מ הרשע וכל כת דיליה, ולא יוכלו לעשות לנו שום קטרוג והיזק כלל ועיקר. ואור תורתך הצפון, שנאמר בו, "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך" וגו', תתגלה עלינו בשמך הקדוש יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שבו, "הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד". ותרים ראשינו על כל אויב, בג' שמות שלך - וה"ו אנ"י וה"ו שהם ר"ת וא"ו כמנין אחד, שבהם אתה מעטיר נשמותיהם של ישראל להתדבק בשכינתך. וזה כלת משה שירדה ממנו בעבור ערב רב שעשו פירוד בישראל. ובשעה שהעביר אותם מן העולם, שנאמר בהם, "כי אז אסיר מקרבך עליזי גאותך", וישארו ישראל גוי אחד בארץ, ויתיחד משה בכלה שלו, וכל ישראל יהיו מתחדשים בעטרות עליונים שלך, ואורות תורתך הקדושה יהיו שולטים בעולם ומתחדשים תמיד מצד שלך, עלת כל העלות, שבך, המחדש בכל יום תמיד מעשי בראשית. ברוך יהיה שמך לעולם ולעולמי עולמים א"ס.

דרושי "זנתת הכסף" וגו' לרמח"ל ז"ל

בלך יפה רעיתי, מצד צדיק חי עולמים, להתעטר למעלה על ראשיהם של ישראל, דכתיב, "כי רועה היא". "ומום אין בך", זה פיסול של קרבן, שפחה רעה, בה, "כל אשר בו מום לא יקרב", שהרי בשעה שצדיק שולט לא נמצא אלא קרבן תמים, וזה ישראל גוי אחד בארץ, שאין שם ערב רב. וזה, "שמע ישראל" וגו', ישראל ודאי מצד יעקב, שבו תהיה מחדש אותה

להיות זרע אמת, דכתיב, "תתן אמת ליעקב". וזה וישק יעקב לרחל, שהיא עקרת הבית, ובנשיקה זו היה מפריד ממנה כל רע, להזדמן היא וכל שאר הנשים להוציא משם זרע אמת ודאי. ולפי שערב רב היה מזדמן להתערב אח"כ – "וישא את קולו ויבך", בכמה בכיות של הגלות להתקיף אותו הקול שלו, שבו. "והאלקים יעננו בקול". שהרי לא נתנה תורה אלא מצד יעקב, תורת אמת ודאי, בה, "כי מן השמים דברתי עמכם", [ובזה] תהיה מחדש אותה לעתיד לבא, דכתיב – כי יקח איש אשה חדשה, זה כנסת ישראל. אימתי תהיה חרשה, אלא בזמן "שלא יצא בצבא". שהרי באותו הזמן נאמר, "וגם עד זקנה ושיבה אלקים אל תעזבני", שכן כנסת ישראל נאמר בה, "אל תבוז כי זקנה אמן". . . כמה. . . הזקן, אלא בזמן שלא יצא בצבא, מיד, "אחרי בלותי היתה לי עדנה". "ולא יעבור עליו לכל דבר", בזמן אחר שנאמר בו, "ונהר יחרב ויבש", אלא, "אשר לא יכזבו מימיו", לפי שאימא עלאה שהיא מוצא מים תהיה מתדבקת בו תמיד, ולא כמו שנשאר יוסף יתום מאמו, שאז שלטה אותה הזונה לקטרג עליו, אלא, "יהי מקורך ברוך". מיד, "ושמח מאשת נעורייך", ולא להתעצב באותה הזונה שהיא עצבון ודאי, ובה, "ויתנהו אל בית הסוהר". אלא, "נקי יהיה לביתו", נקי מצד אי, "שנה אחת", לכלול שם י"ב שבטים, הה"ד, "ששם עלו שבטים שבטי יק עדות לישראל", שהרי לא נשלם בנינה של שכינה אלא ביי"ב אלה, מיד "ושמח את אשתו אשר לקח" – במשיח:

סדר הלימוד ליום כב תמוז [יום 288 בשנה]

ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. ויאמר אלקים יהי אור, ג' ויהי אור. ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, ג' אורות תהיה מאיר לנוק' בג' וויז של צדיק חי עולמים. וכלם יתקשרו כאחד בש' דמשיח, שהם שני משיחים, ומשה על גביהם. "ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור" במשיח בן דוד. "ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור" במשיח בן יוסף "ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור" במשה. כלם - "יהי אור", בצדיק בוויז שלו. "ויהי אור", למטה - בש' שלהם.

זרקא מקף וכו'. השכינה תזדרק עטרה בכח צדיק שהוא מורה בקשת שלו, תקיעה שברים תרועה, וזה, מקף שופר הולך, שהרי שכינה נעשית עטרה מקפת צדלק, מיד צדיק הולך ודאי, דכתיב, "ישיש כגבור לרוץ אורח". ובמה הולך, אלא, "הולך וחזק מאד", הרי כאן ג', בג' קולות שלו - סגולתא, קשת שמהם ג' חצים יורדים ומאירים ג' אורות בישראל, שנאמר בהם, "וישראל עושה חיל - חי' ל', בילאו"א.

ויזצא העבד וגו', רבון כל העולמים הרי שכינתך [שם] שנאמר בה, "ופרשת כנפיך על אמתך כי גואל אתה", וזה-צדיק חי עולמים המלאך הגואל, ומט"ט עבד ששמו כשם רבו, ובכנף זה תהיה מציל אותנו מעשו וישמעאל וערב רב, וזה, "כלי כסף כלי זהב ובגדים", וכמה קישוטים ובשמים, באורות שלך תפאר אותנו, שנאמר בהם, "ומגדנות נתן לאחיה ולאמה" וי"ג בשמים שנאמר בהם נרד וכרכום תהיה מקשט אותנו. . . וכתוב,

"ואלבישך רקמה" וגו', ביי"ג תיקונים שליטה יש לך, שבהם, "ונשגב ה' לבדו ביום ההוא". בהם יאמר בכנסת ישראל, "ותיפי במאד מאד", בתרין משיחין שלימות אדם, "ותצלחי למלוכה", מצד משה שנאמר בו, "ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל".

ראשי פרקים של דברי תורה לרמח"ל ז"ל

עד שיש עמלק חסר הא' מכסא, שהוא אהבה, ולבסוף הר קדשו. וכיון שגרמי ונרגן מפריד, צריך לפסוק ראשו, רישיה דעשו וכו'. וד' מיתות בד' אותיות אדנ', איבה כ"ד צירופי אדנ'. ימין הרוממה - שני רם, יסוד ומלכות שהיה דך דך, ומר נעשה רם, ה' רמה וכו'. ואצורף כבור סיגין אלו הקליפות, ואסירה וכו' ערב רב, כי עד שיש עמלק - מרור, חיזק אותם, ועכשיו רם, ועמלק החשיך העינים, ותכהין עיניו כו'. וכשיחזרו והיו עיני וכו', ע' - שבעין, בסוד סוד ה' ליראיו, בתחלה הברית בלב ולבסוף גם (בבין), ואליהו יבשר על ההרים ששם מאירים, אשא עיני וכו' עינא וכו', כי בתחלה מים מרים, ולבסוף ויורהו העץ - עץ החיים חיבור הע' בן - צדיק, כי צריך העין להשפיע שם, דמשה חיבור התרין משיחין.

ועוד צריך נסיונות להחזיר הלוחות, כי פגם הערב רב בנסיונות, ותיקון ג"כ כך, אז יחזו ויבושו, כי אז נשלם הניסיון ולא יש עוד בושת לישראל, ובראשית - ירא שבת במקום בשת, כי לא יהיה עוד יראה יחזו בראשית ברית אש, אף אש, ע' תיקונין דרשב"י לכלול האף של הנחש, ע' תיקונין דוכל הידות, ע' תיקונים אלו

ה' רמה ידך י"ה אדני, כנגדו והיה אדום וכו'. חיל כנגד שני דך - שני' נוקבי', ולע"ל חיל - כדכד רם, שמש מרפה במיתוק, ומה שהיה סיתום יעשה שערים, פתחו לי וכו', ושעריך וכו', חפץ יתגלה, וחפץ ה' וכו', גבור נמתק בחסד רמ"ח דאברהם, חלק ה' עמו, כי לא תוכל הס"א לאחוז בחלק, יעקב חיבור עקידה, יעקב חבל נחלתו אי' בתחלה.

ספר תקט"ו תפילות — תפילה קי"ג

בקשה על ס"מ הרשע שיעשה ביתו קברו, שלא יספיק לקבל כח מביתו שהיא לילי"ת להתפשט משם להרע ח"ו לישראל.

בקהל רפאים ינוח, בכמה נשמות רעות של ערב רב שהם נזמנים שם בקבורה רעה שהיא לילית שפחה רעה, וס"מ יהיה אסור שם שלא יוכל לצאת לקטרג על ישראל כלל, והפה של הקבר הרע הזה יהיה נסתם שנא' בו כי יסכר פי דוברי שקר

אל אחד יחיד ומיוחד קימה ה' קדמה פניו הכריעהו, קודם שיצא הס"מ מן המערה שלו שהיא לילית שפחה רעה שהכל מעריך בה, והיא נמלאת כח טומאה מכל זניין בישין שהיא מופקרת לכלם, ואחר שעשתה ניאופין נותנת שיורים לבעלה ס"מ הרשע, ובה הוא מתמלא חימה לבא לקטרג על ישראל, אבל אתה תקדימהו ותכריע אותו בנוק' דתהומא רבא שלו שלא יצא משם, מיד בקהל רפאים ינוח, בכמה נשמות רעות של ערב רב שהם נזמנים שם בקבורה רעה שהיא לילית שפחה רעה, וס"מ יהיה אסור שם שלא יוכל לצאת

לקטרג על ישראל כלל, והפה של הקבר הרע הזה יהיה נסתם שנא' בו כי יסכר פי דוברי שקר כדי שלא (יכול) [יוכל] לצאת משם לעולם, כשהפה העליונה תפתח מיד אמת יצא משם להאיר לכל העולם ובו ונקראה ירושלים עיר האמת והר ה' צבאות הר הקדש, לישועתך קויתי ה'.

סדר הלימוד ליום כג תמוז [יום 289 בשנה]

ספר תקט"ז תפילות — תפילה קנ"א

תפלה גדולה לעורר רחמים על השכינה שניטל כחה בגלות המר וניתן לשפחה רעה. וביותר בזמן עקבתא דמשיחא שכח אין בה ללידה

יש שנה ויש שנה, יש שנה טובה שהיא השכינה הקדושה שמתפללים עליה חרש עלינו שנה טובה, ויש שנה רעה שהיא לילי' שפחה רעה בזמן שהיא שולטת, שהם שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ והם בעקבות משיחא, שבאותו הזמן חוצפא יסגי וחפץ לא נמצא, אלא חפץ מתעלם למעלה, וחצף שולט, שהיא חוצפא מלכותא בלא תגא, וזה שנות ראינו רעה, והיא לילית שפחה רעה שנא' בה כי רעה נגר פניכם, נגר ודאי, שהיא כגון עזר כנגדו, שאמרו עליו זכה עזר לא זכה כנגדו

אל אחד יחיד ומיוחד שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה, שהרי בזמן שנתת שליטה לשפחה רעה שתירש גברתה, השכינה הקדושה שבה כל שמחה ישבה כאלמנה באבילותה, שנא' איכה ישבה בדד היתה כאלמנה, ונא' בה ערבה כל שמחה, שהשכינה היא שמחה שהרי היא חמדת הימים וצדיק שמח בה שנא' בו ושמח את אשתו, ושמח מאשת נעורין, ובזמן ששליטה ניתנה לשפחה רעה נא' ונרגן מפריד אלוף, ערב כל

שמחה ודאי, וזה ערב ברע, שהרע מפריד ביניהם, באותו הזמן נא' בתולותיה נוגות והיא מר לה, והיא שהיא לילית שפחה רעה גורם מר לה שנא' בה וימררו את חיייהם, וכמו שהיא גורמת לה מרירות כך היא שמחה, שנא' בה אויביה שלו שחקו על משבתיה, שהרי נא' אמלאה החרבה, ובזמן שתעביר הרע הזה מיד מה שהיה ברע נעשה ערב, והיה לעת ערב יהיה אור, באותו הזמן אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי, שנא' בו ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת, מיד קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, שהרי אין עוד נרגן מפריד אלוף, מיד חתן שמח בכלה שלו, ושמח מאשת נעוריו, ורשעים בחשך ידמו, שהרי בזמן שהמלך מאיר לשכינה באור שלו שנא' בו ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, וזה אור שנברא ביום ראשון שגנז הב"ה לצדיקים לע"ל שהם צדיק וצדק מיד ואת המאור הגדול לממשלת היום והיה לעת ערב יהיה אור, מיד והיה אור הלבנה כאור החמה, שהרי בחסרון הלבנה יש ימי עוני שהיא מצה לחם עני, וכמה טרחא ומלחמה שצריכה לעשות עם הס"א, וזה מצה ריב, וכ"כ מדריגות של טומאה שעברו על השכינה שהם ימי עוני, כך כנגדם כמה מדריגות של אורות עליונים נזמנים לימי שמחתה בזמן שהכלה הזאת תכנס לחופה שמחנו כימות עניתנו ודאי, שהם ימים שנא' בהם כל ימי עני רעים, ועוד יש שנה ויש שנה, יש שנה טובה שהיא השכינה הקדושה שמתפללים עליה חדש עלינו שנה טובה, ויש שנה רעה שהיא לילי' שפחה רעה בזמן שהיא שולטת, שהם שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ

והם בעקבות משיחא, שבאותו הזמן חוצפא יסגי וחפץ לא נמצא, אלא חפץ מתעלם למעלה, וחצף שולט, שהיא חוצפא מלכותא בלא תגא, וזה שנות ראינו רעה, והיא לילית שפחה רעה שנא' בה כי רעה נגד פניכם, נגד ודאי, שהיא כגון עזר כנגדו, שאמרו עליו זכה עזר לא זכה כנגדו, רבון כל העולמים הרי אילה שלך שנא' בה אילת אהבים ויעלת חן צועקת אליך בשבעים קולות שהם ע' תיבות של מזמור יענך ה' ביום צרה, שהרי יום צרה הוא שנא' בו יום צרה (ומבוכה) [ותוכחה] כי באו בנים עד משבר וכח אין ללידה, וזה בעבור הרשעים הסובבים את השושנה, והרי חבלי לידה באים תכופות זו לזו, ועכ"ז אינה יכולה לילד בעבור שאין לה כח, שנא' בה וילכו בלא כח לפני רודף, ועינינו תלויות אליך שנא' אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי, שכן מפתח של חיה ושל תחית המתים הם בידיך, אתה שנא' כך גדול אדוננו ורב כח, תן כח לאילה אהובה שלך שנא' כך נותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה, שהרי עיניה תלויות אליך שנא' בה קיויתי ה' קותה נפשי, נפש דוד, אמור לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו, ומיד כל מר יחזור למתוק, שכן בזמן שאתה מתגלה נראים כל מעשיך שאין אתה פועל כי אם טוב שנא' כך טוב ה' לכל, זכור ה' חבת ירושלים אהבת ציון אל תשכח לנצח, תזכור אילה שלך לרחם עליה, ויאמר בה ויזכור אלהים את רחל ויפתח את רחמה, מיד ותהר ותלד בן, שכן נא' בעתה אחישנה בכמה אורות עליונים שיתגלו באותו הזמן, ותקרא את שמו יוסף זה צדיק אות אמת שמתגלה בכמה אותות

ומופתים ומיד השקר מתעבר מן העולם שאין שולט עוד, אלא ואמת ה' לעולם, ה' אל תאחר שכן ישראל מקוים אליך באמת, לישועתך קויתי ה'.

ספר תקט"ו תפילות — תפילה קנ"ד

בקשה להציל את ישראל מחבלי משיח ע"י שיגלה להם

רזי התורה בפתיחה ולא בסיתום

אל אחד יחיד ומיוחד יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך, להציל מחבלי משיח שהיא חיל כילודה, שבהם כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה, בעבור השכינה שירדה למטה, וזה חירק שתחת האותיות, בו ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון הורידו לארץ ראשם, ובעבור זה ת"ח הם שפלים ונבזים וערב רב שולטים, שנא' בהם היו צריה לראש, ובמה יתתקן זה אלא בחכמת התורה שנא' בה כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, בכמה סודות של התורה שבהם והמשכילים יזהירו וכו' ככוכבים וכו', וזה פתח ו', רקיע ודאי, שכן חכמה צריכה להתפשט בעולם בפתיחה ולא בסתימה, מיד מה שהיה חיל נעשה חיל, וישראל עושה חיל, באותו הזמן בטרם תחיל ילדה בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר, ברחמים שהוא זכר ולא בדין שהיא נקבה, שתשרי הוא שמאל דוחה, אבל ניסן ימין מקרבת ובו והמליטה זכר ודאי, לקיים מה שנא' כימי צאתך מארץ מצרים, מצד ח"ס שהיא פלא, גילוי שלה באי' שהם נ' שערים, וזה ים סוף שנבקע לפני המטה שהוא צדיק, וכן השכינה למטה נבקעת לפני הצדיק דכתיב הים ראה וינוס זה יוסף, דכתיב וינס ויצא החוצא, ובזמן שים זה נקרע מיד כל

הסודות העליונים מתגלים לישראל, שע"ז אמרו ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, וזה נפלאות נ' פלאות, וקנה, שהוא יוסף, כדי לעשות קולמוס לגלות בו כל רזי תורה, מיד שיהיה הים נבקע מלפניו נא' בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר בתורה שהיא חסד, דכתיב מימינו אש דת למו, וזה יד ימין שהיא כותבת, בה וברחמים גדולים אקבצך, קיוים של ישראל יהיה ממשיך גילוי זה דכתיב יחל ישראל וכו' מיד בכח יחל, חיל יעשה חיל, הה"ד ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל, ימין שכותבת רזי תורה עושה חיל ודאי, ובהם וראיתיה לזכור ברית עולם, בכמה אותות שיהיו מתעוררים בעולם מצד צדיק חי עולמים וזה אות אמת בת"ת שמתחבר עמו "והעמידנו מלכנו לחיים" להקים אותו מעפר, שנא' מקימי מעפר דל, ומיד ישראל גוי אחד בארץ מצד צדיק, שהוא מיחד הכל בחיבור א', וזה מילה ביי"ג בריתות של א"א שבו י"ג תיקוני דיקנא, וברחמים גדולים אקבצך, מיד יקימך ה' לו לעם קדוש, יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך, לישועתך קויתי ה'.

סדר הלימוד ליום כד תמוז [יום 290 בשנה]

ספר תקט"ו תפילות — תפילה קע"ז

ענין החושך של עשו השולט על פני תהום

אל אחד יחיד ומיוחד הרי החשכת לעמך בחשך (דיצחק) [דעשן] שבא מצד (עשו) [יצחק], והוא השולט על פני תהום, מלכות הד', אותיות המות, שכך נהפכו לתהום דכתיב בהם שקר החן והבל היופי, אבל מי שיורד בו

אחריתו מרה כלענה, וזה חזיר פורש טלפיו, עד שיתגלה האור שלו, שבו ויאמר אלהים יהי אור וכו' שהם סימני טהרה, ששקר עומד על רגל א' אבל אמת על שתי רגלים, בהם שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד שחרית וערבית, שהם שני עדים, על פי שנים עדים יומת המת, תהום יהפוך למות, מיד בלע המות לנצח, שעד שהיה הוד לבדו לא יומת על פי עד אחד, וכשנצח מתחבר בו על במותימו תדרוך, מיד בלע המות לנצח, ומה שהיה מכשול לישראל בעגל שהוא מצד בלע ומה שנכלל בו, שעליו אמרו ערב רב אלהיך ישראל אשר העלוך, עתה יתקיים בו והוצאתי את בלעו מפיו ונשאר בלע, מיד בלע המות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, רבון כל העולמים לאורך אנו מקוים, יהי אור ויהי אור, שתוציאנו מאפלה לאורה, באמתת יחודך עננו ואל תאחר, ולא נבוש מתוחלתנו, לישועתך קויתי ה'.

ספר תקט"ז תפילות — תפילה קע"ז

תפלה גדולה על ישראל, בנויה על יסוד מ"ש ז"ל אחד מעיר מזכה כל העיר כו', להיות אמונתם ועבודתם של רבינו המחבר ז"ל ובני ישיבתו הק' מתקבלת לרצון לפניו ית' ונחשבת כאלו היתה עבודת כל ישראל

ה' הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה שהרי לילית שפחה רעה וטמא שמתרבתת בו הם שפת שקר ולשון רמיה שעומדים בקטרוג על מי שרוצה להתרבק בקדושתך ביחודיך ולקשר באהבתך, אבל שמך הקדוש יהוה ב"ה יעמוד לנו להציל נפשנו מהם, ועבודתינו תהי' רצויה לפניך לגלות אמונתך לכל עמך בית ישראל, ולהסיר מחסה כזב מן העולם,

שכך לילית שפחה רעה פורשת כנפי' הטמאים על בריות עולמך, ומרמה בני אדם בכמה פיתוים של שוא שנראים שהם מתקיימים בהנהגת עולמך, וזה מחסה כזב נגד אמונתך אמת שעומדת לפנים שאינה מתגלית אלא ליודעי תורתך תורת אמת, בה מה רב טובך אשר צפנת ליריאך וכו', ולכן ביחודך תגלה אמתך למקוים לך, שהם מתחזקים ביחודך בתוך כל חשך ואפילה שכן הוא שולט על כל חשך ואפילה, שנא' בו כי אשב בחשך ה' אור לי, ה' הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה

אל אחד יחיד ומיוחד חטאו ישראל לפניך שנא' בהם ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו שהרי הם מעידים לפניך בכל יום ה' אלהינו ה' אחד, ואהבת את ה' אלהיך, ולפי שלא היו מתדבקים לפניך בדביקות באהבה ולפי שלא היו מקבלים אמתת יחודך כסדר סודותיך שהודעת להם, היו כמו מכזבים בך שנא' ובלשונם יכזבו לו, כל זה למה לפי שעזבו אור סודות תודתך שנא' בהם סוד ה' ליריאיו ובריתו להודיעם, וזה ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו, שהרי אמונה שלך אינה מתגלית אלא בסידור כל מדריגותיך הקדושות בסדר שלהם, ומי שאינו יודע סדר מדריגותיך אינו מבין אמונה שלך, וכן מי שאינו מיחד שמך הקדוש בסדר מדריגות קדושתך ואומר בפיו ה' אלהינו ה' אחד ואינו מתכוין בלב ליחד יחודך בלב שלם בכל המדריגות, ואומר ואהבת את ה' אלהיך ואינו מתדבק נפשו רוחו ונשמתו באהבה לגבך לקשר בהם כל העולמות ביחוד ואהבה אחד, וזהו שנא' ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו, ולילית שפחה רעה שהיא שפת שקר מתעוררת בעולם ח"ו וכמה קטרוגים

היא עושה על כל נשמות קדושיך להפרידם ממקומם קודש עליון ח"ו, רבון כל העולמים הרי אמרת אחד מעיר מזכה כל העיר שנים ממשפחה מזכים את כל המשפחה, הרי אנחנו לפניך מעידים באמונת יחודך ונדבקים באהבתך לגלות אמונה שלך בכל מדריגות קדושתך והאהבה בין כל בריותיך להתקשר בקשר אחד ותמצא מנוח אותה היונה שנא' בה ולא מצאה היונה מנוח וכו', בודאי לעת ערב יהי אור שהוא הזמן ששבה היונה אל נח לעת ערב וזה נח איש צדיק למצוא בו מנוחה, ואם בישראל נא' וירא כי אין איש וישתומם כי אין מפגיע, הרי קנאת ה' צבאות תעשה זאת שהוא צדיק חי העולמים, שבו קנאתי לציון קנאה גדולה, ויונה תשוב אל נח לתקן הוא בעדה מה שלא ידעו לתקן ישראל למטה, מיד ותושע לו זרועו וצדקתו היא סמכתהו, ה' הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה שהרי לילית שפחה רעה וטמא שמתדבקת (בה) [בו] הם שפת שקר ולשון רמיה שעומדים בקטרוג על מי שרוצה להתדבק בקדושתך ביחודיך ולקשר באהבתך, אבל שמך הקדוש יהוה ב"ה יעמוד לנו להציל נפשנו מהם, ועבודתינו תהי' רצויה לפניך לגלות אמונתך לכל עמך בית ישראל, ולהסיר מחסה כזב מן העולם, שכך לילית שפחה רעה פורשת כנפי' הטמאים על בריות עולמך, ומרמה בני אדם בכמה פיתוים של שוא שנראים שהם מתקיימים בהנהגת עולמך, וזה מחסה כזב נגד אמונתך אמת שעומדת לפנים שאינה מתגלית אלא ליודעי תורתך תורת אמת, בה מה רב טובך אשר צפנת ליריאיך וכו', ולכן ביחודך תגלה

אמתך למקוים לך, שהם מתחזקים ביחודך בתוך כל חשך ואפילה שכן הוא שולט על כל חשך ואפילה, שנא' בו כי אשב בחשך ה' אור לי, ה' הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה, לישועתך קויתי ה'.

סדר הלימוד ליום כה תמוז [יום 291 בשנה]

ספר תקט"ז תפילות — תפילה ר"ב

ישראל בקומה זקופה ובקומה כפופה

רבון כל העולמים הרי ערב רב הם זרע שקר שהם מתגאים לפניך ואינם עומדים באמונתך, בהם הרבנות מקברת את בעליה, שהיא שפחה רעה שררה מצד עשו בנו הגדול, וזהו שאמר יש לי רב, אבל יעקב בנה הקטן שהוא נקטן לפניך בו מי יקום יעקב כי קטן הוא, תתן אמת ליעקב שבו קרוב ה' לכל קוראיו וכו' באמת, הקול קול יעקב ודאי, וערב רב שהם גאים בעבורם נא' רב לך אל תוסף דבר אלי, ולפיכך דכית ישראל עמך ער שנסתלקו מהם הגאים האלה שנא' בהם ואסיר מקרבך עליזי גאותך והשארתי בקרבך עם עני ודל, והשארתי דייקא, שארית ישראל שיריים, ושארית נחלתו למי שמשים עצמו כשיריים, שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב, שהם זרע אמת מצד יעקב, וע"כ תפלתם נשמעת לפניך, הקול קול יעקב

אל אחד יחיד ומיוחד הרי כחך הגדול שנא' בו גדול אדוננו ורב כח, זהו שיעור קומה רל"ו כמנין ורב כח, תיקונם של ישראל שיאמר בהם ואולך אתכם קוממיות בשיעור קומה שהוא מתוקן, וזה קומה זקופה ואדם, אבל בהמה קומתה כפופה, בה כי שחה לעפר

נפשנו בזמן שנא' ואדם ביקר ולא יבין נמשל כבהמות נדמו, שכן ישראל הולכים שפילי ראש שאין להם כח לתקן תיקונים גדולים כראוי, שבזמן שקומתם שלימה נא' בהם ותגזר אומר ויקם לך, צדיק מושל יראת אלהים, מצד השכינה שנא' בה זאת קומתך דמתה לתמר, זה אדם כלל דו"ן, תמר ודאי, אבל בגלות הרי ממשלתה זו ניטלה מהם והם רובצים תחת משאם, קומה כפופה ודאי, כשור לעול וכחמור למשאוי, וזה נ' כפופ' נ' פשוטה, נאמן כפוף נאמן פשוט, לפי שהלכו בקומה זקופה בגאווה כגון נחש טמא שמרד בקונו ונא' בו על גחונך תלך היו דוחקים רגלי השכינה שהיתה נ' פשוטה אדם דמרכבה כלל דו"ן ועשו אותה נ' כפופה, מיד נפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל, וישראל מיד נכפפה קומתם דכתיב כפף נפשי, כי שחה לעפר וכו', בשעה שתקום השכינה מנפילתה תעשה נ' פשוט', וכן יקומו ישראל דכתיב קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך, בקומה שלימה שבה מקוה ישראל מושיעו בעת צרה, וזה גאות אדם תשפילנו שלפי שזקפו קומתם נכפפה, ולפי שהיא כפופה תהיה נזקפת בשם שלך שנא' בו כל הזוקף זוקף בשם, אותו שנא' בו אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן, נאמן פשוט ודאי, שנא' בו והיה ה' למלך וכו', ומלכותו בכל משלה, מיד וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ, אבל עתה נא' בו רב לך אל תוסף דבה אלי, אלא נגש והוא נענה ולא יפתח פיו, כשה לטבח יובל, כשה ודאי, נמשל כבהמות נדמו, ואינו שולט בשליטתו, אבל לע"ל ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, לפי שהם צאן בגלות

בקומה כפופה, אדם בקומה זקופה, ורב כח ודאי, נותן ליעף כח ולאין אונים וכו', רבון כל העולמים הרי ערב רב הם זרע שקר שהם מתגאים לפניך ואינם עומדים באמונתך, בהם הרבנות מקברת את בעליה, שהיא שפחה רעה שררה מצד עשו בנו הגדול, וזהו שאמר יש לי רב, אבל יעקב בנה הקטן שהוא נקטן לפניך בו מי יקום יעקב כי קטן הוא, תתן אמת ליעקב שבו קרוב ה' לכל קוראיו וכו' באמת, הקול קול יעקב ודאי, וערב רב שהם גאים בעבורם נא' רב לך אל תוסף דבר אלי, ולפיכך דכית ישראל עמך עד שנסתלקו מהם הגאים האלה שנא' בהם ואסיר מקרבך עליזי גאותך והשארתי בקרבך עם עני ודל, והשארתי דייקא, שארית ישראל שיריים, ושארית נחלתו למי שמשים עצמו כשיריים, שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב, שהם זרע אמת מצד יעקב, וע"כ תפלתם נשמעת לפניך, הקול קול יעקב, לא תאמר עוד רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה אלא שאל ממני ואתנה גוים נחלתך וכו', ומיד ג' אבות יעמדו לפניך בג' תפלות שגא' בהם ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה, מיד וישמע קולי, זה קול קול יעקב, וזכרתי את בריתי יעקוב בו' שלו, שם יחוד, ואו כמנין אחד, שם תקוה בקו שלו, שם אמת שהיא אות אמת, תתן אמת ליעקב, ביחוד תקוה ואמת יאמר באותו שקבור בין רשעים ויתא ראשי עם צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל, באותו שנא' בו וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון, ולפי שהיה צפון ונעלם כך נתעלמה התורה מישראל, למה אלא שנעלמה ממנו הלכה, שהיא הלכה למשה מסיני כלה

שלו, והוא ירד לסוף שנא' בו ותשם בסוף על שפת היאור, ונעשה שם שאר, עוד שאר הקטן, שיריים ודאי, אבל עתה יצא משם בגלוי, ויאמר בו לכן אחלק לו ברכים ואת עצומים יחלק שלל, תחת אשר הערה למות נפשו ואת פושעים נמנה ודאי, מיד ויתא ראשי עם, שאר שנעשה ראש, יחוד תקוה אמת, ויאמר לכלה שלו אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי, אמת תקוה יחוד, ה' אל תאחר, אדנ' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך, לישועתך קויתי ה'.

ספר תקט"ז תפילות — תפילה רפ"ט

מתחילה הוכן שהעולם שנברא בדרגא דבי"ת דבראשית, יתקן באור היחוד שעמד להתגלות בלוחות הראשונות בסוד אל"ף דאנכי, כיון שגרמו הערב רב בחטא העגל שיסתלק אור היחוד מן העולם, אף הלוחות שהם מסט' דבי"ת הוצרכו להשתבר, והושרש שב' בתי מקדש יחרבו

לפי שערב רב עשו את העגל ונסתלק יחודך מן העולם כך אותיות פרחו מן הלוחות שהם בסוד א' אנכי ומצד ב' נשתברו שנתפרשו זה מזה, וכן כשאי' מסתלקת משכינה מיד גלות נמצא, וכשמתחברים כא' מיד נא' בהם מי זאת עולה, הרי אנו ליחודך מקוים באמת, מיד שזה יתגלה אנכי תכנתי עמודיה סלה להתתקן הכל בתיקון שלם, ה' אל תאחר

אל אחד יחיד ומיוחד הרי (ד') [ב'] בתים שנחרבו שבהם שלח תשלח את האם אי' עלאה ואי' תתאה, לפי שהעולם נברא בב' ונא' בו והארץ היתה תוהו ובוהו וב' היא שנים והיא בית, לפיכך ב' בתים נחרבו בשני לוחות שנשברו שהיו באים לקיום העולם שנברא בבי"ת, כמה אלא בא' דאנכי שכללת אותם בג' אבות כגון זה יוי ובהם

נקראת אב לישראל והם מצד שלך אבות, ולפי שערב רב עשו את העגל ונסתלק יחודך מן העולם כך אותיות פרחו מן הלוחות שהם בסוד א' אנכי ומצד ב' נשתברו שנתפרשו זה מזה, וכן כשאי' מסתלקת משכינה מיד גלות נמצא, וכשמתחברים כא' מיד נא' בהם מי זאת עולה, הרי אנו ליחודך מקוים באמת, מיד שזה יתגלה אנכי תכנתי עמודיה סלה להתתקן הכל בתיקון שלם, ה' אל תאחר, לישועתך קייתי ה'.

סדר הלימוד ליום כו תמוז [יום 292 בשנה]

ספר תקט"ז תפילות — תפילה ש"י

הקשת, שה"ס צדיק, כל התעוררותו הוא לעומת ישראל בלבד. כל זמן שעשו וישמעאל זוממין להתגבר על ישראל, קשת זה מתעורר ונ' אבות מאירים בו, ומיד עשו וישמעאל נדחים מעל ישראל

אם ג' קליפות קשות רוצים להתערב בו שהם עשו וישמעאל וערב רב הרי מילה ופריעה ואטיפו דדמא עומדים להפריד אותם, ובכל זמן שעשו וישמעאל שהם מי המבול רוצים להתגבר על ישראל ולהחזיר עולם לתוהו ובוהו, שהם שליטת הס"א, קשת זה מתעורר לפניך וג' אבות מאירים בה, ומיד מתפרשים אלה הרשעים מישראל, וצדיק מאיר להם לישראל

אל אחד יחיד ומיוחד הרי קשת ששמת לזכור ברית עולם, שהוא צדיק, שלא מתעורר אלא לגבי ישראל שנא' בהם ועמך כלם צדיקים, ואם ג' קליפות קשות רוצים להתערב בו שהם עשו וישמעאל וערב רב הרי מילה ופריעה ואטיפו דדמא עומדים להפריד אותם,

ובכל זמן שעשו וישמעאל שהם מי המבול רוצים להתגבר על ישראל ולהחזיר עולם לתוהו ובוהו, שהם שליטת הס"א, קשת זה מתעורר לפניך וג' אבות מאירים בה, ומיד מתפרשים אלה הרשעים מישראל, וצדיק מאיר להם לישראל, רבון העולמים הרי זמן שתזכור לנו ברית אבות שנא' בו וזכרתי את בריתי יעקוב וכו' באות ו' שהיא אות אמת, יחוד שלך שאנו מקוים לגביו, ה' אל תאחר, לישועתך קויתי ה'.

ספר תקט"ז תפילות — תפילה שע"א

סוד הג' ספרים - של צדיקים, של בינוניים ושל רשעים, שבהם נכתבים צדיקי ישראל וב' מיני ערב רב שביניהם

ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, להוציא ערב רב שהם ונרגן מפריד אלוף - אותם הרשעים שבהם שלא רוצים לקבל מרותא דת"ח ושונאים אותם, הרי ספר של רשעים גמורים, ויאמר בהם ואל אדמת ישראל לא יבואו, ואותם שמשתעבדים תחתם ועושים עמהם טוב יהיה להם ספר של בינוניים, שכן ערב רב יש מהם שהם רובם רע ומיעוטם טוב, והם רשעים גמורים, ואחרים שהם מצד טוב ורע והם בינוניים, וחבלי משיח יעברו עליהם, ומיד רע יעבור מהם וישאר טוב להיות גרים גרורים עם ישראל, אבל ישראל הם כתובים בספר החיים מקור יקר שלהם שכינתך הקדושה, הדבקים בה' אלהיכם ודאי, שהם ישראל גוי אחד בארץ, וחבלי משיח לא ישלטו עליהם כלל

אל אחד יחיד ומיוחד הרי אנו מספרים תהלות ה' שהם תרין נוקבין אשר בנו שתיהן את בית ישראל, לתת כח לתרין משיחין לתקן אותו הספר שנא' בו ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר, וכתיב כל הכתוב לחיים

בירושלים, וזה ספר חיים, באותם שנא' בהם ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, להוציא ערב רב שהם ונרגן מפריד אלוף, ולנגדם יש שני ספרים, (על [של] אותם הרשעים שבהם שלא רוצים לקבל מרותא דת"ח ושונאים אותם, הרי ספר של רשעים גמורים, ויאמר בהם ואל אדמת ישראל לא יבואו, ואותם שמשתעבדים תחתם ועושים עמהם טוב יהיה להם ספר של בינונים, שכן ערב רב יש מהם שהם רובם רע ומיעוטם טוב, והם רשעים גמורים, ואחרים שהם מצד טוב ורע והם בינונים, וחבלי משיח יעברו עליהם, ומיד רע יעבור מהם וישאר טוב להיות גרים גרורים עם ישראל, אבל ישראל הם כתובים בספר החיים מקור יקר שלהם שכינתך הקדושה, הדבקים בה' אלהיכם ודאי, שהם ישראל גוי אחד בארץ, וחבלי משיח לא ישלטו עליהם כלל, ולפי שאנו מספרים תהלות אלה, אתה תמהר לתקן תיקון זה, אור יחודך שיאיר בכל העולמות, כמו שאנחנו מקוים ליחודך, ה' אל תאחר, לישועתך קויתי ה'.

ספר תקט"ו תפילות — תפילה חשמ"ל

בסיבת הערב רב לא נמצא היום בישראל מי שיהיה לו לב לתקן השכינה בתיקונים עליונים, שבהם נאמר ויתיצבו בתחתית ההר, שמתוך שהיו נדבקים למטה לא רצו לעלות לגבי מעלה, ובסיבתם אין היום בישראל מי שיקויים בו עצת התורה - כל אשר נשאו לבו וכו' לתקן השכינה למעלה

בעבור זה לא נמצא מי שיהיה לו לב להשתדל בתיקונים עליונים לתקן לב לשכינה, אלא כלם ראשם כפוף למטה,

כמ"ש כפף נפשי, ולא נמצא מאותם הנדיבים, שהם עם אלהי אברהם, שהתחיל לתקן לב לשכינה בזמן שחשך היה שולט בעולם, וזה בעבוד הערב רב שהיו עולים לגבי השכינה, שנא' בהם ויתיצבו בתחתית ההר, ונדבקים למטה ולא עולים לגבי מעלה, וקב"ה אומר כל נדיב לב יביאה וכו' וכתוב כל אשר נשאו לבו, ועתה ביחוד שלך אנו מנשאים לבנו לגבך לתקן לב שכינתך

אל אחד יחיד ומיוחד העלנו משאול תחתיה שנא' בו יבואו בתחתיות ארץ, כגון אותם שנא' בהם ויתיצבו בתחתית ההר, שהרי הס"א לא עומדת אלא תחת צד הקדושה, הה"ד ואתה תשופנו עקב, ומי שנדבק בה נא' בה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, שהרי רוח שלהם נושב לגבי מטה, ולא מתקנים בתיקון העליון שנא' בו השמים כסאי, אלא כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטננו, ובעבור זה לא נמצא מי שיהיה לו לב להשתדל בתיקונים עליונים לתקן לב לשכינה, אלא כלם ראשם כפוף למטה, כמ"ש כפף נפשי, ולא נמצא מאותם הנדיבים, שהם עם אלהי אברהם, שהתחיל לתקן לב לשכינה בזמן שחשך היה שולט בעולם, וזה בעבוד הערב רב שהיו עולים לגבי השכינה, שנא' בהם ויתיצבו בתחתית ההר, ונדבקים למטה ולא עולים לגבי מעלה, וקב"ה אומר כל נדיב לב יביאה וכו' וכתוב כל אשר נשאו לבו, ועתה ביחוד שלך אנו (מתנשאים) [מנשאים] לבנו לגבך לתקן לב שכינתך, יר"מ כמו שאנו מצפים ליחודך באמת, כן תתן לנו כח לתקן אותה בדרך אמת, עננו באמתך הושיענו ביחודך, ה' אל תאחר, לישועתך קויתי ה'.

סדר הלימוד ליום כז תמוז [יום 293 בשנה]

ספר תקט"ז תפילות — תפילה תצ"ה

נ' כפופה ון' פשוטה שניהם רומזים לשכינה, בזמן שנחש כרוך על עקבה בסוד הערב רב המתגאים נגדה ונגד ישראל, השכינה כופפת ומעלה את רגליה ומעלמת השגחתה מן התחתונים, ואז היא עומדת בסוד נ' כפופה. אבל בהיגלות אימא עלאה, סוד ס', עליה ותסמכנה, אז ישובו רגליה להתפשט למטה כשהיו בסוד ס' פשוטה

אל אחד יחיד ומיוחד סמוך את נפילתנו שהיא נ' שבה נפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל, מי יקים אותה אלא אי' עלאה שהיא ס' סומך ה' לכל הנופלים וזוקף וכו' לעשות אותה נ' פשוטה נאמן פשוט, שבתחלה היה נחש כרוך על עקבה, שהוא ס"מ דל גאה, מלך בקומה זקופה, שדוחק רגלי השכינה וממנו ערב רב בישראל, שהם גסי הרוח שנא' בהם היו צריה לראש, ושכינה וישראל הם כפופים תחתיהם, נ' כפופה ודאי, שנפלו לעפר דכתיב הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה, ונ' נעשית נחש, עד שאי' עלאה תקים אותה דכתיב ביום ההוא אקים כו', מיד מי זאת עולה מן המדבר, נחש נהפך למטה, שנא' בו מטה עוזך ישלח ה' מציון רדה בקרב אויביך, מיד נחש יהיה נכפה תחת רגליה של השכינה, דכתיב על שחל ופתן תדרוך תרמוס כפיר ותנין, ונ' וס' הוא נס, בו נתת ליריאיך נס להתנוסס, בכמה נסים ונפלאות שנעשה לישראל, מצד אי' עלאה, דכתיב כימי צאתך מארץ כו'

אל אחד יחיד ומיוחד סמוך את נפילתנו שהיא נ' שבה נפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל, מי יקים אותה אלא אי' עלאה שהיא ס' סומך ה' לכל הנופלים וזוקף

וכו' לעשות אותה נ' פשוטה נאמן פשוט, שבתחלה היה נחש כרוך על עקבה, שהוא ס"מ דל גאה, מלך בקומה זקופה, שדוחק רגלי השכינה וממנו ערב רב בישראל, שהם גסי הרוח שנא' בהם היו צריה לראש, ושכינה וישראל הם כפופים תחתיהם, נ' כפופה ודאי, שנפלו לעפר דכתיב הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה, ונ' נעשית נחש, עד שאי' עלאה תקים אותה דכתיב ביום ההוא אקים כו', מיד מי זאת עולה מן המדבר, נחש נהפך למטה, שנא' בו מטה עוזך ישלח ה' מציון רדה בקרב אויביך, מיד נחש יהיה נכפה תחת רגליה של השכינה, דכתיב על שחל ופתן תדרוך תרמוס כפיר ותנין, ונ' וס' הוא נס, בו נתת ליראיך נס להתנוסס, בכמה נסים ונפלאות שנעשה לישראל, מצד אי' עלאה, דכתיב כימי צאתך מארץ כו', אי"ו ליחודך אנחנו מקוים באמת, הראנו נסיך ונפלאותיך, הושיענו תשועת עולמים, ה' אל תאחר, לישועתך קויתי ה'.

ספר תקט"ז תפילות — תפילה ואתחנ"ן

תפילה זו האחרונה כלל בה רבינו עיקרים רבים ונכבדים מסתרי היחוד לחיתום הספר, מהם עניני תיקון הנמשכים מגילוי האמת בארץ, ומהם עניני קלקול המגיעים מהעלם יחודו ית', וכמה תפילות נשגבות להשלמת התיקון בזכות רזי היחוד שנתגלו בספר זה

באותו הזמן ויצמח ה' אלהים, שם מלא, כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל, וזה מלך המשיח, כל זה מב"י, עץ מב"ד, נחמד למראה וטוב למאכל שבזמן אחר היה צדיק ורע לו אבל עכשיו צדיק וטוב לו, ובאותו הרע כאשר שממו עליך רבים, בעבור בה"מ שנא' בו על הר ציון ששמש, וזה דרכי ציון

אבילות, שהרי כל אותם הנתיבות שהקדושה העליונה היה מתפשטת בהם נעשו שממה, ולפיכך נא' למלך המשיח אם תשים אשם נפשו, שהרי אינו יכול ללכת באלה הדרכים אלא עני ורוכב על חמור שהוא טב מלגו ולבושיה ביש, וכל זה בשביל צ' שלא נתקנה וזה ערלה שחפתה על ברית והכל בעבור אות ברית (שהנשם) בערב רב שהם רע, הפוך רשעים ואינם, ר'ב ע'רב ר"ת רע, ואעפ"י שהיו מתקרבים לתקן שהיו נהפכים כגון לע"ל שנא' אז אהפוך אל עמים וכו' ונעשה ערב רב, אבל לא עמדו כך אלא את העם כי ברע הוא, ולפיכך היה צדיק ורע לו - וגאולה לא נמצאת לישראל באלף הששי שהוא צדיק חי עולמים, לפי שהיה מת ולא חי שנא' בו במחשכים הושיבני כמתי עולם, וזה כי יפול הנופל ממנו, בעבור ה' משפחות של ערב רב שהם ה' דמים טמאים שנא' בהם ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו, וזה בר נפלי שלא הוקם כרי שלא יהנו ממנו אלה הטמאים, וכתוב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב, וזה חורבן הבית שנא' בו השליך משמים ארץ תפארת ישראל שלא להתקרב שם עד שיטהר, ובמה הוא טהור אלא באש, שבו כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש לפיכך שפך כאש חמתו, וכמה עצים ואבנים מאותם שנא' בהם ישבעו עצי ה', אבנים שנא' בהם וכל גבולך לאבני חפץ, שהם צדיקים שבישראל, עצים בעלי תורה, אבנים בעלי מצות, שחימה זו נשפכה עליהם, שכן אמרו שפך חמתו על העצים ועל האבנים שהם סובלי חולאים שנא' בהם ואת עצומים יחלק שלל, ובזה האש יהיה נבנה בית המקדש בטהרה, כי אתה ה' באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה דכתיב ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה, בשם אהיה שהוא אש קנאה, אלף הה יוד הה, בו קנאתי לציון קנאה גדולה, ויתחבר עמו שם יהוה

דכתיב נאם יהוה וזה יאההויה - שש שנים יעבוד, אח"כ ובשביעית יצא לחפשי חנם אותה שנא' בה והשביעית תשמטנה ונטשתה, חנם ודאי, שאין אחיזה בה לס"א כלל, אלא ואכלו אביוני עמך תרין משיחין שנא' בהם מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון, ויתרם תאכל חית השדה, אותם שנא' בהם ורמות פניהם פני אדם, מצד חיה עליונה שנא' בה החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל וכל ישראל נחתמים בחותמו שהוא חותם אמת, בה ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת - וא"ת שנטלו בגזילה איזה דבר מן הקדושה, לא נטלו אלא מצד יסוד יוסף שנא' בו וישליכו אותו הבורה לפי שהוא שכן קרוב שעומד עם השכינה בגלות, אבל ת"ת אח רחוק, רחוק מרשעים ה', תתן אמת ליעקב שאין השקר שולט בו כלל - ולפיכך בשעה שיעורר יעקב לגבי יוסף אמת מארץ תצמח, באותו הזמן ה' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו שלא ימות מב", כמ"ש צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, אלא ה' לא יעזבנו בידו מצד יעקב, שכן בו ניצול יוסף במצרים, וכן אמרו נזדמנה לו דיוקנו של אביו, מיד צדיק מצרה נחלץ ויבא רשע תחתיו

אל אחד יחיד ומיוחד הרי כל העולמות בראת במדריגות קדושתך לנהג בהם כל דבר בפ"ע בתיקון שלם כראוי, ויחוד שלך עולה למעלה מן הכל בד' אותיות שמך הקדוש יהוה ב"ה לעול"ע, ובאלה האותיות שמת אמונת ישראל עמך, שהרי אעפ"י שבמדריגות שלך יש שינוי וחילוף אבל כך אין שום שינוי כלל ועיקר, וכן שמך הקדוש יהוה ב"ה לעול"ע אין בו שנוי כלל דכתיב אני ה' לא שניתי שהרי כל המדריגות אעפ"י שהם אלה לימין ואלה לשמאל הכל הולך אל מקום א' בד' אותיות

של שמך הקדוש ששולט, וזה מה שתגלה בעולמך בזמן שנא' ונגלה כבוד ה' וכו', באותו הזמן והיה ה' למלך וכו', שהרי בסוד זה בראת אדם בצלמך, בו האלהים עשה את האדם ישר, אדם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א כלל כל המדריגות שלך כראוי שכלם נכללים תחת יחודך להעשות בו אחד, אדם א' מאלף מצאתי, ושכינה שורה על ראשו שהיא עטרה בראש כל צדיק, וזה ה שכל בריות העולם תלויים בה, וזה הכל נכלל באדם, וזה האדם, בזמן שעולה בתיקונו נא' בו האלהים עשה את האדם ישר, וזה אדם הישר שעולה בכל המדריגות, בהם ורגליהם רגל ישרה ובו נכלל כל דברי התחתונים שנא' בהם והארץ הדום רגלי, כאן עיקר שכינה בתחתונים, אדם הישר, האלהים עשה את האדם ישר, ומיד שעולה למעלה עץ החיים מזדמן לקראתו שהוא עץ של חיים מצד ימין שהם חיים עליונים, מיד ועץ חיים תאווה באה שהרי ליחוד שלך אין מונע, ובתחלה האדם עץ השדה וזה עץ הדעת ט"ו, שם והמה בקשו חשבונות רבים, אבל מצד יחודך האלהים עשה את האדם ישר, ועץ חיים תאווה באה ודאי, ומצד עץ הדעת ט"ו כששלט רע על טוב נא' בו כן משחת מאיש מראהו ותארו מבני אדם, שעל זה הזהרת בתורתך לא תשחית את עצה, שעץ הוא צלם שבו בצלם אלהים ברא אותו, אבל צלם נשחת עד שיתעורר צלם עליון מצד שם יהוה ב"ה, משם והלאה ועץ חיים תאווה באה, ולמלך המשיח נא' שאל ממני ואתנה גוים נחלתך, באותו הזמן ויצמח ה' אלהים, שם מלא, כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל, וזה מלך המשיח, כל זה מב"י, עץ מב"ד, נחמד

למראה וטוב למאכל שבזמן אחר היה צדיק ורע לו אבל עכשיו צדיק וטוב לו, ובאותו הרע כאשר שממו עליך רבים, בעבור בה"מ שנא' בו על הר ציון ששמש, וזה דרכי ציון אבילות, שהרי כל אותם הנתיבות [ש]הקדושה העליונה היה מתפשטת בהם נעשו שממה, ולפיכך נא' למלך המשיח אם תשים אשם נפשו, שהרי אינו יכול ללכת באלה הדרכים אלא עני ורוכב על חמור שהוא טב מלגו ולבושיה ביש, וכל זה בשביל צ' שלא נתקנה וזה ערלה שחפתה על ברית והכל בעבור אות ברית (שהנשם) בערב רב שהם רע, הפוך רשעים ואינם, רב ערב ר"ת רע, ואעפ"י שהיו מתקרבים לתקן שהיו נהפכים כגון לע"ל שנא' אז אהפוך אל עמים וכו' ונעשה ערב רב, אבל לא עמדו כך אלא את העם כי ברע הוא, ולפיכך היה צדיק ורע לו, וגאולה לא נמצאת לישראל באלף הששי שהוא צדיק חי עולמים, לפי שהיה מת ולא חי שנא' בו במחשכים הושיבני כמתי עולם, וזה כי יפול הנופל ממנו, בעבור ה' משפחות של ערב רב שהם ה' דמים טמאים שנא' בהם ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו, וזה בר נפלי שלא הוקם כדי שלא יהנו ממנו אלה הטמאים, וכתוב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב, וזה חורבן הבית שנא' בו השליך משמים ארץ תפארת ישראל שלא להתקרב שם עד שיטהר, ובמה הוא טהור אלא באש, שבו כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש לפיכך שפך כאש חמתו, וכמה עצים ואבנים מאותם שנא' בהם ישבעו עצי ה', אבנים שנא' בהם וכל גבולך לאבני חפץ, שהם צדיקים שבישראל, עצים בעלי תורה, אבנים בעלי

מצות, שחימה זו נשפכה עליהם, שכן אמרו שפך חמתו על העצים ועל האבנים שהם סובלי חולאים שנא' בהם ואת עצומים יחלק שלל, ובזה האש יהיה נבנה בה"מ בטהרה, כי אתה ה' באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה דכתיב ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה, בשם אהיה שהוא אש קנאה, אלף הה יוד הה, בו קנאתי לציון קנאה גדולה, ויתחבר עמו שם יהוה דכתיב נאם יהוה וזה יאההויהה, וזה חיל, ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל, בו חיל ונעשה חיל לישראל, וישראל עושה חיל, מיד ותשב באיתן קשתו זה צדיק חי עולמים, באיתן זה אברהם איתן האזרחי, בו וכאור בקר יזרח שמש שנא' בו והוא יושב פתח האהל כחם היום, יאההויהה, בשעה שינתן חיים לצדיק חי עולמים, וזה חוט השדרה שיורד מן המוח, מח יאההויהה, וג' ווי"ן יוצאים משם שמזדרקין בהם ג' טיפין, וג' ווי"ן הם ח"י, צדיק חי עולמים, מיד ואני שלשת החצים צדה אורה בג' יודי"ן שירדו לגביו, בהם יהיה הכל נתקן ביחוד שלך שבו אני ראשון ואני וכו', מיד אז אהפוך אל עמים שפה ברורה, אז יאההויהה, לקרוא כלם בשם יהוה ולעבדו שכם אחד, אחד ודאי, איזי באברהם יצחק ויעקב שבהם יורדים ג' טיפות אלה, ועוד יאההויהה שני יודין אברהם יצחק, חוט השדרה ו' באמצעם, הרי א יוי, לקרוא כלם בשם יהוה ודאי, ולעבדו שכם אחד, א אברהם יצחק ויעקב ר"ת י"ז טוב, בהם ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה, בעבור יוסף שנא' בו רב עוד יוסף בני חי, בו ויחי יעקב ודאי, ויוסף בן שבע עשרה שנה צדיק וטוב

לו, מיד מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל, אבן מוכללת ומעוטרת בה, ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי, וזה אבן המלך שהוא צ', צדיק ודאי, פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה שהוא צדיק והיא צדק כשמתחברים ביחד נעשה צדקה, אז שם יה מאיר בהם י' בצדיק ה' בצדקה אבא בם אודה יה ודאי, מיד אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, מה שהיה רש בגלות [ו]נא' בו ואנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלהים ומעונה נעשה ראש ביחוד עליון שמאיר עליו, מי העלה אותו לשם, אלא אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו, אבא בם אודה יה ודאי, וזה ט"ו שיר המעלות שבהם עולה מלך המשיח למדריגתו שר יה, מיד ואני נסכתי מלכי על ציון על הר קדשי, ועץ חיים תאווה באה, חיים שאל ממך נתת לו אורך ימים עולם ועד, גדול כבודו בישועתך הוד והדר תשוה עליו, מה שבגלות נא' בו לא תואר לו ולא הדר, עתה הוד והדר תשוה עליו, במה (לא) [אלא] ביה אשרי הגבר אשר תיסרנו יה, וזה הוד שעולה במנין יה, בגלות על זה היה דוה לבנו, אבל עתה הוד והדר תשוה עליו, מיד וה' אלהים אמת הוא אלהים חיים ומלך עולם מקצפו תרעש וכו', שהרי אמת מארץ תצמח, בשעה שירדה לא נראית אלא ט', וזה אמת בחשבון קטן דחנוך שבו שש שנים יעבוד, אח"כ ובשביעית יצא לחפשי חנם אותה שנא' [בה] והשביעית תשמטנה ונטשתה, חנם ודאי, שאין אחיזה בה לס"א כלל, אלא ואכלו אביוני עמך תריץ משיחין שנא' בהם מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון, ויתרם תאכל חית השדה, אותם שנא' בהם

ודמות פניהם פני אדם, מצד חיה עליונה שנא' בה החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל וכל ישראל נחתמים (בחותמו) [בחותמה] שהוא חותם אמת, בה ואנכי נטעתוך שורק כלה זרע אמת, אנכי ודאי זו שכינה שבה פתח קב"ה על הר סיני אנכי ה' אלהיך, שישראל הם חלקה של השכינה ולהם ניתנה התורה, וזה ישראל מונין ללבנה, אבל א"ה שאינם חלק שלה תורה אינה להם, אלא מגיד דבריו ליעקב זו שכינה, דבר ה' ודאי, וד' אמהות מצד ד' אותיות אדני, בהם מגיד דבריו ליעקב, בהם תתן אמת ליעקב, ישראל שנחתמים בחותמה שנא' בהם כלה זרע אמת, לפיכך חוקיו ומשפטיו לישראל, ת"ת וצדיק שאינם משפיעים אלא בשכינה, וא"ה שאינם מצדה לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום הללויה, וא"ת שנטלו בגזילה איזה דבר מן הקדושה, לא נטלו אלא מצד יסוד יוסף שנא' בו וישליכו אותו הבורה לפי שהוא שכן קרוב שעומד עם השכינה בגלות, אבל ת"ת אח רחוק, רחוק מרשעים ה', תתן אמת ליעקב שאין השקר שולט בו כלל, ולפיכך בשעה שיעורר יעקב לגבי יוסף אמת מארץ תצמח, באותו הזמן ה' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו שלא ימות מב"י, כמ"ש צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, אלא ה' לא יעזבנו בידו מצד יעקב, שכן בו ניצול יוסף במצרים, וכן אמרו נזדמנה לו דיוקנו של אביו, מיד צדיק מצרה נחלץ ויבא רשע תחתיו, באותו הזמן וקוי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים, שבשעה ששני ידים נתרחקו מצדיק שנא' בהם מידי אביר יעקב

משם רועה אבן ישראל נא' בצדיק וילכו בלא כח לפני רודף, אבל בשעה ששני ידים אלה יהיו מתחברים בו מיד ועתה יגדל נא כח אדני זו שכינה שהיא היכל שתהיה נבנית בו דכתיב מקדש ה' כוננו ידיך, מיד וקויי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים מצד יעקב נשר דמרכבה, ועוד כנשרים מצד אי' עלאה שבה כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, וזה הנשר הגדול, באותו הזמן מי זאת עולה מן המדבר, ויאמר בשכינה קוה קויתי ה' ויט אלי וישמע שועתי, ויט ודאוא להיות נכלל בדמות אדם, מיד ושם אשתו מהיטבאל, מ"ה י"ט, קוה קויתי ה' ויט אלי, ה' כ"ו, י"ט מילוי שלו, הכל הוא אד"ם, זו"ן בראם ויקרא את שם אדם והם לחבר את האהל להיות אחד, שאח לא' יהיה עוד אח רחוק אלא אח קרוב להתחבר ביחוד א', אחד ודאי, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אי"ו קבל תקותנו שאנו מקוים לך באמת ותחברנו בקדושתך ותעלנו מבור שאון מטיט היום כדבר שנא' קוה קויתי ה' וכו' ויעלני מבור וכו' ויקם על סלע רגלי וכו' ויתן בפי שיר חדש תהלה לאלהינו, ואעפ"י שאין בנו כח לעלות משפלותנו הרי בכחך הגדול תמשיכנו אליך, ועוד תחליף לנו כח שנעלה עד מקום עליון שאין שום קטרוג מגיע שם, דכתיב וקוי ה' יחליפו כח וגו' ילכו ולא ייעפו, משם והלאה תקבל ברחמים וברצון את תפלתנו, וזה קבלה, בה תתקבל צלותהון ובעותהון דכל ישראל קדם אבוהון דבשמיא ואמרו אמן, יאהדונהי, אל מלך נאמן, אי"ו עננו ואל תאחר, תן סוף לגלותנו (תחיה) [תחילה] לפדיון נפשנו, כדבר שנא' אם [יהיה] נדחך בקצה השמים משם

יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך, ה' אל תאחר, לישועתך קייתי ה'.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.
 ימלוך ה' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה.
 שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד.
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.
 והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד
 ושמו אחד.

סדר הלימוד ליום כח תמוז [יום 294 בשנה]

כתבי הגרמ"מ משקלוב — ספר רזא דמהימנותא — דף ט"ז
אבל עיקר המס"ך סוד הסמ"ך, רקי"ע המבדיל בין מים
 למים, הוא עו"ר ד"ק, שלות הרשעים אשר ברומ"י
 רבתי ורומ"י זעירתא [רע"מ פנחס רנב.], שהן שבר"י
 א"ת של מעשי בראשית, ועומדין אחורי מקום ומלעיגים
 (עד) [על] דברי חכמים וחידותם, ותופסים רק חמ"ר לבד
 שאמרו ברמז משל חידה, שהוא נפ"ש רו"ח, פשט דרוש,
 של חכמ"ה בינ"ה ודע"ת הגנוזה בכת"ר של תורה, ועתה
 בעו"ה מחמת סתימת החכמה וסילוקה, וגנוזה בחומ"ת
 א"ש סוד כ"ף רא"ש מ"ם למ"ד, בו' ימי החול, ו' פעמים
 נהר די נ"ר, והוא א"ש נג"ה של א"ש הג"ן כנ"ל, והן ב'
 חומ"ת א"ש.

זכבר ידוע שסוד עבירה לשמה הוא אליהו בהר הכרמ"ל
 [ב"ר פפ"ב ה], אשר ע"ז נאמר ראשך עליך
 ככרמ"ל [שה"ש ז], ושומר החומת אש מבחוץ הוא
 לבו"ש צדי"ק צד"ק, הוא עצמו לבו"ש נג"ע רע"ה,

שורש סמא"ל רה"ב, לבו"ש, נקודא קדמאה של בראשית שב"א צר"י חר"ק ר"ת שח"ץ, גי' נג"ע רע"ה, וכן צדי"ק צד"ק, כי גם זה לעומת זה עשה אלקים [קהלת ז] בכדי שיהא בחירה, ובחטא אדם הראשון ירדה בסוד לב"ן ב"ן נחור, סוד בלה"ה זלפ"ה רח"ל לא"ה גי' ביי"ת יקו"ק, וזה לבו"ש צדי"ק צד"ק שתו"ל בבי"ת יקו"ק, וכמו כן סוד הב' כתר שהוא כלל האורות סוד ו', אור ו' צדיקים הנ"ל, ירדו בסוד שעי"ר פאר"ן, גי' שב"א צר"י חר"ק, והן סוד ק"ש קש"ת של בל"ק ב"ן צפו"ר שהוא דע"ת אלקי"ם, ובלעם בסוד דעת עליו"ן [עי' במדבר כד], שניהם גי' קשקש"ת, אלף ומאתן עלמין [ז"ח עא.], סוד א"ר דאו"ר ובתוכם הוו להגיד כי ישר צורי [תהלים צב].

סדר הלימוד ליום כט תמוז [יום 295 בשנה]

וסוד זה כלל פרצוף, צו"ר סל"ע, יקו"ק אלקינ"ו שורש קי"ן הב"ל, גוף נפש, חסד גבורה, אברה"ם יצח"ק, ב' כרוב, ב' פעמים אלקי"י יעק"ב, וזהו פרצוף אד"ם קדמו"ן, אש"ל של"ם גי' אש"ת, וזה הפרצוף מתגלה מן החזה ולמטה, שע"כ נקראת חזה שמשם יכול האדם לראות עצמו, משא"כ למעלה מן החזה, כי סוד ישראל שהוא מן החזה ולמעלה גנוז בסוד תבונ"ה, בסוד בני בכורי ישראל [שמות ד], נפל בתערוב"ת בגלות אדום שיש בו חלק לשר של אדום, כי על ידו לקח שם זה, ולא יכול לו ונגע בכף ירכו [בראשית לב].

עד שיתברר ויתלבן, והרשיעו רשעים [דניאל יב], בסוד ישראל מבגת"ך גי' תתר"ו, ויטייחדו מלאכ"י השר"ת בסוד ב' כרו"ב אשר בב' הקצוות, והשמאל אשר משם הרש"ת יתהפך ויתחבר בימין בשלו"ם, ואתי חסד ופריש גזעין [זח"ג עז ע"ב], ויתגלה השר"ש [סוד הקש"ת] ס"ם ששניהם נאחזין ברו"ח אלקי"ם חיי"ם, ועומדים על פלגי מים בשורש הו' המחלק בין מים למים, בעו"ר ד"ק של רקיע, עיקר יסוד אמונ"ה גי' יעק"ב, המיוחד או"ר רקיע מי"ם בעזר"ת יקו"ק הנעלם במסגרת, נקודה בהיכלא בסוד או"ר חש"ך מי"ם הכלול באדם אל"ף דל"ת מ"ם.

ומחמת זה מתעלה להכת"ר כשיתמלא ויהי אל"ף וא"ו רא"ש, והוא הנעלם אשר בדב"ר יקו"ק הלכ"ה ק"ץ נבוא"ה [שבת קלח ע"ב] גי' שד"י, ודב"ר יקו"ק עם הנעלם הוא או"ר יקו"ק, אשר בע"ץ החיי"ם, אבל מחמת פתוי הנחש אשר נאחז בסוף נע"ר, נפ"ש עי"ן רו"ח, העומד בשער"י צד"ק להיות בחירה, היפוך דב"ר יקו"ק, רא"ש התני"ן ג' בחי' של אמ"ש הי' נמשך לדעת הקב"ה ונהפך לאש"ם לדעת נחש [כ"ר פי"ט ט], ויצא דבר יקו"ק בא"ף וחימ"ה וקצ"ף בחמ"ר הראשו"ן השר"ש נפש"ו להיות ארו"ר מנח"ש, ובהן גנוז חסדו ית"ש בתערוב"ת, ובהפרידו בני אדם יצב גבולת עמים למספר בני ישראל [דברים לב].

סדר הלימוד ליום א אב [יום 296 בשנה]

ובתור"ת חס"ד הי' נגמר הבירור, אבל מד"ת זמ"ן אשר בכינ"ה דע"ת יש בזה כינ"ה ער"ב ר"ב, והם

אחוזים בישראל בסוד לכו"ש נפ"ש הג"ר, ה' בחינות אויר הכלולין בו, סוד ה' נקודת שב"א סגו"ל, תרין עטרין בסוד ת"ג עם הנעלם [עי' ע"ח ש"ה פ"ד], ובלא הנעלם היא ב"ת צ"ר אשר רבצת תחת, והן סוד ה' בחינות אשר בשורש יחוד ש"ם המפור"ש, ובלכו"ש נפ"ש הג"ר אשר בסוד הג"ן נתלבש בה' חומשי תורה, בעצמו"ת יוסף אשר לקח [עי' שמות יג] בסוד על"ה שו"ר [תנחומא כי תשא יט], ומשכו את ישראל לצד השמאל מן אור של י"ש ונשתייר עג"ל [זח"ב קסו ע"ב], ובזה ירד ע"פ מד"ת זמ"ן אשר בכל זמ"ן הכולל זמ"ן מקו"ם נפ"ש, עד שיוגמר להתברר, ויתגלה מן החזה ולמטה משי"ח אלק"י ישרא"ל דוקא, וכן הוא מספר ירושל"ם, ששניהם בסוד תבונ"ה הנ"ל, וזה הוא שופ"ר מעין שופריה דאדם הראשון [ב"מ פד.], וזה שופריה דהגן אשר בעדן מקדם [בראשית ב], כשתייחדו ויתגדלו בסוד גדו"ל גדול"ה גי' יקו"ק אדנ"י, ויחזור להיות פנים עי"ן גואל"י בפני"ם של יעק"ב בסוד איל"ן הפו"ך, ועייל בב"ר דבראשית לרא"ש הגבע"ה, בשופ"ר של אי"ל תוקף של יצחק, ויתק"ע בזה השופ"ר גדו"ל ברו"ח הקוד"ש, ובמשוך היובל המה יעלו בהר [שמות יט] ב"ב א"ס.

ועתה אלו הז' אור, שהן ו' שהן מזו"ן פרצו"ף יקו"ק צבאו"ת, שהן אד"ם נ"ח אברה"ם יצח"ק יעק"ב מש"ה יוס"ף דוי"ד כלל הכל, והן ו' או"ר ודו"ד הוא הז' כלל הכל, כי אד"ם נ"ח הן א', ואלו הו' או"ר הן אלף ומאתן וס"ו עם דוי"ד, שהן סוד אור"ת יקו"ק, אשר גלו

תואר יקו"ק במלבוש אב"י הנח"ל נדגלו"ת חמ"ה
 לבנ"ה [עי' שה"ש ו], באר"ץ החיים גי' איומ"ה בר"ה
 יפ"ה [שם], והן נשמות הצדיקים שהם מושרשין בתואר
 יקו"ק אשר באלו אור"ת יקו"ק, אשר חלק"י יקו"ק
 אמרה נפשי [איכה ג]:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ספר רזא דמהימנותא - דף יז
ונתחבר דויד עם אבהן [עי' מו"ק טז ע"ב] בסת"ר
 עליון, ובמקום שלישי העליון של החזה
 מתחלת פרצוף נוקב"א [עי' ע"ח שכ"א פ"ב], סוד יעקב
 הקט"ן דוד הקטן [עי' חולין ס ע"ב], רק זה בסוד זיער
 וזה בסוד נוקבא, ושניהם אחוזים בסוד גילוי יסוד דאבא,
 סוד התורה של מ"ם שי"ן ה"א בסוד הנעלם, ואמ"ת,
 והוא התורה הנגלית אשר ירדה בגלות, שהוא דוגמת סוד
 הנשמה אשר ירדה מעץ החיים, או"ר יקו"ק, בתוך
 הטיפ"ה גו"ף י"ה, שמזה מו"ת, כי א"ש (א"י) ש"ם
 המפור"ש גנוז בהיכ"ל, סוד אדנ"י, דינא דמלכותא, וזה
 אדו"ן כ"ל האר"ץ הוא באו"ר קדמו"ן הנעלם מכולם
 שאין שכל אדם משיגו, כי ירד הו' אשר מזו"ן של אד"ם
 נ"ח לכולא ביה, כי כולם בני אדם ובני נח, וכשבא סוד
 פרצו"ף יעק"ב בא בסוד ירא"ה, יו"ד רא"ש אל"ף ה"א
 גי' אברה"ם יצח"ק יעק"ב, ועיקר היראה הי' מסוד זהר"י
 חמ"ה קו"ל יקו"ק אלקי"ם, חמ"ר חר"ם שהתלבש
 ברו"ח היו"ם [עי' בראשית ג] לרע"ה, בסוד ארו"ר
 מנח"ש השר"ש של הקש"ת, וסוף של נחש הוא שמת"א
 גי' אד"ם נ"ח אברה"ם יצח"ק יעק"ב א"ש מי"ם עפ"ר,
 ורוח עדיין אין בהם, ועיקר הרו"ח הוריד מש"ה בסוד

שמהן דמשכנא, בסוד א"ל אלקי"ם אלקינ"ו גי' הרו"ח, ובתוך זה יקו"ק הרו"ח יקו"ק גי' אד"ם קדמו"ן, ונתן ללמודי יקו"ק הן בני"י ישראל, והוריד תורה מח' רקיעין לבני"י ישראל גי' תור"ה:

סדר הלימוד ליום ב אב [יום 297 בשנה]

ואלו הז' הנ"ל הן עצמן ז' אורת שנבראו קודם שנברא העולם [עי' נדרים לט ע"ב], אור תשובה, אור ג"ע, אור גיהנם, אור תורה, אור כסא הכבוד, אור בית המקדש, אור משיח, ובסוד מזו"ן פרצו"ף שהוא אד"ם נ"ח אברה"ם יצח"ק נמשך הקו דמזון לכולא ביה סוד הו', סוד עץ הדעת טוב ורע בסוד קטנו"ת, סוד אי"ל של יצחק ושל איל"ת השחר, שורש עיק"ר אמונה בסוד אספקלרי"א, מה שחר [האמונה הגנוזה בעו"ר ד"ק של נקודת חל"ם] כו' אף תפילתן של צדיקים כו' [עי' יומא כט.], מפני שבזו הטיפ"ה כלולה מבו"ר שאו"ן ומח"א סתימא"ה ביחד, הטוב של ע' כוחות, ע' נפ"ש ישראל, ובור אנו"ש של ז' פעמים אדו"ם, וכלל הרע בעמל"ק א"ל אח"ר, של בו"ר שאו"ן במחא סתימאה של ער"ל, עי"ן רו"ח ל"ב של עש"ו, והטוב שבמחא סתימאה של יעק"ב עמר"ם לו"י קה"ת מש"ה ר"ת עמל"ק, המעביר הערל, ומתגלה בימי חייהם או"ת של ברי"ת, ומתגלה אהל מוע"ד של משה בפומא דאמה [זח"ב לו.]. סוד יוסף, ומתדבק ימי מש"ה עם האבות ונעשה כת"ר, ויוסף עם ימי האבות הוא ברי"ת, ואו"ת הוא או"ר קדמו"ן שלמעלה מן הכת"ר ומתגלה בכרי"ת.

ואלו הכתרים הן בסוד שט"ן ע"ז ג"ן, כי א"ש נג"ה של א"ש הג"ן, של מש"ה דו"ד, בהן סוד עז של מים עזים, ורוח עזה כלול בעז, ואש של הניצוץ הנקרא גן, ובשטן עז גן חסר מאה, למספר רו"ח הקוד"ש שנסתלק מהם בסוד ס' וס', ובקר"ע שט"ן הוא מאה יותר, כי בזה רו"ח הקוד"ש סוד ע"ץ הדע"ת ב"י של אפריו"ן שבו סוד ד"ו פרצופין, ובהן ה"ח וה"ג, אך הנוקבא לית לה מגרמה כלום [ע"י ז"ח פ ע"ב], והנקודה של הד' ב'ו' בסוד יהוסף, ואח"כ ניתן לדו"ד שבזה נשלם ק"ץ הפלאו"ת, יעק"ב מש"ה יהוס"ף דו"ד.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ספר רזא דמהימנותא - דף לב
וכל אלו העליות מתעלין בגלות ברוח נשברה, ע"י תעני"ת או שארי יסורין ומסירת נפש, ועסק התורה ותפלה והמצות, הכל לברר הסיגים שנפלו לעמוסי בט"ן סוד ישראל, מדע"ת ער"ב ר"ב, הנאחז מסוד חשמ"ל תתאה, דעת חיצוני כמ"ש למעלה, שחמה שבתאי מאדים לבנה גי' ב' פעמים דע"ת, בסוד תהום רבצת תח"ת [בראשית מט], גי' שבתא"י מאדי"ם, ויש בהן ג"כ ברכו"ת, תו"ך ב"ר, אבל רבצת תחת בתהום שהן חמ"ה לבנ"ה גי' חכמ"ה בינ"ה, והן אינן באין על סוד יוס"ף נזי"ר אחי"ו [שם], גי' ב' דר"ך, בסוד רא"ש קדק"ד [עיי"ש], פנימיות חיצונית, בג"ד כפר"ת, קטר"ת, והקדק"ד הוא מהתהו"ם הנ"ל גי' יצח"ק, ק"ץ ח"י, סוד המו"ת, ורא"ש הוא מהרר"י קד"ם [ע"י דברים לג] גי' פתי"א אוכמ"א, אשר הוא רא"ש ולענ"ה, ושם בסתר [שם כז], ומאלו באין ה' פעמים מג"ד [עיי"ש

לג], לבושין ותמכין לאורייתא, סוד פנימיות, ה' פעמים מג"ד יקו"ק אהי"ה, גי' צדקיא"ל, והריח"ו, ומתחבר עם או"ר פנ"י א"ל, חשמ"ל הפנימי בירא"ת, להתגלות חי"ת כ"ף מ"ם ה"י, מתייחד להיות והריח"ו בירא"ת יקו"ק [ישעיה יא].

זזהו אינו בא ע"י יוס"ף נזי"ר אחי"ו, ב' דרך, שיכול להעמיד עצמו בנסיון של יו"ם יו"ם [עי' בראשית לט], יום טוב מאד, במדה טובה, ובין יום רע מאד, וברוך יקו"ק יו"ם יו"ם [תהלים סח], ושומר הברית והחסד, הדינים והגדרים אשר גדרו אבותינו, וכן הוא עצמו, ועומד בראש דר"ך ד' פעמים יו"ם, ומתיחד יקו"ק אלקי"ם, ביקו"ק אהלל דבר ובאלקים אהלל דבר [עיי"ש נו וברכות ס ע"ב], וכן בפנימיות, יקו"ק אדנ"י אהי"ה, בסוד הגדול יו"ם הז"ה שנתגלה לו חכמ"ה בגילוי, אבל אינו חכמה אמיתית, אלא כהיום הז"ה [בראשית לט], וזה מדרך יום כה, אשר מצד השמאל שראתה באצטגנונית שלה [עי' ב"ר פ"ה ב], אבל אמת ואינו אמת, ואם יכול לעמוד גם בזה, ולא ח"ו להתקרב לזה, אלא הכל אם ח"ו נודמן לו ועמד כמו יוסף נזיר אחיו, ועמד בראש דרך, ואז מפריש הנחש העומד על פרשת דרכים [עי' זח"ב קצד ע"ב], ועומד בתומתו, ואז על במו"ת של שרשי האומת תדרוך [עי' דברים לג], נעשה לו דר"ך, כי מעשי ידיו כוננו לו בשורש האומות, בסוד שחל ופתן [תהלים צא], שהוא סמא"ל רה"ב, ופתן היא אשת זנונים, שנפ"ת תטופנה שפתי זרה [משלי ה], ועולליהם ידרוך, כי יודע דרכיהם איך הם מפתים, ויודע

האמת, אבל מאד צריך יראת יקו"ק ושמירה, שלא יאמר אתקרב ח"ו לזה בכדי לידע חלילה וחלילה, כי זה הקירוב תיכף הוא עובר, וכל באיה לא ישובון כו' [שם], ואין למדין אפשר משאי אפשר.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ספר רזא דמהימנותא - דף מג
ובל הדרכי כ"ו דרכי יקו"ק, י"ג פנים וי"ג אחר, והן בכפל, אני יקו"ק קודם שיחטא ואני יקו"ק אחר שיחטא [עי' ר"ה יז ע"ב], בסוד מיי"ן נוקבין, ב"ן מי"ן מב"ן אונ"י [עי' בראשית לה], שעולה מן הרחצה [עי' שה"ש ד] מאסתחיותא בדמעה דימא רבה דחכמתא [זח"ג קלז ע"ב], ואיתבריר בל"ב ים, וכן כל הגזירות שעברו על ישראל, מראשית הצלם סוד נבוכדנצר [עי' דניאל ב], עד אחרית הצלם, הן סוד ש"כ נצוצין שנפלו בער"ב ר"ב, דעת טו"ב ור"ע בסוד זיע"ר, והוא קוטר א בגלימא [זח"א טו.], יסוד הממזר יש"ו, אחרית הצלם נעיץ בעיזקא [שם], סוד הטבעת הנ"ל, לילתא חייבתא, מלכות הרשעה, ק"ץ כ"ל בש"ר [עי' זח"א סה.], בשמ"ת אשת עשו, עי"ז נתעלו עמוסי בט"ן, בהמ"ה ט"ף נשי"ם של ישראל במחשב"ה, ונקיט לון האי ברית יחידאי האי נע"ם בשלום, כי ח"ק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם, וששים ושמחים לעשות רצון קונם [סנהדרין מב.]. כי פועל אמת כו' [שם].

והג' דרכים הם כס"ף שט"ר ביא"ה [עי' קדושין ב.]. גי' רל"ב תנ"ה, כלל או"א נכללין בחג"ת, ואימא מתפשטת עד הוד [תי"ז ח.]. בסוד רחוב"ת הנהר, נו"ן שערי בינה בסוד שעריא"ל, ה' חומשי תור"ה, נשא עו"ן

ופש"ע וחטא"ה [שמות לד], והן סוד דרך מגדל ודרך ים ופי החירות, תורה שבכתב ותורה שבע"פ ותפלה, ובהן נכללין ג' אחרים, רעמסס סוכת איתם, מ"ע ול"ת ומדות, ובעל צפון הוא הרביעית, והד' כולל הכל, הוא היצה"ר בסוד חש"ך גי' בע"ל צפו"ן, והוא שורש הקליפות כולן, ובמצרים בעל צפון, ובבל צפון לבד, כי שר של מצרים הוא סוד רהב [עי' זח"ב רעב ע"ב], הנוקבא של ר"ב, אשר שם הער"ב ר"ב, דעת דקליפה שהוא נאחז מסוד ע"ב ק"ל, ושל נבוכדנצר קל שמו, כמ"ש קל מן שמיא נפל כו' [דניאל ד], ושם הרב טוב, אשר צפון לצדיק חיל חוטא [משלי יג], ור"ב רב"ה גי' אח"ת, שהוא רוח אלקים חיים [עי' ס"י פ"א מ"ט]:

סדר הלימוד ליום ג אב [יום 298 בשנה]

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ספר רזא דמהימנותא - דף מז
ומשם ואילך נסתלק הנבואה ומתחיל הצפיר השעיר מלך יון [עי' סדר עולם פ"ל], בסוד שעריא"ל, ותחל מלכותו לד' רוחת השמים הנ"ל בסוד חזריא"ל, גי' רנ"ו, ד' כנפות החיות, ד' פעמים דיי"ן, כי ליד שערים הוא עומד עמלק, יד על כס י"ה [שמות יז], שורש עשו, קצה השמים דלתתא, סוד ו' דרגין של איש צר ואויב המן הרע הזה [אסתר ז].

והנה אלה הרשעים של שעריא"ל השיגו לפעמים חיל, בסוד שלווא"ל ברצון א"ל, וע"י זה בא יסורי"ן להצדיק, ואח"כ נוטל חלקו [עי' חגיגה טו.], כי צפון לצדיק חיל חוטא [משלי יג], וזהו סוד שמתגלה בעה"ז

בסוד דו"ה נהפך להוד מלכות, ומרדכי יצא בלבוש מלכות [עי' אסתר ח], ובי"ת המ"ן נעשה תמכין לאורייתא בסוד דע"ה בינ"ה והשכ"ל, ותומכיה מאושר [משלי ג], ועוה"ז נעשה בי"ת זבו"ל ל"ך [מ"א ח], כי שבו בתשובה בל"ב ונפ"ש מא"ד באהבה, ונתגלה סוד בינ"ה של א"ל אל"ה, אל קשה, ואלה קשה מאל [עי' ב"ב פח ע"ב], והוא סוד הזי"ן שלוקח מעשו ונותן ליעקב, ואשר חרב גאותיך [דברים לג], והן בסוד שעטנ"ז ג"ץ, שט"ן ע"ז ג"ץ, שמתהפך לטוב בסוד חרבונ"א, חר"ב או"ן, חר"ב אדו"ם הוא הו'.

כי סוד יהוא"ל מתלבש בסוד שמ"ם ונעשה שמי"ם, כי גופו נשאר בסערה השמים [עי' זח"ב קצז.], בסוד מיי"ן נוקבי"ן ב"ן שבחש"ך, ומגלגל בסמך של סער"ה רו"ח היו"ם, אל אשר יהיה שמ"ה הרוח ללכת [יחזקאל א] בסוד הואי"ל מש"ה בא"ר [דברים א], נה"ר מש"ה בד' פעמים כנ"ף, ד' רוחות השמים, אליהו בארבע [ברכות ד ע"ב], כי משה הוא בתורה שבכתב, באר הוא תורה שבע"פ, ואליהו למטה מהאי באר [עי' זח"א קנא ע"ב], שורש הקנאה של הקדושה, קנא קנאתי כו' [מ"א יט] איה קנאתך וגבורתיך [ישעיה סג] ק"ץ ח"י דיצח"ק, קדקד דנוקבא, שבו ד' בנים, והוא בעל שער ואזור עור [מ"ב א] דתנין עו"ר במתניו, ב' פעמים חל"ק שבעור דנצח והוד, מם וסמך שבנ"ס עומדים [עי' מגילה ב ע"ב], בהיכל, נגה זוהר גי' עו"ר, והוא על הנס בהיכל זכות, ואלהי לצור מחסי [תהלים צד], ס"ם ח"י, כולל מטטרו"ן סנדלפו"ן, ס"ם דאפרסמון מושך במאה אדנים,

מאה ברכות [תי"ז קנד.], מאה כוכבי, מאה קשיטה לאפריון י של שמיים יהוא"ל, כי הוא כולל ד' רוחות, שמעאל מטטרוון מיכאל גי' ד' פעמים רוח"ת.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף קפט
וחשכ"ת מים [תהלים יח] הוא סוד ערבית, המשך זמן הגלות, שהר הבית לבמו"ת יע"ר [מיכה ג], אחורי' עץ החיים קפ"ד, והן סוד ב' פעמים דרך, ב' פעמים חכמ"ה בינ"ה, שהוא פנ"י, יש פנים לכאן ולכאן, וגם התורה שהיא עץ החיים הוא בדרך מחלוקת בב' רג"ל בערבית, ואין הלכה ברורה, והכל בבחינת מרחפ"ת, ובדרך אחורים נפלו בחשכ"ת, תוך ל"ב נ' כ"ו, והכל בערבית, וזהו עת ערב.

עבי שחקים [תהלים יח] הוא זמן הבקר, שאז משחק בלויתן [ע"ז ג ע"ב], ונותן להם טוב העוה"ז לרשעים, היותר רשע גדול כלל הדגים טמאים, מלכות הרשע, משחק עמו ונותן לו המזון בעבי בגשמיות, אבל סוד החכמה ויראה, טר"ף בהם בעבור זה, ונותן מעט טרף ליריאיו, והעיקר הוא ב' יראה וב' אהב"ה גי' שחקי"ם, בארצם משנה ירשו [ישעיה סא ועי' חגיגה טו.], כי כל העה"ז טרפו זאבי ערב היונקים מבע"ל פעו"ר דרך העור"ף, גם חל"ק יעק"ב טרפו את השה פזורה ישראל [ירמיה נ], בסוד ש"כ דינין ע"י נע"ר, ב' צל"ם גי' נע"ר, סוד צבאות, והן תמורת ל"ב בא"ת ב"ש כ"ש.

ואז נתברר ניצוצין כי מקבל ניצוצין, כי כל ניצוץ גי' גבריא"ל, סוד הגבורות, ש"כ ניצוצין אשר בא מן

הער"ב ר"ב גי' דע"ת, נער מעורב טוב ורע, כי מן שרשן שורש נח"ש צדי"ק למ"ד מ"ם גי' נח"ש, וקשה גרים לישראל כספחת [יבמות מז ע"ב], והן בית הצלמים, וע"י זה צריך צרוף ובירור וביחון לב עמו ישראל, עד שנתבררו כל התערוכות אשר בל"ב אותיות, שמות הקודש הנ"ל, שהוא כלל הזיער, סוד אישו"ן ב"ת עי"ן, אשר בה"ר עברי"ם, אשר הלך באו"ר פני"ך, בסוד ק"ו המד"ה וקנ"ה המד"ה, שהן בגדי עשו החמודו"ת, אשר הד"ר הוא לאלקיננו, בפשוט ומילוי אל"ף למ"ד ה"י יו"ד נו"ן וא"ו גי' אמת, ובגד"י עש"ו הוא אבי"ר יעק"ב, כי עשו אחיזתו ביד השמאל, סוד תמורת יקו"ק אלקינ"ו יקו"ק שהוא כוז"ו במוכס"ז כוז"ו גי' אבי"ר, ועם יקו"ק אלקינ"ו יקו"ק גי' או"ר פני"ך.

וכאשר נפתח המס סתומה מקץ הימים ונעשה ימין, ואז ימינך וזרועך ואור פניך כי רציתם [תהלים מד], כי מוליך לימין משה זרוע תפארתו [ישעיה סג], וכל הכלים הם סוד, מסוד כ"ל י"ם מא"ת ב"ש, וכל משבריך וגליך עלי עברו [תהלים מב], שכל מה שנשברו ונפלו נבראו ונוצרו ונעשו, שורש נפשיהם שהן האותיות ותגין נשארו בגנ"ת אגו"ז, ונתבררו בדע"ת, ד' ע"ת, הנ"ל של כל יום, בקו הדעת והנקודות, שהן כגלי ים כמ"ש בזוהר [תי"ז לה ע"ב], נחלי בליעל נחל קישון, נדגלות חמה לבנה [עי' שה"ש ו] אשר בשמי"ם, בחרש"ת הגוים [שופטים ד], חרק שרק, נמשכו בתבו"ר [עיי"ש], חל"ם צר"י קמ"ץ, הן נקודת הא"ב ושם גרפם נח"ל קדומי"ם [עיי"ש ה] ברפ"ח ניצוצים, ונחל עדנך [תהלים לו] נחל

עדנים, [נחל קדומים נחל עדנים גי' ענ"ן ערפ"ל, שבהן שכן יקו"ק במדבר בענן, בבית עולמים בערפ"ל, והוא הנעלם של חשך שבהן נתגלה התורה גי' נש"ר] בעדן עדנים ופלג עדנין [דניאל ז] תשקם [תהלים לו], ברצו"א ושו"ב, ע"י התורה בדג"ש ורפ"ה, ב' פעמים צו"ר כנ"ל, עד עדן עדנים ופלג עדן.

סדר הלימוד ליום ד אב [יום 299 בשנה]

כתיבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף קצו
 כי פני רוח אלקים, הוא חכמה בינה מרוח אלקים המתפשט באדם, סוד מ"ה דמשה נסתלק ממנו אלף חולקין [זח"ב נח.], וכן מסוד מטטרון שר הפנים דכורא דמטרוניתא, עב"ד יקו"ק באמונ"ה, שנכללו בו כללי הער"ב ר"ב, סוד דע"ת התהפך תמיד שלא יחזור לסורם, וממשיכין סוד עב"ד שפח"ה החמודו"ת, אשר בגד"י עש"ו הוא שכ"ל אד"ם, אשר בהן ותת"ע, שהוא כתנו"ת עור בעפושא דהאי [זח"ג רסא ע"ב], והוא זהריא"ל מן או"ר פנ"י א"ל, חשמ"ל עלא"ה, חצי מלכו"ת, אורכא דהאי אמה רמ"ח עלמין [אד"ר קמב.], אחורי ח' ח"ס חס"ד ומאה ברכות, דהאי עבד בסוד נער קטן נה"ג ב"ם [ישעיה יא] הוא רמ"ח, ולפעמים ע"י זה לחטוף ח"ו נשים וטף ובהמה בסוד בטן, כי בטן דאשת זנונים נתן לו לצבות בטן [במדבר ה], שזהו חולקא דיליה, והוא השבי ומלקוח בז אשר נלקחו ממדין [שם לא], והכל ע"י הנוקבא דקדושה, כי רגליה יורדות מות [משלי ה], כי ההלכות והמצות הן צו לצו קו לקו זיער שם זיער שם [ישעיה כח].

כי סוד מצ"ח הרצו"ן בשורש המחשבה, שהוא משפ"ט צד"ק חס"ד ר"ת מצח, ומספרן ש"ת כלולין בצל"ם דמו"ת, ונחלק לב' אד"ם בסוד מי"ם, וה' פעמים מים הוא עשרה פעמים אדם, שהוא דמו"ת אד"ם, וזה האדם שלמטה הוא חותם אדם העליון, וכשמהפך מדותיו לאהבה את יקו"ק אלהיו וללכת בדרכיו ולדבקה [דברים יא] המדות בו ית"ש, ואז אתם הדבקים ביקוק אלקיכם חיים [שם].

ואלו המדות נעשים לבושי מכנסי בד ומדו בד [ויקרא ו], להגלות לו ולכוף את שורשו הרע לטוב אשר במצ"ח הרצו"ן גי' סמא"ל נח"ש, ואז מטטרון סוד צו"ר מיצורי בראשי"ת, ילוד אשה אשר רוקם מתחתיות ארץ [תהלים קלט], ונעשה ש"ר עול"ם [עי' יבמות טז ע"ב תוד"ה פסוק], כי בשמו תרו"ם קרנו על כל צבא מרום במצות אמונה לבד, כש"כ המיחדים שמו פעמים, ועובדים במסירת נפש וגוף בכל עת ובכל רגע מקבל הברכות, ט' ברכות, תו"ך ב"ר, ב' נקודין בט' בחינות, ט' יודין סוד צ', ומתפשט במלאך ר"ע, סוד אותיות ר"ע עלמין, ויענה אמ"ן אל"ף מ"ם נו"ן גי' אוצ"ר, נוריא"ל, בע"כ אפי' המלאך המשחי"ת, סוד תה"ו ובוה"ו חש"ך גי' משחית, הוא בעצמו מביא שרף רף, סוד פ"ר שעי"ר, למשענ"ת מטטרון הנ"ל להדום רגליו [עי' סנהדרין לח ע"ב], בסוד אדמדמ"ת, שיהא זכרון וזכות, ויכתב בספ"ר הזכרו"ן [מלאכי ג] סוד ברכות הנ"ל, ליראה יקו"ק ולחשבי שמו [שם].

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף רט
ועיקר האמונה תלוי בתפלה, שהוא שמירה למזו"ן, והוא

סוד מנח"ה, והן ו' פעמים טוב, וא' שהוא טוב מאד, כלל כסלם תלוי בעי"ן ל"ב, והן תרין סרסורי דעבירה ולא תתורו כו' [ברכות יב ע"ב], ולעורר הרוח להעין ולב ביניהם בא הערל, והוא השמא"ל, באדר"ת, א"ש מי"ם רוח, שע"ר שלו, בעשק ובשטנה ורחובות, למען כח"ש [זכריה יג] ולהראות שורש חש"ך, כי עזי מסגי ברישא [שבת עז ע"ב], וצריך לחלק זמן מנחה לפלג המנחה, כי חצי שהוא אדו"ם, חצי אמונ"ה, עת להשליך אבני"ם [קהלת ט], כי לא עת האסף המקנה כי עוד היום גדול [עי' בראשית כט], כי תפיסה שלו כי ינטו צללי ערב [ירמיה ו], ששם אחיזת ער"ב ר"ב דעת דקליפה, סוד עג"ל.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף ריז

והנה סוד הצ"ו אדנים אשר על מה אדניה הטבעו [איוב לח], הן ד' יסודות, ד' טבעות, ד' גוונין, ד' רוחות, ד' מיני מתכות, ד' מיני טעמים, הן כ"ד, וכל מיני דצח"ם מורכבים מאלו כ"ד הן צ"ו, וד' שרשים שהן ד' עמודים הנקראין סמכין הן מאה, והן סוד ס"ם, שורש הוראה אשר בפתח עינים ארבעים יכנו [דברים כה], ד' מיתות, ולמעלה שיתין פולסי דנורא [עי' ב"מ פה ע"ב], ששים גבורים סביב לה [שה"ש ג], ונחלקין לג' שרשים השרשים בסוד יר"ח, יכול"ת רצו"ן חכמ"ה גי' מלכו"ת שמי"ם ע"ה, ויר"ח בא"ת ב"ש גס"ם, ק"ג, זהו הנשתייר מן יש כשנסתלק או"ר מן י"ש [עי' זח"ב קסו ע"ב], נשאר מזו"ן עה"ז בסוד גס"ם, והן ג' פעמים ק' סוד מאה הנ"ל, נחלק לג' עולמות, לג' בחינות, טעם גוון ריח, והרביעי כלל הכל, הרי ד' מאות, בסוד

עפר"ן, והוא סנפ"ר א', אבל קשקש"ת הוא ג' פעמים ד' מאות הנ"ל.

והארץ משונה במקומה מחמת גוונה או טעמה או ריחה, אבל לא יש להם אחיזה רק בריחה וטעמה, שהיו מריחין את הארץ, שהיו טועמין את הארץ [עי' שבת פה.], אבל בעין האר"ץ הוא תלוי בגווני וניצוצי החשמ"ל, ובהן סוד ער"ב ר"ב ב' פעמים, גי' חמ"ה שבתאי מאדים לבנה, ובהן ב' דעת, וכשיצאו ישראל ממצרים ונתדבקו הער"ב ר"ב לישראל, ויכסו את עין הארץ, כי עיקר הגוונין כי ינטו צללי ערב [ירמיה ו], ובחזיונות לילה.

וכבר ידוע שעיקר היראה וגבורת יקו"ק הוא בסוד חצו"ת ליל"ה, סוד נוצ"ר חס"ד ונק"ה גי' חצו"ת ליל"ה, שכל העניני חכמי ובינות אדם הוא על צד הקירוב, ולא על הנקודה אמיתית האמצעית, רק הכל על צד הקירוב [עי' ברכות ד.], וזה החצו"ת ליל"ה שמא דקב"ה דווקא, ב' הפכים בנקודה אחת, וז"ס הידעת השחר מקומו [איוב לח], דאיתרחקת ה' משחר, סוד חצו"ת ליל"ה הוא ה' דשחר.

ומשם ואילך עלות השחר מקריאת הגבר ואילך, ושם נאחז סוד מלכות שמים בסוד קס"ם על שפתי מל"ך [משלי טז], כי מ"ם למ"ד כ"ף גי' נד"ר, וב' פעמים נד"ר גי' שח"ר, וקו"ף סמ"ך מ"ם גי' דו"ד ב"ן יש"י, כי שורש יראת יקו"ק תלוי בצפון מסוד החשך, חמו"ר שו"ר כל"ב [גי' שרה רבקה נברר מחשך זה], הן ב' ת"ג, ב' כתרים שלהם, ובקו האמצעי שהוא רו"ח צפו"ן ורו"ח צפוני"ת, שורש הנשמות הצדיקים בסוד

הגדול ס"ת של נ"ר יקו"ק נשמ"ת אד"ם [שם כ], וכן וייצר יקו"ק אלקים את [בראשית ב], הוא השם תרמ"ה, וב' פעמים גי' רוח צפון רוח צפונית [וכן אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, בי"ת וי"ו אל"ף למ"ד, סוד וזרח השמ"ש ובא השמ"ש [קהלת א] סוד אלף מאתים תשעים], ומנגן בכנו"ר, נ"ר יקו"ק, של דוד [עי' ברכות ג ע"ב].

זזה השח"ר הוא יצח"ק ב"ן אברה"ם, שורש הגבורת שבחסד, וכן ב"ן צפו"ר, כי אז נתעוררו כל הצפרים עפות בסוד השעשע, וכצפרים אחוזת ח"ו בפח כהם יוקשים בני האדם [קהלת ט], ויש צפור שהוא ידוע, שורש הידעוני שבהן אחיזת כל הקוסמי קסמים [עי' זח"ב קפד ע"ב], ונחלקו בקו המדה זו ק"ו יקו"ק, קוי קויתי לך, זה יקוק קוינו לו [ישעיה כה], והוא ר"ת יקוק הושיעה המלך יעננו ביום קראנו [תהלים כ] גי' ק"ו יקו"ק, וזהו בל"ק בן צפור.

סדר הלימוד ליום ה אב [יום 300 בשנה]

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף רכז
והנה כל מה שרמזתי לך הוא ענין הנסירה, שנעשה מן קטנ"ה נער"ה, וקטנה גי' חיצון, סוד חיצוניות לבד, ועתה נעשה נערה גי' נסיר"ה, והיינו שסוד ו', שהוא שי"ת, כלל חכמ"ה ירא"ת יקו"ק, יורד עד התהום כנ"ל סוד המו"ת, ולאוי בחיי דגופא אתמר אלא בחיי דנשמתא, ונכלל בזה בשליטת הטוב חיי דגופא ג"כ, וקטנה נער"ה יכולה לעלות למצ"ח הרצו"ן, וח"ו לסמא"ל נח"ש, כי הם בנות לבן, נגע אדמדמ"ת, ונשלח

יעקב מעין שופריה דאדה"ר [ב"מ פד.], לעבדה ולשמרה [בראשית ב], ויעבוד ישראל באשה ובאשה שמר [הושע יב].

ובאשה הן כלל העשר עמקים, עומק טוב כו' [ס"י פ"א מ"ה] והן שמונה עומקי', ואין בטוב כו', ואין כו' [שם פ"ב מ"ד], והן ששה, ובכל יש טו"ב ר"ע, ובטוב עצמו וברע עצמו, המוכחר הוא ענג, והרע הגמור הוא נגע [שם], והתחתית הוא כפול תמיד כמ"ש אין טפה יורדת כו' [זח"ג רמז ע"ב], וכן הרע הוא כפל נגד הטוב כי הם לוקחים בעה"ז בכפל, וכפל להם שכרם להאבידם, וע"כ לכן בארצם משנה ירשו [ישעיה סא וע"י חגיגה טו.], ולכן עד"ן נה"ר ג"ן גי' לב"ת אש, ואש"ת זנוני"ם ב' פעמים לב"ת.

והיא המושכת כסיל בנע"ר חס"ר ל"ב [משלי ז], בה' גבורת, שהן גבורת יקו"ק להיות נש"א עו"ן ופש"ע וחטא"ה ונקה [שמות לד] אותו, אבל ע"י הער"ב ר"ב, דע"ת בל"ע ב"ן בעו"ר, שרואה שהקליפה נוטלת רשו"ת ועושה רצונו, כמו נבוכדנצר הרשע וכדומה, וכשרואה שנתנו לו רשו"ת סובר שח"ו עזב את ישראל כידוע, והן המושכת כסיל, וכן טיטוס וכן כל כסיל ורשע, והראשון הוא נע"ר חס"ר ל"ב (ר"ת) [גי' שנע"ר, שכל ר"ע, שש"ך, תמורת בב"ל [ירמיה נא וערש"י].

והכל שמתחילה הי' הגבורת שמהם יראת יקוק הי' בשמים, ובא דוד והורידן לארץ [חגיגה יב ע"ב], בסוד אש וברד שלג וקיטור רוח סערה [תהלים

קמח], והן כלולים בתנינים וכל תהומות [שם], והן בזמן, סוד רא"ש השנ"ה גי' עשר פעמים אלקים, ובמקום, בי"ת המקד"ש, ובנפש היה באליה"ו אליש"ע גי' תבונה, בסוד משענ"ת, אבל לאליהו לא נכתב כלל המשענת, ובאלישע ג"כ לא הועיל המשענת [עי' מ"ב ד] אבל עתידים צדיקים כו' [פסחים סח.], וזה הסוד עמוק הוא בעשרה עמוקים, ועמוק משאול מה תדע [עי' איוב יא].

אבל הז' הוא מעדנות כימה בסוד בחכמ"ה, ב' חכמ"ה, הכלולה בעולם שורש הבינה שהוא התשובה [רע"מ נשא קכב.], לחזור הגבורות להנתן לארץ לעשות משפט עבדו דבר יום ביומו [עי' מ"א ח] בעשרת ימי תשובה, והדמים הרעים שבנג"ע הר"ע, מן השפח"ה, נפ"ש הג"ר, יחזור לשרשם הרע לרעים.

וכן הוא בסוד הגדול של צ"ח קללות, צ"ח כבשים שבסוכ"ת, חצי שדי אשר יש לו אחיזה בזקן התחתון, מלך זק"ן וכסיל, חצי של שם שד"י, בסבילת חצי שדי, וחצי אכלה במ [דברים לב], והוא מחמו"ד, וכן הממז"ר שבו היה טו"ב ר"ע, קצת רוח חכמה נתדבק הרע בעשו אבי אדם, ושניהם אחוזים במגדל צור [מגילה ו.]. נשיא מדי"ן והצר הצורר לישראל יושבת בין החול [שם] כמחולת המחניים, וזהו היש"ו מחמו"ד ית"ד תקועה לישראל [שם], בכל צרותם לו צר [ישעיה סג] בו' ובא', והן הד' אלפין סוד חשכ"ת מים [תהלים יח], סוד מרחפ"ת, כת"ר ל"ב נ' כ"ו, שהן כחב"ד.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף רלב
ומאלו הד' דמע"ה, מ"ט וע', של ימי"ן ושמא"ל, טוב
 רע, באין כל הנגעים, והכל מסוד ערב רב, י"ב
 דעת דקליפה, כי פנה היום כי ינטו צללי ערב [ירמיה ו],
 סוד מנח"ה משחרי כתלי [עי' פסחים נח]. ויומא כח
 ע"ב], וכף הדמיון, ככף רגל עגל [יחזקאל א] אשר לא
 למ"ד [ירמיה לא], ונחתין לבר מגדפא, כי לא שמשו כל
 צרכן, וקשה לישראל כיום שעשו את העגל [שבת יז.,
 ירושלמי חגיגה פ"ב ה"ב], אעפ"כ רגליהם רגל ישרה
 [יחזקאל א], דוגמת יצח"ק רבקה"ה, זה אוהב את עשו וזו
 את יעקב, ושניהם לדבר אחד נתכוונו לכבודו ית"ש,
 כאשר אמר לו הקב"ה בארץ נכוחות ייעול, אמר א"כ כל
 יראה גאות יקו"ק [ישעיה כו, מגילה ו].

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף רסז
ורעואל א' כבר נתקן, זה רעואל המדיני, עו"ר א"ל,
 והוא נפרד מקין, רק בלק בן צפור נשאר ממנו,
 אשר הוא סוד היפוך מצח הרצון, אלא מחץ פאתי מואב
 [במדבר כד], בסוד פתיא, ת' איש של עשו [עי' בראשית
 לב], ועמלק היפוך יתרו, והוא הפוך ת' של תחיה [עי'
 שבת נה.], והכל בי"ד לשו"ן, י"ד דו"ד ב"ן יש"י, אבל
 רעואל בן בשמת, שהיא מחלת בת ישמעאל אשת עשו
 [עי' ב"ר פס"ז יג], לא נתתקן, כי בזה לוקח עשו מקומו
 של ישמעאל, בסוד נפש הגר שהוא עו"ר א"ל, שהוא
 נהירו דחכמתא [עי' זח"ג לא.], והעור דיליה הוא נפש
 הגר שמתהפך מרע לעור, ויהיה כתנות אור באלף [עי'
 ב"ר פ"כ יב], בסוד ויה"י או"ר גי' או"ר א"ל, ונפ"ש

דו"ד ב"ן, ואבר דאברהם, סוד ג"ר, היא הבאר, שזהו ראש להגרים, וזהו סוף, כי אין מקבלים כו' וכן לימות המשיח [עי' יבמות כד ע"ב].

ושורש הנגה היא ירושלם עי"ר הצד"ק, עד אשר יצא כנגה צדקה [ישעיה סב], בסוד נג"ה גי' אז"ן, אלף נ"ז, כמנין יו"ד רא"ש וי"ו למ"ד מ"ם שי"ן, שע"י קרבנות יתברר יותר ממה שיתברר ע"י גרים, [ודוחים מלאכי משחי"ת הנמשך מחשך שנדבק עם תה"ו ובה"ו, ומפריד בין נפ"ש של תהו ובהו מרוח בהרי נחש"ת], כי קשה גרים כו' [יבמות מז ע"ב], אבל קרבנות מכפרים ומבררים ד' אש של זמ"ן, של נו"ן גמ"ל ה"י, צד"ק סוד אוריאל, ודברים אלו המה עתיקים, והבן, כי עמוקים הם, והבן מאד.

סדר הלימוד ליום ו אב [יום 301 בשנה]

ז"ס היו צריה לראש [איכה א], כי כל המיצר לישראל [גיטין נו ע"ב], והוא סוד הגבול של הקדושה לוקח הטיפה הקדושה בסוד הגר אשר בקרבך [דברים כח], סוד אצטומכא קורקבן טחול מרה, ר"ת אקמ"ט, תמורת אדנ"י, ובהן מתלבש בסוד אריה דב נמר עשר קרנין [עי' דניאל ז], ומזה יתברר אח"כ הגרים, ובעת זה הצר הצורר, ע"י זה הניצוץ הקדוש שיש בו, עושה איזה דבר מצוה, וצריך ליקח שכרו בעה"ז ולהרחיקו מעל גבול קדשו, וממנו יוקח זה הניצוץ הגר ומכניסו תחת כנפי השכינה.

והן סוד שלהובא דצדק [אד"ז רצב], מד' כנפות, ד'

זויות, ד' זמן, ועת אשר שלט וכו' [קהלת ח], [כי ע"ת גי' קנ"ה וש"ט, גנ"ת אגוז, מתפשט מסוד אימא סוד גרון, להגן בסוד ת"ח שסרח, להפריד הרע מן הטוב, ולגדור פרצות בסוד ריא"ה דנשיב על ליבא] ויש צדק אובד בצדקו [שם ז], והוא סוד ה"י בי"ת למ"ד, גי' רא"ש, ולוקח המלכות הרשעה ניצוץ קדושה, והוא ספחת לישראל ממש, אבל ע"י קרב"ן נתברר הד' אש, בעיר הצדק אשר על קצוי ארץ צדק מלאה ימינך [תהלים מח].

זוה הצדק הוא סוד שלהבא, א"ש הב"ל, וזה השלהבא מתערב עם הטי"ף, סוד הטיפ"ה, ומתערב זה עם זה, בסוד ער"ב ר"ב, ב' נימא של סוד הא', הקו האמצעי נחלק לב', והוא גי' דעת, עם צד"ק גי' יעזריא"ל, ע' כוחות דיליה [עי' זח"ב צא ע"ב], אבל רע"ה נג"ע אע"פ שהן ה' מיני גרים [עי' זח"א כה.], אעפ"כ הוא נג"ע ר"ע [עיי"ש] שיצא מן השפח"ה.

אבל מלכ"י צד"ק נפק מיני רוח שלים, כי יתחבר עין גדי עם טוב עין, ואפילו דל"ת ראשך [שה"ש ז], עניי עם, ע"י הטוב עין מתברך, והן כארגמ"ן [שם], ומתלבש בלבוש ארגמן, גי' טו"ב עי"ן עי"ן גדי"י, ונעשה מלכ"י צד"ק [בראשית יד], ונעשה מלך שלם [שם] יראה שלם ביחד [עי' ב"ר פנ"ו י], ואשכול הכפ"ר דודי לי בכרמי עין גדי [שה"ש א], כי מתן בסת"ר יכפה אף [משלי כא], ואשכול הכפר גי' בסת"ר, ביחוד, כה"ן לו"י ישרא"ל, כלי מחזיק ברכה, או יחזיק במעוז, שהוא מעוז לדל, שלום יעשה לי, יעשה שלום לי [עי' ישעיה כז], ויתעלה

הכל למצח הרצון, משפ"ט צדק"ה חס"ד כי באלה חפצתי כו' [ירמיה ט].

סוד נפש הגר שאמרנו הכלול ברעוא"ל, הוא סוד הבר"ק דנג"ה לאש, ומן האש יוצא ברק [יחזקאל א] שהוא דוגמת רבק"ה, ויש לו בחינת שלהבא לפי שעה הרבה, אבל אי אפשר שיהיה זה בתמידות, והוא סוד אה"ל מוע"ד לפי שעה, בעת הרגל אז תחל רוח יקו"ק לפעמו [עי' ב"ר פ"ע ח], פעמיך בנעלים בת נדיב [שה"ש ז], שאז הוא בסוד יראה יראה [בראשית כב ועי' חגיגה ד ע"ב], ואז יתיחדו צדק בצדיק ונהרו כל הגוים [ישעיה ב], גרי הצדק בצדיקי ישראל, ויראו כי יעקב בחר לו י"ה וישראל סגולתו [תהלים קלה], ויתנו עדיהן ויצדקו [ישעיה מג], כי צדיק יקוק וצדקות אהב [תהלים יא], ויהיו חוטבי עצים בשביל אש, ושואבי מים, והכל לעדה ולמזבח [עי' יבמות עט ע"ב]:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף רסח
ויתגלה הנעלם שבלב שהוא חתו"ם, כשם שאין בלבך אלא אחד, כן אין בלבנו אלא [אחד] [פסחים נו.], זה אמת וזה אמת, אר"ץ הוא אמת וצדיק, וכן שמים בזרת תיכן [ישעיה מ], והכל אחד בסוד הוא ושמו [עי' פדר"א פ"ג וז"ח ט.], כן צדי"ק וצד"ק בסוד ר"ת בשכמל"ו, והן ב' חותם, וכל חותם הוא סוד אמת [עי' יומא סט ע"ב], וידוע שמדת אמת הוא בפנים, ויש ב' פנים שמאירין מחו"ב, שורש או"א, ימין ושמאל, יאר יקו"ק פניו כו' ישא יקו"ק פניו כו' [במדבר ו], והן סוד מפני בני ישראל [שם כב], ומפני העם [שם] סוד הגרים,

וז"ס חרש"ת הגוים, כי תמיד אמת כולל הי"ג מדות והוא חות"ם.

והדעת שהוא כולל הב' פנים הוא מתפשט בגופ"א דז"א, בסוד ער"ב ר"ב, ובהן ה' דרגין דימינא, הנאחו מזה, ראשיכם, שבטיכם, זיקנכם, שוטריכם, כל איש ישראל [דברים כט], וה' דרגין דשמאלא, הנאחו מזה, טפכם, נשיכם, גרן, חוטב עציך, שואב מימך [שם], ומן אלו הה' דרגין דשמאלא נאחו הרע אם הם מתגברים, וצריכים לבער הרע מקרבך, שהן מטילין זוהמא בשורש הכנעני אשר אנכי יושב בקרבך [בראשית כד], כי הכנעני בידו מאזנ"י מרמה [הושע יב ועי' ב"ר פנ"ט ט], כי עומדים על מצר, אור, זיו, נגה, יקוד, ושם בתחום אשר גבלו ראשונים י"ב תחומין, שם יצב גבולות עמים [דברים לב], שהן י"ב עינות תהום, שכל אחד הוא שם עינו למקום התהום, ומחמת זה נפלו בנוקבא דתהומא רבה.

ובאו אבותינו הקדושים ועשו גדרים לעצמם, ועמדו בפרץ במקום שפרצו בגבולות עולם, וירושת את שער אויביו [בראשית כב], שער שונאיו [שם כד], אשר שערו בשיעור מה ששערו בלבם, אך ח"ו לא כמותם, אלא בהיפוכם בחותם אמת, חותמו של אד"ם הראשו"ן, י"ג מדות בסוד וא"ו, והן סוד י"ב מזלות כלולין בא', בסוד והוא באח"ד [איוב כג], וכל מז"ל הוא מגד"ל ע"ז, בסוד שעיר עזים, אבל לא בעין גדי, אלא בטוב עין, וכן יוסף שהוא הי"ג הוא עלי עי"ן עלי שו"ר [עי' בראשית מט], שב' פעמים עי"ן שו"ר גי' ארי"ה שו"ר נש"ר, וסוד

שו"ר כבר ידוע בסוד או"ר זי"ו זוה"ר יקו"ד, והוא עלי, במקום שאין עין רעה שולטות [עי' ברכות כ.], בסוד הגדול של מנש"ה, אפרי"ם, מנש"ה היפוך בגד"י עש"ו, אפרי"ם סוד פאר"ן.

סדר הלימוד ליום ז אב [יום 302 בשנה]

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף רסט
וצריך לשמור פיו ולשונו, אשמרה לפי מחסום [תהלים לט], והיה פי ראשו בתוכו [שמות כח], סוד הא' שבראש"ו, שורש דע"ה בינ"ה והשכ"ל, ויהיה כשו"ר לעו"ל, בסוד ער"ב בק"ר דע"ת ס"ם, ששם הדע"ת דער"ב ר"ב, וזה הסמ"ך מ"ם גנוז באלונ"י ממר"א, ומאתן עלמין גנוזין בכסא [עי' זח"א ג. ומה"נ שם צז ע"ב], בסוד ומאתים לנוטרים א"ת פרי"ו [שה"ש ח], החתום באוצר"ת, ואלף לך שלמה [שם], והכל גנוז בק"ש [עובדיה א] קש"ת [בראשית כא], אלף ומאתן עלמין [ז"ח עא.], שזהו תכלית ראשית בר"א אלקי"ם.

והכל בסוד ב', ב' אלפין דאכתריא"ל, ב' סת"ר המדרגה, סו"ף תו"ך רא"ש, ע"ת ק"ץ, יסו"ד עתי"ק, אשר מתייחד ב' אלפים בסוד ב' משם מברכ"ת יקוק ארצ"ו [דברים לג], וכל הה' מגדים [עיי"ש] הנכללים בצדקיא"ל, סוד והריח"ו, ומן סוד רש"ת אשר בתהו"ם ורא"ש ושכנ(ו)"[י] הכל תבואתה [עיי"ש], בסוד שד"י במילוי, ר"ת של הששת ימי בראשית, וכולם על רא"ש קדק"ד, בסוד קטר"ת, של יוס"ף נזיר אחי"ו [עיי"ש],

ב' דר"ך, סוד ב' פעמים יקו"ק אלקי"ם אהי"ה והי"ה
 אדנ"י, כי הב' דין הבא מבג"ד כפר"ת, בסוד נפול"ת, וג'
 תמורת הן בעה"ז ועה"ב, בסוד אהי"ה אדנ"י ואלקים
 כוללן, וסוד קטר"ת מיחדן כי הוא אב... (חסר כאן ההמשך
 וחבל על דאבדין).

כתבי הגרמ"מ משקלוב - דרושים על סדר ההשתלשלות - דף רפז
 זז"ם נבוכדראצ"ר גי' נח"ש הקדמונ"י כתב שם שאל
 בתרפים [יחזקאל כא] נגד קליפת לבן, ראה
 בכבוד [שם] נגד קליפת עשו, קלקל בחיצים [שם] נגד
 קליפת ישמעאל, ושאל"ל רא"ה קלק"ל ר"ת שק"ר,
 ויעקב ע"י נקודי"ם עקודי"ם ברודי"ם גי' שב"ת, עשה
 את כל הכבוד הזה [בראשית לא], כי סוד הפנים, שם
 מדה השביעי של י"ג מדות שהוא ואמת, והשביעי
 הוא שבת.

ולבאר הענין, שידוע שעיקר בריאת העולם הוא תהו
 ובהו וחשך, בכדי שיהא האדם הנברא בעל
 בחירה, ונפש חיה של האדם כולל נפש חיה של הארץ,
 כמ"ש בזוהר פ' תזריע [מח ע"ב] שנשמת חיים הוא
 מימינא, ונפש חיה משמאלא, וכן שרץ נפש חיה של
 המים, ולכן שרץ נפש חיה גי' מזר"ח מער"ב צפו"ן
 דרו"ם, שמהן נעשה גוף אחד כללי, והוא סוד אדם כו'
 גי' מזר"ח מער"ב צפו"ן דרו"ם עם הכללי שהוא גי'
 ארב"ע רוחו"ת העול"ם [עי' ז"ח מה.], ושרץ נפש חיה
 ר"ת נח"ש, שהוא כולל ומקיף הכל בקו תהו, תי"ו וי"ו
 ה"י, גי' נפ"ש חיה, ולכן נפש הוא מסוד נח"ש פת"ן
 שר"ף ר"ת נפ"ש, וסופי תיבת נפ"ש, ואותיות האמצעים

ג' א"ש רו"ח מי"ם, כי בין בנפש השכל שהיא המחשבה, ובין בגשמי בפעל, יש נחש המקיפו, והיינו כי יש צלם דאבא וצלם דאימא, וכל צדי"ק למ"ד מ"ם ג' נח"ש, וסוד נח"ש פת"ן שר"ף ג' נתיבו"ת פליאו"ת חכמ"ה, והן בסוד הנקודה של י' שבו יש ג' קוצין, שהן ג' נקודין וב' הבדלים הן ל"ב, כל נקודה של קוץ הוא עשרה, וב' הבדלים הן ל"ב, ואלו ה' בחינות של יו"ד כל א' כולל מל"ב, בסוד ל"ב פעמים ה' אותיות דאלקים הוא ק"ס, ובספר יצירה כתב הראב"ד [בהקדמה ב ע"ב] שסוד ל"ב הן מסוד י', כי י' כולל עשרה במספרה, ודבר שיש בו עשרה קו שלשים מקיף אותו כמ"ש [עירובין יג ע"ב], כל שיש בו טפח כו', אבל באמת הוא ל"ב בקרוב המקיפו, אם תדקדק בחשבון אמיתי, וה' פעמים ל"ב הוא ק"ס כמנין ע"ץ:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - דרושים על סדר ההשתלשלות - דף רפו
ובאמת זה הי' הוא שורש שם יקו"ק, והוא עץ החיים, אך מחמת שתולדת השמים והארץ ר"ת תה"ו, לכן בהבראם היא הא' זעירא, ועי"ז אפילו באברהם שקרב את הנפש אשר עשו בחר"ן [בראשית יב ועי' ב"ר פל"ט יד] ג' יקו"ק, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יו"ד ה"י וא"ו ה"י, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה, היא ג' ג' פעמים אלקי"ם, כי הכל בסוד חר"ן, מלשון חרון אף, כמ"ש בזוהר פ' ויצא [קמז.], ולכן נפ"ש ג' ה' פעמים אלקי"ם, ועשה עוד גרים ה' מינים, בסוד אזר"ח, א'ימים ז'וים ר'פאים ח'ורי, והחמשי שדה העמלקי, שהוא אבן הראשה, ג' שד"ה העמלקי [עי' זח"א כה.], וכן עשה

ה' מיני גרים אשר שמותיהן כתובים בתורה, והן גדולים מכל הגרים אשר עשה, והן ענר אשכול וממרא גי' פיתוח"י חות"ם, שהן בעלי ברית אברם [בראשית יד], אבל אליעזר הוא ממש עבד אברהם, והוא גי' רמ"ח אברים וע' כוחות שבאדם, וגדול מכולם היא הגר המצרית, שהיא במצר ה', הקדושה, וראתה מלאך יקו"ק אחרי ראותה בבית אברהם [עיי"ש טז וב"ר פמ"ה י], וזכתה להתדבק באברהם ממש, והג"ר גי' יצח"ק, והג"ר המצרי"ת גי' בי"ת ישראל"ל, שם מ"ה עם נקודת הדעת הנ"ל, כי שורש נפש הגר אשר נפשות הגרים מלבשין לנשמות ערטלאין של בית ישראל, כמ"ש בזוהר פ' משפטים בסבא [ק.], ומחמת שקשים גרים לישראל כספחת [יבמות מז ע"ב], שסורן רע ודמיונם ברע הוא, בסוד ער"ב ר"ב גי' דע"ת, לכן הן נחלקו בזוהר פ' בראשית [כה.]. לה' בחי', ר"ת נג"ע ר"ע, נ'פלים ג'בורים ע'נקים ר'פאים ע'מלקים, ועם ה' בחינות הוא נג"ע ר"ע גי' לב"ן ב"ן נחו"ר, והוא מלך לכל בני שח"ץ [עי' איוב מא] אשר בסוד השפחה.

סדר הלימוד ליום ח אב [יום 303 בשנה]

ואלו הציפורים סוד נשמות, שהן ערטלאי"ן גי' צפ"ר אחיזת בפ"ח, ב"פ ד"ם, בסוד דמיון של הנפשות הגרים אשר סורן רע, סוד ש"ע עיבר המוזכר בזוהר באד"ר [קלה ע"ב], מן גולגלתא דעתיקא, מסוד הב"ל, י' פעמים הבל גי' ש"ע, וקשה לו להתדבק במלכא, סוד אילן החיים, איל"ן גי' יקו"ק אדנ"י, ולכנס בהיכל יקו"ק

להנות מאו"ר העליון גי' מלבו"ש גי' שע"ח, לעשות מהבל מלבוש א', ח' אותיות של יקו"ק אדנ"י, ומחמת זה הצדיקים המבררין סוד הצפרים, ונעשים צפרים חיות טהורות [ויקרא יד], להם נהירין ש"ע נהורין בפנים דארך אנפין.

והענין כי גלגל יש בו גלית עלית וגלית תחתית [עיי' יהושע טו], קצה השמים דלעלא, וקצה השמים דלתתא, ונקודה אמצעית, והכל בקו היושר בסוד אמת המים, שע"י אמונת שהכל באמת, וישר יקו"ק צור"י [תהלים צב], נמשך מן גל העליון לגל התחתון, ותהום אל תהום קורא לקול צינורך [שם מב], וגל נעול [שה"ש ד], וכן נקודה אמצעית, ג"ן נעו"ל, מסוד ג"ל ג"ן גי' אלקיים, והן נעול בסוד הס' ומ"ם סתומה, כמו שאבאר עוד אי"ה בס"ד.

אך וזאת לפנים בישראל [רות ד], וזא"ת גי' ב' פעמים או"ר, שבב' פנים לא נמסרה רק לישראל, ער"ב ר"ב גי' דע"ת, לכן הן נחלקו בזוהר פ' בראשית [כה]. לה' בחי', ר"ת נג"ע ר"ע, נ'פלים ג'בורים וסוד שלף איש נעלו ונתן לרעהו [שם], בסוד של"ף, ר"ת ש'כחה ל'קט פ'אה, גי' ח"י פעמים א"ל, שעיי"ז נעשה תמורת ס"ם בא"ת ב"ש ח"י, ואז ואלהי לצור מחסי [תהלים צד], ונעשה לו ס"ם ח"י, ואז ה"י למ"ד בי"ת גי' המלכו"ת, ומתנשא לכל לראש [דה"א כט], וזה סוד בירור נשמת דוד המלך ע"י מצות אלו, כמ"ש בפי' על רות, ולכן דו"ד ב"ן יש"י ב"ן עוב"ד גי' שנ"י ההפכיים, וגי' חיי"ם ומו"ת, וזה חיים ומות ביד לשו"ן [עיי' משלי יח] גי' דו"ד

ב"ן יש"י, ולכן הוא סוד אנ"י, שהוא שם האמצעי של שם ע"ב, וסוד אל"ף נו"ן יו"ד גי' כ"ח הוי"ה, וכ"ח הפס"ד, בו חקירה בדעת, סוד בריאת העולם הוא תהו ובהו וחשך, וגם בדעת הוא ער"ב ר"ב גי' דע"ת, מחמת הנפש ועולם ושנה, ובפרט לברם אלקים [קהלת ג], כלומר לברר דרכי אלקים שהוא סוד הטבעי, ואלקות הוא תלוי בל"ב, ל"ב פעמים ה', שהלב הוא המבין כפי דעתו, ושרש הדעת תלוי בסוד מ"ם חי"ת שי"ן בי"ת ה"י, והכל נמשך אחר רצו"ן המחשב"ה גי' עול"ם, כשתחשוב המ"ם סתומה של עולם שש מאות, וכן גי' סמא"ל הרש"ע, כי ס"ם סותמין שם א"ל, שהוא השער העליון, בסוד א"ל עליו"ן גי' קצ"ד כמנין אותיות של פרשה ראשונה, ולכן בו כח ההפסד, כי אינו משיג כח הוי"ה, שזהו כח יקו"ק, שהוא ש"ם המפור"ש גי' או"ר בריאת העול"ם.

והוא סוד התורה אור והמצות, כמ"ש ויר"א אלקי"ם א"ת האו"ר גי' תרי"ג, כי טוב, ויר"א אלקי"ם א"ת האו"ר [בראשית א] כ"י טו"ב גי' אל"ף חי"ת דל"ת, שמזה אצטבעו גוונין אדו"ם ירו"ק לב"ן שחור"ר גי' אל"ף חי"ת דל"ת, ובוה את האור, יש בו ב' בחינות או"ר, יה"י או"ר גי' דב"ר יקו"ק, ויה"י או"ר גי' י"ד פעמים טוב, ז' טוב שיש במעשה בראשית, והן כפולין כנ"ל, ז' וז' מוצקות [זכריה ד], אך מחמת שנסתלק דבר יקו"ק, נשאר בסוד ויהי אור בערוב, בסוד ב' פעמים דמע"ה גי' ויה"י ער"ב ר"ב גי' דע"ת, לכן הן נחלקו בזוהר פ' בראשית [כה]. לה' בחי', ר"ת נג"ע ר"ע, נ'פלים

ג'בורים או"ר, והן מ"ט פנים וע' פנים ב' פעמים, והכל מעורב טמא טהור, עץ החיים ועץ הדעת, סוד צו"ר מכשו"ל אב"ן נג"ף [ישעיה ח, זח"א ס"ת נא ע"ב] גי' ע"ץ החיים וע"ץ הדע"ת, כלל כל תועב"ת, וכן מ"ם שי"ן יו"ד חי"ת גי' ע"ץ החיים ועץ הדע"ת גי' שד"י צבאו"ת אדנ"י, סוד נצ"ח הו"ד יסו"ד מלכו"ת, וכן גי' יסו"ד מלכו"ת עול"ם הז"ה, וכן עוש"ר עול"ם הז"ה, וכן תה"ו חש"ך, וסוד חשך במילוי, חי"ת שי"ן כ"ף גי' ע"ץ הדע"ת וע"ץ החיים גי' חש"ך ענ"ן ערפ"ל [דברים ד], ג' מחיצות אשר סביב הקדושה עליונה, והנקרא כבוד יקו"ק, וכאשר נסתלק אור יקו"ק סוד יהי אור, בסוד וימנע מרשעים אורם [איוב לח], וכמ"ש ראה בדור המבול ובדור הפלגה גנו מהם [עי' חגיגה יב.], ונשאר רשימו בה' מיני אור שביום אחד, והן שורש חמשים שערי בינה, ה' בחינות בנשמה, ועשו סימן לזה סוד אל"ה גי' אלף ל"ה, גי' ה' פעמי"ם או"ר, ואלה תולדות נח [בראשית י] ומאלה נפצה כל הארץ [שם ט], מסוד ש"ם ח"ם יפ"ת [שם] גי' חש"ך ענ"ן ערפ"ל.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף קכז

פתח ואמר ותאמר לאברהם גרש כו' [בראשית כא]. כבר ידעת שסוד האויר נחלק לה' בחינות, בסוד ה' אוירים שעשה בלעם [זח"ג קצד.], והן בסוד אלמנ"ה, והן ה' בחינות ערב רב [זח"א כה.], ה' גוונין, והחמשיית אשר היא הגר המצרית כאשר היא שפחת שרה, והתענית תחת ידיה [עי' בראשית טז], אז היא רואה מלאך ה', ובא לבאר לחי ראי בחינת יצחק [עיי"ש כד], אבל כאשר היא

מסתלקת מהם לשרשה הראשון ותתע במדבר באר שבע [שם כא], ואין ותתע אלא ע"ז כמ"ש הבל המה כו' [ירמיה י, ועי' סנהדרין צב.], אז היא בסוד לילי"ת, והיא שורש הע"ז, אימא דערב רב, ולכן נקראת אמה לשון אם, שהיא נעשית אם לע"ז, א"ם ה' גוונין, ובפרט שישמעאל היה מצחק [עי' בראשית כא] ולכן הוא בנה, כי ישראל הבא על השפחה והנכרית אין זה קרוי בנך אלא בנה [יבמות כג.].

ועתה דע והבן אמרי בינה מגנזי התורה, כי סוד הטיקלא היא בדעת, ובו טוב ורע סוד ער"ב ר"ב, ועיקר שורש הזיווג נקרא בשם דעת כמ"ש וידע אדם כו' [בראשית ד] איש לא ידעה [שם כד], כי אין קישוי אלא לדעת [יבמות נג ע"ב], והעיקר ונדעה ונרדפה לדעת את יקו"ק [הושע ו], כמו כן התכלית מצות ה', והוא סוד הבינה, ויבן ה' את הצלע [בראשית ב] שבנאה בדמיון אוצר כו' [עי' עירובין יח.], וע"ז הסוד נאמר אם אין בינה אין דעת אם דעת אין כו' [אבות פ"ג], ודע"ת בינ"ה גי' ישראל"ל, כי משניהם נולד סוד ישרא"ל, אבל לא יסתכל על סוד הצלע יופי של השבירה עצמה, שעל ידי זה נתהווה הקושיא, אע"פ שזה הציון מכלל יופי [תהלים נ] והיא קרית מל"ך ר"ב [שם מח], השורש של ב' פעמים עול"ם שהן סוד חכמ"ה ירא"ת יקו"ק גי' קרי"ת, ומל"ך ר"ב גי' ב' פעמים עול"ם, וכל עולם במלואה עי"ן וא"ו למ"ד מ"ם גי' אוצ"ר, והן ב' פעמים אוצ"ר גי' זי"ן אל"ף תי"ו, סוד שד"י יע"ר, מטטרו"ן סנדלפו"ן, ונכללין בב' פעמים נוריא"ל, וז"ס ברוך ה' מן העולם ועד העולם אמ"ן ואמ"ן [שם עב], אל"ף מ"ם נו"ן גי' אוצ"ר, ועפ"ז

צריך להיצה"ר והשבירה להתחלה בסוד הבינה, שאם אין בינה לא יהיה דעת כלל ולא יתעורר הדעת.

סדר הלימוד ליום ט אב [יום 304 בשנה]

והקושיא אשר הוא לדעת הוא סוד הגדול קישוי האב"ר [עי' יבמות נג ע"ב], אשר בר"א אלקים לעשות [בראשית ב ועי' ילמדנו שם ד], בר"א שי"ת [סד"צ פ"א], ומעוררת שורש הבריאה סוד ר"ב אהי"ה, שם הכת"ר בא"ת ב"ש גי' כת"ר, ב"ר אהי"ה ב"ר כת"ר, וזה הכת"ר נעלם בסוד אהי"ה, ואינו מתגלה רק זה הב"ר בסוד בראשית, בי"ת רא"ש, והוא חיצוניות לבד בסוד רש"ת זהו ב"ר, וכאשר זה הערל, עי"ן ר"ח ל"ב, סוד עשו אבי אדם [בראשית לז] גי' ב' פעמים ל"ב, בסוד הדמיון והשכל שהוא הלב מבין, כנפים ופנים, והכל בסוד הרע, מתלבש ובא עמל"ק בסוד א"ל אח"ר, ומתלבש בנחש בדמות גמ"ל [פדר"א פי"ב], גמול ידיו, כפי מחשבתו, ומחזק לו הערלה ג"כ ואין מתגלה העטרה סוד הכתר הנ"ל, ומכניס סוד הטיף והשלהובי למקום שאינו ראוי לבת צור, שהיא כזבי לפי שעה התאוה וההנאה, אבל אם מעביר את הערלה ויתגלה לו העטרה, מתחזק הברית אשר כרת ה' את עמו אצלו באמונה, אצלו אפילו אם יורד לעומקי דתהומא רבא, הוא סובל, כי יודע שקב"ה לא עביד כו' [עי' ברכות ה ע"ב], והוא לטובתו, כמו ר"ע וחבריו [עיי"ש ס ע"ב] או יוסף הצדיק, והוא סוד הכתיבה בזו האמונה, ולא יסור מברי"ת יקו"ק התרי"ב מצות, בסוד רצו"א ושו"ב לפי

התורה [עי' ס"י פ"א מ"ח], במופלא ממך כו' במה שהורשת כו' [חגיגה יג.]. ויתחבר ראשית דעת באמרי בינה, ויתגלה עמוקת מיני חשך [עי' איוב יב], ויקרא לפניו אבר"ך [עי' בראשית מא] גי' הבריאה הנ"ל.

וע"ז הדרך כלל הנהגה בסוד התורה שבה החכמה והבינה, ומשם שרשי הנשמות כולן טוב ורע בסוד דעת, וכן כלל עולם גי' חכמ"ה ובינ"ה, והן בב' בחינות בפנימיות וחיצוניות, ב' עולם הנ"ל, ב' אוצר הנ"ל, סוד ס"ם, סנד"ל מט"ט [שהפ"ס כי תשא] חיים כו', נגד יצירה סוד הגוונין, ועשיה סוד המעשים, אשר הן בעין און חוטם פה ידים רגלים ברית, כי בעין און הדעת הוא השוקל ומכריע לאיזה צד להטות, ובין ב' ידים הח"ק לשון מכריע [עי' ס"י פ"ב מ"א], כי הפה קולמוס הלב הגנוז בין ב' ידים, וברית המעור הוא בין ב' רגלים [עיי"ש פ"ו מ"ז], והאמונה סוד עטרה היא כלל הכל, והמצוה הראשונה הוא סוד פרו ורבו, ונמצא כל המצות והקדושות כלולין בזה, וכן שורש היצה"ר נמשך מזה, והוא כלל הרעות, ד' מיתות וכריתות ומיתה בידי שמים ומלקות הרי ז' רעות נגד ז' פעמים טוב. כמו כן יש בברית ז' בריתות בקשת אשר בענן, ז' עננים, ע' פעמים טוב, שהן ע' נפש דיעקב ונגדן ע' אומות טוב ורע, ונכללין בעשו וישמעאל, והמעשה הוא בסוד הדמיון, וישמעאל הוא בסוד התפילה ותורה שבע"פ, המשל והדמיון לשכך האוון, ושורש הכל להבין האמונה כלל יצורי בראשית, בסוד ברא גי' עי"ן חכמ"ה, ושי"ת גי' חכמ"ה ירא"ת יקו"ק [עי' תהלים קיא].

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף קכט

לאפקא לה מתמן. כאשר צריכין להוציא משם, והיינו או שהיו הנשמות כבר בתוך א"ה ויצאו משם ע"י שליטת הרע בטוב, או ח"ו ע"י הוצאת שז"ל, והיו הנשמות באויר ברוחין ושדין ולילין, או בסוד ביאות אסורות, כל אלו הן בסוד נג"ע ר"ע או רע או טוב ורע, בבת נכר הוא נג"ע ר"ע סוד ה' מיני ערב רב [ע"י זח"א כה.], ובסוד ש"ז לבטלה הוא רע כידוע [ע"י נדה יג ע"ב זח"א נז.], ובביאות אסורת הוא פרו ורבו הוא טוב, אבל באסור הוא רע, הרי טו"ב ר"ע גי' ממז"ר, ובכולן אכרע האי רע הרבה, ואח"כ כאשר צריך לצאת משם הוא יוצא ע"י הינוקין, אשר הם יונקין מתוקפי דאמהן, שהן יונקי שדים שהן מסוד שדי, מפני שהחלב בא מן הדם אשר נעכר ונעשה חלב [נדה ט.], סוד אחוריים דאהיה, ובהסתר ד' אתון השורש נעשה חלב, וידוע שאתון של השורש, הוא יותר רחמים מן האחוריים, לבד השורש, ולכן אמרו דם נעכר ונמצא הוא יותר גרוע עדיין, ולכן אמר מגו תוקפי דאמהון, מפני שהן באים מצד האמה הנ"ל, לכן יניקתן ג"כ מגו תוקפי דאמהון, ואז יש אחיזה להם לאמה הנ"ל, והיא לילית אימא דערב רב [זח"א כז ע"ב] הנ"ל, כי זהו תוקפו דאמהון הקשה שבכולן, ואף שחלב הוא לבן ומורה על חסד [רע"מ ויקרא ד.], הוא החסד שבגבורה, כי אלו הן סוד דינין קשין וגבורת ה', אך בזה יש חסד גדול וזה תיקונו.

וקב"ה חמי כו', יבאשון ריחיהון כו', בעוד דיהבי ריחא. היינו כאשר הנשמה יורד לעולם הגם שמשכתח

ממנו כל התורה כולו [עי' נדה ל ע"ב], מ"מ נעשה כלי לקבל ונשאר בו רשימו, ומה שנתגדל נתגדל בו גם הרשימו, וז"ס קט"ן שיש לו צל"ם אלקים, אך אינו בשלימות עדיין וחסר א', וכל מי שיש בו שורש נשמה גדולה, מתנוצץ בו ניצוץ גדול יותר, והרשימו שבו גדול, ויש בו לפי הערך חכמה ויראה יותר, שזה האמונה, כי תמיד נקרא האמונה בשם יראה, אלקי' תרגום דחלא, והרשימו הוא שורש הכל וחוזק שרשו, וזהו תוקפא דאמהו"ן אותיות אמונה, ותמיד היראה הוא סוד רי"ח כמ"ש והריחו ביראת ה' [ישעיה יא], הטוב שבאף, לכן הקב"ה יודע שאם יתקיימו יותר יבאשון ריחהון, ויהא להם היראה, יראה רעה, ויהיה יותר גרוע, ויכולין להחריב העולם לפי גודל שרשם וחוזק יראתם אשר נתקלקל, ע"כ לקיט לון קב"ה קודם בעוד שיש להם הריח טוב שורש טוב.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף קנו

וכשמתלבש תמיד עץ החיים סוד ע"ב קס"א, אור יקו"ק, מתלבש בסוד רו"ח אלקי"ם גי' כוכ"ב נג"ה צד"ק, ובדרך אחוריים של ע"ב קס"א הנ"ל סוד מרחפ"ת גי' תר"ך ל"ב נ' כ"ו, וזה על פני המים [בראשית א], הרי יש ב' פנים, פני המים ופני תהום, והן ב' נקודת אמצעית של וייצר, ומתפשט בב' פנים, פני העם ופני בני ישראל, שורש ערב רב שהן הגרים, ושורש ישראל, בינ"ה דע"ת גי' ישרא"ל, ער"ב ר"ב גי' דע"ת, וזה מרחפ"ת הנ"ל שהוא חשכ"ת מים גי' שמונה פעמים יקו"ק ושמונה פעמים אדנ"י, סוד ס"ד כנפים ל"ו פנים

בסוד יסו"ד, ואיש אל עבר פניו ילכו [יחזקאל א] לא יסבו בלכתן [שם], והוא מסיבות מתהפך בתחבולתיו לפעלם [איוב לז].

סדר הלימוד ליום י' אב [יום 305 בשנה]

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף קסז
וסוד תור"ת חיי"ם שגי' אל"ף ע"ד, סוד אד"ע, מתפשט בסוד פמת"ר, ט' פעמים יסו"ד, שהט' הוא אות של חיים כידוע, וכמ"ש בזוהר פ' תרומה [קנב.], ומזה יהיו לחיי עולם, והרע יפרד ממנו ויהיו הרע לדראון עולם.

בתר כתפוי דגן עדן. סוד כתף ידוע, סוד שם צבאו"ת גי' כתף ע"ה, והיינו שסוד נצח הוד יסוד דבינה, מתלבש בסוד מוחין דז"א, ונתחלקו לג' פרקין בכל א', והאמצעי שהוא סוד חו"ג, משם מתחילין הו"ק, גופא דז"א, והן בסוד צבאות, ומשם מתחלת הנוקבא להתגלות מאחוריו, בסוד הדינ"ה ב"ת לא"ה, שורש שאו"ר שבעסה [ברכות יז.], דע"ה בינ"ה והשכ"ל, אשר בל"ב נפ"ש מא"ד, אשר משם אחיזת שכ"ם בן חמר החוי, בסוד סביב רשעים יתהלכו [תהלים יב], מצד אחוריים דגן עדן, אלקי"ם יקו"ק אדנ"י, ואחוריים שלהם ר' ע"ב קכ"ו גי' שח"ץ, לב"ן ב"ן נחו"ר, נג"ע רע"ה, שורש נפשות ה' מיני ער"ב

ר"ב, דע"ת דקליפות, סוד קליפת נג"ה אשר בערבו"ת, סוד ערבי נחל, אשר נצח הוד יסוד מלכות דקדושה, מתערב בערבו"ת מוא"ב, מ"ט שערי בינה מעורב עם מ"ט שערי טומאה, יש פנים לכאן ויש פנים

בסוד אחר באחר, בסוד מחיצו"ת, חצ"י מו"ת, ח"י מו"ת צ', ב' בחינות אד"ם, בסוד ג' מחיצות, חש"ך ענ"ן ערפ"ל [דברים ד], ואתטמר תמן בסוד ב' פעמים גלו"ת גי' חש"ך ענ"ן ערפ"ל, וזה שהיה בסוד תה"ו, כמ"ש לא תהו בראה כי אם לשבת כו' [ישעיה מה], ואיתדבק ח"ו בסוד אל אחר דאיסטרס [עי' זח"ב קג.], לכן ז"ס ומבניך יהיו סריסים כו' [עי' מ"ב כ] כה אמר יקו"ק לסריסים כו' ונתתי בביתי ובחומותי י"ד וש"ם כו' [ישעיה נו], גי' שכ"ם אחד על אחיך [בראשית מח], וע"י גלות הנ"ל אשר לעבד נמכר יוסף הצדיק, ואיסתלק מתמן בסוד מלכות, עי"ז איסתליק ההוא גופא קדמאה שעיי"ז סבל יסורין בסוד פגימו דסיהר"א של זוה"ר הגין.

ובהוא רוחא יקום ההוא גופא. כלומר גופא קדמאה, ע"י ההוא סבילת היסורין של אהבה זוטא יתעלה לסוד אהבה רבא, ואוהביו כצאת השמש בגבורתו [שופטים ה], וירום ונשא וגבה מאד [ישעיה נב] כמ"ש בזוהר פ' מקץ [קפא.].

והוא סוד הגדול של רוחו של משי"ח, אשר נמצא בשד"ה מוא"ב, שזהו רוח מארב"ע רוחו"ת [עי' יחזקאל לז], גי' אבנ"י שי"ש טהו"ר [חגיגה יד ע"ב], יצ"ר טו"ב יצ"ר הרע, נתייחדו בסוד א', חכמה בראש, חכמה בסוף, כמ"ש בת"ז [צ.]. בסוד יצ"ר טו"ב ויצ"ר ר"ע, ומארבע רוחות בא הרוח [עי' יחזקאל לז], רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת יקו"ק [ישעיה יא], תלת כלילין בתלת [אד"ר קל ע"ב], והרביעי שהוא השביעי כלל הכל, בסוד רוח יקו"ק, ד'

פעמים רוח יקו"ק גי' תתק"ס כלל האורת כולם כמ"ש במקום [אחר]:

ר"ב, דע"ת דקליפות, סוד קליפת נג"ה אשר בערכו"ת, סוד ערבי נחל, אשר נצח הוד יסוד מלכות והכלל הכל נעשה בהן ה' פעמים רו"ח יקו"ק, גי' אלף ומאתן עלמין, סוד ראשי"ת בר"א אלקי"ם, גנוז בסוד ב' דבראשית שהוא בר"א שית, ב' פעמים א"ר עלמין, ונתייחדו בא', כי גם האפל נתהפך לפלא העליון והכל א'. וזהו חד דאינון תרין, שההוא רוחא דשביק בה, נתייחד עם ההוא רוחא ערטלאי, ע"י ההוא רוחא של זה הגואל, ונעשו כפולין כלולין בא', וסוד גוא"ל הוא ג"ו א"ל, ט' פעמים א"ל, נקדה כלולה מט' נקודין, וכל אחת בה חסד אל כידוע, והעשירית כלל הכל י' פעמים א"ל, להנחיל אוהבי י"ש [משלי ח] סוד נחל"א עמיק"א [זח"ג כו.].

אבל ההוא גופא עד כו'. כמ"ש למעלה, והיינו שכלל כל האורות והנשמות נתייחדו במספר א' תתקס"א גי' שמ"ש חמ"ה חר"ס [עי' שה"כ תפ' השחר דרו' א], וכן הן סוד ה' פרצופין, אדם חוה הבל קין כלולים בש"ת, שממנו נתבנה העולם [במ"ר פי"ד יא], ומהם נתברר בסוד שלהב"ת נק"י נבוא"ה, והאב"ן הזאת [בראשית כח ועי' זח"א רכח]. סוד מכון ה"ר ציו"ן [ישעיה ח] שם נתכפרו אד"ם וחו"ה ושם השיג הבל והציץ [תי"ז קיח.]:

ר"ב, דע"ת דקליפות, סוד קליפת נג"ה אשר בערכו"ת, סוד ערבי נחל, אשר נצח הוד יסוד מלכות

והבל סוד מחשבו"ת אד"ם אשר המה הב"ל [תהלים צד], ומשם סוד א"ף גי' מחשבו"ת אד"ם, ומחמת אשר חטא אדם הראשון במחשבה סוד הבל ומשם שורש משה רבינו ע"ה, נמשך מזה חטא ה' פעמים סל"ע, ולא היה יכול להעביר א"ף כידוע, מן העולם [עי' נדרים לב.], וכמו שקיץ הרג את הבל, כן סל"ע, סוד משה, סוד פרצו"ף מש"ה גי' א"ף הנ"ל, מחשבו"ת אד"ם, ומחמת חטא המחשבה זו, לא זכה הבל לאתרבאה והרגו קין, ומקין הם נשמת כל הערב רב ונגע רע של בני אדם, וכשנתבררו הן גרים, וגרי הצדק אשר נפרדו מקין [עי' שופטים ד ורע"מ פנחס רטז ע"ב] כלולין בסוד יתר"ו מש"ה, גי' אד"ם חו"ה הב"ל קי"ן ש"ת, ונשמות הגרים הן לבושי להנשמות ערטלאין, כי סוד קין נגזר עליו להיות נע ונד על פני האדמה, וכאשר נודככו זוכים ליקח מאדמה קרק"ע בתול"ה סוד סלע, לעשות מזבח אדמה וכשנודככו יותר זוכים לישיב בלשכת הגזית [עי' סנהדרין קד.], וכשזכו עוד יותר מתנשא לכל לראש.

והרגא זו דרגא של דוד המלך ע"ה, שמסוד תה"ו חש"ך נתעלה להיות נצ"ח הו"ד יסו"ד מלכו"ת דקדושה, ונחה עליו רוח חכמ"ה עצ"ה דע"ת גי' ק"ץ הפלאו"ת, ובזה יהיה כלל הבירור בסוד ובינ"ה וגבור"ה וירא"ת יקו"ק גי' שלו"ם שהמ"ם הוא שש מאות, בירור של נ"ח ש"ם ח"ם יפ"ת שבא מזה שחי"ן וכל נגע רע, ויתברר בסוד כבו"ד יקו"ק חש"ך ענ"ן ערפ"ל [דברים ד] סוד נג"ה חש"ך ענ"ן ערפ"ל, והכל תלוי ברו"ח יקו"ק, כי הוא ברא שי"ת כלל השי"ת

דרגין, חכמ"ה ירא"ת יקו"ק גי' שי"ת, והז' הוא רוח יקו"ק, וכשנתייחד ובא ונחה עליו רוח יקו"ק [ישעיה יא] עם רוח יקו"ק שבקרבו, בסוד ויראת יקו"ק, ויתייחד דע"ת וירא"ת יקו"ק גי' כת"ר מלכו"ת, כלולים בא' רוחא דעתיקא, והוא דע"ת חס"ד עליון גי' חכמ"ה עצ"ה, שהוא הדע"ת ע"ץ החיים, והוא חכמ"ה הגנוז בע"ץ הדע"ת, בסוד ע"ץ הדע"ת, וע"ץ החיים גי' מ"ם שי"ן יו"ד חי"ת.

סדר הלימוד ליום יא אב [יום 306 בשנה]

ומחמת ששרשו משורש קין ונתעלה לרא"ש, בסוד ה"י בי"ת למ"ד בסוד המלכו"ת לכן הוא סוד בר נפלי [סנהדרין צו ע"ב], בסוד השתא נחית והשתא סליק, בסוד סוכת דוד הנופלת תמיד [עי' עמוס ט], ועי"ז נפלה בתולת ישראל [שם ה], לית ליה שכיכו, בשביל שאין לו סמך, כי סומך יקו"ק לכל הנופלים [תהלים קמה, ועי' ברכות ד ע"ב], והן בסוד ישיני אדמת עפר, שניי י"י, נפרדו זה מזה ותרד פלאים, בסוד אדמ"ת עפ"ר, כי הנוקב"א סוד חו"ה, י"ט בחינות דעתיקא, סוד חו"ה ראשונה חי"ת וי"ו ה"י, גי' אדמת י', סוד אדמתי, שהי' יש בה ג' קוצין, והן כח הזכרון כח המחשבה כח הדמיון, כמ"ש ברעיא מהימנא פ' פנחס [רמז ע"ב], ושורש הכח הדמיון גי' הלבנון, וזהו אדמת י' סוד חי"ת וי"ו ה"י, וכן כאשר נסתלק הי' בסוד ח"ת וי"ו ה"י גי' אדמ"ת, ועפ"ר הוא סוד דכורא, סוד חנו"ך ב"ן יר"ד, זיהרא דאדם הראשון [ז"ח פד ע"ב], וזהו חנו"ך ב"ן יר"ד גי' עפ"ר, סוד שמ"י בקרבו [שמות כג], שם י' :

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף קסט

ואלו ישני אדמת עפר שני"י י"י, הן בסוד אדמ"ת עפ"ר גי' תשנ"ה חסר מן סוד א"ת השמי"ם הא', שעם הא' גי' נשמו"ת של וא"ת הארץ גי' משה משי"ח, ראשית ואחרית נתייחדו בא' של א"ת השמי"ם, סוד אבני שיש טהור [חגיגה יד ע"ב], והן בסוד דמיכ"ן גי' תתי"ד, שיי"ן דל"ת יו"ד, ר"ת של הששת ימים אשר עשה יקו"ק את השמים ואת הארץ [עי' שמות כ], ואז נכלל סוד קו"ף יו"ד נו"ן, ה"י בי"ת למ"ד בא' בסוד רא"ש חד"ש.

אדמת מאדמה עפר מתבל. כי הדמיון מסוד קין אשר על פני האדמה, נע ונד, ועפר מתב"ל סוד נה"ר גי"ן עד"ן, (ועפר) אדמ"ה תב"ל גי' צ' צ"ו צו"ר, סוד לבנ"ת, אספקלרי"א, שע"י זה נתגלה סוד מחשב"ה הנעלמה בספיר"ה, שכל דבור ומלה בתורה היא לבנ"ת הספי"ר, להתגלות נשמות ישראל אשר עלו במחשבה [עי' ב"ר פ"א ד], ויתבררו ויתלבנו והרשעו רשעים והמשכילים יבינו [עי' דניאל יב].

ועל אלו כתיב ורבים כו' [שם]. כי כל הנשמות הן כלולין בסוד ה' פעמים או"ר, גי' אלף ל"ה, בסוד אל"ה, ומאלה נפצה כל הארץ [בראשית ט], ומסוד אברה"ם ויצח"ק גי' פרצו"ף נמשכו סוד ואל"ה, גי' שם מ"ב, כי אש"ל בא"ר שב"ע גי' שק"ו צי"ת, כלל השם מ"ב, ומזה נמשכו ואלה שמות בני ישמעאל [שם כה] סוד פאר"ן גי' אש"ל, ואלה שמות בני עשו [עי"ש לון] סוד שעיר הנמשך מסוד בא"ר שב"ע גי' השע"ר, וכן

בני ישראל קודם שנתבררו ואל"ה שמות בני ישראל
[שם מו].

אבל כשנתבררו בחשך ענן ערפל של הגלות ועמדו
בברית אבותיהם, אז אלה דברי הברית [דברים
כח], וישימו אבן במקדש יקו"ק אשר מתחת האל"ה [עי'
יהושע כד], והאב"ן הזא"ת [בראשית כח], גי' מכו"ן
ה"ר ציו"ן [ישעיה ד], הוא תחת ובמקום האלה קיימא
האי והאב"ן הזא"ת, כמ"ש בזוהר פ' ויחי דף רכ"ח, ולית
דעייל רק בזאת.

סוד זי"ן אל"ף תי"ו, גי' בי"ת יעק"ב, סוד כנסת ישראל
נקראת זאת, דרגא דדוד כתרא דמלכותא, זאת
מנוחתי עדי עד [תהלים קלב], בזאת אני בוטח [שם כז],
וב' פעמים זא"ת גי' נפ"ש דו"ד ב"ן יש"י, ע"ת רצו"ן,
והאב"ן הזא"ת הנ"ל, וא"ו ה"א אל"ף בי"ת נו"ן, ה"א
זי"ן אל"ף תי"ו גי' נקוד"ת ציו"ן ב"ת עי"ן, וכן גי'
שבתא"י צד"ק מאדי"ם חמ"ה לבנ"ה כוכ"ב נג"ה, שבעה
עינים, וכן גי' מזר"ח מער"ב צפו"ן דרו"ם מעל"ה
ומט"ה, וזה אבן בח"ן, של מ"ח ל"ב עי"ן, ס"ת בח"ן,
בסוד אש"ה ר"ת של הראשון והאחרון של שם מ"ב,
ונשאר (ב') [ה'] שמות אש"ה ריח ניחוח לה', וס"ת של
שם מ"ב של כל הז' שמות גי' אלף י"ג יאורין, סוד רא"ש
בי"ת יו"ד מ"ם, שסוד א' נחלק לחשבונות רבים [קהלת
ז], אך עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים [שה"ש ז].

ונתבררו ונתלבנו השערות בסוד הגולגלתא שהוא מליא
טלא דבדולחא בחיור וסומק [עי' אד"ר קלה

ע"ב], אלה לחיי עולם, ואלה לחרפות ולדראון עולם [ע"י דניאל יב], כל א' כפי שרשו, וביניהן כחוט השערה [ע"י סוכה יב]. כי אין בין מים עליונים למים תחתונים אלא כמלא נימ"א [ע"י חגיגה טו.], סוד ויה"י כ"ן גי' מיכאל, ומלא נימ"א גי' עק"ב ב' פעמים אלקיים, חציו אל הים הקדמוני וחצי אל הים האחרון [ע"י זכריה יד], ושניהם בק"ע לגלגלת, בי"ת עי"ן קו"ף גי' קפ"ד קדמ"ת אחורים דעץ החיים כידוע, והוא גי' כת"ר ל"ב נ' כ"ו.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי זוהר - דף קפה

זוהו סוד אלה תולדות השמי"ם והאר"ץ [בראשית ב], כי תולדות השמי"ם והאר"ץ גי' הב"ל, רא"ש היו"ם, רא"ש הליל"ה, חצ"י היו"ם, חצ"י הליל"ה, אל"ה, גי' ה' פעמים או"ר, ור"ת תאו"ה, אבל של תולדות השמים והארץ ר"ת תה"ו, וזה תאו"ה נצרך לסוד בי"ת, כי לא לתה"ו בראה לשבת יצרה [ע"י ישעיה מה], וז"ס ביום עשות יקו"ק אלקים [בראשית ב], כי ה' פעמים רו"ח יקו"ק גי' כ"ל קה"ל עד"ת ישראל [שמות יב], אלף מאתן עלמין [ז"ח עא.]. אשר בראשית ברא אלקים [בראשית א], והכל לעשו"ת תכלית המכוון, והן כלל ב' מצות כלליות, ד' מיתות ב"ד, סוד חרב של עשו מצד נעשה, ונשמע מצד ישמעאל, [אדרת אליהו דברים לג ב] פר"ו ורב"ו, פר"ו ורב"ו חר"ב גי' מטרונית"א, סוד נקודת ציון, אשר שם בי"ת יעק"ב, משם רוע"ה אב"ן ישראל [בראשית מט] סוד זא"ת, זי"ן אל"ף תי"ו גי' בי"ת יעק"ב.

סדר הלימוד ליום יב אב [יום 307 בשנה]

ואפילו בעת שממון הוא שד"י יע"ר, מטטרו"ן
 סנדלפון"ן הן ב' נעלים וסנדלים, שהן א', בסוד
 וזא"ת, וא"ו זי"ן אל"ף תי"ו גי' אד"ם הראשו"ן, סוד
 זיהרא דאדם הראשון [עי' ז"ח פד ע"ב] סוד זיהרא
 דאור"ת, תוא"ר אדם, והן בציון אשר שדה תחרש והר
 הבית לבמות יער [עי' מיכה ג], ויש חיתו שדה וחיתו יער
 [עי' ישעיה נו], שהן חיות הקודש, ויש חיות ברא, ומהן
 ואגר"ת מחל"ת גי' ב' פעמים ישרא"ל כנ"ל, שמהן סוד
 נגעי בני אדם, בסוד נעמה, א'גרת מ'חלת נ'עמה, אמ"ן
 של שדים [ע"ח שמ"ט פ"ט], תענוגות בני אדם שידה
 ושדות [קהלת ב], והן מסוד נפ"ש רו"ח, חמ"ר לז"ה
 שדי"ם, סמא"ל לילי"ת גי' שעריא"ל, שהן נפלת השרי
 אל שרים ושרות, שרשי ערב רב, לכך נקראת אמן דערב
 רב דעת דקליפא, והן מסוד הנואפים רשעי אל עוברי
 תורה, ואגר"ת מחל"ת נעמ"ה גי' שבתא"י חמ"ה לבנ"ה
 מאדי"ם כוכ"ב נג"ה צד"ק ע"ה, וכלולים בשער"י א"ל,
 שכוכביא ומזלי הן נקראין שערות כמ"ש בזוהר ובת"ז
 [לב ע"ב, קסו].

כתבי הגרמ"מ משקלוב - תמונת האותיות - דף רסו

זכבר ידוע שבסוד דע"ת הוא ער"ב ר"ב מאד, כי מסוד
 סילוק האור בסוד יה"י או"ר ויהי אור [בראשית א],
 ופנה היום ונטו צללי ערב [עי' ירמיה ו], וחש"ך ענ"ן
 ערפ"ל כסה הארץ, בסוד ש"ם ח"ם יפ"ת, והם שלש"ה
 כלולים באל"ה גי' ה' פעמים או"ר, ומאלה נפצה כל הארץ
 [בראשית ט], וה' דבהבראם ה' זעירא [עיי"ש ב], כי נסתם

הבא"ר במ"ם סתומה, ונפלו בה' מיני גרים של אברה"ם, סוד ענ"ר אשכו"ל ממר"א גי' פתוח"י חות"ם, והמובחר שבהם הן, עב"ד שפח"ה גי' א"ש ענ"ן גי' ר"ת של שם מ"ב, ובהן נכללו כל הנפש אשר עשו בחרן [עיי"ש יב], והן סוד אליעז"ר הג"ר, סוד ו' שבו שנ"י ההפכיים, בסוד ק"ן צפ"ר, כי ו' בו שנ"י ההפכיים מו"ת וחיי"ם, שנ"י המאורו"ת הגדולים [שם א], ונפ"ש הג"ר גי' יו"ד רא"ש אל"ף ה"א סת"ם, וכן גי' אברה"ם יצח"ק יעק"ב.

אבל אינו דומה נפ"ש יצח"ק לנפ"ש הג"ר, כי היא קראה לבאר אתה אל ראי [שם טז], ויצחק קרא באר לחי ראי [שם כד], כי אמרה הגם הלם ראיתי אחרי ראי [שם טז], ולא תלה בזכות אברהם שהוא כלל של הברא"ם [עי' ב"ר פיי"ב ט], והוא שורש הבאר אשר לחי ראי, כמו שכתוב נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם [תהלים מז], ואנחנו בת נדיב, בתו של אברהם הנקרא נדיב [סוכה מט ע"ב] בסוד ב"ת נדי"ב גי' ח"י פעמים הוי"ה, וב"ת נדי"ב היא בנעלי"ם [עי' שה"ש ז], כמ"ש גן נעול, גל נעול [עיי"ש ד], והיא סוד המלכו"ת הנקראת הלם [עי' זבחים קב.], אינה מתגלה לאחר, כי כבודי לאחר לא אתן [ישעיה מב], ולא יש אחיזה רק בסוד פאר"ן אחוריים של שם השילוב, י' י"א יא"ה יאה"ד יאהד"ו יאהדו"נ יאהדו"ה יאהדונה"י, סוד ערס"א, בסוד אש"ל, וזה ג"כ בשרשו.

אבל אח"כ נפלו על פני כל אחיו [עי' בראשית כה וב"ר פס"ב ה], ועברו קדר והתכוננו שהם עובדי מים, ושלחו כתים וראו שהם עובדי אש, והמה לא אלק' [עי'

ירמיה ב ותענית ה ע"ב], ואנחנו עמינו בני יעקב, זרע יצחק יחידו, מחזיקים באמונת אבותינו, יקו"ק אלקינו ואלק"י אבותינו, אשר ח"י פעמים כתוב בתורתנו הקדושה זכותיהם, ונגדן ח"י אזכרות, וכן ח"י ברכות כידוע, ועשו עפ"י יקו"ק, זי"ן אל"ף תי"ו גי' שד"י יע"ר, בי"ת יעק"ב, אב"ן ישראל, סוד זאת תחת האלה במקדש יקו"ק, והאב"ן הזא"ת [בראשית כח] גי' מכו"ן ה"ר ציו"ן [ישעיה ד], וא"ו ה"א בי"ת נו"ן, ה"א זי"ן אל"ף תי"ו גי' חמ"ה לבנ"ה שבתא"י מאדי"ם צד"ק כוכ"ב נג"ה, וחמ"ה לבנ"ה גי' מע"ל, שבתא"י מאדי"ם גי' תח"ת ש"ם ב"ת נדי"ב, ש"ם ח"י יקו"ק, צד"ק כוכ"ב נג"ה, גי' רו"ח אלקי"ם באויר:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - תמונת האותיות - דף רסז

וזאת הבא"ר ששם האבן, סוד הנקודה של ה', נקודה אמצעית אש"ר הוא"ל משה בא"ר [דברים א], גי' פליאו"ת חמ"ה אשר במ"ם סתומה, והכל בא"ת התור"ה הזא"ת [שם], גי' ב' פעמים שתי"ה, סוד בכס"ה כ"ב פעמים ס"ה, כ"ב פעמים היכ"ל, ק"י פעמים אח"ד, כי אל"ף הנעלם גי' ק"י וא', כלל הכל של ק"י פעמים אח"ד, והן גי' אותיות אמצעיות של ו' ימי בראשית, ועם יום הז' שהוא לעשות הר"ת וס"ת גי' חות"ם נוקב"א פרדשק"א [סד"צ פ"א] כנ"ל, ואותיות אמצעיות ב' פעמים תוצאו"ת, מחד חיי, ומחד חיי דחיי [עי' אד"ר קל ע"ב], ומה שעתה הן ב' בחינות תוצאו"ת, תוצאות חיים [משלי ד] ולמות תוצאות [תהלים סח ועי' ברכות ח.], אבל אז יהי מתוקן הו'

ימי המעשה סוד ר"ת וס"ת גי' ז' פעמים עד"ן, שהוא סוד נתיבו"ת כנ"ל, ובכל עד"ן גי' יקו"ק הו"א האלקי"ם [עי' מ"א יח] והנוקבא הוא עדנ"ה אשר הם חיים עדנ"ה [עי' קהלת ד] בסוד יקו"ק הו"א אלקי"ם ז' פעמים, גי' תוצאו"ת, וזהו תיקון הז"ו של תרין נוקבין דפרדשקא [סד"צ פ"א], למודי יקו"ק חכמה שלמדתי באף [עי' קה"ר פ"ב ט], וע"י התורה ולמודה נמתק בסוד אלף, והכל א', כי חכמה שלמדתי באף עמדה לי, ויתעלה זיע"ר אנפי"ן נוקב"א בסוד ירא"ת יקו"ק, וכן גבור"ת יקו"ק, בר"ת אז"ן לסוד חט"ם גי' ס"ג [עי' ע"ח ש"ה פ"ב], והריחו בירא"ת יקו"ק [ישעיה יא], ואז"ן ר"ת או"ר זוה"ר נג"ה, גי' מזלו"ת הנ"ל, או"ר סיהר"א, עו"ר או"ר.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - תמונת האותיות - דף רעג

וישראל עלו במחשבה [עי' ב"ר פ"א ד] בסוד ר"ת של י' ספירות גי' ישרא"ל, בסוד נקוד"ה קדיש"א, והוא רצון הנעלם בסוד רצו"ן, גי' עתיק"א קדיש"א, שהנון הוא ז' מאות, נוקב"א דעתי"ק [עי' ע"ח שי"ב פ"א], סוד מלכו"ת דעתי"ק גי' ה' פעמים גבור"ה, סוד א"ף הנ"ל, ואינה נמתקת אלא בסוד אור"ת מצ"ח עי"ן אז"ן חט"ם פ"ה דעתי"ק, שהוא סוד תפאר"ת דעתי"ק, וזה על ידי יסוד דעתי"ק, שזהו יסוד דנקוד"ה קדיש"א, ויסו"ד עתי"ק סתום וחתום בסוד ס' וס' סתומה ס"ם, גי' יסו"ד עתי"ק, עד שעושו יגש חרבו [איוב מ], וישברו לע"ת ק"ץ, וסוד הסתימו, כי סוד ק"ץ גנוז בסוד צי"ץ, גי' ק"ץ, שאלו ב' צדיקים יתיחדו בסוד נקודה,

סוד צדי יוד צדי, גי' נוצ"ר חס"ד, שע"י זה יתגלה רצו"ן חס"ד.

סדר הלימוד ליום יג אב [יום 308 בשנה]

וסוד הענין כי מה שהי' מחזיר א"ע פניו מן הנו"ן, ועומד באחוריי"ו בסוד אחור באחור, והיינו כי צדי אנת וצדיק אנת ואנת צריך למהוי בטמירו [זח"א ב ע"ב], והיינו שסוד צדי, נקרא צדי, ונקרא צדיק, כי עשו הוא הצד צי"ד בפיו, ומהפך החרב פיפיות לפתוח הפה סתומה, ולסתום הפה פתוחה, והוא איש שעיר"ר גי' עתי"ק, ג"כ נאחו משעריא"ל, ע' שר"י א"ל, הנאחזין מחמת חטא"ה ועו"ן ופש"ע, ואז כ"ח של תורה ח"ו לוקח סמא"ל לילי"ת אימא דערב רב [זח"ג רל.], והוא ג"כ בדע"ת גי' ער"ב ר"ב, ואין בין זה לזה רק כפשע בינו לבין המות, כחד חוטא דשערי דקי"ק [זח"א ח ע"ב], ומי מפיס ומי יכריע, זהו בסוד צד"י, צד"י יו"ד צד"י, גי' חטא"ת, אשר זה נוצ"ר חס"ד.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שיא

וסוד ישימ"ן הוא יוסי שמעון יהודא מאיר נחמיה [עי' יבמות סב ע"ב], אבל ר' אלעזר בן שמוע אינו נחשב בכאן, כי הוא מכלל העשר דרגין של עשרה הרוגי מלוכה, אשר על ידן נשארו הבאר של תורה שבע"פ כשהי' העולם שמ"ם [שם], ונסתלקו אלו הי' משמים, ונפלו משמים ארץ עטרת תפארת ישראל [עי' איכה ב], והקב"ה ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ליל ישימון [דברים לב], ואלו ה' הן ה' של הישימ"ן, ותלמו"ד היא אחת"י

כל"ה, כלל כנסת ישראל הנעלמה בו' הנעלם של הישימן, שזה סוד הדע"ת ע"ה גי' תלמו"ד, עדו"ת לכל באי עולם, שחיי עולם נטע בתוכינו, ואו"ר הדע"ת בו רו"א דמהימנות"א, כי זה הוא הנעלם מן הדעת, וזה הדעת כלל באר כמ"ש אדמ"ו, על"י בא"ר ענ"ו ל"ה [במדבר כא] גי' הדע"ת, רו"א דרוזי"ן, ובתוכה הנעלם מאד בסוד עדו"ת סוד תלמו"ד.

ואלו הב' בחי' אלף ומאתן, בסוד הבא"ר, הן מסוד שרים, הן נשמות ישראל, שרי אל, ונדיבי עם הן הגרים [עי' סוכה מט ע"ב], בסוד הער"ב ר"ב גי' הדע"ת, וב' פעמים עדו"ת גי' תתק"ס, וחצי עדו"ת גי' רו"ח יקו"ק, והכל גי' אלף ומאתן, והן ב' פנים, פני תהום ופני המים, וכן מפני בני ישראל [במדבר כב], מפני העם [שם], ושרשן סוד נפ"ש הג"ר, וכן נפ"ש יצח"ק, שניהם בסוד יו"ד רא"ש אל"ף ה"א, זה מסוד אברה"ם יצח"ק יעק"ב, וזה מסוד נפ"ש הג"ר המצרית, ושניהם בסוד בא"ר לח"י רא"י, רל"ב קמ"ץ, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כולם בנקודת קמ"ץ.

ובזה נפש הגר כלול ענר אשכול ממרא אליעזר, ה' מיני גרים, וענ"ר ממר"א גי' את"ר, אשכול אליעז"ר, שהוא רמ"ח אברים וע' כחות, ז' בחי' שכ"ל, שכולם גי' רו"ח קדש"ך [תהלים נא], רו"ח נדיב"ה [שם], רו"ח נכו"ן [שם], רמ"ח ע' שכ"ל ז', וכשמתחבר באת"ר הנ"ל הרי אלף ומאתן וע"ו, כמו רו"ח קדשי"ך, רו"ח נדיב"ה, רו"ח נכו"ן, וכן שו"ר נש"ר ארי"ה, וג' שרשים שבהם ורוח הנעלם בסוד ארב"ע שהוא ד', וקרי"ת ארבע שרשן

חכמ"ה ירא"ת יקו"ק גי' קרי"ת, היא חברון, חבור של ן' שערי בינה הנ"ל, ובה מער"ת, כלומר מעורב המכפלה, בסוד מער"ת חכמ"ה ירא"ת יקו"ק, סוד ה' ד' הוית, וזה אליעזר רמ"ח, וע' הוא עבד אברהם יצחק יעקב, ונפ"ש הג"ר סוד יו"ד רא"ש אל"ף ה"א, שהוא הפנימיות של את"ר, שכ"ל ז', שענ"ר אשכו"ל ממר"א גי' תתקס"א ע"ה, ג' נעלמים שלהם את"ר אשכו"ל, ונפ"ש הג"ר הוא לבוש לנפ"ש יצח"ק:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שיב

ואלו הב' יראה הוא סוד יראה יראה [עי' בראשית כב], ואלוני ממר"א גי' חשמ"ל, מלכו"ש, שמתגלה בזה או"ר פנ"י אל, וכולם נדבקו בסוד אברה"ם, גי' שבתא"י מאדי"ם, כי המ"ם הוא שש מאות, א"ת וא"ת תח"ת, וז"ס מתחת זרועות עולם [דברים לג], כי עול"ם גי' חכמ"ה ובינ"ה, שמאלו הב' ירא"ה ושמח"ה, עבדו את ה' ביראה [תהלים ב] ועבדו את ה' בשמחה [שם ק], וזה השער ליקו"ק כו' [שם קיח].

אך מב' פעמים שמח"ה נאחז סמא"ל הרש"ע, ומהפך השע"ר, וכן הצדיק, לו יצ"ר הר"ע נעשה השע"ר ליקו"ק, בסוד ירא"ה ושמח"ה, נמשכין מחכמ"ה ובינ"ה לעול"ם, גי' סמא"ל הרש"ע כשהמ"ם שש מאות, והוא לסיוע לו בסוד אף זרוע תאמצנו [עיי"ש פט], וזרוע סמכתהו, והזרוע גי' מקו"ם זמ"ן שהן סיוע לו, ונחלק בסוד גיסטר"א הרע מן הטוב בסוד ויחלק עליהם לילה [בראשית יד], ונעשה זרוע קדש"ו, וחשף ה' את זרוע קדשו [ישעיה נב], ומוליך לימין משה זרוע תפארתו [שם

סג], וסוד שבתאי מאדים שגיי' תח"ת, גי' חש"ך, הך' הוא ה' מאות, והוא ע"פ תהום רבצת תחת [דברים לג], ופני חשך גי' ב' פעמים דעת, הכלול בנקודת ציון סוד מטרונית"א [עי' תי"ז פז]. דב"ר יקו"ק.

וסוד ו"ו חיי"ת שיי"ן כ"ף גי' ספ"ר מלחמו"ת יקו"ק [במדבר כא], הוא חש"ך ענ"ן ערפ"ל [דברים ד], י"ב מדות הפכי' של י"ב מדות הרחמים, והן בסוד חש"ך ענ"ן ערפ"ל, כמו ספר, וקלף לספר תורה מלבוש, כמו נפש הגר לנשמות הצדיקים, בסוד ענר אשכול ממרא עם ג' שרשים שלהם גי' ספ"ר תור"ה, המתלבש בחמ"ה שמ"ש חר"ס [עי' שה"כ תפ' השחר דר' א] ביום, וברקי"ע יר"ח לבנ"ה סיהר"א [עיי"ש] בליל"ה שבה ממשלתה, ובפגימו דילה הוא רקי"ע כוכבי"ם מזלו"ת, והכל בסוד ב"ן עם נקודתיה שהן סוד ז' נקודין כידוע גי' חרש"ת, שמזה חרש"ת הגוים בסוד זנב שולי דכוכביא [זח"ג קפד ע"ב], שורש המט"ה מושל ע"ז בסוד רא"ש המט"ה, וכן רא"ש זנ"ב, שהוא גי' קס"ת הסופר, דע"ת אלקי"ם, ששם מבחוץ אחיזת בל"ק ב"ן צפו"ר.

סדר הלימוד ליום יד אב [יום 309 בשנה]

וע"ל רא"ש המט"ה סוד סת"ר גי' ס"ם, וסת"ר שיי"ן מי"ם יו"ד מ"ם גי' אלף ומאתן, והן ב' בחי' אלף ומאתן כנ"ל, סוד עשר"ה מכל סטרין, הרי ד' פעמים עשרה אלפים ושלוש מאות, ושורש הוא מן ס"ם, שהן הד' סטרין ושש קצוות, בסוד ד"ו פעמים עשרה הוא גי' ס"ם, הרי אלפים וד' מאות, ב' פעמים אלף

ומאתן, וזה הסת"ר הוא ס'ו'ף ת'ו'ך ר'א'ש, סת"ר א"ש יקו"ק אלקי"ם, תתקס"א יקו"ק אלקי"ם, וזו אלף ומאתן דעת אלקים של בלק בן צפור, ודעת עליון של בלעם, דע"ת עליון דע"ת אלקי"ם גי' אלף ומאתן, ורו"ח יקו"ק המתלבש באותיות נקודת שם ב"ן מבלבלן, והוא סוד רו"ח יקו"ק המתלבש בח' פעמים ק"כ צרופי אלקים, בסוד כי יר"ד יקו"ק [עי' שמות יט], וכן ויר"ד יקו"ק [בראשית יא] מזה נתבלבלו כולם.

ליקוט ז:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שיב

ז. סוד הנבואה שרשו בסוד אח"ד, וא"ו של שם ס"ג, והוא ר"ת של אח"ד, א'מירה ח'כמה ד'בור, בזה גנוז בינ"ה דע"ת וכן גי' ישרא"ל, ודוקא באר"ץ, כי אמת מארץ תצמח [תהלים פה ועי' תי"ז ה ע"ב], וז"ס ומי כעמך גוי אחד בארץ [שמו"ב ז], וכל נבוא"ה הוא דיין דאדנ"י, ב' בחי' כבוד, ונתייחדו בא', י"ו למעלה י"ו למטה בסוד יסו"ד, י"ו פנים ס"ד כנפים, והן ב' פנים סוד א', ומארץ הוא ח"י שו"ר נש"ר ארי"ה, וכשארד"ם באר"ץ נשלמו ימים אלף שלשה מאות ושלשים וחמשה [דניאל יב], ואלף מאתים ותשעים [שם], ודוקא כשיגיע לסוד ערב בקר אלפים ושלש מאות [שם ח], שיהא השמאל נכלל בימין בס[וד] עקד"ת יצ"ר הר"ע בכל צד, מצפון דרו"ם י"ם קד"ם ויזכה לנחל"ת יעק"ב, ובסוד שם מצמצי"ת, יצמית כל רשעי ארץ [תהלים קא], ויתוקן על"ם שנ"ה נפ"ש, וכל יבש"ה יקרא ארץ, שישמור השי"ז מצות דרבנן, ויתמלא ארץ בסוד אל"ף רא"ש

צדי"ק, וכן נפ"ש דו"ד ב"ן יש"י, וכן הזמן יהיה ע"ת רצו"ן יתוקן הכל בעזה"י ב"ב א"ס, ודבור בפה אמירה בלב וחכמה במח.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שכט

אבל זמן ויצא יצחק לשוח בשדה [שם] הוא לפנו"ת ער"ב [שם], סוד שבתא"י מאדי"ם, שורש שרשי הדינים הנאחז בפנו"ת ער"ב, אשר ינטו צללי ערב [ירמיה ו'], אז הוא סוד שד"ה, כמ"ש הרב האריז"ל סוד שד"ה, אבל לפנות ערב, לפנות ולהסיר כל תערובת וערב רב, שהיה מעורב תבן עם הבר, ובין שדה ציון שדה כו' [עיי"ש כו'] וכן שדה המכפלה, ובין שדה העמלקי ושדה אדום, כי אית שדה אשר ברכו ה' [בראשית כז], ואית שדה דכל קטולא כו' [עי' זח"א קכב.], וכן בזמן וכן בנפש.

ובל הבירור הוא בסוד מהיטבא"ל, הנקודה מ"ה ט"ב א"ל, וגי' מ"ה ב"ן אשר בזמ"ן, כולל זמ"ן מקו"ם נפ"ש גי' תשוב"ה, סוד יובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו [ויקרא כה], ואז מראה הנגה שהוא דמו"ת כבו"ד יקו"ק [עי' יחזקאל א], גי' שח"ר מד"ת די"ן יצח"ק ב"ן אברה"ם, יתעלה כשחר נכון מוצאו [הושע ו'], עלות השחר, כי עלה השחר [בראשית לב], בסוד או"ר היו"ם גי' יו"ד צדי"ק חי"ת קו"ף, ד' פעמים או"ר, ולע"ת ער"ב יהיה או"ר [זכריה יד], ויעל משם בא"ר שב"ע [בראשית כו'], סוד הנקודה אשר מספר עשר"ה, אשר זה השע"ר ליקו"ק [תהלים קיח], שעיקר שורש הכל יקו"ק א"ל עול"ם [בראשית כא], ובק"ר שח"ר

ער"ב הכל אחד לפניו, וזהו סוד עקד"ת יצח"ק ב"ן אברה"ם לעשות רצונו, והכל נבראו לנס ולבחון היש דורש משכיל כו' [תהלים יד].

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שעב

והפוכן סוד ההולכים אחר סיחה נאה כסייח במדבר [עיי"ש] שפתינו אתנו [תהלים יב], ונירם אבד חשבון [במדבר כא], כל המבטל על תורה נותנים כו' [עי' אבות פ"ג], ומזה ח"ו בא לומר אין רם [עי' ב"ב עח ע"ב], והכל באר"ץ הכוללת ג"ן עד"ן וגיהנ"ם, בסוד תב"ל גי' עד"ן נה"ר ג"ן, אין בטובה למעלה מענ"ג, ואין ברעה למטה מנג"ע [ס"י פ"ב מ"ד], ותב"ל ואר"ץ גי' קר"ע שט"ן, קר"ע א"ש נג"ה, וע"ת הנ"ל של צי"ה נשי"ה מזה נמשך ע"ת ער"ב גי' ק"ץ כ"ל בש"ר [בראשית ו, ועי' זח"א שה]. בשמ"ת אשת עשו.

ושורש ציה שהוא סוד תה"ו כנ"ל, סוד ס' וס', קו ירוק המקיף את כל העולם כולו [עי' זח"ג שה.], ס"ם המות, וער"ב ר"ב סוד דע"ת כלל הו"ק דסט"א, והכל בסוד צלמות כי ינטו צללי ערב [ירמיה ו], ושער"י מו"ת גי' ב' פעמים מד"ת הדי"ן, בסוד השח"ר, כי השחר כולל בקר ערב, וב' פעמים השח"ר גי' ב' מד"ת הדי"ן, והן גי' שער"י מו"ת סוד שעריא"ל עדשיא"ל, והן בז' עתים בסוד כ"ח עתים, ד' פעמים ז' של ערב, כי ינטו צללי ערב.

ונגדן ז' ארצות החיים, ז' פעמים אר"ץ, שבהן ז' פעמים ר' גי' א"ת, אלף ת' גבוראן [אד"ר קלז ע"ב], ה' פעמים מנצפ"ך ח' דברים שנבראו בארץ ביום ראשון,

תה"ו ובה"ו חש"ך מי"ם ליל"ה או"ר יו"ם רו"ח גי' אל"ף ת', וצ"א של אר"ץ גי' היכ"ל יקו"ק, ז' פעמים היכ"ל יקו"ק גי' ירא"ת יקו"ק, שבאלו הז' היכלין ז' עדנין, די"ן ע' ד"ן, ז' דינין כמ"ש בזוהר פ' נשא [קכו ע"ב], אם ראוי לעדן בעדונא עלאה בסוד היחוד בהיכ"ל קוד"ש הקדש"ים, כלל ז' פעמים יקו"ק גי' יעק"ב, בוצינ"א דקרדונית"א גי' דע"ת קדוש"ים, פרצו"ף זיע"ר אנפי"ן, כי ע"י מ"ם סתומה גי' פליאו"ת חכמ"ה, בסתימו דארב"ע רוחו"ת ג"ן עד"ן, וכן ארב"ע רוחו"ת העול"ם הכלולים בסוד אד"ם.

זע"י ז' פעמים עד"ן גי' ב' פעמים דל"ת אשר במ"ם סתומה, ובכל דל"ת גי' חס"ד די"ן רחמי"ם, והן נתיבו"ת פליאו"ת חכמ"ה [ריש ס"ן], ושרשיהן ל"ב, שזהו סוד תיקון פרצו"ף זיע"ר אנפי"ן, וסוד עד"ן ידוע, יחוד יקו"ק הו"א אלקי"ם, והן ז' עדנין, ז' היכלין, ז' רקיעין, ז' כוכבי לכת, ז' ארצות, ז' ימים, ז' ימים, ז' שמות יצה"ר, ז' מדורי גיהנם, ז' עננים, ז' הבלים, ז' קולות, ובהן ז' חכמות ע' שר"י א"ל, ע' שד"י א"ל, ודע"ת ע' שר"י א"ל, ע' שד"י א"ל גי' ד' פעמים שע"ה, גי' רא"ש היו"ם רא"ש הליל"ה, חצ"י היו"ם חצ"י הליל"ה, ונגדן דע"ת תור"ה מעש"ה, דע"ת שער"י מו"ת, דעת ע' שר"י מו"ת, דעת ב' בחינת מדת הדין הוא תיקון פרצו"ף זיע"ר אנפי"ן והן ב' בחינות ע', חמה לבנה גי' ב' פעמים ע', ב' עיינין עינות תהום.

זר'קיע ח'מה ל'בנה ר"ת רח"ל, גי' שניי ההפכ"ים, סוד ק"ן צפ"ר, כמ"ש בזוהר [זח"א קסג]. וללבן שתי

בנות [בראשית כט], ארזי לבנון אשר נטע אשר שם צפרים יקננו [תהלים קד], חיי"ם ומו"ת, והן חיות טהורות, והן עיקר חכמ"ה בינ"ה של על"ם, והוא ו' של עול"ם, סוד הדעת המחברן בסוד תשצ"ג חלקי, והמולד נתחדש בקבלת זר"ע, או"ר ע', של הנקודה, חכמה זעיר"א, רפ"ז חלקי הנשאר, גי' זעיר"ר, גי' רו"ח חכמ"ה, כוללת טו"ב ר"ע, והוא סוד זיער אנפין, וכן מלכות נקראת חכמה זעיר"א כוללת חס"ד גבור"ה:

סדר הלימוד ליום טו אב [יום 310 בשנה]

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שעג

וזאת אש"ה ירא"ת יקו"ק, מקבלת הנקודה מסוד חכמה הנעלמה מכל ח"י, ונעשית בי"ת ישראל, כי כל נקודה מספרה עשר ובהנקודה ט' נקודין נגלים וא' מושכלת ונעלם, והוא סוד הטוב הגנוז באות ט', ורב טוב לבית ישראל [ישעיה סג, ועי' זח"ב קכז], גנוז לצדיק ח"י עלמין [עי' זח"א ז., וקלה ע"ב], ובי"ת ישראל"ל שרשיהן מסוד נקוד"ה תתא"ה גי' ש"ם המפור"ש, שמשם נפ"ש ישראל"ל, והן ח"י בי"ת ישראל"ל. **ובי"ת** ישראל"ל נבררו מנפ"ש ע' אומות, כי כל האומות נכלל בכלל נפ"ש ח"י"ה, ועיקר נפש ע' אומות מהן נבררו הגרים, אשר שרשן סוד נפש הגר, כלולים בהג"ר המצרי"ת, כי הג"ר היא קדק"ד, ושורש השרשים של הקליפות הקרובה לחסד עליון, שלפעמים נכללת בקדושה בסוד קטורה [עי' ב"ר פס"א ד] ישימו קטורה באפך כו' [דברים לג], וחכמ"ה הג"ר המצרי"ת הוא בסוד ב' פעמים מד"ת הדיין, גי' ב' פעמים השח"ר

גיי שעריא"ל עדשיא"ל, ומאלו ב' מד"ת הדיין אחוזים
 ע' שר"י א"ל, ע' שד"י א"ל, בסוד דע"ת עליון, כוללים
 חכמ"ה בינ"ה, ב' פעמים ע', בעת ושעה שהקב"ה כועס
 בה [ברכות ז.], והיינו בסוד ה' מיני אוי"ר שהיה יודע
 בלעם לעשות כמ"ש בזוהר [ח"ג קצד.].

וה' פעמים רי"ו שהוא ה' גבור"ה, נכללים בה' פעמים
 א', שהם החסדים, אל"ף פ"ה סוד אלקיים, וידוע
 מדברי הגאונים וכבר כתבתי, שקל"א גיבריא בסוד
 אוי"ר, בסוד הולך אל דרום סוב"ב אל צפון [עי' קהלת
 א], בסוד יו"ם ליל"ה, והן ה', ד' רוחות וא' קלא דקליא,
 כלל הכל כמ"ש בזוהר פ' לך לך [עז.]. ופ' יתרו [פא.],
 בד' תקופין קלא איתפסק כו', וד' פעמים קל"א גיי
 תרנ"ה סוד המי"ם, ורו"ח אלקיים מרחפ"ת [בראשית א]
 גיי מד"ת הדיין מד"ת החס"ד, ורקיע הוא עיקר, המבדיל
 בין המי"ם העליונים, סוד הקדו"ש ברו"ך הו"א, שהוא
 יקו"ק אלקינו ואלק"י אבותינו כמ"ש כמה פעמים,
 ובין המי"ם הזדונים, הנאחזים מה' קל"א של ה' אויר.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שעד

וכבר ידוע שדע"ת תור"ה מעש"ה, הוא גיי ל"ב נתיבות
 פליאו"ת חכמ"ה [ריש ס"י], ובין דע"ת תור"ה
 מעש"ה לטוב והפוכו, עו"ר ד"ק כחוט השערה [עי'
 בכורות מד ע"ב] וכעדשה, כי אין ביניהם אלא כמלא
 נימא [עי' חגיגה טו.]. בסוד מל"א נימ"א, גיי ב' פעמים
 אלקיים, והקב"ה מדקדק עם הצדיקים כמלא נימא [עי'
 יבמות קכא ע"ב, וזח"ב רמז ע"ב], בסוד דע"ת
 עדשיא"ל שעריא"ל.

כי סוד המי"ם, מוציאיך התניני"ם הגדולים, בסוד מח"א סתימא"ה, כוללת יעקב ועש"ו גי' התניני"ם ע"ה, בסוד ורו"ח אלקי"ם מרחפ"ת כנ"ל, ומזה ישרצו המים שר"ץ נפ"ש חי"ה [בראשית א] גי' מזר"ח מער"ב צפון דרו"ם, שמזה טבעי ארב"ע רוחו"ת העול"ם נעשה אד"ם [עי' ז"ח מה.], ור"ת נח"ש, שהוא הרח"ש היוצא ממקום קרוב [עי' חולין י ע"ב] שאין העין שולטת בו, כי הוא כחוט השערה, ושמו שפיפון, כמ"ש התוספות [שם ד"ה וישתה] בשם הירושלמי [תרומות פ"ח ה"ג ל.], ושרץ שיעורו כעדשה [עי' נזיר נב.], והן שרשי נפ"ש חי"ה גי' אומו"ת, וסוד הגרים אשר הן כספחת סוד נגע רע [עי' זח"א כה.]. שעורו [כעדשה] [כגריס], שהן ל"ו שערות [נגעים פ"ו], ושער לבן ב' שערות, ומהן נעשה ער"ב ר"ב בדע"ת חכמ"ה בי"ת ישרא"ל.

וכשיתברר דע"ת חכמ"ה בי"ת ישרא"ל שהן ל"ב נתיבות פליאו"ת חכמ"ה [ריש ס"י] שהן אלף וה' מאה מפתחאן [זח"א נה ע"ב], שמו ית' שבהן חקק י"ה יקו"ק צבאו"ת [ריש ס"י] שוכ"ן ע"ד מרו"ם וקדו"ש [שם], א"ל מל"ך נאמ"ן [שם פ"א מ"ה] את עולמו, יתגלה עטר"ת תפאר"ת ישרא"ל, והכל בסוד חשבו"ן, שהוא חשבון אותיות התורה, וכן חשבון סוד העיבור הוא סוד שינו"י, וכשהוא ברצונו ית' עושה לעמו ישראל הדבקים בשמו ית', ומשנה עתי"ם ומסדר הכוכבים ברקיע כרצונו, וגולל כו', בסוד צפון צפון גי' שנו"י הטב"ע, דרו"ם דרו"ם

גי' ש"ר, כי בסוד היחוד נתייחד ש"ר שינו"י הטב"ע בא', גי' ביי"ת ישראל"ל שם מ"ה עם נקוד"ת הדע"ת:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שעד

וסוד מזרח מזרח, מערב מערב, דרום דרום, צפון צפון, ב' אלפים פ"ו, סוד אלקים מתייחד בסוד פלאי"ם, פמלי"א של מעלה, ונתעלה בעלות השח"ר, כי מזר"ח מער"ב גי' ע"ת זמ"ן, והן ב' ע"ת זמ"ן, ש"ר שינו"י הטב"ע, כי כל הטבעים כלולים בשם אלקי"ם גי' הטב"ע, וחכמת הטבע הוא בין ב' פלאים, בין האור, שהוא פלא העליון מפמלי"א של מעלה, ובין החשך, זה האפל המכחישין ומחשיכין אור העליון של פמלי"א של מעלה.

סדר הלימוד ליום טז אב [יום 311 בשנה]

וכלל המחשיך הוא הקליפה של חס"ד עליו"ן, גי' ויהי"י או"ר, גי' רח"ל הגנוזה בסוד לב"ן ב"ן נחור"ר, צדי"ק צד"ק, הנברר משח"ן, כי צד"ק ר"ת צפו"ן דרו"ם קד"ם, וצדיק ר"ת צפו"ן דרו"ם י"ם קד"ם, ושניהם גי' אלף מאתים תשעים, סוד אמ"ת הנברר מארץ הנ"ל [עי' תי"ז ה ע"ב], גי' ג' פעמים נפ"ש, אשר בכל נפ"ש גי' ה' פעמים אלקי"ם, שר"ש ענ"ף פר"י, כלל שפ"ע הבא מסוד לב"ן, ל"ב נתיבות ונ' שערים, המתלבש בסוד לב"ן ב"ן בתוא"ל הארמ"י, סוד שחקי"ם רקי"ע ע"ה הנעלם, שמשחק הקב"ה עם רשעים בעה"ז [עי' חגיגה יב ע"ב], והעיקר הן טוחנין מן לצדיקים, כי שם הן סוד רחיים דנוקבא דתהומא רבא.

וסוד השפח"ה היא אחר הרחיים, סוד הפרגו"ד, והוא סוד נג"ע רע"ה, שהוא נגע לבן אדמדמת, ובין

נג"ע לענ"ג תלוי במראה עיני הכהן, כחוט השערה בין נגע כגריס ופחות מכגריס, ובין שער לבן ושער צהוב, ונגעים באין על לשון הרע [עי' ערכין טו ע"ב], סוד שורש הנחש חויה דרקיע [עי' זח"א קכה.], דאיתעביד בסוד פלוגתא דשערי, אשר כמלא נימא, אמצעיתא דא', סוד תצ"ט ופלגא מכאן, ותצ"ט ופלגא מכאן, ומהאי פלגא דאישתייר מכאן ומכאן איתעביד חויה כמ"ש בזוהר פ' וארא [כז ע"ב], והוא ע"י העוון אשר עושה, ותבא הרוח ויעמוד לפני ה' ויאמר אצא ואהי רוח שקר כו' [עי' מ"א כב], כמו כן בכל עו"ן גי' נקוד"ה אמצעי"ת, בזה מתלבש לילי"ת נעמ"ה סמא"ל, ותהי לנ"ס.

אבל יעקב אבינו כבש יצרו ושב אל ה' בכל לבו, וסודו, כי ישראל"ל גי' בהמ"ה ט"ף נשי"ם, שמזה הו"ן יק"ר נעי"ם [משלי כד] אשר בדעת, והם עמוסים מיני בט"ן [ישעיה מו], וכן הנקודה אמצעית של העולם סוד בטן [עי' תי"ז לה.], הוא סוד גן עדן כמ"ש האריז"ל [שער מאמ"ר פ' לסד"צ פ"א] ובזוהר [עי' זח"א יג.], וכמו באדם מן טבורא ולמטה שהוא חצי בט"ן, הוא בחינת הבהמיות וגשמיות, כן בסוד גן עדן, סוד ישראל זוטא המתלבשת בסוד בהמ"ה, סוד ב"ן, סוד חיצוניות, גס"ה דק"ה גי' ג"ן עד"ן, והראשון הוא פני ארי"ה, סוד רוח"א דעתיק"א קדיש"א גי' אנו"ש, אי"ש, גב"ר, ב"ן אד"ם, אד"ם [עי' אדרת אליהו במדבר כד ד], וזה אריה מתלבש בסוד אור"י א"ל, לאכול הקרבנות [עי' יומא כא ע"ב, וביאה"ג לסד"צ נד ע"ב] אשר לחמי לאשי ה', ובזה

התשובה והקרבת נכבשו כל פמלי"א של מעלה ושל מטה
 כמו שבארתי במ"א:

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שעה

וממזרח שמש עד מבואו מהולל שם יקו"ק [תהלים
 קיג], כי הלו נרו על ראש יעקב בהגלות לו
 דרכי ה', לתקן העוות, עונו ועון אבותיו, וקרבות
 השרשים נחלקו בסוד אבות העולם, פר איל כבש,
 כמשארז"ל [ע"י ב"ר פי"ג יד] פ"ר הוא אברהם, איל דא
 יצחק, כבש דא יעקב, פ"ר גי' אהיה בפשוט ובמילוי עם
 יקו"ק בפשוט ומילוי, איל הוא י"ה בפשוט ומילוי,
 וכב"ש ע"ה כולל אי"ל פ"ר כמ"ש אדמ"ו זצוק"ל, והן
 נגד מ"ע ומצות ל"ת ותשובה, ולכן נקרא לפעמים כבש
 ולפעמים כש"ב, כי ערך כבישת יצרו כפי ערך כש"ב,
 כמו אשר שב.

והן הכל נמשך מסוד או"ר העליון המתלבש בסוד
 מלבו"ש, סוד חשמ"ל, שורש חמ"ה שבתא"י
 מאדי"ם לבנ"ה גי' ב' מיני דע"ת, ושניהם מסוד רו"ח
 אלקי"ם, שהוא סוד כוכ"ב נג"ה צד"ק, וכל העולם כולו
 תחת כוכב א' עומד [ע"י פסחים צד.], וחי"ת שי"ן מ"ם
 למ"ד גי' ע"ן הדע"ת טו"ב ור"ע, לכן נמשך מזה דעת
 רע, בסוד לב"ן הארמ"י גי' לבו"ש של סמא"ל רה"ב,
 כולל שעי"ר פאר"ן, שורש עשו ישמעאל כמ"ש במ"א,
 ולכן גי' כשבי"ם ע"ן הדע"ת טו"ב ור"ע, והכשבים
 הפריד יעקב [בראשית ל] ויעש לו עדרים עדרים לבדו
 ולא שת"ם על צאן לבן [שם], כי אית הבל ואית הבל
 [רע"מ נשא קכג.], וכל הבל י' פעמים גי' ש"ע, פנים

של חכמה ושל בינה גי' שת"ם, בחיצוניות ופנימיות, בטוב וכן ברע, לכן הפרידם.

ועד"ר של יעקב הוא עד"ר יקו"ק, סוד אחוריים דמ"ה ובין גי' עד"ר, ועד"ר של לבן, סמ"ך למ"ד מ"ם, ובאמת הוא סל"ם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה ומלאכי אלקים עולים ויורדים בו [עי' בראשית כח], אך ע"י יעקב, כי יקו"ק נצב עליו [שם] והבטיח לו, וברר סוד רח"ל לא"ה גי' עד"ר, ומהם נבנה עדר יקו"ק, והם בנו את בי"ת ישראל [עי' רות ד] הנ"ל, והן בנו בי"ת יקו"ק גי' רח"ל לא"ה בלה"ה זלפ"ה, והן בי"ת יעק"ב גי' מטטרו"ן סנדלפו"ן, שד"י יע"ר, אב"ן ישראל, סוד זי"ן אל"ף תי"ו.

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף שפה

והב' ווין, של ו' חשך, ו' רוח הן ב' נהרות הכלולים בנהר היוצא מעדן, סוד זמן של גן אלקים, אשר בהעלמו שומ"ר ב' רגע הנ"ל, הברי"ת והחס"ד, סוד ירא"ה שמח"ה ענו"ה הכלולים בב' הקצוות של ס' ומ"ם סתומה, וברוך יקוק יו"ם יו"ם [תהלים סח] ובכל יום תן לו מעין ברכותיו [ברכות מ]. מאה ברכות הכלולים במ"י ומ"ה, מ"ם יו"ד הוא מאה, וכן מ"ה בתמורת א"ת ב"ש הוא י"ץ ג"כ מאה, ואלו הן מאה אדנים, על פני תהום, ועל פני המי"ם, והן ב' פנים, פני העם [עי' במדבר כב] אלו הערב רב, ופני בני ישראל [שם] בסוד ויגר [שם] ויקץ [שם] והן יאר יקוק פניו, ישא יקוק פניו [שם ו] ואלו הב' ע"ל הן ע"ל של תשובה, של רבים ושל יחיד [עי' ע"ז ה.], והכל מער"ב ר"ב, דע"ת עליו"ן, אשר בוחש"ך ורו"ח אלקי"ם.

סדר הלימוד ליום יז אב [יום 312 בשנה]

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ליקוטים - דף ת

קית. סוד שבעה עשר בתמוז, כי סוד טו"ב הראשון, הוא כ"י טו"ב, ששם כ"ח חו"ה, כלל המחזורים, כ"ח דחמה י"ט דלבנה, ובו שם כ"ו ובי"ט יקו"ק אהי"ה, ובו כלול א"ת האו"ר, כלל בריא"ת העולם, ולכן א"ת האו"ר כי טוב [בראשית א] גי' סת"ר, כי זה גנוז בגנ"ת אגו"ז, י"ז תמו"ז, ובשבע"ה עש"ר בתמו"ז יש בו ב' בחינות אש"ת, שכל א' אש"ל שלם עומדים בב' פל"א, הס' והמ"ם שבלחת [עי' מגילה ב ע"ב], אשר אם תטיב שאת [בראשית ד], ומורידין כל הטוב מגנתא דעד"ן, נחלי אפרסמון אב"י הנחל.

אבל כשחטאו בעגל ותרד פלאים [איכה א], ונשתברו הלח"ת, ובא ער"ד חיצו"ן לבי"ת יקו"ק, והנשים שהיו ראויין להיות עטרת בעליהן כנ"ל, מבכות את התמוז [עי' יחזקאל ח], וכאשר ת"ם ז"ו, אשר יקו"ק זו חטאנו לו [ישעיה מב], והיה יקו"ק אחד, אל"ף חי"ת דל"ת גי' ויר"א אלקי"ם א"ת האו"ר כ"י טו"ב [בראשית א], ואז ויבד"ל אלקי"ם [שם], חל"ק, ב"ן, בי"ן האו"ר [שם], סוד לא"ה רח"ל, ובי"ן החש"ך [שם] גי' בגד"י עש"ו, ויקר"א אלקי"ם לאו"ר יו"ם [שם], סוד עתי"ק יומי"ן, ולחש"ך קר"א ליל"ה [שם] נח"ש עש"ו, ואז ויהי ער"ב ויהי בק"ר [שם], כי ער"ב בק"ר ב' פעמים רו"ח חכמ"ה, כי רו"ח חכמ"ה כולל טו"ב ר"ע ע"י ל"א קוצי דשערי, שיש בו אחיזה לס"ם, לסמות עין טוב של עתי"ק יומי"ן, בסוד שמשו"ן, כי גלילו"ת הפלשתי"ם סוד

הדע"ת, של ב' נפ"ש, של רוח חכמה של ממז"ר היה בהם [עי' ב"ר פל"ז ה], ונשארו מן הל"א מלכים שהרג יהושע אשר כל אחד אחיזתו באחד.

אבל כשיתברר התערוב"ת בתור"ת חס"ד, יתברר ויהי ערב ויהי בקר הכל יו"ם אח"ד, כי זה הד"ס, חצי חל"ק, אשר ויבד"ל אלקי"ם, וזה נכלל בוירא אלקים את האור כי טוב, שהוא אלף חית דלת, ולעת ערב יהי אור [זכריה יד].

ספר פתחי שערים נתיב פרצוף א"א — פתח כ"ז

וה"ס אשת חי"ל ברתא דיתבא במגדלא דלית דזכה לה עד דיקטול להאי חיוויא. ועלה אמר, רבות בנות עשו חי"ל, ואת עלית על כולנה. שגם משה לא זכה אליה להיות נשואה ליה בשביל חטא העגל. ואיהי ארוסה דיליה הלכה למשה מסיני וחטא דיליה בשביל ע"ר (ערב רב). שעיי"ז נסתרה התורה בכל הולך על גחון ונגזר מיתה על מרע"ה. וז"ש אשר נטה לשבת ע"ר ונשען לגבול מוא"ב. שאלמלא כן, היה זוכה לשער הנ' דביה הוה קטיל להאי חיוויא, כמ"ש ויפן כ"ה וכ"ה ויך את המצרי. וה"ס ימ"א דאורייתא. ועל חטא הסלע נשאר בגבול מוא"ב במ"ט שערי בינה לבד. ועיין מזה סודות נוראים בפ"י הגאין לתיקונים תיקון כ"א (דף נ"ג ע"ב), ולכן בפסוק ומשם בארה גוי' הם מ"ח אותיות סוד אשת חי"ל, והוא גניזתו בסוד מ"ח נביאים שכולם יונקים ממרע"ה. וכן בתורה מ"ח מעלות שהתורה נקנית בהם. וה"ס התל"י שבמזלות המושל במ"ח צורות של הי"ב מזלות, והם למעלה סוד י"ב מעינות,

כמ"ש באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם במחוקק גו',
כל נשיא לשבטו.

ספר פתחי שערים נתיב גדלות דו"א — פתח סז

הארות נוספות הבוקעות מן הז"א בסוד ערב רב ועשו.

עוד הארות נוספות יצאו בצידי פרצוף יעקב (אלכסון) והן הערב רב בצד ימין ועשו בצד שמאל. ב' הארות אלו הן היפוכא של מדות החסד והגבורה (אברהם ויצחק) והן בסוד ב' הקליפות עשו וישמעאל מצד א' ובסוד הערב רב מצד שני. קליפות עשו וישמעאל הן הקליפות שנפרדו מישראל והן כוחות הסט"א עצמו. לעומת זאת, הערב רב שהוא קליפה שלישית נוספת הוא חלק מעם ישראל עצמו בסוד כח היצה"ר שעדיין נשאר באדם לפתותו לחטא, על ידי שמראה לו את מעט הטוב שמעורב ברע. הערב רב הוא בסוד הבחירה שנתונה בכל משך הו' אלפי שנין שהיא ענין ב' השמות יעקב וישראל. השם יעקב מורה על קטנות עם ישראל בהיותם תחת ממשלת אומות העולם, וגם על זה שעדיין לא נגמר הבירור. השם ישראל מורה על שליטת עם ישראל על אומות העולם כבזמן דוד ושלמה, ובאופן כללי יותר, על השליטת הקדושה על הסט"א. עד אברהם אבינו כלל קומת נשמות ישראל היתה שקועה בסט"א בסוד ב' אלפים דתוהו. בירור הנשמות מן הסט"א התחיל בהיות אברהם בן מ"ח שנה, והוא בסוד אות ה' משם הו"ה שנקשרה בשמו של אברם.

עוד עשו אורות יסוד אבא שבקעו מחזה דו"א ולחוקן בשני צדדי פרצוף יעקב בימין ושמאל, והם מימין

סוד נפשות של ערב רב ומשמאל סוד עשו שיצא בצדו של יעקב. והוא כמ"ש שיסוד אבא הוא יסוד חכמה העליונה אשר המציאה מאורות האלו לצורך תיקון הבריאה, והכל נשרש משם לצורך ישראל ששרשם הוא יעקב אביהם, והם ג"כ אורות של נשמות ערב רב אשר יש בהם הרבה מניצוצי קדושה. וענין הערב רב הוא דבר עמוק כמ"ש רבינו הגדול בכתביו, שב' כללות יש בקליפה, והם אשר באו מישמעאל ועשו שהם מאברהם ויצחק סמא"ל ורה"ב ב' ראשי המדות רעות לא תרצח לא תנאף, ב' כחות הנטועים בנפש הבהמיית תאוני וכעסני, שהם מכונים בשם שתי בנות לוט בכירה וצעירה, שאלו כוללים כל המדות הרעות שהם נקראות כללות חיילין דסט"א חמור ושור בימינא ושמאלא. שהם בקדושה ב' מדות חו"ג שהם ענפים של ז"א, כח העונג שהוא בסוד אהבת חסד וכח הנקמה והעונש שבקדושה הוא לנקום מרשעים ולבער הרע מן הארץ. וכן להיפוך בסט"א הם ראשי ב' המדות הנ"ל, שלכן לעומת ב' אלו חו"ג שהם מדות של אברהם ויצחק, בהיפוכא הם עשו וישמעאל, והם בסוד מוץ וסובין ב' קליפות הסובבים את החטה.

והשלישי הוא ערב רב שהם מסטרא דיעקב, שיעקב מטתו שלמה ואין בו סיג ויצאו ממנו י"ב שבטי י"ה כולם קדושים, אך עדיין לא נגמר הבירור לגמרי עד ימות המשיח, שכבר כתבנו למעלה שמה שנוגע לקומה דנשמות עדיין לא נברר, שהבחירה מסורה בסוד עץ הדעת טו"ר, והוא סוד כח היצה"ר שנשאר

באדם לפתותו לחטא ע"י שמראה קצת טוב שבו מפתה, כמ"ש, כי נופת תטופנה וגו', והוא נחש האוחז בעקב כמ"ש אחר חטאו של עץ הדעת, ואתה תשופנו עקב.

והם סוד ב' שמות של יעקב וישראל, ששם יעקב מורה על שעדיין לא נגמר הבירור והנחש יכול לאחוז בעקב, משא"כ שם ישראל מורה על שניתן שליטה לקדושה על הסט"א והוא אחר הבירור וכמ"ש, כי שרית וגו', והוא בסוד והוא ישופך רא"ש של ישראל כמ"ש"ל, ולכן כ"ז שית אלפי שנין דהוה עלמא שהבחירה עדיין מסורה והרע נמצא, עדיין יש מקום לב' שמות שלו, שבזמן שישראל עושים רצונו של מקום ומגיעים למדרגה עליונה שהסט"א נכפף תחתיהם אז נקראים בשם ישראל ואז יש להם שליטה על עו"ג, משא"כ כשיצרו מתגבר עליהם אז הסט"א גובר אז ירודים ונכנעים לאומות, ואז נקראים בשם יעקב:

סדר הלימוד ליום יח אב [יום 313 בשנה]

ספר פתחי שערים נתיב גדלות דז"א — פתח סז

ובזה תבין עומק דברי תוה"ק ודברי רז"ל שהנה אמרו, כל הקורא לאברהם אברם עובר בעשה ופריך אלא מעתה הקורא לישראל יעקב כו', ומשני התם קוב"ה אהדריה כו'. וצריך ביאור למה באמת נשתנה שם אברהם וישראל. אבל הוא ענין עמוק בסתרי תוה"ק ובוא ושמע דברי אלהים חיים, והוא שצריך שתדע שהדורות שקדמו לאברהם כולם היו בסוד התהו, שעדיין היה שקוע כלל קומת אדם דנשמות ישראל בסט"א, והם ב' אלפים תהו

שארז"ל עד שנעשה אברהם בן מ"ח שנה ומאז התחיל הבירור. ותחלת הבירור היה סוד השלשלת שקבע השי"ת משמו באברהם ובזרעו כמ"ש רז"ל במדרש, והשלשלת הזו הוא התקשרות הקדושה באופן שלא יהיה שליטה גמורה לסט"א כפי הבחירה, אלא שבסוף הסיבוב של שית אלפי שנין יוחזר הממשלה לקדושה וביער רוח הטומאה וגו', והוא סוד ה' משם הוי"ה שנקשר בשמו של אברהם, והוא ה' אחרונה סוד כנסת ישראל שכוללת כל ס"ר נשמות שלהם כמשי"ת במקומו בס"ד, וכמ"ש ששמו ית' נקרא על ישראל.

והוא ע"י המילה שנתנה לו לברית עולם להיות לו לאלהים ולזרעו אחריו, שהוא סוד כללות תרי"ג איכות שברוח להאיר על התרי"ג שבנפש שבזה מתקשר הנפש עם הרוח ואינו זו משם לעולם אף אם ירבה לחטוא ח"ו יוכל לחזור למקורו, והוא מ"ש שאברהם יושב על פתחו של גיהנם ומוציא משם הרשעים שחתומים באות ברית קודש, והוא סוד האמונה ביחודו ית' שקשור בלב כל איש מישראל לעולם אם לא הרשעים הגמורים ח"ו שכפרו ביחודו, והוא סוד החזרת הערלה הנאחז באות ברית קודש קוצו של ד' דאח"ד שהוא אל אח"ר ח"ו.

ז"ס מ"ש בזוהר ה' ד' הוית כו' והוא כדנפקת מאתלטיא כו', שהם כלל כנסת ישראל נשמותיהם בסוד הנוקבא שהיו שקועים בסט"א, שע"י מצות מילה שנתנה לאברהם אז הם יכולים לצאת משם, ולכן לא היה אברהם מוליד עד שניתן לו מצוה זו לאות ברית ולזרעו

אחריו, ומאז מד' נעשה ה' שתחלה היה בסוד דלה ועניה בתחלת יציאתה משם בסוד נקודה לבד בעטרת הברית, ואז נקשר הנפש ברוח בסוד ו' של השם ונכנס בד' ונעשה ה', והוא רוחא דשדי בגוה שבזה היא כורתת ברית לדכורא, כמ"ש אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, והוא הברית שכרת השי"ת עם אברהם שע"י נעשית כלי לברר ולהוציא כל נשמות לסטרא דקדושה באופן שבסוף הסיבוב יוחזרו מבוררים בתכלית, והוא נשאר קיים גם בגלות בעת שישראל ח"ו בשפל המדרגה ע"י רוב חטאותיהם ואינו סר מהם לעולם, וכמ"ש, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו' להפר בריתי אתם כי אני ה' וגו', שכבר נקשרו בשלשלאין תקיפין, ולכן מצוה זו אינו סר מישראל לעולם, ולכן אינו זו שם אברהם משרשם לעולם:

ספר פתחי שערים נתיב גדלות דז"א — פתח סח

המשך סוד קליפת הערב רב וב' קליפות עשו וישמאל ב' קליפות עשו וישמעאל הן בסוד התאוני וכעסני שהן ב' מדות הכוללות כל שאר מדות רעות. מדת התאוני שהיא היפוכא של מדת החסד של אברהם נתתקנה על ידי שיצא ישמעאל מאברהם ונימול. מדת הכעסני שהיא היפוכא של מדת הגבורה של יצחק נתתקנה ע"י שיצא ונפרד עשו מיצחק. בכך נפרדו שני כללי כחות המדות רעות מסטרא דקדושה, וניתן הכנה לקדושה שבסוף הסיבוב יוחזר הכל לטוב הגמור. על כל פנים למרות שב' קליפות עשו וישמעאל נעקרו מן הקדושה, הבחירה עדיין מסורה להתקרב ג"כ אל הרע, והוא על ידי שעדיין

לא נתקן חטא עץ הדעת טוב ורע לגמרי, והוא סוד הערב רב שהוא כח הרע המעורב בטוב לפתות את האדם. והנה בתחלה קודם שניתן מצות מילה לאברהם היה קליפת ישמעאל ועשו שהם התאוני וכעסני שקועים בקדושה בכח גדול, והתחיל הבירור שיצא ישמעאל בפ"ע ונצטרף סיגי הכסף כמ"ש בז"ח בסופו, וע"י המילה יצא בפ"ע שלא יהיה לו שליטה גמורה על הקדושה והוא כח התאוני שנשבר ע"י מצוה זו, ולכן נצתה אברהם לימול את ישמעאל ג"כ ובזה נשבר כחו. ואח"כ ביצחק אתברר ג"כ כח השני שהוא הכעסני, ויצא עשו התוכא דדהבא (היתוך הזהב, היינו סייגי הזהב) ויצא אדמוני וגו' גבר אשד דמא. ועי"ז נפרדו שני כללי כחות המדות רעות מסטרא דקדושה, ויצא יעקב שלם איש תם נקי ומבורר, שאף שהבחירה עדיין מסורה, מ"מ אינם קשורים כ"כ בנפש הבהמיית שיהיו אחדים ממש עם הקדושה כמו שגרם ע"י חטאו של עץ הדעת וניתן הכנה לקדושה שסוף הסיבוב יוחזר הכל לטוב הגמור. וכמ"ש, וצרפתים כצרוף הכסף ובחנתים כבחון הזהב, שהם ב' ראשין דסט"א הנ"ל שיתבררו לעתיד, והוא זוהמת הנחש דאטיל בחוה ע"י עץ הדעת:

ספר פתחי שערים נתיב גדלות דז"א — פתח סח

ובשנולד יעקב נתקן ויצא הנחש בפ"ע שהוא עשו, ואז הוקבע הדבר שכל שית אלפי שנין יהיה הבחירה מסורה, שיוכל להיות שהקדושה תגבר כחה לגמרי או להיפוך ח"ו כב' אנשים נפרדים הנאבקים זה בזה. והוא מ"ש ויתרוצצו הבנים וגו', שני גוים

בבטנך וגו', ורב יעבוד צעיר ולאום מלאום יאמץ, והוא המלחמה שבין הנחש לאדם דקדושה כל זמן הבחירה. וכמ"ש, ויצא הראשון וגו', והוא הקליפה שקדמה לפרי שהוא יצה"ר הניתן באדם בתחלה בעת שיוצא מבטן אמו, ואעפ"כ ואח"כ יצא אחיו וידו אוחזת בעקב עשו שהוא השלשלת שכתבנו שבו נקשרו נפשות ישראל לקדושה, והסט"א היא ככלב הקשור בשלשלת, שראש השלשלת ביד המושל בו כדי שלא יהיה לו שליטה גמורה שלבסוף יטול ממשלתו ממנו, וכן לע"ל סוד הגאולה כמ"ש במדרש, מי תופס המלכות אחרינו כתב לו וידו אוחזת וגו', והוא העקב של יעקב שבו אחיזת הנחש.

ובל מה שמבואר בתורה ביעקב ועשו הכל רומז למלחמה שבין סט"א לקדושה וסוד הבחירה, והכל היה הכנה מה שיהיה אח"כ וסוד ויאבק איש עמו עד עלות השחר שהוא סוד הגאולה העתידה. וסוד עוה"ב של אלף השביעי והיה לעת ערב יהיה אור וגו', שאז יתבטל הבחירה וביער רוח הטומאה וגו', לכן נקרא שמו ישראל שהוא רומז על שליטת הקדושה לסוף הימים. ואין זה אלא הכנה לבד, אבל מ"מ אח"כ הדר קוב"ה וקראו יעקב בעת שירד למצרים, שהוא רומז על ירידת קומה דקדושה וממשלת הסט"א ע"י הבחירה המסורה שהנחש אוחז בעקב, והוא סוד מצולות ים שעולה מנוקבא דתה"ר ולכן נקרא מצרים ולכן הוא ית' הבטיח ליעקב וגילה לו סוד הזה שאעפ"כ שהבחירה מסורה, אעפ"כ לסוף הכל הקדושה תשלוט. וז"ש לו אל

תירא מרדה מצרימה וגו', והוא סוד הקשר הנ"ל שהוא ה' משמו ית' שניתן לאברהם שהוא מקושר בה' ספר פתחי שערים נתיב גדלות דו"א — פתח סח עילאה עלמא דחירו שהוא למעלה מן הבחירה שע"ז תצא הקדושה משליטת הסט"א, והוא אנכי דיצ"מ סוד נש"ר שם של אנכי כמ"ש, כנשר יאיר כנו וגו', ולכן שם של ישראל אינו קבוע שלא ניתן לו להיות רק הכנה לע"ל, שהרי עדיין נשאר סוד הבחירה כל ימות עולם, והיינו ע"י שנפרדו ב' ראשי המדות שבנפש, התאווני וכעסני שהם סוד מוץ וסובין של החיטה, ונשאר נקי סוד יעקב מתתו שלימה.

סדר הלימוד ליום יט אב [יום 314 בשנה]

אבל מ"מ הבחירה מסורה להתקרב ג"כ אל הרע, והוא ע"י שלא ניתקן עדיין חטא עץ הדעת טוב ורע לגמרי, והוא סוד ערב רב שהוא נגד יעקב שע"י גרמו כמה רעות לישראל והחטיאו אותם והם שגרמו חורבן בית המקדש ע"י כח הרע המעורב בטוב לפתות את האדם בסטרא דקדושה, כמ"ש, כי נופת תטופנה, שיצה"ר מראה היתר בדבר, והוא סוד שאור שבעיסה שאינו בגדר מוץ ותבן שהוא הרע הגמור אלא נעשה מעצם החיטה הזכה, והוא סוד ערב רב שנשארים מעורבים בישראל, שב' הקליפות עצמם נפרדו מהם, כמ"ש, הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב, שהם סוד ע"ב אומין עם עשו וישמעאל, כל א' כלול מי' כמנין יתחשב, כמ"ש רבינו הגדול בפירושו לפרשת בלק, אבל אעפ"כ ערב רב נשארים מעורבים בהם שהם עצמם כישראל ואין נבדלים מהם בכל דבר, והיינו, שאף שלא

ניתן כח לסט"א לפתות נפש הישראל בעון גלוי, אבל תחילת פיתויו ע"י התערבות הרע בטוב כמ"ש, והוא מ"ש, גלוי וידוע כו' שרצונינו כו', מי מעכב שאור שבעיסה כו':

ספר פתחי שערים נתיב גדלות דז"א — פתח סט

סוד הערב רב היוצא מימינו של פרצוף יעקב

אותו קשר האמונה שבו נקשר עם ישראל ע"י אברהם בסוד הברית, הוא שנתן בהם כח להתגבר על מצרים בזה שלא שנאו את שמם ולא נתערבו בין הגוים. כתוצאה מכך, זכו כל ס"ר נשמות ישראל לצאת מקליפת מצרים וזכו שנתגלה אליהם הארת יסוד אבא שהיא נשמת משה רעה"ש. אמנם, מכיון שעדיין לא נגמר בירור הנשמות בשלימותם, לכן גם הערב רב עלו עמהם ממצרים להמשיך לנסותם. בזמן יציאת מצרים עצמו, היתה התגלות גדולה מאוד של קדושה, ולכן רצה אז משה רעה"ש לבטל לגמרי את כל כחות הרע, ובכך לגמור את תהליך התיקון. אבל לא בא הדבר לידו בגלל הערב רב הנמצא עדיין בקרב העם, ובכך נשאר כח קליפה זו מושרש בנשמות ישראל, ואותה תערובת של הרע בטוב היא הגורמת לכל החטאים שלהם עד סוף כל הדורות. הארת הערב רב היא בוקעת בצד ימין של פרצוף יעקב (המורה על מדרגה פחותה יותר ממדרגת ישראל) והיא לא ביושר אלא באלכסון, ונראת לעיני הבריות שהיא הארה מסטרא דקדושה של אותו הצד, וזהו עצם נסיון הערב רב הבא להראות על הרע שהוא טוב ועל הטוב שהוא רע. כח הערב רב ימשיך לפעול

בנשמות בני ישראל עד לזמן גמר התיקון שאז יבורר הרע מן הטוב.

זזה ענין מ"ש, וגם ערב רב עלה אתם מארץ מצרים וגו', שבמצרים נבררו כל ס"ר נשמות של ישראל ונצטרפו ונבחנו, כמ"ש, ויוציא אתכם מכור הברזל ממצרים, במה שלא נתערבו בגויי הארצות ולא שינו את שמם כו'. והוא קשר האמונה שנקשר בהם ע"י אברהם כמ"ש, ויאמן העם וגו', וכתוב ויאמינו בה' וגו', שלכך היה ירידת אברהם למצרים ולקיימת שרה בבית פרעה, וינגע ה' את פרעה וגו', הכל הכנה למה שיהיה לעתיד כשירדו בניו שם. ועשה שם שביל קדוש תוך זוהמת הסט"א אשר שלט שם, בסוד אשר בשר חמורים בשרם וגו'. והוא מסטרא דיליה לא תנאף, שבמה שנשמרה שרה ולא נטמאת שם ע"י פרעה התנין הגדול נחש דאטיל זוהמא בחוה, נשרש שורש שגם נשותיהם של ישראל היו גדורים שם, וכמ"ש, גן נעול אחותי כלה, ואחת היתה ופרסמה הכתוב שלכך זכו לקבלת התורה כמ"ש במדרש, ששאלו אומות העולם מה ראו אלה להתקרב כו', סתם הקב"ה את פיהם כו', הביאו לי ספר יוחסין שלכן כו', וכמ"ש במקום אחר.

וכאשר יצאו שורש כל הס"ר נשמות ממיצר ים מנוקבא דתהו"ר, אז נתגלה עליהם אור יסוד אבא שהוא נשמת משה רעה"ש שאז נתגלה סוד חכמה עליונה שהכוונה בשביל ישראל והתורה ועלו עמהם ג"כ ערב רב שהם מסוד הדעת טו"ר שהוא כח המפתח האדם במעט הטוב שבו והם שאור שבעיסה שעדיין לא נגמר הבירור

והבחירה מסורה. ולפי שהרבה קדושה היה שם היה כוונת משה לקבלם, ולפי דרכי התורה והחכמה העליונה שנתגלה ע"י היתה מחשבתו שיוכל להחזירם למוטב ולהראות לכל דבר מדרכי הפיתוי והיצה"ר שהוא שקר ורע, ועי"ז היה נתקן הסט"א לגמרי שלא היה עוד מקום ליצה"ר להחטיא האדם ביודעו דרכי פיתויו והאיך הוא מרמה האדם בשקר ורוצה לאבדו מן העולם, ועי"ז היה גמר התיקון.

אבל לא הועילה מחשבתו שהרי עדיין נשאר הרע גובר בו, וגם החטיאו את ישראל בעגל ובקורות התאווה ובכל החטאים שהיה במדבר. ומזה נשרש שורש היצה"ר בנשמותיהם בדורותיהם אחריהם, ומזה באו כל החטאים בכל הדורות עד שגרם להם גלות, ומהם ג"כ הפושעים והחוטאים שבכל דור ונביאי הבעל בזמן הבית, שהיו מרמים בהם את ישראל בהראות להם על רע טוב, וכמ"ש, הוי האומרים לרע טוב וגו', שמים חשך לאור וגו' :

סדר הלימוד ליום כ אב [יום 315 בשנה]

ספר פתחי שערים נתיב גדלות דז"א — פתח סט

וכן בזמן בית שני הצדוקים והמינים שהיו הופכים דברי אלהים חיים ונמשכו אחריהם הרבה בחושבם שזהו דרכי ה'. וכן בכל הדורות. ומהם בדורות האלו אשר רבו המכחישים יופי החכמה העליונה ומפילים זהרה במה שנמשכו אחרי מחקר אנושי חכמה המזוייפת. והסרים מדרכי התורה המקובלת לנו בכל פרטי המצות ועשייתם, ונמשכים אחר דעתם בעבודת ה', והם ממש נשמותיהם

של ערב רב שהם מסוד דע"ת, רק שיוצא מגדר האמת והיושר בסוד תתן אמת ליעקב.

והוא סוד הארת ערב רב בצד ימין של פרצוף יעקב שהוא אינו ביושר רק יוצא בסט"א, ונראה לעיני הבריות שהוא בצד ימין בסטרא דקדושה, שלכך נגזר על נשמת משה להתגלגל בכל דור ולהיות בגלותא ביני ערב רב כמ"ש בזוהר וברע"מ ובתיקונים בכ"מ. והם התלמידי חכמים האמיתים שבישראל שע"י יהיו נשמרים ישראל והתורה, ועומדים בפרץ שהם מניצוצי נשמת משה הנקשרים באמונה שהוא יסוד החכמה העליונה. והוא בעקבות משיחא שרבו המתפרצים והם שבעקב דיעקב ששם ויאבק איש עמו כו', וכמ"ש בפרשת גיד הנשה (ל"א, א) וריב"ל אמר, אמר קרא בהאבקו עמו כאדם שחובק את חברו וידו מגעת לכף ימינו של חברו. רשב"ג אמר, כעכו"ם נדמה לו כו', שהוא סוד פרצוף ערב רב שבצד ימין של יעקב שע"י הוא המלחמה בין סט"א לסטרא דקדושה, כי נופת תטופנה וגו'.

והוא בסוף הלילה בעקבות משיחא עד עלות השחר שאז יהיה גמר הבירור ויתגלה לכל אור התורה וחכמה העליונה, וכמ"ש, שפת אמת תכון לעד וגו', ויתבערו ערב רב מעלמא שהוא בסוד נג"ע ר"ע חמשה כחות שחשבם בזוהר ובתיקונים בכ"מ שעליהם אמרו קשים גרים לישראל כספחת בסוד נגע לבן אדמדם, ושע"ר בנגע הפך לב"ן שהם הקליפות האוחזים בשערות השחורים דרישא דז"א שהם סוד קוצותיו תלתלים שחורות כעורב אותיות התורה שנסתמו ונסתרו דרכיה,

והם המהפכים דברי אלהים חיים בעוה"ר למינות, ונאחזים ונקשרים בתוה"ק ומראים לבני אדם שהוא הטוב בסוד הפיכת חשך לאור ואור לחשך, והוא האחוריים של ל"ב נתיבות חכמה ונ' שערי בינה, שכל דרך בנתיב חכמת ובינת התורה נמצא נגדו להיפוך בסט"א, וכמשי"ת סודו באריכות בסוד ב' הצפרים שנגד פרצוף לאה ורחל ב' נוקבין דקדושה כמשי"ת במקומו בס"ד, ודי בזה.

ספר פתחי שערים נתיב גדלות דז"א — פתח עה

נקודה דחורבה

מציאות הסט"א היא לצורך תיקון הבריאה. מכיון שהז"א הוא כלל הנהגת הנבראים, לכן אף בו יש שורש ומקום אחיזה לסט"א, והוא סוד נקודה דחורבה. למרות שיש לסט"א גם שורש באחורי הדעת בעור"ף דז"א, אין הוא יכול לעמוד במקום גבוה זה, ועיקר אחיזתו הוא רק למטה בנה"י בהנהגת העוה"ז. ענין המדבר (חורבה) הוא מקום הקליפות והמזיקין שהם משברי כלים דעלמין קדמאין. תפקיד כחות אלה הוא לקיים את הבחירה בכל משך הו' אלפי שנין ע"י שהם מנסים את האדם בסוד חכמה חיצונית של או"ה, שבחכמה זו גם מעורבת מעט מחכמה האמיתית. אמנם אין לחכמה החיצונית קיום ממשי, ולכן כבשאר ענינים התלויים בעולם התוהו היא בבחינת וימלוך וימת, ואין לה שום קשר עם היחוד העליון. כדי שלא יהיה לסט"א שהוא בסוד בעל פעו"ר כח יתר על המידה, נקבר משה דוקא במדבר מול בית פעו"ר ולא בארץ הקודש. ענין זה

רומז גם לתלמידי חכמים שבכל דור ודור שעומדים נגד החכמה החיצונית שהיא בסוד כח בעל פעו"ר הנ"ל. לכן ניצוצות מנשמת משה רעה"ש מתגלגלים בכל דור בין ניצוצות הערב רב שבאותו הדור כדי לתקנם.

וסוד נקודה דחורבה שכתב הרב ז"ל, הוא שכבר כתבנו בנתיב שבירת הכלים באריכות שמציאות הסט"א היה לצורך גדול לתיקון הבריאה בשביל הבחירה ושכר ועונש, ולכן צריך למצוא לזה שורש ג"כ בז"א שהוא כלל הנהגה ומציאות הנבראים כולם, והוא הנקב ופתח שדרך שם ניתן איזה ממשלה וכח אל הרע לעשות את שלו, והוא סוד נקב האחור שמוציא הפסולת לחוץ שמשם יניקתו, והוא מסיגי וסופי הדינים שבצד האחוריים.

והוא סוד פעו"ר שהוא בעור"ף, רק שעורף הוא בסוד המחשבה אחורי דעת דקדושה שגם הרע נשרש בדעת למעלה, ושם שורש בלעם נגד מדרגת משה רבע"ה, וכמ"ש, ויודע דעת עליון, והוא ר"ע יונק מסוד שם אלהים (גימטריא) פ"ו. ולכן נקרא פעו"ר (כלומר פ"ו ר"ע). אבל אינו יכול לעמוד שם כי עיקר אחיזת הסט"א הוא רק למטה מן החוזה בנה"י שלו ברגלין בהנהגת עוה"ז לבד, ושם הוא מקומו של בלעם נגד פעור הנ"ל, ולכן הוא נתן עצה לבלק להפקיר בנות מואב בכדי להכשיל את ישראל בעון פעור, והוא נקודה דחורבה. וז"ס הכתוב וירא בלעם כי טוב וגו', וישת אל המדבר פניו נגד נקודה הנ"ל והוא יסוד דנוקבא דסט"א והוא נגד רחל דקדושה כמ"ש במ"א.

כי עמון ומואב נגד ב' נוקבין דקדושה, ומואב היא הבכירה בגילויא וחוצפא.

וענין המדבר הוא מקום הקליפות והמזיקין שהם ניצוצין דאתדעכו מעלמין קדמאין דאתחרבו שהם משברי כלים מסוד שיעורי הנהגה שלא בסדר הראוי, ואין להם קשר זה בזה רק שהם תלויים בניצוץ הקדושה שנותן חיות וקיום לצורך תיקון הבחירה בכל ו' אלפי שנין, והוא סוד חכמה חיצונית שניתן לאומות שמעט נהירו דקיק מחכמה האמיתית נמצא שם. אבל השאר הכל פסולת צואה בלי מקום, ואין להם קשר כלל ביחוד העליון שזה בונה וזה סותר, ואין להם קיום ועמידה בסוד וימלוך וימת, והיא אשה זונה דמפתה בחלקת לשון נכריה אשר נופת תטופנה וגו'. ומזה בא לידי מינות להכחיש השגחה ושכר ועונש וכל עקרי תורתנו הקדושה, והוא בסוד ויחל העם לזנות אל בנות מוא"ב ויצמד ישראל לבעל פעור שהם בסוד מ"ט שערי טומאה היפוכא דמ"ט שערי בינה שבדרכי חכמת התורה, ומהם סוד המינים והאפיקורסים שבכל דור, ובעקבות משיחא אשר פערו פיהם לבלי חוק להלעיג על דברי רבותינו בחוצפא וגילויא, ולכן ארז"ל כל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת והוא נקודה דחורבה הנ"ל, ומסוד זה הוא מ"ש רז"ל, אל תען כסיל כאולתו הוא באפיקורס ישראל כ"ש דפקר (לשון ספר פתחי שערים נתיב גדלות דז"א — פתח עה) הפקרות) טפי. והוא סוד נורא כמ"ש, הפוער עצמו לפעור אע"ג דמכוין לבזויו. כי עי"ז הוא נותן להם מקום להתחזק יותר ונותן שפע לסט"א כיבוד הצואה הנ"ל.

סדר הלימוד ליום כא אב [יום 316 בשנה]

ז"ס מ"ש הרב ז"ל בסוד ויקבור אותו בגיא מול בית פעור, שכ"ז שפעור עולה ומקטרג, רואה את משה קבור שם ונרתע ושב לאחוריו, והוא סוד עמוק מאד כי קבורתו של משה הוא בהגדות בלבושין נוכראין והוא מחולל מפשעינו בסוד הולך על גחון. והם הלמידי חכמים וצדיקים שבדור שנמסר להם סתרי התורה ורוין דילה אשר הלבישו בלבושין אלו והם אשר עומדים לנגד חכמה חיצונית הזאת, והוא סוד הכתוב בשירת הבאר ומבמות הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על פני ישימון שהוא נקודה דחורבה אשר נגד שם כלת משה בת מלך, והוא הבאר סלע אשר נלקה עליו משה ונגזר עליו קבורה בנחש, ולא ידע איש את קבורתו, בצולמא דלאו הגונה לו, לא תואר לו, ולא הדר וגו', ויתן את רשעים קברו וגו', וכמ"ש רבינו הגדול ז"ל בכתביו, והוא סוד גלותא דיליה ביני ערב רב בדרא בתראה עד אשר יערה עליו רוח ממרום ותתגלה הדעת בארץ. והבן עומק דברים אלו.

ספר פתחי שערים נתיב פרצוף נוקבא דז"א — פתח יג

בנין הנוקבא מכלים ואורות דז"א

הנוקבא הוא השליח המסדר ומביא את האורות לנבראים. מכיון שאין לנוקבא כלום משלעצמה, לכן כל בנינה בין בבחינת האורות ובין בבחינת הכלים שלה הוא נעשה ע"י הז"א ממדרגת החזה שלו ולמטה. בנין הכלים (חיצוניות) של הנוקבא הוא כדלהלן. הכלים של הכתר דנוקבא הם נעשו ע"י ב'

שלישים התחתונים של הת"ת דז"א. כללות גוף הנוקבא כולל הכתר (כתר, דעת, ת"ת) נבנו ע"י שלישי וחצי התחתון של הת"ת דז"א (כולמר חצי התחתון של הת"ת). מגוף של הת"ת דז"א נעשה גם גוף הנוקבא כדי שיהיו שניהם שווים לאחר גמר תיקונה. ב' הקווין של הנוקבא (ענפים) נבנו ע"י הנו"ה דז"א, וד' ספירות התחתונות שלה ע"י היסוד שלו. האורות (פנימיות) של הנוקבא נכנסו בה כדלהלן. ראשית כל נבנו חלק מן הכתר והנו"ה שלה ע"י החסדים של הז"א. אח"כ התפשטו הגבורות בקו האמצעי של בנוקבא. רק אחר סיום כניסת הגבורות בנוקבא נגמר בנין הכתר שלה ע"י שלקח חצי שלישי התחתון (נה"י) של הת"ת דז"א. חצי השני של אותו השלישי הוא נשאר שייך לז"א לכתר שלו, כך שב' כתרים אלו של זו"נ המנהיגים את העולם הזה בסוד הנה"י שלהם (שהם שלישי התחתון של הת"ת, שהת"ת הוא עיקר ההנהגה) הם קשורים זה בזה, וקשורים בכתר העליון של הז"א בסוד חזרת הנהגת העה"ז אל הנהגת הנצחיות. ענין זה הוא גם סוד ב' המלכים המשתמשים בכתר א'. ירידת הגבורות לנוקבא הוא מן הדעת ששם הם בכללות, אל ו' ספירות הבנין של הו' אלפי שנין מחסד ועד הוד. בכל אלף שנה שולט אור הגבורות על פי ענין אותה הספירה הפרטית של אלף זה. באלף הו' שהוא בסוד ספירת היסוד הגבורות מתקבצים בכללותם קודם כל ביסוד עצמו ואח"כ בעטרת היסוד. תוקף התקבצות הגבורות של אותו הזמן הוא הגורם לתנוצצות נשמתות הערב רב באותם הדורות, ולכן החוצפה היא אז מצויה והגלות

היא ביתר תוקף ודוחק. כל גבורות הנוקבא מתפשטים בה כפי המבואר לעיל רק כאשר הזו"נ הם בבחינת אב"א במשך הו' אלפי שנים, אמנם בזמן זיווג הזו"נ פב"פ אז נמתקים גבורות אלו ואינם מתפשטים למטה.

בנין הנוקבא הוא מז"א מן החזה ולמטה מסוד הכלים והאורות שלו. והיינו, כמ"ש בכמה מקומות שנוקבא לית לה מגרמה כלום, ר"ל שנוקבא היא רק כלל הנבראים וסדר הנהגתם כפי מה שהם מה שכבר נסדרו כל פרטיהם בז"א שהוא העיקר בהנהגה ובהוצאתם אל הפועל, והנוקבא היא השליח המסדר והמביא האורות לנבראים עצמם. וכבר כתבנו במקומו מסוד הכלים הוא שיעורי הנבראים והנהגותיהם כפי מדתם, והאורות הוא השקפת היחוד ופנימיות הגנוז בהם כדי להביא הכל אל השלמות, וזה נמצא בנבראים עצמם, שבכל דבר יש גוף ונפש והנפש הוא הפנימיות שבהם.

ונמצא שבאמת בנין הנוקבא הוא מז"א והתחלקות בנין המדרגות שבה (כלים) הוא באופן זה, שכתר שלה הוא מב' שלישים התחתונים של ת"ת שלו, והוא תחת הפרסה שכבר נסתלקו (משם) האורות למעלה, ונשאר רק בערך נוקבא שורש התחתונים לבד. ולכן כתב הרב (האר"י) ז"ל שז"א השאיר חצי שלישי לצורך ת"ת שלו בעצמו. והיינו, שמה שנשאר לבחינת עצמו שאין שם צמצום כ"כ להיות ראוי למדרגתה נחשב במדרגת ז"א. ובאמת השליש האמצעי הוא משמש לפעמים לז"א ולפעמים לנוקבא כפי המדרגה הראוי להנהגה כמשי"ת במקום אחר. והשליש וחצי משמשים לג' ספירות שלה

כתר ודעת ות"ת, שכך שיערה המחשבה העליונה שאלו המדרגות יהיו נקשרים בת"ת שהוא עיקר הגוף וכולל כל הענפים.

זמן האור לקחה לכתר שלה חצי שלישי תחתון של הת"ת, וחצי האחר הוא לכתר ז"א עצמו, רב באותם הדורות, ולכן החוצפה היא אז מצויה והגלות היא ביתר תוקף ודוחק. כל גבורות וכמ"ל בנתיב הקודם (שער ל"ח) שהוא ענין כלילת רצון הנהגת עוה"ז עם רצון העליון של כלל ז"א שורש כל הנבראים הכל א', והוא בסוד אור הפנימי שהוא השקפת היחוד הכולל שניהם יחד, והיה דווקא משליש תחתון דת"ת שהוא סוד נה"י שבו. והיינו, שנה"י אלו נעשו כתר לרחל שהוא הרצון של הנהגת עוה"ז שהוא נה"י שהוא העיקר ותכלית הכוונה שבו הבחירה וכל העבודה, ונה"י אלו נעשה רצון א' בעצם ההנהגה ובכלל הדברים המנהיגים שהוא כתר ז"א, והבן.

זמנוף של ת"ת דז"א (קו האמצעי) נעשה ג"כ גוף ת"ת דנוקבא, ר"ל שת"ת כבר נתבאר שהוא עיקר הכולל הו"ק והם רק ענפים שלו, ונוקבא צריכה שתהיה נכללת עם הדכורא להיות שוה אליו ממש. ולכן אף בזמן שהיא רק מן החזה ולמטה קודם שנגמר תיקונה בשלמות שאז מעבר ההנהגה לנבראים אינו מכללות אורות דז"א עצמם רק מה שנתצמצם מן הפרסה ולמטה, מ"מ צריך ליתן שורש ג"כ שיהיו שניהם שווים ממש לאחר גמר תיקונה, ולכן ת"ת דידיה עם שלו משמשים יחד שיהיו ב' מלכים שווים בכל מציאותם כמ"ש הרב ז"ל.

סדר הלימוד ליום כב אב [יום 317 בשנה]

זב' הקווין שלה נבנו ע"י אור החסד וכלים של נו"ה דז"א, כמ"ש, שהחסדים האירו תחלה בנוקבא שעיקר השורש הוא בשביל הטוב, ואחר שנגמר בנין הכלים של הנוקבא אז התחילו הגבורות להתפשט שם, כמ"ש, שנוקבא עיקר ענינה מגבורות שהוא העיקר בהנהגת התחתונים.

זכבר כתבנו למעלה שהדעת בכל פרצוף הוא פנימיות של הו"ק, והוא המסדר כל הפרטים של ההנהגות שצריך להמצא בכל ו' אלפי שנין, כל א' לפי זמנו. וכן היה כאן בנוקבא שתחלה נכללו הגבורות בדעת שלה, ושם נסדרו בכללות לכל מה שצריך לכל הו' אלפי שנין, ומשם נפרטים כל חלק באותו אלף שנה בפ"ע שהם ענין אחד, ואח"כ אותם הפרטים הצריכים לאלף השני הם נסדרים באותו זמן בדרך פרט, וכן בכל הזמן. והוא מה שכתב הרב ז"ל שהניחו רב באותם הדורות, ולכן החוצפה היא אז מצויה והגלות היא ביתר תוקף ודוחק. כל גבורות שרשם בדעת ואח"כ ירדו בו"ק בדרך פרט זה אח"ז והם מחסד עד הוד.

זבללות של כל הגבורות מאירים אח"כ ביסוד שלה, ואח"כ כללי הכללות בעטרת היסוד שבה בסוד חותם שבתוך חותם שכתב הרב ז"ל. והוא סוד אלף הששי שהוא נחלק לב' חלקים, תחלת אלף הששי, וסופו שהוא ימות המשיח, שכמו כן במע"ב ביום זה היו שני בריאות בתחלה בריאת החיות ובהמות, ואח"כ בריאת האדם. וכן במלכים הראשונים

בפרשת וישלח הם ב' מלכים כמ"ש רבנו הגדול ז"ל
בבאורו לספ"ד.

והנה הנוקבא אף שעיקר שליטתה באלף השביעי, זה
אינו רק בחינת שליטת עצמה כפי ענינה. אבל בו'
אלפים שנה עיקר ההנהגה מז"א ו' ימי בראשית. אבל הם
מתגלים ע"י הנוקבא שהיא המעברת המאורות אלו לפי
סידורם בז"א לנבראים. ולכן יסוד ומלכות שלה הם נגד
יסוד ועטרה שלו (שהיא בחינת מלכות דז"א), ובאלף השישי
שליטת הגבורות בכללות ה' ימים הראשונים בעקבות
משיחא שבו נגמר גלגול כל הנשמות וגמר תיקונם וסוד
הבירור, שלכן אז חוצפא יסגא שהם נשמתין דערב רב
והן הן עזי פנים שבדור ואותם הכופרים בתורה שבע"פ
ונמשכים לדרך אחרת, וכל הדרכים ודרכי ע"ז
ואפקורסות שבכל הדורות שבה' אלפים הראשונים הם
מתנוצצים באלף הזה. וכן בזמן הקץ כמ"ש, וברותי מכם
המורדים והפושעים בי וגו'. ולכן אז תוקף הגלות ביותר
דוחקא בתר דוחקא כמ"ש ברע"מ ובתיקונים, שהם כלל
הגבורות כולם. ולכן צריכים שמירה ביותר מן החיצונים
והוא סוד חותם בתוך חותם, כמשי"ת ענינו לפנינו בס"ד.

וכל אלו נשרשו תחלה בנוקבא בעת אצילותה באחור
ז"א, שזהו בנין פרצופה להיות ראויה להנהגת הזמן
בכל אלו הפרטים, וכן בכל עת שהיא במדרגה זו של
אב"א מסודרים המאורות רב באותם הדורות, ולכן
החוצפה היא אז מצויה והגלות היא ביתר תוקף ודוחק.
כל גבורותאלו בה באופן זה שהגבורות אלו מסודרים בה
כ"ז שלא נתמתקו עדיין ע"י חסדים דז"א ע"י זיווג פב"פ

שהוא ע"י מצות וע"י התפלה כמשי"ת במקומו בס"ד. ומה שאנו מדברים בהתפשטות הגבורות בו"ק שלה שהם בו' אלפי שנין, הוא על זמן המדרגה שהיא אב"א. והבן עומק דברים אלו מאד.

ספר פתחי שערים נתיב פרצוף נוקבא דז"א — פתח לג
ואחר שהיה החורבן בבית שני אז היה המיעוט היותר גדול בנוקבא כמו בחטא אדה"ר שחזרה הנוקבא בסוד נקודה אחת, ועוד נוסף פגם אחר שכל ט' ספירות שלה ירדו לקליפות, והוא כמש"ל שהכוונה הוא שאלו המאורות הגלויים של מלכות שמים שהם פועלים בעולם בעת התיקון נאספו ונתעלמו מן הקדושה, ולא נשאר כי אם סוד השקפת השכינה על ישראל בבחינת שמירה בגלות והוא קשור בלב ישראל באמונה. ולעומתו נבנה בנין נוקבא דסט"א בבחינת פרצוף, שהיא מגלה כל כחותיה בעולם לשלוט על ישראל בגזירות ושעבודים, שכל פרטי העונשים הם אברים של בנין הסט"א הפועלים, ואדרבא שכחות הקדושה מתלבשת בהם ונותנת לעומת כל כח ומאור שבהם כח לנגדו בפרטי המדרגות שבסט"א המכוונים לנגדם בסוד ומלכותו בכל משלה, וע"ז נאמר איכה יעיב באפו ה' את בת ציון וגו', שכבר נתבאר שב"ת היא נוקבא כשהיא בסוד נקודה תחת היסוד שנקרא ציון, והוא החשך שגרם במאורות שבה הם העננים המכסים את אורה, כמ"ש, סכות בענן לך וגו', השליך משמים ארץ וגו', ולא זכר הדום רגליו וגו', שנפלה תחת רגלי ז"א בעטרת היסוד שבו לבד כמ"ש הרב ז"ל. וע"ז אמרו, לא נתמלאה צור אלא

מחורבנה של ירושלים, שכל השלמות שהיה תחלה לישראל שהוא הארת ט"ס של הנוקבא נתנה להם, וצו"ר הוא כזב"י בת צו"ר שהם אחוריים דאלהים יונקים מסוף מלכות דעשיה ששם שם א"ל אדנ"י שהוא צ"ו.

והאחוריים הוא ר' והוא סוד השק"ר הגובר בעולם מסוד חכמות חיצוניות שע"ז נאמר, והאבדתי חכמים מאדום וגו' לע"ל, ושם הוא דרך נח"ש על צור שהוא לשון שקר ותרמית בפומיה מפתה וקצת הטוב שבו מעורב בשקר, וכתיב, והשלך אמ"ת ארצ"ה סוד צו"ר הנ"ל, שהתורה בעוה"ר ירדה לעפר. ועיקר הפגם בתורה שבע"פ שהוא הנוקבא, ומשם צץ הזדון ופרח מטה הרשע להתפתות אחר אשה זרה בור צר"ה נכריה אשר מים אין בו רק נחשים ועקרבים יש בו ולהחשיך מאור תורה שבע"פ, שכל זה גרם הכאת המטה בסלע ע"י משה שדרך המטה בצו"ר, כמ"ש, דרך נחש עלי צור כמ"ש בזהר פרשת חוקת, ולכן נגזר עליו גלות בין ערב רב, והוא סוד משחת מאיש מראהו, דקבור בגיחון בצולמא דלאו הגונה ליה, במאמרים הסתומים בדברי אגדה בתורה שבע"פ כמ"ש רבינו הגדול ז"ל בכתבים, שמזה בא שהוא מחולל מפשעינו מבוזה בין הערב רב כמ"ש במ"א באורך, ומזה בא שפלות ישראל בגלותא בסוד רישא כפיף לעפרא וזנבא שליט, שט"ס ראשונות שבה ירדו לקליפה שמשם בא גדולתם של ישראל כמ"ש. ושליטת היצה"ר בסוד הערלה החופה על עטרת הברית ששם הוא נקודה דילה רישא דילה, ועי"ז נתנה להם שליטה ורוצים לאחוז בקוצו של ד' דאח"ד

להשכיח שמו ית' מישראל ע"י פתוי חלקת לשון נכריה שגבר בעוה"ר בסוף אלף הששי בעטרת יסוד הנ"ל שהם סמוכים לערלה הנ"ל, אם לא ע"י התורה הנשאר לנו, כמ"ש, כי לא תשכח מפי זרעו וגו'.

סדר הלימוד ליום כג אב [יום 318 בשנה]

ספר פתחי שערים נתיב פרצופי לאה ורחל — פתח ט

ביטול נחש דו"נ דסט"א ע"י ב' נחשים דקדושה

המשיח הוא המתקן את בחינות ב"ן הצריכות תיקון ולכן הוא בסוד הנוקבא. משה ומשיח הם באותה המדרגה רק שמשה בדכורא (מ"ה) ודוד בנוקבא (ב"ן) ושניהם כעת בגניזה (פנימיות התורה וגילוי המשיח). בגלל שב' נחשים אלו דקדושה אינם גלויים, לכן יש עדיין חיות לסט"א. שורש שליטת הנחש דסט"א הוא במקום אות ע' של אמצע ספר תהילים שהיא אמצע הנוקבא בחוזה שלה. ב' נחשים דקדושה ששורשם בפרצוף לאה הם המבטלים כח של ב' נחשים של הסט"א משה ע"י שהוא קבור מול בית פעור, והמשיח ע"י מדת הענוה שהיא היפוכא ממדתו של עשיו בעזות וחניפה. גם גאותו של טיטוס הרשע נתבטלה בזה שהושפל ממדרגתו ע"י ידי יתוש קטן (בסוד לאה, מדת הענוה) שנכנס בחוטמו.

ומשיח הוא ברזא דנוקבא שע"י גמר כל התיקונים דב"ן, ונגדו ספר תהלים שתיקן דוד בדרגא דיליה שהוא ג"כ ה' ספרים לעומת חלקי מאורות של מ"ה שבתורה, ומרכז שלו ע' תלויה הנ"ל שסוד ע' הוא ז' נקודות של ב"ן שנשברו והיא המרכז של כל חלקי מאורות דב"ן, והוא סוד חזיר מיע"ר אלוף עיר"ם שמשם

כחו של עשו והאביד שריד מעי"ר, והוא הנחש שגרם מיתה לכל הברואים ונטל חיותו של אדם ח"י עם נח"ש נעשה עש"ו שמשם נמשך לו חיות, והע' תלויה שצריך להעלותה למעלה, והם הבירורים של ב"ן שעולים למעלה בכל יום עד ביאת משיח שבימיו גמר כל התיקונים ומשיח גנוז שם בסוד עטרת היסוד שהוא מכוסה כעת בסוד הערלה החופה על היסוד שהוא כתנות עו"ר דנוגה בע' כחות שלה שהם כלל ע' אומין שנכללו כולם בעשו, והוא מ"ש דמשיח יתיב אפתחא דרומי, והוא בסוד מרכז הסט"א שכוללת כל הקלקולים של כל הז' מלכי אדום, ועליו נאמר ג"כ כל הפרשה בישעיה, והוא מחולל מפשעינו וגו' כן משחת מאיש מראהו ויתן את רשעים קברו וגו' ונדרש על משה ומשיח ששניהם במדרגה אחת רק שמשה בדכורא ומשיח בנוקבא והוא נחש עקלתון, ושניהם בגניזה רק שמשה מאיר בכל דור מבתר כותלא ע"י תלמידי חכמים שבדור והוא גלותו ביני ערב רב, והוא ע"י התיקונים שנעשים בכל דור ע"י ישראל בתורה ובמצות, אבל התיקונים עצמם אינם מתגלים כלל ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, ונגנוז לגמרי בסוד הרג את הנקבה ומלחה לצדיקים כו'.

וב"ז שב' הנחשים האלו נגנוזו אז יש חיות עדיין לסט"א, והוא מצד הקלקולים שנמצאים עדיין כ"ז שלא נגמר הבירור, ואז נתחבר ח"י עם נח"ש והוא שליטתו של עשו, וז"ס טיטו"ס שהחריב הבית, שי"ס (של טיטוס) הוא ע' דיער, ו' הוא ו' של גחון, ונשאר ט"ט בסוד ח"י, והוא אשר הכניס זונה לק"ק בעוה"ר בסוד ציון נקודה

שבה מחלליה מות יומת, בסוד מ"ש זכור ה' לבני אדום וגו' האומרים ער"ו ער"ו עד היסוד בה, והוא כולל ג"כ ב' נחשים דסט"א נחש בריח ונחש עקלתון דו"נ דנוגה והוא סוד המקטרג והמפתה, והם שאור שבעיסה ושעבוד מלכיות, והם השעבוד והעוני בגלותא והחטאים שגורמים לישראל בביטול תורה ומצות.

והנה התורה הוא בדכורא ונקודת מרכז של ז"א הוא בחזה בסיום יסוד אימא במקום התורף ששם מסתיימים רגלי לאה, ולכן שם כל הולך על גחון, ומשם התחלת שליטת נחש דדכורא כמ"ש רבינו הגדול ז"ל בביאורו לספד"צ, שדכורא דסט"א הם אוחזים בידהא שהם ברגלין דדכורא, ונוקבין ברגלהא דנוקבא נו"ה דידה מן החזה ולמטה ששם רגליה יורדות מות דהאי אשה זונה כו', והוא בסוד ע' ריע"ר דאמצע תהלים שהוא בנוקבא בחזה דידה למטה מן הפרגוד ברגלין דרחל:

והנה נוקבא רחל היא מתחלה מחזה ולמטה דז"א בסוד יעקב והוא בתהלים נעים זמירות ישראל שלכן קמ"ז מזמורים שם כמנין שנותיו של יעקב, ותורה נגד ז"א ישראל. ולכן משה קבור נגד בית פעור שגניזתו נגד יסוד דאימא המסתיים שם להגן נגד נקודה דחורבה לתתא, ומשיח הוא ג"כ בדרגא דענוה מלאה בסוד עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות שהוא חמ"ר ואתו"ן שע"י יתבטל כל כח הנחש האוחז בזנבי שוליהן דכוכביא ראשי תיבות וס"ת שלהם כמש"ל, וכולל שניהם לאה ורחל והם ב' משיחין משיח בן יוסף ברחל ומשיח בן דוד בלאה. ועשו הוא

היפוכא דענוה כמ"ש בעובדיה, זדון לבך השיאך וגו' אם הגביה כנשר וגו'.

ובך טיטו"ס כשנכנס לק"ק ואמר אי אלהימו וגו', ולכן יצתה בת קול ואמר, לי בריה קלה כו' ויתו"ש שמה שהוא בסוד משה ומשיח ששניהם בסוד ענוה כמ"ש, והם ב"פ נחש הנ"ל והוא רוחא דחיי דנשיב לבריה דדוד כמ"ש חיים שאל ממך נתת לו וגו', והוא הנכנס בסוד ב' נחשים של סט"א בגלותא דלהון, משה בסוד התורה בנשמות של תלמידי חכמים שבדור, ומשיח ג"כ סובל מרעין כו', ונכנסו בחוטמו של נחש בריח ונחש עקלתון דסט"א ליטול חיינו ממנו בסוד הז' שנים שהנחש מעבר ומוליד, וז"ש יתו"ש לנח"ש שהוא רפואה לנשיכת הנחש בעקב דיעקב שהתחיל מחטא אדה"ר, וגמר התיקון בימות המשיח ע"י משה ומשיח כמ"ש [ומכאן תבין סוד ושת"י אשת אחשורש שהיתה ג"כ בסוד ב' נחש הנ"ל, וסוד הכנעני מלך ער"ד שהוא עמלק משורש נחש יצא צפ"ע שהוא בסוד התרפים האלו בלאה ורחל, והבן מאד], ולכן נכנס היתוש בחוטמו כי רוחא דהיי נשיב מחוטמא למשיח בריה דדוד ונוטל סוד ח"י מעשו ונשאר נח"ש, והוא ט"ט דטיטוס כמ"ש וניטל חיי"ם שלו, ודי בזה:

סדר הלימוד ליום כד אב [יום 319 בשנה]

ספר פתחי שערים נתיב פרצופי לאה ורחל — פתח י

תיקון שעשו הלוחות וקלקול חטא העגל

הנהגת דור המדבר היתה ע"י פרצוף לאה בסוד הנפלאות, כדי לחזק את ישראל בקשר היחוד

והאמונה.

למרות שבדור זה נתתקן פרצוף לאה, רחל שהיא בסוד הנהגת הטבע לא נתתקנה לגמרי, ובמדרגה זו היתה עדיין שליטה לסט"א. ע"י נתינת הלוחות הראשונים נתתקנה רחל אף היא, ואז נראה גילוי יחודו ית' גם בהנהגת הזמן. ענין נתינת הלוחות שהם מסוד החו"ג של הדעת, הוא סוד התיקון ע"י המתקלא שהוא גילוי הדעת בארץ. גילוי זה הוא בא כתוצאה מחיבור הדו"נ ע"י הדעת, שהוא תיקון כל הקלקולים שבב"ן ע"י המאורות של מ"ה, והוא תיקון של חטאו של אדה"ר (עץ הדעת). אלו לא היו ישראל חוטאים בעגל, היה אור התורה גורם לגילוי הדעת בארץ, כך שגם בהנהגת העוה"ז היתה מתגלה הנהגת העוה"ב, והיה הרע מתבער מן הארץ. כתוצאה מן החטא כל התיקונים שנעשו ע"י הלוחות הראשונים חזרו לקלוקלם, ושוב נסתלק הדעת מן הבריאה. חטא העגל נעשה ע"י הערב רב שנשמותם לא היו מבוררות כפי הצורך למקבלי התורה. ע"י שהערב רב מסרו את ההנהגת העולם למשטרי השמים הם פגמו בכ' הנוקבין דקדושה רחל ולאה שעל ידם היא ההשגחה הפרטית. הלוחות הראשונים היו בסטרא דדכורא (מ"ה) ולכן היה בכחם לתקן את ב' בחינות הנוקבא (ב"ן). הלוחות השניים נתנו בסטרא דנוקבא ששם הוא סוד הפירוד, ולכן לא היה בכוחם לתקן את הבריאה לגמרי, ונשאר לסט"א כח להחזיר את העולם לתוהו.

ועתה נבאר סוד הלוחות וסוד עון העגל שכתב הרב (האר"י) ז"ל, והוא שקודם חטא העגל זכו ישראל לקבל את הלוחות בסטרא דדכורא מנו"ה שלו, ואם לא היו חוטאים היה התיקון נעשה במהרה, והיה זו"נ פב"פ

ורחל היתה נתקנת לגמרי. והוא שכבר נתבאר שהנהגת דור המדבר היה בסוד לאה בסוד הנפלאות כי כן היה ראוי, שעדיין לא נתחזקו ישראל בקשר היחוד והאמונה כראוי, והיה צריך גילוי מלכותו ית' אליהם בסוד הנפלאות, אבל רחל שהיא סוד הנהגת הזמן לא היה בתכלית התיקון, ובמדרגת הנהגה זו היה סט"א עדיין שולט בסוד הכוכבים ומזלות ליתן להם הכח והממשלה, שלא נתגלה יחוד השגחתו בכל העולם כמו שיהיה לע"ל. וז"ס שרחל היתה אב"א ולא האירו בה תיקונים של מ"ה בבחינת פב"פ שהוא התיקון הגמור של המתקלא, אלא הסט"א עדיין יש לה שליטה בעולם, וכוונתו ית' בנתינת הלוחות לישראל לעשות התיקון הגמור להחזיר רחל עם ז"א פב"פ, ור"ל שגם הנהגת הזמן יהיה נשלם ונראה בו גילוי יחודו שהוא תיקונים של מ"ה, וחפרה הלבנה ובושה החמה וגו' זו"נ דסט"א חמה בישא וסיהרא בישא, אלא והיה אור הלבנה כאור החמה כמו שיהיה לע"ל. והענין, כי הלוחות הם מסוד חו"ג של הדעת ב' עטרין ה"ח וה"ג והם בימין ושמאל, והוא סוד התיקון ע"י מתקלא שהוא גילוי הדעת בארץ ויכירו כל הנבראים כבודו ית' ע"י גילוי התורה שהיה בעולם, והוא סוד חיבורא דדו"נ ע"י הדעת שהוא תיקון חיבור מ"ה וב"ן, כל קלקולים של ב"ן ע"י מאורות של מ"ה שהוא תיקון חטא אדה"ר בעץ הדעת טו"ר שהוא בב' לוחות שבלב ב' חללים ששם ב' יצרים יצה"ט ויצה"ר שנמשכים ממ"ה וב"ן, והם ע"י האותיות שנחקקו בב' לוחות אלו סוד האורות שבתוך הכלים

שהוא בסוד הדברות של הקב"ה שהיו נחקקים בלוחות מסוד הדעת כמ"ש, כתובים באצב"ע אלהים שהוא שם הדעת בגילופי יודין, והוא גושפנקא דחתים ביה שמיא וארעא דו"נ מ"ה וב"ן. ולוחות עצמם הם בנו"ה שהם סוד שמים וארץ ב' צבאות מעלה ומטה, וסוד צבאות"ת הוא כלל אותיות התורה עם מנצפ"ך שהוא כמנין צבאות תצ"ט ופלגא, והוא בא"ב כסדרן ובתשר"ק בסוד דו"נ, והם שמים וארץ שהם בב' לוחות כמ"ש, אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים, ה' אצבעות ימין וה' דיד שמאל, וע"י הדברות שבלוחות מחברים שמים וארץ, והוא סוד ב"ן שבו הקלקולים, וכח ההפסד הוא מאותיות תשר"ק בסוד גלגל האותיות רל"א שערים אחר, ואותיות כסדרם הוא רל"א שערים פנים, והדבור שנחקק בלוחות הוא הדעת בב' עטרין חו"ג, שבזה היו מתחברים מ"ה וב"ן ונתקנים כל הקלקולים.

ואלו לא חטאו בעגל, היה גילוי הדעת בארץ בגילוי אור התורה שבזה היה מתגלה כבודו לנבראים, והיה מתבער רוח הטומאה מן הארץ. והוא מ"ש הרב ז"ל שהלוחות עצמם היו בסטרא דנוקבא שהיא נקראת אב"ן בסוד שם ב"ן, ומצד הדכורא נקראים לוחות הברית שהוא סוד הארת תרי"ג אורות שברוח לתרי"ג שבנפש שהוא הארת מ"ה בב"ן בחיבורא דלהון.

והיו ניתנים מב' פרקין אמצעיים דנו"ה דדכורא שהוא סוד הארת חג"ת שבנה"י, והיינו שגם בהנהגת עוה"ז יתגלה סוד הנהגת עוה"ב, והוא נגד גופא דנוקבא ששם מתחברים יחד כגוף אחד שאין שם סטרא דפרודא,

כי עיקר אחיזת הרע הוא בנו"ה דנוקבא דרגליה יורדות מות, ולכן שם מסטרא דפרודא בסוד ותפשקי רגליך וגו' ע"י אשה זונה.

וכוונתו ית' בנתינת הלוחות היה לגלות סוד היחוד, ולכן ניתנו מגופא דילה נגד חו"ג דילה למעלה מן הפרסה, ומשם היו עולים למדרגת הדכורא עצמה בסוד לוחות הברית, ועי"ז היה נעשה תיקון כללי בכל המאורות עד שהיתה נוקבא חוזרת פב"פ ולא היתה מתפרדת ממנו לעולם, וההנהגה היה בפרצוף רחל העיקרי, והיינו, שגם שורש התחתונים היה מקבל התיקון הגמור וראוים לקבל כל אורות השלמים דמ"ה.

וחטא העגל גרם קלקול בכל המאורות ממש מעין שבירת הכלים שכל המאורות חזרו לקלקולם ונסתלק הדעת שהוא המתקלא והוא סוד אותיות של הלוחות שהיו פורחות למעלה, והלוחות עצמם נשברו שהם הכלים דב"ן:

סדר הלימוד ליום כה אב [יום 320 בשנה]

ספר פתחי שערים נתיב פרצופי לאה ורחל — פתח י **וקלקול** הזה היה ע"י ערב רב שהיו מסוד סיגי הנחש שלא נתבררו כל הצורך מסוד בלע בן בעור, והוא אחוריים של הדעת מאחורי משה, והם אשר עשו את העגל שהוא מסוד הגבורות ושם עירו דנהבה וכמ"ש באד"ר (קל"ה א') בלע בן בעור תאנא הוא גזירת דינא תקיפא דתקיפין כו', והוא שו"ר בסטרא דצפון, והוא סוד אחוריים דאלהים בגילופי יודין ואותיות הפשוטים עם הכולל.

ועגל הוא ביסוד למטה האי רדיא דמיא לעגלא לתהומא עילאה כו', שהוא יסוד כמ"ש במקום אחר והוא בב' נוקבין לאה ורחל בדעת וביסוד, ומסרו ההנהגה למשטרי השמים ובזה פגמו בב' נוקבין דקדושה שע"י השגחה הפרטית, ופגמו ג"כ בסוד ד' דאחד שהוא קשר של תפילין בלאה סוד גילוי נפלאותיו ית' בסוד הורד עדיך מעליך וגו', שהוא כתר של תפילין עד אחר שתיקן משה בתפלתו וחזר לו סוד ד' דאחד הנ"ל בסוד וראית את אחורי כמש"ל.

וניתנו אח"כ הלוחות בסטרא דנוקבא לתתא בנו"ה דילה ששם הפירוד, והיינו, שאף שחזר ונתקן לא היה תיקון לגמרי, שעוד יש כח גדול לסט"א להחזיר העולם לתהו ובהו, כמו שהיה בעת החורבן ובגלות ובכל הזמנים שהיה הפגם ע"י התחתונים :

ספר פתחי שערים נתיב פרצופי לאה ורחל — פתח יא

חטא העגל

כללות התיקונים לכל הקלקולים שהם באימא מתחלקים לימין ושמאל. האורות הנשפעים מצד ימין הם בסוד אור ישר וחסד חינם הנשפע לנבראים בכל בוקר לא על פי מעשיהם. האורות הנשפעים מצד שמאל הם בסוד אור חוזר מצד הגבורה על פי המעשים בדין בלבד. משום כך הערב רב עשו את העגל בזמן מנחה דוקא שהוא זמן שליטת הדין, כי חשבו שעל ידי אותו המעשה יהיו האורות של מדת הדין ממותקים ולא יקפידו על מעשיהם הרעים. וזו היתה טעותם, שבאמת השגחתו ית' הפרטית היא תמיד קיימת בישראל אף בהנהגת הטבע והמזלות, ולא קשה

לפניו לשנות את הטבע שהוא רק כלפיו ית' ככלי ביד האומן. כתוצאה מחטא העגל נשברו הלוחות ושוב נסתלקה הדעת מן הבריאה, ורחל חזרה להיות בבחינת נקודה בלבד, והארת פרוץ רחל נסתלקה לגמרי. באותו זמן היה הקטרוג כ"כ גדול עד שלמעשה נתבטלה הנהגת הטבע לגמרי. לכן רצה הבורא ית' להתחיל את בנין העולם מחדש ממה שהיה בסוד לאה, היינו שיתקיים העולם רק ע"י הצדיקים שבכל דור שהם רחוקים מן החטא. אמנם ע"י תפילתו של משה רעה"ש, חזרו ב' בחינות הנוקבא לתיקונם. כך הוא גם במשך כל הדורות, שבעת שהסט"א מתגבר על כל פנים נשאר קשר עם הקדושה ע"י עבודת ותפילת הצדיקים ות"ח של אותו הדור שהם בסוד ניצוץ משה רעה"ש. ענין זה הוא סוד המלחמה התמידית בין הסט"א ובין הקדושה עד כלות הו' אלפי שנין.

וסוד עג"ל הוא, כי י"ש אורות הם בעלמא דאתי בסוד להנחיל אוהבי י"ש, והוא סוד כלל התיקונים לכל הקלקולים שהם בסוד הבל תהו ובהו, כמ"ש, כל הגוים כאין נגדו וגו', כמ"ש בנתיב שבירת הכלים, שכח ההעדר וסילוק הקדושה הוא מציאת הרע, וכל התיקונים הם באימא שלכן שם סלקין כולם באלף השביעי לתקנם מקלקולם בסוד ונקה סוד התשובה במים טהורים, ולכן שם מציאות י"ש לכל בחינות העדר וכח ההפסד שבקלקולי ב"ן שהוא סוד עליית שם ב"ן לס"ג.

והם ש"י כללי מאורות שהם מתחלקים אח"כ לימין ולשמאל ב' קווי מדות ההנהגה חו"ג, או"ר בימין וק"ג בשמאל כמנין מנח"ה, והם בסוד אברהם ויצחק,

אברהם בבוקר סוד אור ישר ויצחק במנח"ה אור חוזר, והיינו, שבבוקר הוא שם אל על כחו הגדול שמשפיע לכל א' די מחסורו, גדול אדוננו ורב כח וגו', ואלהים הוא ע"ש ההשגחה בתחתונים במעשיהם והוא אור חוזר שמקבל מעשיהם ואז משפיע בסוד אור חוזר ר"ל לפי המעשים בדין, משא"כ בבקר בלא הביט אל מעשיהם כמ"ש רבינו הגדול ז"ל בליקוטים.

ז"ס שעשו העג"ל בזמן מנח"ה כמ"ש, כי בא שש כו'. והוא סוד עמוק שחשבו לעשות להם מקום להסתר ממה"ד, שמא לפי מעשיהם לא יהיו ראויים אז יקבלו שפעם בהנהגה טבעיית ע"פ המזלות, בחשבם שלשנות הטבע קשה לפניו ית' אם לא ע"י עון גדול, ובזה פגמו, שבאמת השגחתו ית' בפרטות ע"פ ההנהגה טבעיית ג"כ הוא מאתו ית', ואין לטבע שום התפעלות כלל רק ככלי ביד אומן, וכל פסיעה ופסיעה הכל בהשגחה פרטית. ולכן עשו עג"ל למתק ק"ג אורות של הדינים ולהסתר ע"י שור בצפון, שבאמת הנהגת המזלות הם בסוד כלים נשברים, כמ"ש אותי עזבו וגו' לחצוב להם בורות נשברים אשר לא יכילו המים, כי הם מסוד שברי כלים מז' מלכין דמיתו, אבל ישראל תלויים בעוצם השגחה עליונה בסוד הדעת שהוא המתקלא המתקן הכלים בב' עטרין חו"ג הנ"ל.

ולכן ע"י חטא העגל גרמו שבירת הלוחות וסילוק הדעת וכלים נשברו, והנהגתם העליונה בסוד.

סדר הלימוד ליום כו אב [יום 321 בשנה]

ספר פתחי שערים נתיב פרצופי לאה ורחל — פתח יא
לאה ורחל נתעלם כי הנוקבא חזרה נקודה אחת, וכן
 לאה והוא סלוק הנפלאות, ומשה יקח את האה"ל
 ונטה לו מחוץ למחנה סוד לא"ה והוא גניזת הדעת וגם
 כלת משה, וכמ"ש, הנה אנכי שולח מלאך וגו' כי לא
 אעלה וגו', ונסתלקו ג"ר דדכורא בסוד ויתנצלו בני
 ישראל את עדים וגו', שהם ג' זיונין (מוחיין) דשעטנ"ז
 גן כמו בשבירת הכלים ממש, והם בסוד כתר תפילין
 של ישראל, וממילא נסתלק הארת לאה שהוא בקשר
 של תפילין.

והוא מ"ש הרב ז"ל שרצה המאציל לסתור בנין רחל
 נוקבא העיקרית ולבנות פרצוף לאה מסוד י"ס
 שלמות כדי שלא יגיע שם הפגם כ"כ. והיינו, שקטרוג
 הסט"א הגיע כ"כ עד שנתבטל ח"ו בנינה דרחל לחזור
 בסוד נקודה אחת באופן שלא היו ראויים הנבראים
 להתנהג במדה זו של נוקבא הנהגת העתה הזמנית, אם
 לא שיהיה בנין מדה המנהגת את הנבראים במדרגה
 עליונה בסטרא דאו"א שרחוקים מגדר אחיזת הסט"א,
 שלא כפי הנהגת רחל שנבנית מז"א שהוא ו"ק שבו
 הבחירה ואחיזת הסט"א.

ובאמת הוא חורבן העולם ממש, שלא כן היה כוונת
 הבריאה שיהיה הסט"א נמצאת ויהיה הנהגת
 הנפלאות נעלמת, רק שיתגלה בעתים רחוקים מיוחדים
 לו, בכדי להרבות השכר ולהחזיר הרע לטוב. ובאמת
 דברי הרב הקדוש (האר"י) ז"ל נעלמים ונסתרים כדרכו,

שבודאי אין כוונתו שכן היה ברצון המאציל, שהרי להיפוך ארוז"ל שהקב"ה נתן מקום למשה רעה"ש להתפלל על ישראל כמ"ש, ועתה הניחה לי וגו', אלא כוונתו שראינו שהוא ית' הודיע למשה עד היכן הגיע פגם עון העגל, שגרמו שבירה גמורה וביטול סדור הנהגת הבריאה ע"י ו"ק בסוד הבחירה, והיה כוונתו שמשה רעה"ש יתקנם ויחזיר לסוד התיקון של רחל ע"י התורה וגילוי הדעת, וגם לתקן לאה כמ"ש וראית את אחורי וגו', וכן חזרה השגחתו ית' עליהם בסוד השכינה כמ"ש, פני ילכו וגו':

וכן הוא בכל דור, שבכל זמן שהחטאים גורמים והסט"א מתגבר, מ"מ נשאר קשור בסטרא דקדושה שלא יגרום ח"ו ביטול גמור למאורות הקדושה, אלא חוזר ומתקרב אל התיקון ע"י תלמידי חכמים וצדיקים שבדור שהם בסוד ניצוץ משה רעה"ש. ונמצא שכל ענין של דור המדבר עם משה הוא בכל זמן ובכל דור, והוא סוד הבחירה והמלחמה שבין הסט"א לסטרא דקדושה עד כלות ו' אלפי שנין. וכן סוד עובדי הבע"ל בבית ראשון ופריצי הדור בבית שני, וכן בכל הדורות ברשעי ישראל המינים והאפיקורסים, הכל הם ניצוצות של ערב רב הרוצים לבטל בנין נוקבא דקדושה ולמסור ההנהגה לטבע ח"ו לצאת מדרכי התורה, והם המחטיאים את ישראל והצודדים נפשות יקרות ברשתם כענין ערב רב ממש שהחטיאו את ישראל בסוד דע"ת חיצוניות, ער"ב ר"ב כמ"ש בתיקונים בכ"מ.

והוא מ"ש הרב ז"ל שרצה לעשות בנין העולם ממשה

שהוא בסוד לאה, והיינו רק בסוד צדיקים שבדורות שהם מניצוצי משה שהם רחוקים מן החטא, והיינו שהראה לו שכעת לפי החטא א"א להתנהג במדרגה זאת אם לא בהנהגה עליונה יותר שהוא רחוק מן הסט"א לפי מדרגת הצדיקים וכמ"ש. והבן דברים אלו מאד.

ספר פתחי שערים נתיב פרצופי לאה ורחל — פתח יג

שרש הנוקבא בג' הנקבים דז"א מקום יניקת הסט"א

עיקר בנין הנוקבא הוא מג' הנקבים של הפה, של הטבור, ושל יסוד ז"א, ודרכם מתגלים הגבורות של הנוקבא. בגלל שמקומות אלה הם בסוד הצמצום והסתלקות האור, לכן משם יונקים כוחות הסט"א. כדי למנוע יניקה זו, ניתנת שמירה והגנה למקומות אלה ע"י החסדים דמ"ה (דכורא). כאשר האורות יוצאים כסדרם מג' מקומות אלו, אז נמצא העונג בכל המדרגות. אבל כאשר הסט"א נאחזת במקומות אלה, כלומר, כאשר החסדים המגולים מסתלקים משם, אז יוצאים מג' מקומות אלה ג' נגעים שהם בסוד היפוכא דענג. ג' נגעים אלו הם אלה שנזכרו בתורה והם נגד רחל ולאה ונגד שילובם בחוזה דז"א (מקום רגלי לאה בכתר רחל) והם גם אז סוד ב' נוקבין בישין דסט"א. בג' מקומות של הנקבים נמצאים הג' אלפין של מילוי מ"ה (י"ד ה"א וא"ו ה"א) והם הג' פעמים אור שהדכורא נותן לנוקבא בכללות, שבזה היא מתקשרת אל סוד הייחוד ע"י חיבור ב"ן במ"ה. הנוקבא היא בסוד העו"ר של הדכורא שאין לאותו העו"ר חיות בפ"ע רק בעת שהוא דבוק ומחובר אל הבשר (דכורא) והוא גם העו"ר שנעשה ממנו קלף לכתבת

ס"ת שהתורה (דכורא) אינה יכולה להתגלות אלא ע"י אותה כתיבה על הקלף (נוקבא). הנוקבא דסט"א היא בסוד כותנות עו"ר שהיא קליפת נוגה הרוצה להתקרב (לינוק) אל הקדושה והוא הכח שפיתה את אדה"ר בחטא עץ הדעת. הנוקבין דסט"א הן ג"כ בסוד ב' בנות לוט שהן כנגד רחל ולאה דקדושה. שרש הנגעים הוא בעון לה"ר (מצורע). שרשם של הערב רב אף הוא בסוד נג"ע ר"ע. נגעים אלו הם כנגד ב' נוקבין דסט"א שהן בסוד החנופה וגסות הרוח.

והוא מ"ש הרב ז"ל בסוד הג' אלפין דמילוי שם מ"ה שהוא בג' מקומות הנ"ל. שא' ראשונה בה"א ראשונה בסוף ג"ר בפה בדעת, וא' שבוא"ו דהוי"ה בחזה בנקב טבור, וא' דה"א אחרונה בעטרת.

היסוד, ושם ג' שרשים של הנוקבא שעיקר בנינה במקום גילוי הגבורות, הא' בפה בסוד מנצפ"ך מישרים. וכן בטבור, שם סנהדרין של מעלה סוד שולחן בצפון, הרוצה להעשיר כו', ושם מזונות בסטרא דצפון. וכן בעטרת היסוד כללות הגבורות כידוע.

ולכן שם נגד הג' מקומות יוצא כח לסט"א שאחיותה במקום שיש נקב ופתיחתה ששם הוא בסוד צמצום והסתלקות, ולכן הוצרך שם להיות נגדו הארת כללות ה' חסדים בכדי להגן על הדינים המושרשים שם, שבזה נעשה קשר ויחוד שיחזור הכל לטוב והנוקבא תהיה מאירה ע"י חסדים דמ"ה והם כללות ה' חסדים שמאירים שם בג' מקומות הנ"ל כמ"ש הרב ז"ל וכמ"ש רז"ל ע"פ ושקל בפלס הרים וגו', שנגד כל

חלל ובקיעה יסד לנגדו הר לפי ערך הבקיעה כדי שיתקיים העולם.

וסט"א שיש לו אחיזה בג' מקומות הנ"ל הם נקראים נגעים שהוא בסוד היפוכא דענ"ג לנג"ע. והענין, כי מקור השפע והתפשטות הקדושה הוא בסוד ענ"ג שהוא ע'דן נ'הר ג'ן כסדרם כמ"ש, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, והוא בג' מקומות הנ"ל שהם כלל ג' חלקי הפרצוף רב"ג, שעדן בנינה שם הדעת והוא עוה"ב. ונהר בו"ק בחזה ז"א. וגן בנוקבא מלכות בעטרת היסוד. וכאשר המאורות יוצאים כסדרם, אז האילנות של ג"ע מאירים ומוציאים פירותיהם, והענ"ג נמצא בכל המדרגות. אבל כשח"ו הסט"א מתגבר, אז ויחמוס כג"ן סוכו וגו', וכתוב ונהר יחרב ויבש וגו' שחוזר השפע ומסתלק בסוד סילוק הנר"ן למעלה, והוא נקרא נג"ע בהיפוכא.

והוא סוד מ"ש שמצורע חשוב כמת, סילוק הנפש למקורו, והוא סוד מוחין דאבא שמסתלקים והוא בסוד השינה והוא א' מס' במיתה כמ"ש בסוד הנסירה במקומו, רק ששם הוא בשביל צורך התיקון לנוקבא, וכאן הוא בהיפוכא פגם דילה בהסתלקות החסדים המגולים נגד ג' הנקבים הנ"ל. והם הג' נגעים שהזכירה התורה שאת כו' שהם א' נגד לאה, ב' נגד רחל, וספחת הוא נגד החזה ששם רגלי לאה שנכנסים אל תוך כתר רחל ולכן נחשב לכאן ולכאן, והוא מ"ש שספחת הוא תולדה לזו ותולדה לזו.

סדר הלימוד ליום כז אב [יום 322 בשנה]

והוא סוד הב' נוקבין בישין של הסט"א שע"ז ארז"ל, זכה נעשית לו עז"ר לא זכה כנגדו, והוא כי ב' נוקבין דקדושה הם דבוקים בסוד עז"ר של ז"א, שהנוקבא לוקחת קצה האורות והמדרגות של ז"א בחינה עשירית שלהם, וכמ"ש הרב ז"ל בסוד עז"ר בעד עז"ר וגו', והוא מסוד הכאת שם הוי"ה אותיות זה בזה יו"ד פעמים ה"א כו' כמ"ש הרב ז"ל, שמהכאת האורות ופגישתם זה בזה יצאו מהם ניצוצות כמנין עז"ר לבנין הנוקבא, וכמ"ש ואחר עזר"י נקפו זא"ת, לזאת יקרא אשה וגו'.

וג' אלפין הנ"ל הם מסוד ג' פעמים או"ר. והענין כי הנוקבא לית לה מגרמה כלום רק לשמירה לבעלה ומקבלת ממנו כל המדרגות וכמ"ש, אני חומה וגו', השרוי בלא אשה שראוי בלא חומה כו', והוא העור שאין לו חיות בפ"ע רק בעת שהוא דבוק ומחובר אל הבשר, והדכורא נותן לה אור כמ"ש, אין פרי בטנה של אשה מתברך אלא מפרי בטנו של איש כו'. אבל הוא נותן לה רק בכללות לבד, והם ג' אלפין של ג"פ או"ר של הכת"ר ובזה מתקשרת אל סוד היחוד בסוד חיבור ב"ן במ"ה ועם עז"ר הנ"ל נעשה בסוד עז"ר לדכורא קיימא דתרין סמכין בסוד ויסגור בשר תחתינה דבאתרהא שקיעא רחמי וחסד, והוא כמ"ש בזוהר דעד שם לא נזכר אות ס' בתורה.

והוא סוד עור שנעשה קלף לכתיבת ס"ת, שהתורה אינה יכולה להתגלות כי אם ע"י כתיבה בקלף

והוא סוד גילוי אורות דדכורא ע"י נוקבא כידוע. וז"ס בנין הנוקבא עיקרה בשביל קבלת החסדים ומאורות דדכורא ע"י טיפת זר"ע הנעשה לה בסוד עז"ר שהוא אור שלו, או"ר זרר"ע לצדיק וגו', והאור נגנז ויוצא מים. אבל נהיר לה דרך דופן, ולכן לא נכנס בה רק א' דאור לבד ע"י עז"ר:

אבל הסט"א הוא בהיפוכא שהיא בסוד אשה רע"ה דאזלא בגריעו כי אין לה כלום ואחיזתה בסוד כתנות עז"ר קליפת נוגה דרוצה להתקרב לקדושה, כי נופת תטופנה שפתי זרה וגו', והוא שפיתה לאדם בחטא עץ הדעת חויא בישא, וע"י ויעש ה' וגו' כתנות עז"ר וגו', וניטל ממנו חייו ונגזר עליו מיתה, והוא בסוד לא זכה כנגדו כו'. והוא סוד מ"ש אשה רע"ה צרעת לבעלה, מאי תקנתיה, יגרשנה ויתרפא כו'. והם סוד שתי בנות לוט הבכירה וצעירה עמון ומואב נגד לאה ורחל, שעמו"ן הוא נגד לאה אחוריים דשם ס"ג, ומואב הוא הצעירה נגד רחל מאב דבשמיא, כמו בקדושה דאבא יסד ברתא, ולו"ט הוא נגד דכורא דסט"א נגד שם מ"ה דקדושה כמ"ש במ"א.

ושורש הנגעים באים בעון לשון הרע בסוד החיים והמות ביד הלשון שהוא נגד הדעת בלאה נגד הפה דקדושה, דשם הוא בדבור בתורה מרפא לשון עץ חיים, ובהיפוכא הוא בסוד לשון הרע, והוא בסוד מצורע חשיב כמת. וכן סוד ער"ב ר"ב שהם מתחלקים לה' מדרגות בסוד נג"ע ר"ע כמ"ש בזוהר, הם מ"ש קשים גרים לישראל כספחת כמ"ש רבינו הגדול בזה.

והוא סוד מ"ש, אם בתורה משתעי כמה טובה אשה טובה שתורה נמשלה בה, שתורה היא בסוד נוקבין דקדושה והוא בסוד פה הנ"ל בלאה כמ"ש, מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה' שהוא בהיכל הרצון דרגא דמשה, והוא בסוד ה' פעמים טו"ב פ"ה ברית הלשון, ואמרו אין טוב אלא תורה, שנאמר, כי לקח טוב וגו', ואי בגיהנם משתעי קרא כמה רעה אשה רעה שגיהנ"ם נמשל בה, והוא סוד אשה זונה הנ"ל כמ"ש, רגליה יורדות מות וגו' בעמקי שאול קרואיה, והיא סוד ח"ק ופערה פיה לבלי ח"ק, והוא סוד לשון הרע, וע"ז נאמר זאת תהיה תורת המצורע וגו' כמ"ש, מרפא לשון עץ חיים. ועל סוד הגדול הזה ארז"ל ע"פ את והב בסופה שני מצורעים היו מתהלכים בסוף מחנה ישראל כו', שהם נקראים א"ת וה"ב והענין כי אלו ג' נגעים הנ"ל הם א' בלאה בסוד שא"ת היפוכא דענו"ה בדרגא דילה, והוא גסות הרוח כמ"ש בפ"ק דסוטה, כל אדם שיש בו גסות הרוח לבסוף נכשל באשת איש כו', והוא סוד אשה זונה הנ"ל, והוא בסוד נפל אש"ת בל חזו שמש וגו', שהוא סוד הסתלקות האור מוחין דחכמה ונשאר שם בסוד חשך, ושם מקום האי אשה זונה כמ"ש בנשף בערב יום וגו', והנה אשה זונה לקראתו וגו'. והוא ענין עמוק מאד, שכלל כחות הסט"א והרע הוא בשני דברים, בחנופה וגסות הרוח, והם נגד ב' נוקבין דסט"א נגד רחל ולאה, שברחל נכללים שתיים כא' כמשי"ת.

ספר פתחי שערים נתיב אבי"ע — פתח לב

וכאשר חטא במי מריבה ע"י הערב רב דפגמו ביה, לא

זכה לנשואין דילה רק היא ארוסה בסוד הקדושין לבד בסוד האותיות שהם בסוד כל"ה כמ"ש"ל, שמה שנשאר לנו רק בסוד האותיות הכתובים בלוחות ולא בסוד הדיבור, וגם זה גם בסוד לוחות השניות בסטרא דעץ הדעת טו"ר, כי דרכי התורה נעלמו מאתנו ולא נשאר רק בסוד תורה שבע"פ בסטרא דמחלוקת הללו מטהרין כו', והוא ביצירה במט"ט בסוד נער בלי מיתוק שהם בעלי תריסין דאתכנסו תמיד על האי סלע לתברא לה ולהוציא מינה פסוקות פסוקות, שגם משה שזכה לסוד ארוסין נגנז בסוד כל ההולך על גחון שהוא הנחש סמ"א דמותא שהוא סביב מבחוך למט"ט. ולכן שם אתהפך ממטה לנחש, ואין מוצאין הלכה ברורה מצד השקר של הנחש הסותם מעיינות החכמה. וא' של הכס"א שהוא סוד חותמא דגושפנקא סוד הדעת דממלא לה נסתלק, ונהר יחרב ויבש, ואז דובר שקרים וגו'.

סדר הלימוד ליום כח אב [יום 323 בשנה]

זזה היה כל ענינו של שלמה המלך ע"ה שרצה לתקן זה ולזכות לדרגא דמשה להלכה למשה מסיני ולא השיגו כמ"ש, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. וזה שכתוב שרצה להוריד א' לגבי כל"ה שהוא סוד י' פנימאה שבכס"א שהוא קוטר דנעיץ בעזקא שהוא בטמירו דגושפנקא כו', שהוא חותם של אמת שהוא עץ החיים. והוא בסוד אהי"ה פעמים אהי"ה דאימא א' שבכסא, ובסילוק א' נשאר מת בסוד נחש שהביא מיתה לעולם. ומט"ט בכריאה הוא נחש דחיי בסוד כרו"ב ק"ל שלו שבו רוכב הקב"ה ושט בח"י אלף עלמין שהם

מט"ט דמטטרוֹן גי' נחש שהוא עומד על נס (אותיות) מו"ס ד"ו פרצופים שבבריאה. והוא נקרא שר הפנים שהוא בסוד ב' פנים ב' יודין של ה(אות) א', ב' לוחות הנ"ל בסוד כמים הפנים לפניו וגו' כמ"ש שהם אבני שיש טהור כו' ששם המים ביחודא חדא, וכאשר עולה לבריאה אז הוא משמש לו ונכלל במדרגתו העליון, וכולל גם סנד"ל עמו בזיווגא דדו"נ בסוד ב' צבאות הנ"ל, והא' טמירו דגושפנקא א' דכסא משלים אותו לאל"ף, שמיחד ב' צבאות בסוד אלף אדרין של הדעת בסוד ב' כליות שהם ב' פעמים כרו"ב שמתמלאים ע"י הי' טיפה דחכמה עילאה.

ודעת הוא חוטמא דגושפנקא דחתים ביה שמיא וארעא ד"ו פרצופים הנ"ל, והוא בסוד הוי"ה הוא האלהי"ם, שהוי"ה באצילות ואלהי"ם בבריאה שהם חו"ב, ושם הדעת באמצע בסוד הבאר כמ"ש וממדבר מתנה וממתנ"ה נחליא"ל הוא שמא שלים הנ"ל, והוא גם בסוד זיווגא דהוי"ה אהי"ה עם ל"ב נתיבות חכמה ונ' שערי בינה, והם גחלי א"ל הנוכעים ממעינות החכמה שבאימא נעשו בסוד נחלים והם ל"א נתיבות והראשון הוא שביל גנוז נתיב לא ידוע עיט ולא שזפתו עין אי"ה. ומנחליא"ל במו"ת הוא שמא שלים ד' פעמים בסוד קשירו דכל דרגין ד' פרצופין דאצילות ודבריאה, ועיין מה שכתב רבינו הגדול בביאורו לשירת הבאר.

והנה ממ"ש תבין שסוד מטטרו"ן במקומו ביצירה הוא כולל טו"ר ב' הדרכים והם סוד החיות רצוא ושוב, רצוא בנוריא"ל ושו"ב במטטרו"ן שהוא מתהפך ממטה

לנחש ומנחש למטה, שכאשר מסתלק משרשו מבריאה ופונה למטה לעשיה אשר שם הנחש בסטרא דרע, אז מסתלק ט"ט ממנו שהוא סוד ח"י שבטוב כי סטרא דמותא שלטא ונשאר בסוד רמו"ן לבד והוא נוריא"ל והוא בסוד דרך נח"ש עלי צו"ר. אבל כאשר שב לשורשו לבריאה ששם הטוב הגמור ואז הוא בסוד נחשא דחיי שחוזרים בו ט"ט שבפנימיות, אז הוא בסוד ושו"ב גי' שד"י כמש"ל, והוא סוד חיו"ת עם טו"ב גי' אמ"ת שהוא חותמו אמ"ת שבכסא ששם החיים כמ"ש.

בית עולמים — דף קלה ע"ב — ד"ה והאי

והאי חללא שריא בין האי חללא כו'. כידוע בחכמת הניתוח שחלל הג' של המוח הוא ממוצע לנגד המקום של ב' חללים הראשונים והוא באחורי הראש וכן הדעת הוא קו האמצעי בין חו"ב ומזווג אותם ולכן כלול מב' עטרין חו"ג ימינא ושמאלא וז"ש ואתמליא מתרין סטרין כל אינון אדרין. ר"ל אדרין הם הכלים דאתבנו בז"א לקבל בהם הדעת. ומביא ראיה מפ' ובדעת חדרים ימלאו. שהוא ממלא כל אברין דגופא. וז"ש שם אח"כ כל הון יקר ונעים. ר"ל חסדים מסט' דאבא שבו יקר ש"י עלמין כידוע ונועם הוא מסט' דגבורות נועם דעלמא דאתי מבינה כידוע בכוונת ויהי נועם והוא אהי"ה דיודין קס"א חדרים הוא ה"ח וה"ג שהם סוד י' הויות גי' ר"ס בסוד כי ס"ר לראות ב' עיינין ק"ל ק"ל ועם כללות ב' עטרין הנ"ל הוא גי' חדרי"ם. ואלין תלתא מתפשטים בכל גופא כו'. אף שדעת תחתון לבדו מתפשט בגופא אבל ב' מוחין חו"ב נשארים בראש מ"מ ידוע שדעת תחתון גם

הוא כולל חב"ד בסוד יעקב שלימו דאבהן וכל בניינא דגופא תליא ע"י מוחין שמתפשטים בהם ע"י גידים בעצמות וז"ס כל דור ודור מישראל שכוללים ס"ר נשמות ו"ק דז"א ובכל דור יש בחי' אבות ומשה דאזיל עמהון והוא ו' דגחון שמתפשט באמצע אותיות התורה ס"ר אתוון והתפשטם בגוף הוא ברזא דג' יודין דתלת מוחין ונעשים ג' ויין שמתפשטים בכל הו"ק והוא סוד הדעת שכולל ג' מוחין חב"ד ומתפשט דרך חוט השדרה ומהם נעשה ח"י חוליות בשדרה וז"ס ח"י ברכאן דצלותא נגד ח"י חוליין כמ"ש בש"ס והוא כמ"ש שתיקונא דצלותא הוא תיקונא דדעת ברזא דזיוגא דזו"נ וידוע כי צלותא הוא ג"ר ברזא דחג"ת ג' אבהן וג' אחרונות נה"י וי"ב אמצעיות בת"ת י"ב גבולי אלכסון והוא התחלת פרצוף הנוק' כתר דנוק' והם י"ב שעות דתליין בנוק' י"ב אבנים וידוע כי אחיזת הנחש הוא ברגל שמאל בהוד בסוד כל היום דוה שהוא קיומא דחד סמכא בעולם התוהו בנוק' דתליא בהוד וכתוב והודי נהפך עלי למשחית והוא בסוד ויגע בכף ירכו וע"י אתבנו סמכין דנחש ואחר שבירכו הסמא"ל ליעקב אז אתגבר עליו ונק' ישראל לי ראש תיקוני דדעת ואז אתתקנו סמכין ואתנטילו סמכין דסט"א כמ"ש הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב כי בעת שנק' יעקב אז הסט"א שולט וז"א בקטנות כמ"ש מי יקום יעקב כי קטן הוא ולכן אח"כ כתיב וישתחו ז' פעמים עד גשתו עד אחיו ובזה היה מוריד הארת הדעת ג' מוחין שהוא הראש שלו ונתפשט הדעת דרך ח"י חוליות שבשדרה ונתר ז' רישין דסט"א דנחש והם ג"ר דדעת שהיה בסט"א

המשפיע לז"ת דילי' ונטל ממנו הדעת כמ"ש מחץ ראש על ארץ רבה כי גחלים אתה חותה על ראשו ועי"ז וה' שלימנו לך וכתיב וישקהו כו' ואז נקצצו הרגלין דסט"א כידוע דרגלין תליין במוחין והוא סוד על גחונך תלך כו' וז"ס מ"ש רז"ל שדרו של אדם אחר ז' שנים נעשה נחש והני מילי דלא כרע במודים והוא כמ"ש שג' ברכות אחרונות הם בנה"י ונמצא מודים בהוד והוא שנתקלקל ע"י הסט"א וע"י השתחוואה וכריעה מוריד הארת ג' מוחין שהם נעשים ג' וויך בח"י חוליות שבשדרה שמתפשט בהם הדעת כמש"ל ולכן צריך לכופ עד שיתפקקו כל חוליות שבשדרה ומתתקן הוד דקדושה ואז סמכין אסתמיכו ומי שאינו עושה כן מתקן רגלין דסט"א ולכן נעשה נחש ולכן משה רבינו ע"ה הוא מאיר בגלות בכל דור ע"י הצדיקים שמתקנים בחי' הדעת הנוגע לשורש נשמותיהם והוא וו' דגחון דמתפשט בס"ר אתוון דאורייתא ונק' הולך על גחון להכניע הסט"א לקצץ רגלוי. והוא מ"ש ברע"מ אנת הוא לויתן נחש בריח דימא דאורייתא ונק' נחש כי הדעת הוא חוט השדרה שהוא רזא דוא"ו במילוי דעת כמש"ל המאיר בו' אדרין ה"ח וכללותם ביסוד ו' אכסדרין ה"ג בכללות היסוד והדעת המאיר בהם הוא הא' דמילוי וא"ו וי"ג עם מש"ה הוא גי' נח"ש ולכן לע"ל אחר שיתתקנו סמכין לגמרי ויתתקן הדעת אז יבוא משיח גי' נחש. והוא מ"ש עד כי יבא שילה וכבר כתבנו בזה למעלה. ואמר להאי סטרא ולהאי סטרא. שהוא ב' עטרין דדעת שכוללים כל ג' מוחין כמש"ל מתפשטים בכל הגוף בימינא ושמאלא :

סדר הלימוד ליום כט אב [יום 324 בשנה]

ובאינון אחיד כל גופא. שכל קיומא דגופא הוא ע"י מוחין וז"ס שם אהי"ה באימא דינקא לבנין ע"י ג' מוחין דבנה"י דידה שמתפשטים בז"ת ג"פ ז' גי' אהיה וקישורא דז"ת הוא ע"י מוחין שבעולם התוהו שלא היו מוחין נתפרדו אתוון ולא היו קשורים בבחי' פרצוף. ולזה אמר דבהו אחיד גופא. ואמר ובכל גוא כו'. זה ענין אחר לומר שלא בלבד בכללות מתערבין בהם המוחין אלא אפילו בכל פרטי איבריהם שאין לך בחי' בכל הגוף שלא יהיה בו הארת ג' מוחין הנ"ל שמבלעדי זה אין להם חיות וכן בנשמות ישראל אין לך נשמה שאין לה הארה מנשמת משה רבינו ע"ה כידוע והוא היה כללא דכל ג' אבהן דרגין דחב"ד דכלילין בדעת וכללא דאדה"ר שהיה בו כל נשמות ישראל כיצד ש דמשה הם ג' אבהן כמ"ש בזוהר והם סוד ג' יודין במוחין ואח"כ בגופא הם ג' ויין ואח"כ נכללים ביסוד והוא כף היד כף של שי"ן ומ"ה דמשה הוא דז"א דאדה"ר וז"ס ג' סימנים של ישראל ביישנים מסט' דיצחק גבורות דהולכין לנוק' דלית לה מגרמה כלום ומאן דאכיל דלאו דילי' כו' רחמנים מסט' דיעקב סט' דרחמים כידוע. גומלי חסדים מסט' דאברהם חסד משא"כ אם אין בו ג' סימנים אלו הוא מער"ב ר"ב סיגי הדע"ת כידוע וענין התפשטות ג' מוחין בכל גופא הוא כי ידוע שהם בנה"י דאימא והם מתפשטים בכל פרצוף דז"א כי מפרק עליון דנצח אימא עם ב' פרקים עליונים דחסד דז"א נעשה חכמה ומפרק עליון דנצח ז"א ופרק תחתון דחסד ופרק אמצעי דנצח אימא נעשה חסד

דו"א ומב' פרקים תחתונים דנצח ז"א עם פרק תחתון
 דנצח אימא נעשה נצח דו"א ובהם ג' מוחין הרי שהם
 מתפשטים בכל קו ימין וכן בקו שמאל ובקו האמצעי
 כידוע. וז"ש ובכל גופא אתפשטין ואשתכחין. תאנא כו'
 עד ולא בעתיקא. אחר שביאר כללות גלגלתא דו"א כתר
 שלו וג' מוחין חב"ד בא לפרש האורות שיצאו ע"י
 בקיעת המוחין לחוץ ומתחיל בשערות הגלגלתא שהם
 היותר עליונים ותליין בגלגלתא בכתר וידוע כי הם מותרי
 מוחא והענין כמ"ש שכל הנהגת הגוף דו"א הם במוחין
 דילי' ראשו ג' קוין והוא עלמא דמחשבה ולכן בוקעים
 מהם השערות והם צינורי השפע בסוד מקיפים על
 הגלגלתא וידוע שבכל הנהגה יש פנימיות וחיצוניות והם
 א' מה שמתפשט לתתא אל הנבראים והב' הוא מה שנוגע
 לפי כוונת א"ס ב"ה לתכלית השלימות שאליו כוונה
 הבריאה וכפי מספר חלקי ההשגחה כך הם מספר
 השערות. והוא מ"ש בגלגלתא דרישא. ר"ל למעלה ובא
 לשלול שהרי כל הראש נק' גלגלתא שהרי אפילו העיינין
 וחוטמא נק' תיקוני גלגלתא וכאן שמדבר בשערות שעל
 הראש למעלה אמר בגלגלתא דרישא. ושם תליין אלף
 אלפין ורבוא רבוון כו'. ר"ל כפי מספר שיעורי האורות
 הנמצאים במוחין והם שערי אוכמין ידוע כי שם אחיזת
 הקליפות בסוד האי שחור אדום הוא אלא שלקה והענין
 כמ"ש בס"ד דינין דדכורא תקיפין ברישא ונייחין בסופא
 דנוקבא איפכא וביאר הגאון בזה כי מע"ק מטבורו
 ולמטה נתצמצם האור מחצי ת"ת ויסוד ומלכות ונשאר
 ביסוד ולכן רישא דו"א שעומד בחצי ת"ת הוא במקום

ריקן וכן גופא דנוק' נגד מלכות ולכן הם דינים גדולים כי כל צמצום הוא דין ונודע שאין אחיזה לחיצונים אלא במקום שנתרוקן האור ולכן כמות האדם ונסתלק הנשמה ולא נשאר רק הבלא דגרמא לבד הוא מטמא אבי אבות הטומאה וסיומא דז"א ורישא דנוק' עומדים נגד יסוד דע"ק ששם הוא מים לכן הם מתבסמין ביותר כן כתב הגאון שם יע"ש וז"ס גדלות השערות במקום הזה שהשערות הם מסוד צמצום אורות המוחין ועליו רמזו בפ' ויחי עד דלא מריט דא רישא דמארי ולא גליש למטרוניתא וכמו שהארכנו בזה בריש האדרא וגידול השערות בגלגלתא כי שם הוא האי טלא וגוון סומקא דבי' מסוספיתא דלהון נפיק עשו איש שעיר וכמ"ש רז"ל מ"ט עיזי מסגי ברישא והדר אימרי כברייתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא והוא אוכמא גוון חשוך והם הקליפות שיצאו מעולם התוהו כמ"ש והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך כו' ואח"כ ויאמר אלקים יהי אור ונתגלה ע"ק שתיקון המלכים ע"י רישא חיוורא והוא סוד הכשבים שהיה רועה יעקב וכל עסקו ללבנא שערות דז"א ע"י שערות דע"ק כמ"ש מחשוף הלבן אשר על המקלות. והענין כי השערות דגלגלתא הם אותיות התורה כמ"ש לקמן דתליין מינייהו דכיין דאורייתא כו'. והם אותיות השחורים והקלף שהאותיות דבוקים בו הוא החיוורא דע"ק המתפשט לגלגלתא דז"א וע"י זה מתקשרין אתוון משא"כ בעולם התוהו שלא נתקשרו בחיוורא דע"ק אז אתפרדו אתוון וז"ס מ"ש ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים כי ע"י שנאמר יקוו המים מתחת

השמים ונעשה צמצום מטבורו דע"ק ולמטה נעשו השערות שחורים כמ"ש בשם הגאון ולכן ע"י אלו מיין קדישין אתחוורו שערי ונודע כי הכשבים שהיה רועה יעקב היו נשמות של אדה"ר ממש שתיקנם יעקב והעלם למדריגת ח"י והם ממש אתון דאורייתא אש שחורה ע"ג אש לבנה ונודע כי השערות בעיקרן במקום קיבועם בגלגלת הם חיוורין רק כשמתפשטים נעשין אוכמין והטעם כי במקום קביעותם הוא ביציאתם מן המוחין ברהטים רהיטי מוחא ומתמתקים ע"י משא"כ כשמתפשטים אז מתגברים הדינים ולכן אסור לרבאה שערי וצריך להעביר אותם ואז אין להם חיבור בגלגלתא ומתפרדים בסוד יתפרדו כל פועלי און ונשאר רק קוצין תתאין דלהון לבד חיוורין וז"ס והכשבים הפריד יעקב סט' דחיוורא לבד ואוכמין לבד וז"ש והיו העטופים ללבן אותם שמתפשטים בזמן אריכות גידולם והם דינא קשיא כמ"ש העטפים ברעב כו' אחוריים דהוי"ה אלקים כידוע והוא חולקא דילהון בסוד שעיר המשתלח אוכמא כמש"ל והקשורים ליעקב אותם הנשארים בחיבורא בגלגלתא שהם חיוורין ונק' כשבים כמש"ל. וידוע כי ע"י שעיר לעזאזל הסט"א מתפרד מן הקדושה והוא סוד גילוח השערות הנ"ל דמריט רישא דמארי'.

סדר הלימוד ליום ל אב [יום 325 בשנה]

ספר ביאורי אגדות (אפיקי ים) — שבת דף קד ע"א
 ע"א) בא חבקוק והעמידם על אחת וצדיק באמונתו
 יחיה שנק' חי כידוע, וחיותו תלוי בזיווגא דזו"נ

כאשר ישראל קשורים במהמנותא בתורה שבכ' ושבע"פ ואז הוא בן איש ח"י וכו'. וכל האמונה הוא בנ' ש"ב של התורה אמרות ה' אמרות טהורות מזוקק שבעתיים וכו' (תהלים יב ז), והם בסוד אתוון דיחודא דשמע ישראל ובשכמ"לו, שהם ה' תי' בתורה שבכ' בשמע ישראל, ו' תיבות בשכמ"לו בו' סדרים תורה שבע"פ, ות' אחד באמצע י"ג מדות שהתורה נדרשת בהם י"ג בריתות דיסוד שבהם מתחברים דו"נ והם כלולין זה בזה, ק"ש שחרית וערבית הם נ' בדכו' ונ' בנוקבא ששער הנ' הוא נעלם ותחסרהו מעט וכו', וכל האמונה הוא בק"ש. ושל הנוק' שם בסופה רגלי' יורדת מות ולכן רגלי' נכפפים וז"ס שאומרים בשכמ"לו בחשאי מפני פחד החיצונים, ורק ביוה"כ שאז עלמא דחירו שלטא יובל דלעילא אומרים בקול רם שאין לשטן שליטה ביוה"כ. ואחיזתם ברגלין דנוק' כי שש כנפים הם ו"ק דילה ואמרו בפ' א"ד (חגיגה יג ע"ב) כ' אחד אומר שש כנפים וכ' א' אומר ארבע כנפים כאן וכו' כביכול נתמעטו כנפי החיות ואמרו שם אותם שמכסות רגליהם וכו' שנא' וכף רגליהם וכו'. והוא שכ"ז שרגלין דילה הי' מכוסות בכנפיים שהוא סוד הארת אימא שם אהי"ה דההי"ן גי' כנ"ף סוכת שלום דפריסת גדפהא וכו', אז לא הי' החיצונים יכולים לאחוז ברגלין דילה שהוא סוד סמך דסומך לנופלים כמו שית' לפנינו בס"ד. וכאשר נחרב בהמ"ק אז נתעלם הגנת אימא מרגלין דידה, ואז נתגלו רגלין דידה ככף רגל עגל שסדוקות למטה בסוד תוקף הגבורות כמ"ש למעלה בשם רבינו. וכמו שהי' בנוק' כן

נעשה אח"כ בחיות שביצירה ולכן נתגלה בהם הרגלין ונתמעטו כנפי החיות, ולכן גם הנוקב' הוצרכה לכפוף רגלין דילה. ולכן נק' נפילה בגלותא, והוא סוד האמונה בתורה שבע"פ דנפלת בגלותא בין ערב רב בדרא בתראה בעקבות משיחא, שרבו הרשעים המינים הרוצים לעקור תחומי תורה י תורה שבע"פ ומכחישים באמונתה, וע"ז נאמר (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף וכו', שהיא בתולת ישראל הלכה למשה מסיני מאורסה דילי', שהלכה היא בדעת דידה ו"ק דידה הם ו' סדרים. וברגלין דילה בסוף יומייה היא נפלת, וכמ"ש ברע"מ פ' כי תצא (ד' רעט ע"א) גלותא רביעאה תהום רבה חלל דאגוזא והאי איהו וחושך וכו' ואתקרי בור דנפל שמה שור דא דכתי' ביוסף בכור שורו וכו' והבור רק וכו' ריק בלא תורה אבל נחשים ועקרבים יש בו ודא גלותא רביעאה דור דרשעים מלא נחשים ועקרבים וכו' דעקרין מילי דרבנן וכו' עלייהו אתמר היו צריה לראש וכו' דישראל באילין רשיעייא ערב רב ודא בסוף גלותא וכו' יעו"ש באריכות. וסוד שור וחמור הם ב' משיחין דאחידין בב' רגלין דילה ובהם נפילת שכינתא תמן בערב רב, והם המכחישים בביאת משיח ובעיקרי תורה שבע"פ ורוצים לעקור יסודותי' ותחומיה, כאשר אנו רואים בעוה"ר חדשים מקרוב באו זה שנה ושנתיים שהוא בסוד נאמן כפוף נ' כפופה דנפלת בגלותא. ונ' הוא בסוד לויתן תנינא דאורייתא שהוא רע"מ ו' דגחון שהוא נאמן פשוט עד"א איש האלקים בעלה דמטרוניתא התנין הגדול וכו' דבלע כל נוני ימא שהם ת"ח, דנשמתו מתלבשת בהם בכל דור

והוא נחש בריח. ובגלותא בתראה נפל תמן בגלותא ביני ערב רב שהם השולטים על ת"ח שבדור ומבזים אותם והוא מחולל מפשעינו וכו', והוא בסוד הנפילה, הני כרעי דרבנן דמוקפי מנייהו הוי, ונעשה בסוד נ' כפופה שהוא בנחש עקלתון, ורע"מ נק' נאמן כמ"ש (במדבר יב ז) בכל ביתי נאמן הוא, והוא נאמן כפוף בגלותא ונאמן פשוט בגאולה עד כי יבוא שיל"ה וכו' כידוע. ס"ע סמוך עניים וכו' שסמך הוא אימא כמ"ש בפ"ק דברכות (ד ע"ב) אעפ"כ חזר דוד וסמכן ברוח הקודש שנאמר סומך ה' לכל הנופלים וכו'. שמ"ם וסמ"ך הם בינה ותבונה, תבונה מ"ם רביעא על בנין וסמך הוא בינה עילאה כמ"ש רבינו בפי' שם, ובבינה הוא העושר להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא.

סדר הלימוד ליום א אלול [יום 326 בשנה]

והוא כי בגלותא הוא בסוד סמך שאינה רביעא על בנין בסוד מ"ם ובא להם עזר מעט מסמך עילאה דאימא, ומשם סומך ה' לכל הנופלים שהם ישראל דהם עניים בגלותא דלית להם קיומין, והם תמכי אורייתא דלא אשתיירו כמ"ש (בראשית לב כה) ויגע בכף יריכו אליו תמכי אורייתא כמ"ש בזוהר פ' וישלח (ד' קעא ע"א) ת"ח כמה עקימו וכו' מה עביד מיד ויגע בכף יריכו וכו' כיון דאתברו סמכין דאורייתא וכו' עי"ש כל הענין שבזה ניתן שליטה לעשו דאחיד ברגלין. וענ"י הוא עי"ן וכידוע דרגלין הם ביבשה בלא מים כמ"ש (בראשית א ט) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד וכו'

שהוא הצמצום באמצע, והפרסה מסלק כל האורות למעלה ושם למטה הוא יבשה ארץ, כמ"ש רבינו בפי' לס"ד פ"ג, ולכן צריך למלאותם מים מסט' דלעילא רהטים בשקתות המים, שלכן נק' עין שנובע שם מים ממקום אחר, ורגלין הם תלויים בעיינין הלך אחר עינו וכו' כמ"ש רבינו בפי' שם פ"א, והם ת"ח שהם בנו"ה לימודי ה' והם עיניים יבישים כמ"ש כי ארץ הנגב נתתני וכו' (יהושע טו יט) כמ"ש בפ"ב דתמורה (ד' טז ע"א), והם צריכים תמיכה מסמך מאימא עילאה עלמא דחירו. וז"ס עי"ן שמילואו נ"י והם בסוד ס' שהם נ' אימא עילאה וחכמה דגנוז בה חכם בבינה כמ"ש רבינו בפי' להקדמת זוהר בראשית, שע' הוא עני וסמיכו דלי' בהעלם ע"י סמך והם בסוד י"ה. ל"א סימנין עשה לתורה וכו' שתורה שבע"פ הוא בנוק' ברגלין שבהם שוקיו עמודי שש והם תנאים איתנים מוסדי ארץ, ובהם השכחה מצוי' מסט' דעמלק והוא באחוריים דחו"ב פק"ד קדמ"ת גי' תשכ"ח, שהזיכרון הוא במוחי' חו"ב בדעת משא"כ בסט"א מלך זקן וכסיל שאין להם דעת ולכן בהם השכחה מצוי', ולכן אמרו (אבות ג ח) כל השוכח דבר א' ממשנתו מעלה עליו הכ' כאלו מתחייב בנפשו וכו', שהמוחי' הם חיי המלך. ודעת הוא ע' כידוע, סוד ניתן בשבעים אותיות וכו' וכל המתיישב ביינו יש בו מדעת ע' זקנים (עירובין סה ע"א), וסמך הוא בינה כמש"ל ואם אין בינה אין דעת (אבות ג יז) שהוא ברא בוכרא דילה. והוא מ"ש סימנים עשה בתורה וקנה אותה כמ"ש (משלי ד ה) קנה חכמה קנה בינה וכו'. ועיקר

הענין כי יסוד הוא ספר הזיכרון והוא סמיכה לנוק' בגלותא, ושם התורה שבע"פ שבו השכחה גובר ע"י הסט"א האחוז ברגלין דילה, ותיקונה בחיבורא דדכו' בזווגא שאז נדחי' החיצונים, ועי"ז אין שכחה כי ספר הזיכרון מחבר דו"נ כחדא, והוא חיבורא דתורה שבע"פ עם תורה שבכתב ע"י כלילתו בתורה שבכ' ברמיזין דקראי באותיות ונקודות כמ"ש (עירובין כא ע"ב) קווצותיו תלתלים על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות, ועיקרם ע"י י"ג מדות שהתורה נדרשת בהם, י"ג בריתות, אח"ד שבק"ש שבזה מתחברים תורה שבכ' עם שבע"פ. ויסוד הוא סמ"ך כמ"ש רבינו בפ"י לזוהר פ' בהעלותך דס' הוא ארון הברית דבי' ס' מקורין עילאין שמקבל מבינה יעו"ש. ובו עושה סימנים לתורה שבע"פ לזיכרון בהיכל ה'. ובפ"ב דעירובין (ד' כא ע"ב) ויותר שהי' קהלת חכם עוד למד דעת את העם וכו' דאגמרה בסימני טעמים וכו', כמ"ש שדעת הוא כח הזוכר. וידוע כי נוק' דעתה קלה שאין בה רק עט' דגבורות ה' היות סוד ק"ל עי"ן, וע"י החסדים שמקבלת מדכורא ע"י יסוד דדכו' נשלם דעתה שנתוסף לה ק"ל, ה' היות דחסדים, והוא סוד ס' ע' שבתחי' היא עולמתא שפירתא דלית לה עיינין (זח"ב צה ע"א) כמ"ש האריז"ל, וכן אמרו רז"ל (נדרים מא ע"א) אין עני אלא בדעת, וסמיכו דילה ע"י יסוד דסמין לה בגלותא. והוא ג"כ מ"ש בתחי' סמ"ך עי"ן סמוך עניים, ואח"כ אמר סימנים עשה וכו' והכל א'. והוא מ"ש בפ' תולין (שבת קלח ע"ב) ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו שלא ימצאו הלכה ברורה וכו' כמ"ש שם לא

רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע דבר ה' וכו'. והוא כי בגלותא נהר יחרב ויבש וכו' ועי' נשתכחה תורה מישראל ורבתה מחלוקת בתורה, שהוא בסוד עה"ד טו"ר כשר ופסול כי אלו אוסרין דסט"א שעומד מבחוץ נגד נחש עה"ד טו"ר דמט"ט במקום שאין שלום יסוד עילאה. וסימנים הוא מלשון אות וציון והוא דרגא דיסוד אות ברית קודש וכמ"ש (שמות יג ט) והי' לאות על ידך ולזכרון וכו' למען תהי' תורת ה' בפך וכו', והוא בסוד תפילין של ראש במוחין בדעת ותפי' ש"י בקשר ביסוד דדכו' עם נוקבא כידוע. פ' כפופה פ' פשוטה פה פתוח פה סתום הם ב' יסודות דדו"נ שפ' הוא יסו"ד, ויסוד דדכו' פיו סתום משא"כ יסוד דנוקבא, בסוד (משלי כו ה) טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת שביסוד דנוק' ה"ג וביסוד דדכו' ה"ח. ועיקר הנהגת העולם בסט' דנוקבא בגבורות בדינא בשכר ועונש, רק שמתבסמת ע"י החסדים שאל"כ אין העולם יכול להתקיים, והוא החסד המקיים העולם אור הראשון שנגזז ביסוד ואינו מאיר לנוקבא כי אם דרך דופן וע"י נקב צר. וכן דוגמת ע כפופה הנקב באמצע צר ע"י י' שבתוכו הסותמו, ויו"ד הזה הוא עט' היסוד יו"ד זעירא דגניז בפומא דאמה, שהאור גנוז בו וירא אלקים את האור כי טוב. ופ"ה הוא מיל"ה הסותם נגד הנקב הזה עוד הערלה ובהעברת אז נתגלה הפ"ה סוד גניזת האור, שכ"ז שלא נתקן העולם לגמרי שעדיין נמצא הערלה נגד הברית צריך שמירה לאור הזה שלא יהנו הרשעים ממנו, כמ"ש (חגיגה יב ע"א) ראה שאין הרשעים כדאים עמד וגנזו וכו' שנא' וימנע

מרשעים אורם וכו'. וז"ס כפיפת רגל הפ"ה שלמטה לסתום נגד פתח התחתון שלא יתגלה האור למטה.

סדר הלימוד ליום ב אלול [יום 327 בשנה]

משא"כ ביסוד דנוק' שם פתח פתוח למטה שכל העולם עולים דרך וז"ש שמ"ה אמרו צדקת ה' עשה וכו' ומשפטיו עם ישראל. והקב"ה אומר מי יקום לי עם מרעים וכו' כמ"ש בתיקונים וברע"מ בכ"מ שמשוה רע"ה בגלותא בניי ערב רב וכמ"ש בזוהר פ' בראשית (ד' כה ע"א) ומשה בגין דבעא לגיירא גיורין וכו' גרמו לי ירידה וכו' דעתיד איהו ברזא דגלגולא לאתערבא בנייהו בגלותא בין ערב רב וכו' ומאנון דאשתארו מנהון בגלותא רביעאה אנון רישין וכו' ואנון קיימין על ישראל כלי חמס וכו', וכן הוא בכ"מ והם ה' כתות שסימנם נג"ע ר"ע שהם קשים לישראל כספחת, והוא מ"ש מי יקום לי עם מריעים וכו'. ושמואל אמר מי כהחכם ומי יודע פשר דבר הי' ברזא דדעת לעשות פשר בין חסד לדין ב' עטרין של הדעת, והם בסוד מ"י ומ"י שהם נש"ב מסט' דחסדים ומסט' דגבורות חמשים לולאות וחמשים לולאות וכו', והוא סוד נו"ן פשוטה נו"ן דשנא"ן שהוא רזא דאדם כולל דו"ן, כמ"ש רבינו הגדול בפ"י לזוהר פ' בעלותך שנו"ן פשוטה הם זו"נ נו"ן בלא ו' באמצע יסוד וא"ו זעירא, והוא נאמן פשוט רזא דעד"א והוא משה שנא' בו (במדבר יב ז) בכל ביתי נאמן הוא והם מ"י ומ"י. ור' יוחנן אמר החכמה מאין תמצא הוא מ"ש שהוא עלה לדרגא דחכמה עילאה שהוא יש מאין, והנה נעלם של מש"ה מ"ם שי"ן ה"א הוא מאי"ן, ששם נעלם ונגנז משה

וכמ"ש רבינו הגדול בפ"י לפ' הברכה ששם זכה וחזרו לו
 מה שאבד בלוחות הראשונות, והוא מ"ש ברע"מ פ'
 משפטים (ד' ק"ז ע"א) אמר בוצינא קדישא קוב"ה עתיד
 להחזיר לך אבידה דאבדת בגין ערב רב דא כלה דילך
 דבזימנא דעבדו ערב רב ית עגלא נפלא כלה דילך הה"ד
 וישלך מידיו את הלוחות וכו', והוא כמ"ש רבינו בפ"י
 לתיקונים דלוחות הראשונות אתיהיבו מסט' דעה"ח
 והיא סיהרא עה"ח כל כבודה בת מלך פנימה והוא חכמה
 דילה מעיין חתום, שע"ז נאמר ונעלמה מעיני כל חי וכו',
 והוא מ"ש כאן והחכמה מאין תמצא שבעת העלמו של
 משה נתנה לו החכמה. ורב נחמן אמר וימת שם משה
 רביעאה אנון רישין וכו' ואנון קיימין על ישראל כלי
 חמס וכו', וכן הוא בכ"מ והם ה' כתות וכו' דבר זה
 בארוכה בביאורי לדברי רבינו בפ"י לפ' הברכה, שסוד
 שם מ"ה כליל כל דרגין דמהמנותא כמ"ש בזוהר פ'
 בשלח (ד' נד ע"א) מ"ם פתוחא סליק ואתעטר בעטרוי
 וכו', וכתבתי שג' דרגין דמהמנותא הוא בינה וזו"נ שהם
 רב"ג, בינה כולל חב"ד והוא מם סתימא כידוע שהיא
 בסוד מ"ם דמקוה ט' נקודין לכל סטר כמ"ש בתיקונים
 ובפ"י רבינו באריכות, ופתיחו דילה ע"י הדעת ברא
 בוכרא פטר רחם שאז נפתח המ"ם, וש' הוא חג"ת רזא
 דאבהן, וה' נוקבא דקבילת ל"י. ובעת שעלה להר לקבל
 הלוחות סליק לאימא ולכן הי' שם מ"ם יום ששם יצירת
 הולד, ונתעלם שם בסוד מ"ם סתימא, והוא מ"ש (שמות
 לד כח) ויהי שם עם ה'. ואח"כ בירידתו עם הלוחות למטה
 נפתח המ"ם, ואם הי' מדבר אל הסלע אז הי' נפתח המ"ם

בה' תתאה שהיא א"י והי' שם גילוי החכמה ובינה, וע"י חטאו נסתם מעיין החכמה ונעלמה מעיני כל חי ולא נכנס דרגא דלי' בא"י שהיא ה' תתאה, וז"ש (דברים לד ד) ושמ"ה לא תעבור. ולכן בעת סילוקו נסתלק לדרגא דילי' לבינה מם סתימא, והוא מ"ש וימת ש"ם משה והוא כמ"ש לקמן ויש אומרים לא מת משה אלא עומד ומשמש כתי' הכא וימת ש"ם וכתי' התם ויהי ש"ם עם ה' מה להלן עומד ומשמש וכו', והוא סוד מ"ש בפ' הבונה (קד ע"א) מם פתוחה מם סתומה מאמר פתוח מאמר סתום, שאם הי' משה מדבר אל הסלע אז הי' המ"ם נפתח בסוד מאמר פתוח, אבל ע"י חטאו שלא דבר אל הסלע נסתם פיו וכמ"ש בפ' הנה ישכיל וכו' (ישעיה נג ז) (והי' כאלם) לא יפתח פיו וכו', ונעשה מאמר סתום והוא מ"ש ויהי ש"ם שלא זכה ליכנס אל ה' תתאה שאם הי' נכנס שם הי' נפתחים שם כל תרעין דחכמתא, ושם בסילוקו לעילא זכה לאבידתו שהם לוחות הראשונות שהי' ש"ם בהר מ"ם יום. סמליון אומר וימת שם משה ספרא רבא דישראל כי ג' ספרים בהם נברא העולם בספר וספר וסיפור והם חב"ד כמ"ש רבינו בפ' לס"ד פ"א, ומשה רביעאה אנון רישין וכו' ואנון קיימין על ישראל כלי חמס וכו', וכן הוא בכ"מ והם ה' כתות רע"ה הי' סוד הדעת הכולל כל הג' ספרים הנ"ל, ולכן נתנו ע"י הלוחות שהם ב' ספרים דב' ידיים ה' אצבעות בכל יד, והם בכת"י באצבעות, וכן דיבר התורה לישראל בסוד ספר השלישי לשון חק המכריע בנתיים כמ"ש רבינו שם. תניא ר"א הגדול אומר י"ב על י"ב מיל וכו'

הוא כמ"ש שבמיתתו נסתלק בג"ר במזלא עילאה י"ג ונתעלם שם, והנה כמו כן בבריאה הם י"ב בקר שהם סוד י"ב שבטים וזאת ע"ג שהוא הי"ם שעליהם מלמעלה ימא עילאה, והם סוד י"ב מילין של מחנה ישראל שהם תופסים כל סוד י"ב תיקונים הנ"ל, ומשה נתעלם מכולם ועלה ל"ג בג"י כמ"ש.

ספר ביאורי אנדות (אפיקי ים) — בבא דף בתרא דף נח ע"א
אמר ר' בנאה נסתכלתי בשני עקביו וכו' דבר זה ידוע שאדה"ר כולל כל קומה שלימה דנשמות מתחי' הבריאה עד סוף העולם, והם תלויים באיברי נשמתו שכל הנשמות הם כגוף א' מראש עד העקב וכמ"ש (יבמות סב ע"א) אין ב"ד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שהוא גופו של אדה"ר, שבסוף הגלות יהי' הנשמות מעקבו שלכן אמרו (סוטה מט ע"ב) בעקבות משיחא חוצפא יסגי וכו' שהנחש אחיזתו יותר בעקב ולכן אז יתרבו הרשעים והמינים בעולם והם שהם מערב רב וכמ"ש בתיקונים ובזוהר בכ"מ, והם מסיגי הגבורות הקשות שהם כפל הדינים בסוד ב"פ אלקי"ם הוא עק"ב, ואז השכינה יורדת עד עקב כמ"ש (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף וכו' שא"א להיות נפילה גדולה מזה שהיא בסוף הקדושה בעקב דעשי', ורישא כפוף לעפרא כמ"ש (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו והוא העפר שבעקב כי שחה לעפר נפשינו וכו', ואז קומה עזרתה לנו. והנפילה הוא ברגלין והוא בעולם העשי' שכל פרצוף מתחלק לג' רב"ג והם בג' עלמין בי"ע, הראש בבריאה וגוי' ביצירה ובטן בעשי' שהם הרלגין כידוע, והרגלין הם מתחלקין

לג' שהם שוקין וברכין ורגלין שהוא העקב, והוא סוד נה"י דעשי' שהם הרגלין, והם ז' רקיעים דעשי' בז"ת ורקיע השביעי בינה ג"ר שבו כמ"ש בפ' אין דורשין, ורקיע השני שבו חמה ולבנה כוכבים ומזלות הוא יסוד דעשי' והוא העקב והוא סיום הגוף ובו נכללי' סיום נו"ה שהם תרין רגליין כידוע. וז"ש נסתכלתי בב' עקביו של אדה"ר והם הנשמות שבסוף הגוף בעקבות משיחא שהם ביסוד ועט' דעשי' שהם ב' גלגלי חמה, שגלגל חמה כולל כל הכוכבים ומזלות כידוע, וידוע כי כלל הגלגלים הם הולכים ממערב למזרח וגלגל היום מתגלגל ממזרח למערב, והם בסוד פנים ואחור כידוע בסוד השערים רל"א פנים ורל"א אחור, והם חסד ודין והם נכללי' בשני עקביים דאדה"ר שהם נו"ה ימינא ושמאלא והבן מאוד.

סדר הלימוד ליום ג אלול [יום 328 בשנה]

ספר ביאורי אגדות (אפיקי ים) — בבא דף בתרא עג ע"א
אמר רבה אשתעו לי וכו' כבר כתבתי למעלה בשם רבינו הגדול מ"ש בביאורי מאמרי הזוהר ותיקונים ורע"מ בסודות אלו המאמרים התמוהים הנמצאים בש"ס, שבהם גנוזים עמקי חכמה העליונה והלבישו הסודות במליצות כאלו אשר כל רואיהם ילעיגו למו, והוא אשר נגזר על רעיא מהימנא להתלבש בצלמא דלאו הגונה לי' וכמ"ש (ישעיה נג) לא תואר וכו' והוא מחולל מפשעינו דאתלבש במילין דחול. ובזה יסכר פי דוברי שקר הדוברים על צדיק עולם עתק והמלעיגים על דבריהם הקדושים, אשר הם כגחלי אש

בוערים, והם אשר נשמתן דלהון מערב רב והוא גלותא
 דרע"מ לכפר בעדו על שקיבל הערב רב והוא מתייסר
 ע"י, שכל ת"ח הם ניצוצי נשמתו וכמ"ש ברע"מ אנת
 הוא לויתן נחש תנינא דאורייתא שהוא קבור בגחון,
 והוא דבלע כל נוני ימא שהם ת"ח שנמשלי' לדגי הים
 וכולם הולכים לפיו של לויתן, והוא הלכה למשה מסיני
 בת מלך פנימאה ארוסה דילי' שהיא הפה. ומשה רע"ה
 כבד פה ולשון בגלותא באורייתא דבע"פ שאינו יכול
 להתגלות על אשר לא דבר אל הסלע, ונסתם הפה
 מעיין חתום ונתלבש בנחש בטינרא תקיפא. וכמה מארי
 תריסין אתכנשו על האי טנרא לאגחא קרבא עם האי
 חויא כמ"ש בתיקונים (ד' מג ע"א) ויפן כה וכה וכו'
 וכמה מארי קרבין אגחו עמי' קרבא על ימא כד"א שם
 אניות יהלכון בימא דאורייתא וכו' וכמה אניות מנייהו
 אתברו ונפלו בימא עד דייתי מורשה דילה וקרע ימא
 דאורייתא וכו'. ועיין באריכות בביאורי רבינו בזה שהם
 מקומות עמוקים בחכמה זו ומסוכנים, שאין בעל האני'
 יכול להוליך האני' במשוטין וכו' יעו"ש באריכות.
 והוא מ"ש כאן אשתעו לי נחותי ימא שהם ת"ח
 שהולכים שם באניות ויכולי' לשוט בימא רבא ע"י
 הארת ניצוץ רע"מ דהיא מאורסה דילה דקרע ימא
 דאורייתא. האי גלא דמטבע לספינתא ידוע כי ספינה
 היא (השכינה) גופא דשכינתא שהשכינה היא שורה
 בגופא דב"נ כמ"ש (יונה א ה) ויונה ירד אל ירכתי
 הספינה כמ"ש בתיקונים (ד' ס ע"א) בי' זימנא ויונה ירד
 אל ירכתי הספינה וכו' דא שכינתא תתאה דאתמר בי'

ותגל מרגליתיו ותשכב שכיבת לעפרא ואמאי נפלת בגין דפרח מינה רוח דאיהו עד"א וכו' ומאן גרים נחיתו דילה בגין דבטילו ישראל אורייתא ומצוה וכו'. והענין שיעקר בריאת האדם הי' לתקן נפש הבהמית שלו שהוא למטה ממדריגתו, והרוח ניתן בו לתקן הנפש והוא בסוד מ"ה וב"ן בזיווגא שאחר המתקלא, ששם מ"ה בא לתקן הב"ן שבו היה השבירה והקלקול. וכמו שע"י החטא גורם האדם פירוד בין זו"נ דאסתלק דכורא מינה ושכינתא נפלת דלית מאן דמיקים לה שהוא בעלה דאסתלק מינה, וכמו כן הוא באדם בפרט שבעת שחוטא אז אסתלק רוח מיני' ואז נפשו יורדת ונפלת לתתא, ולעומתו ניצוץ נשמתו הקבוע בשכינה יורד למטה בסוד הנפילה למטה ברגלין, והוא בגין דבטילו אורייתא ומצוה שתורה ומצות הם ברוח ונפש בזו"נ כידוע. והאדם ביאתו בעוה"ז בשביל הבחירה שיגביר יצ"ט על יצה"ר שעולם הזה הוא מקום מסוכן שבו יצה"ר וכל סט"א שלטא. והגוף הוא קן לנשמתו הוא הספינה השוטט בים שבו גלים הומים ורועשים ורוצים להטביע הספינה, והוא הסט"א שרוצה להטביע לנשמתא ע"י העונות. ולכן הסט"א ויצה"ר וכל כוחות ומדות הרעות הם נמשלים לגלי הים. והענין כי הם מסיגי שם ב"ן שבמילוי וגילופי דגלופין הם כ"ל אותיות, והם בסוד שברי כלים ומקום חורבה כמ"ש (ישעיה כה ב) כי שמת מעיר לגל וכו' והם אשר רועשים ועולים ורוצים להחזיר העולם לתוהו ובהו ע"י חטא האדם וכמו שית' בסמוך בס"ד. ונק' גלי ים שהם מסוד מצולות ים וכמ"ש (מיכה

ז יט) ותשליך במצולת ים כל חטאתם. מתחזי כי צוציאת דנורא וכו' כמ"ש שהקליפות וכוחות הסט"א הם אשר יצאו מגבורות הקשות שהוא א"ש שלמעלה, ולכן היצה"ר נק' ג"כ נורא וכמ"ש (יומא סט ע"ב) חזו כי גוריא דנורא דנפיק מבית קדשי הקדשים, וק"ק הוא בינה שמינה דינים מתערין, ושם הוא יין המשמח סוד עוה"ב שתכלית הדין והוצאות הרע בסופא דדרגין הי' בשביל הטוב כדי לשלם שכר טוב לצדיקים אשר גברו על יצה"ר, והוא הבירור לאפכא מרירא למתיקו והוא הטוב והחסד שהמציא הקב"ה לברואיו. והוא מ"ש כי צוציאת דנורא חיוורת ברישא ר"ל ששורש הדין למעלה הוא הטוב והחסד, וכמ"ש (ב"ר פ"ט) טוב זה יצ"ט מאוד זה יצה"ר שהוא יותר טוב מה שהרע נהפך לטוב, והוא סוד הבירור בבוצד"ק דגניזו במעוי דאימא, ושם באימא סוד התשובה שהיא תליא במזלא ושם אם יהיו חטאכם כשני כשלג ילבינו וכו', והתשובה הוא הרע הנהפך לטוב והוא בסוד אלף השביעי דב"ן סליק לשם ס"ג קרן ביובל אתעטר כמ"ש בסוף ס"ד ובפי' רבינו שם. ועוד כוונתו לסוד האי אשה זונה דמפתה לאדם שהוא היצה"ר שבו שהוא נשמתא דגלת לטחול כמ"ש רבינו בפי' לתיקונים שם, וכמ"ש (משלי ה ג) כי נופת תטופנה שפתי זרה, והוא שחוק הכסיל שהוא לילית אוכמא והוא מרה שחורה ומרה לבנה כידוע שהם עצבות ושחוק לילית ומחלת, שבתחי' הוא בשחוק כמ"ש טחול שוחק והוא במה שמראה לו הנאת ועינוגין דהאי עלמא וע"ז נאמר (קהלת ב ב) לשחוק אמרתי מהולל והוא השחוק של רשעים

בעוה"ז מחלת, ולבסוף היא גורמת לו יללה והוא לילית גיהנם וכמ"ש כי נופת תטופנה שפתי זרה וכו' ואחריתה מרה כלענה וכמ"ש (משלי ז) זבחי שלמים עלי וכו' לכה נרוה דודים וכו' וכת"י הולך אחרי' וכו' כשור אל טבח יבא וכו'. וז"ש מתחזי כי צוציתא דנורא חיוורת ברישא שבתחי' היא מחלת מרה לבנה והוא אש התאוה שחוק הכסיל ענוגין דהאי עלמא, ולבסוף הוא אש שחורה חשך של גיהנם בלילית כמ"ש.

סדר הלימוד ליום ד אלול [יום 329 בשנה]

ואמר צוציתא וכו' כי עיקר האש והתאוה הוא בטבע נפש האדם, אבל הי' נשאר שקוע אם לא ע"י כח הסט"א נוקבא דילי' שהוא כניצוץ האש המבעיר גחלת ומגלה כח האש שבאדם לחוץ וכמ"ש כניצוץ מבעיר גחלת כן בתייהם תלא וכו'. ומחינן לה באלוותא וכו' ביטול הסט"א הוא בשרשו כידוע, והוא מטה האלקים שלכן ניתן למשה רע"ה שבו הכניע כח קליפת מצרים ופרעה הנחש תנין הגדול וכו', שהסט"א בשמאלא נחש והקדושה מימינא מטה כידוע בסוד מטטרו"ן שהוא מטה הנהפך לנחש ומנחש למטה שהוא עה"ד טו"ר. ומטה הם גבורות הקדושים מסט' דבינה עלמא דחירו והם מ"ט ש"ב וה' הוא שער החמשים דילה, וז"ש דחקיק עלה אקי"ק וכו' ששם זה הוא באימא. וחשיב כאן כל י"ס דקדושה שאהי"ה הראשון הוא כתר אשר חכמה אהי"ה השני בינה כידוע, וי"ה הם חו"ג שחכמה שרי' בחסד ובינה בגבורה כמ"ש בכ"מ והם י"ה של השם, והוי"ה הוא עד"א, צבאות נו"ה, אמ"ן הוא יסוד

ועט' שבו יחודא דב' שמהן הוי"ה אדנ"י כידוע וכמ"ש האריז"ל בכוונת אמן. והיינו כי סוד המטה הנ"ל הוא מטטרו"ן כאשר מתלבש בו אצי' בסוד כי שמי בקרבן, וז"ש (שמות כג כ) הנה אנכי שולח מלאך וכו' לשמרך בדרך ולהביאך וכו', להכניע כוחות הסט"א שהם ז' כתרין דמסאבותא ז' רישין דנחש ז' אומות. והענין כי מט"ט עצמו הוא ביצירה והוא ו"ק לבד שית סטרין, וכאשר עולה ראשו לבריאה אז נק' זקן ביתו המושל בכל אשר לו שמאירין בו ג"ר שהם מקננין בבריאה, ואז נשלם בי"ס וכמ"ש רבינו בליקוטים שבמט"ט בנקודה הפנימית שבו מתלבש ע"ס רזא דאלקות שכן הוא בכל עולם, ובזה נכנעים הקליפות שלא יהי' להם שליטה גמורה ח"ו שהאלקות המתלבש בו הוא המכניע כל כוחות הטומאה, שלא ניתן לו שליטה רק בו"ק בשית ימי החול שהם ו' אלפי שנין, משא"כ באלף השביעי שבת שאז יתוספו ג"ר שהם ג"פ אלקים דויכולו ואז ואת רוח הטומאה אעביר וכו', ואז יהי' הנהגת העולם למעלה מן הזמן רק בסוד נצחיות. וז"ש אמן סלה שהזיוג דזו"נ יהי' בלא הפסק שהוא גמר התיקון זיוגא דמ"ה וב"ן וכמו באו"א דלא מתפרשין לעלמין כמו כן יהי' מדריגת ז"ת שיהי' עולים לג"ר וז"ש אמ"ן סל"ה וכמ"ש (עירובין נד ע"א) כ"מ שנא' סל"ה אין לו הפסק. וסל"ה הוא בתי' המי"ם שהוא מזלא דשם כולא סלקין תליסר יקום לון ברחמי ומתחדשין כדקמייתא, כמ"ש בס"ד פ"א ובפי' רבינו שם שהוא חידוש העולם אחר התוהו. עוד יש כוונה נפלאה במאמר זה מ"ש בזוהר פ' בשלח (ד' מה

ע"ב) עביד קוב"ה ליעקב וכו' ודא הוא חיותא עילאא קדישא וכו' כמה חיוון לחיוון וכו' וכד סליק בימא גלגלוי כולהו ארבין סלקין נחתין וזעפא אשתכח ורוחא תקיפא אזלא עלי' בתקיפו ונוני ימא מתבדרין לכל סטר וכו' וכל ארבין לא נטלין מאתרייהו ולא סלקין ונחתן בר מההוא שעתא דאתי חד דברא בימא וידע לאשלמא רוחא דזעפא דימא כיון דסליק דא עליה דימא שכיך מרוגזא ונייחא אשתכח וכדין כולהו ארבין אזלין באורח מישור וכו' הה"ד שם אניות יהלכון לויתן זה יצרת לשחק בו זה דייקא וכל נוני ימא מתכנשין לאתרייהו וכל אנון חיוון עילאין חדאן עלה וחיוון חקלא עילאה חדאן הה"ד וכל חית השדה ישחקו שם וכו' עכ"ל. וכוונת מאמר זה הוא שכל הקליפות שליטתם הוא כאשר אין יסוד מאיר לנוק', שיסוד הוא המבסם לגבורות דנוק' ע"י טיפה דחסד ששדי בגוה, וכאשר נוק' היא בפירודא אז הגבורות לא יתבסמו ואז גלי הים הם עולים ויורדים והם הסיגים הנאחזים בשם ב"ן שהם גילופי דגילופים דשם אלקים, והם עולי' ויורדים כמ"ש (ב"ב טז ע"א) עולה ומסטין ויורד ונוטל נשמה וכו' ועלייתם לימא שהוא ים האחרון דשם אלקים. והענין כי ה"ג הם ה' אותיות אלקים וג' של חג"ת הם ממותקים, משא"כ ב' של נו"ה כמ"ש רבינו בסוד מ"ן דמנצפ"ך שהם ברקיע שחקים, שלכן צריכים שם לשחיקה ע"י רחיים והם נטחנים ומתמתקים ע"י צדיק וצדק כמ"ש (חגיגה יב ע"ב) ששוחקים מ"ן לצדיקים. וה' אותיות אלקים הם כסדר בחג"ת נו"ה אל"ה בחג"ת כמ"ש בזוהר בראשית בסוד

מ"י אלה וי"ם בנו"ה, ולכן עיקר אחיזתם בנו"ה והם גלי
הים שנו"ה הם מעלה ומטה, וז"ש סלקין ונחתין ואז
זעפא אשתכח כמ"ש (איוב ט ו) המרגיז ארץ ממקומה
ועמודיו יתפלצון שהם ב' עמודים הידועים שעליהם
העולם עומד יכין ובוועז, וארץ העליונה לית לה נייחא
וכמ"ש בפ' הרואה (נט ע"א) דרעידא הוא ע"י שביעט
ברקיע שנא' הידד כדורכים יענה וכו', והוא ברגלין
ורוחא תקיפא וכו' כמ"ש (יחזקאל א ד) והנה רוח סערה
באה מן הצפון וכו' בסט' דגבורות שכן האש לית לי'
נייחא, משא"כ מים הוא במנוחה ושקט כמ"ש בס"י מם
דוממת ש' שורקת. וארביין ונוני ימא הם מלאכים ונשמות
כמ"ש האריז"ל, לית להו נייחא עד דאתי חד דברא וכו'
והוא רב החובל יסוד שהוא מנהיג לימא לכל סטרא
כמ"ש (ש"ב כג כג) וישימהו דוד אל משמעתו כמ"ש
בהקדמת זוהר בראשית, וע"י מתבסמין הגבורות ע"י
החסדים ולכן נייחא אשתכח. וכן יסוד הוא אש מנוחה
נייחא דעילאין ותתאין כידוע ולכן כד אתי בימא אז
זעפא אשתכיך ונייחא אשתכח, ויסוד הוא לויתן זה יצרת
לשחק בו כמשוש חתן על כלה והוא סוד לויתן דימא
קאים על סנפירו כידוע, והוא מ"ש דהאי גלא דמטבע
לספינתא מתחזי כי צוציתא דנורא וכו' שהיא באש
הגבורות לבד, ומחינן לי' באלוותא הוא יסוד הנ"ל שהוא
מטה שבט המושל חד דברא דאנהיג לימא לכל רעותי,
ויסוד הוא כלל כל הפרצוף שכל י"ס נכללי' בו שכל
האברים נותנים כוחם בו, שלכן נק' ברי"ת סוד תרי"ג
איברים, וז"ש דחקיק עלה אקי"ק וכו' שהם כל העשרה

ספי' כלולי' בשמות הנ"ל ועיי"ז ונייח והבן. אופן ב' יתפרש מאמר זה על סוד מקור יציאת הסט"א וסוד שבירת הכלים ועולם התהוה.

סדר הלימוד ליום ה' אלול [יום 330 בשנה]

ואמר אשתעי לי נחותי ימא הם העוסקים ברזין דאצי' שהוא רזין דחכמתא, כי חכמה נק' ים כמ"ש (ישעיה מג טז) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה, והוא ים החכמה שחכמה דא"ק מתלבש באצי' וי"ס דאצי' נק' חכמות מסט', והם י' עמקים כמ"ש בס"י עומק ראשית וכו' שכולם נק' עמקים מסט' דחכמה שהוא עמיקא דבורא וכמ"ש רבינו בפי לס"י. ולכן הת"ח העוסקים ברזין דאצי' נק' נחותי ימא שהם יורדים לעומק החכמה. האי גלא וכו' הם הסיגים שהי' מובלעים בכח בעולם התהוה עד לא הוה מתקלא, שהיו כולם בסט' דב"ן לבד, והם גילופי גילופין דב"ן שהם ג"ל אותיות, והוא כח החורבן כמ"ש (ישעיה כה ב) כי שמת מעיר לגל וכו', כי שברי כלים הם סוד האותיות שנפרדו זה מזה, והאותיות נק' אבנים כמ"ש בס"י שתי אבנים בונים וכו', והיינו כי ע"י שהי' המתקלא אחר התיקונים והתלבשות המאורות זה בזה כמ"ש לבושין דיקר אתקין וכו', אז נצטרפו האותיות ונעשו תיבות ונבנו מהם בתים. אבל בעת שהי' התהוה לא הי' צרוף באותיות ואז נפלו האבנים ונעשו גלים. וז"ס שם אלקים שהוא אב"ן וג"ל שבעולם התהוה הי' בסט' דדינא לבד. ונקראו ג"כ גלים שהי' גולים ממקומם ונעים ונדים וירדו למטה הסיגים. הכלים נפלו למטה והאורות נסתלקו למעלה, והם הגלים דסלקין

ונחתין וזעפא אשתכח כמ"ש (קהלת יב ז) וישוב העפר אל הארץ כשהי' והרוח תשוב אל האלקים וכו'. מתחזי כי צוציתא דנורא כמ"ש שקודם התוהו הי' בסוד אשא גבורות לבד והי' מסט' דבוצינא כמ"ש רבינו בליקוטים, ומשם יצא למטה הסיגים מארעא שהם גלי ימא שבמצולת ים בסוף הקדושה, והשכינה היא יורדת לקליפות לברר בירורים מלכין קדמאין שהוא סוד אש אוכלה אש, והוא נהורא תכלא שסמוך לפתילה וצריך שמן להוסיף ממשח רבות עילאה מו"ס ששם עליית כל הברורים כמ"ש בס"ד ב' סלקו וכו'. ועל נהורא תכלא הוא אשא חיוורא למעלה כמ"ש בזוהר בראשית (ד נ ע"ב נא ע"א) ת"ח מאן דבעי למידע חכמתא דיחודא קדישא יסתכל בשלהובא דסלקא מגו בוצינא דהא שלהובא לא סליק אלא כד אתאחד במלה גסה וכו' האי תכלא אתאחד בתרין סטרין אתאחד לעילא בההוא נהורא חיוורא ואתאחד לתתא בההוא מלה דתחותה וכו' ודא אכלי תדיר ושצי וכו' כל מאן דאתדבק ב' לתתא וההוא נהורא חיוורא דשרי עלי' לא אכיל וכו'. והענין כי השכינה המתלבשת למטה בקליפה במלה גסה דאכיל ושצי וכו', והיא המעלה בירורין מעלמא דמותא, ומשם עולה למעלה לשורש הגבורות למעלה בסוד ב"ן דסליק לשם ס"ג דשם כולא סלקין דלא הוו והוו וכו' כמ"ש בס"ד פ"א, והוא סוד נהורא חיוורא ששם למעלה במו"ס הגבורות מבוסמים יין המשמח עדן עילאה יין המשומר. וז"ש מתחזי כי צוציתא דנורא חיוורתי ברישא כי שם היא מיוחד באוירא עילאה שורש כל החסדים,

והאש הוא מאיר לעולם. הג"ה ועולם התוהו מכונה בשם ספינ"ה, כי הם היו בסוד נקודות, כל א' שלמעלה כולל אורות יותר משתחתיו כדמות זה, וימלוך וימת כמ"ש האריז"ל, והוא חג"ת נהי"ם ממש דמות ספינה שהיא רחבה ג"ת נהי"ם למעלה והולכת ומתקצרת למטה. תנהי"ם משא"כ בעולם התיקון שהי' נהי"ם בהיפוכא שנעשו פרצופים הי"ם מתלבשים זה בזה, ע"ק הוא י"ם מתלבש באו"א ואו"א בזו"נ, הרי שכל מה שיורד והולך שם מתרחב יותר, שכל פרצופים עליונים המתלבשים בתחתונים הם מסתיימים בשוה כידוע. והוא סוד תיבת נח שנבנה להיפוך למטה רחב והולך ומתקצר למעלה כמ"ש (בראשית ו טז) ואל אמה תכלינה מלמעלה, כי תיבת נח הי' שיבנה ע"י העולם בסוד התיקון ומתקלא ע"י יסוד דא"ק, והוא נח נייחא דעלאין ותתאין כמ"ש בזוהר, שלכן הי' בסוד הברית וג' בניו סוד ג' גווני הקשת ולכן ניתן לו ברית הקשת, וע"י התיבה ניצל ממבול. וכן ארז"ל (ברכות סא ע"א) ע"פ ויבן את הצלע וכו' שעשאה כבנין אוצר קצר מלמעלה ורחבה למטה כדי לקבל וכו', והוא תיקונו והבן. ומחינן לי' באלוותא וכו' הוא התיקון שהי' אחר התוהו שבזה נדחים כל הקליפות והסיגים, והוא ע"י חסד עילאה דגנוז בפומא דאמה רמ"ח עלמין שהוא מלך הדר שבו נתבסם העולם, ויסוד נק' מטה כמ"ש (במדבר כד יז) דרך כוכב מיעקב וקם שבט וכו' וכתיו' (בראשית מט י) לא יסור שבט מיהודה ומחק"ק מבין רגליו שהם רמ"ח הנ"ל, והוא כדמות מטה ו' זעירא, ויסוד נק' כ"ל שכולל נש"ב מבינה כמ"ש

וקנה הכל, ים עילאה, ומשם כל הנחלים הולכים וכו', והוא מ"ט"ה מ"ט"ו וה' הוא שער החמשים, והוא המטה שנהפך מנחש, והוא ו' האי נהר היוצא מעין כמ"ש (ברכות יב ע"ב) כי כרע כרע כחזרא כי זקף זקיף כחויא וכו', ובו הכה משה רע"ה את פרעה ככל"ב כמ"ש במדרש, והם [נגד] שם ב"ן, ופרעה הוא התנין הגדול וכו' ומשה רע"ה נגדו בקדושה ביסוד עילאה לויתן וכו' דבלע כל נוני ימא וכו'. דחקיק עלה אקי"ק וכו' חושב מה שנתחדש ובא ע"י הארת יסוד הנ"ל אחר התיקון שבאו בסוד תוס', והם ג"ר דז"א ג' מוחין וט"ס דנוקבא דנפקא מאתלטייא, והוא מ"ש אקי"ק אש"ר אקי"ק הם ג' מוחין חב"ד, וט"ס דנוקבא מחכמה ולמטה והוא מ"ש י"ה הם חו"ב ה' חג"ת צבאות נו"ה אמן סלה יסוד ועט' דנוק' כמש"ל. ואמר דחקיק וכו' בסוד מחק"ק רמ"ח עלמין הנ"ל, והוא אברה"ם שבו נבנה ונתקן העולם והבן. אמר רבה אשתעו לי נחותי ימא בין גלא לגלא וכו' כבר ביארתי מאמר זה במ"ש במס' מגילה פ"ק יעו"ש באריכות, וכאן אוסיף לבאר עוד כוונה נפלאה מה שהסתירו במליצות דבריהם הקדושים בסוד בנין הסט"א וענין קטרוגם, והיאך רוצים להחריב העולם וכל בנין הקדושה, אם לא ברצון ית' שגבול נתן להם בסוד ומלכותו בכל משלה. והוא כי כלל הסט"א הוא דו"נ ס"מ ונח"ש, והם ב' שהם ד' ב' מרגלין וב' נשים זונות, כמו בקדושה הם יעקב וישראל רחל ולאה, כידוע שכל א' כולל דו"נ וכמ"ש רבינו בפ"י לס"ד בליקוטים ובפ"י לתיקונים, שהם כבד ומרה וטחול

ויותרת הכבוד, והם אחידין בידין וברגלין דנוקבא דקדושה דכור' בידהא ונוקבין ברגליהא בזוהמא טופרא דאצבעין, וכמ"ש רבינו בפ"ד לס"ד פ"ד.

סדר הלימוד ליום ו אלול [יום 331 בשנה]

והם דכו' בחג"ת דידה ונוקבין בנה"י, והם בסוד (ב"ב עד ע"ב) לויתן דו"נ נבראו ואלמלא נזקקין זה לזה הי' מטשטשים וכו' אבל סירס וכו', שאין בהם זיוגא כמ"ש (תהלים צב י) יתפרדו כל פועלי און. משא"כ בקדושה כשהם בזיוגא בשלימותא אז הם שני המאורות הגדולי' שניהם שוים, ובסט"א רחיקין זה מזה. והוא מ"ש בין גלא לגלא ש' פרסה שדכו' מתחיל מחסד דידה ונוקבא מנצח דידה, ובין א' לחבירו ג' דרגין הם ש' פרסי. ורומא דגלי ש' פרסה שכל א' תופס ג' דרגין דכורא בחג"ת ונוק' בנה"י, ונק' פרסי שכל אחיזתם בפרסות הרגליים שגם הדכורים הם ברגלין דדכורא ששם ידין דנוק' כמ"ש רבינו שם. והוא סוד חיה הרביעית אכלה ומדקה ושארא ברגלה רפסה, והם ברגלין דצלם שקוהי די פרזלא וכו' ואצבעים מנהון די פרזלא ומנהון חסף די פחר, שהם עשו וישמעאל דו"נ קין והבל וכמ"ש שם בפ"ק דמגילה באריכות, והם כל א' ש' פרסי כמ"ש (שיר ה טו) שוקיו עמודי ש"ש, ימינא ושמאלא כל א' ש' דרגין בסוד ער"ל וכמ"ש בנבוכדנצר (שבת קמט ע"ב) שנמשכה ערלתו ש' אמה וכו'. והענין כי הם באים מתוקף הדינים מסיגי הגבורות ש' שורקת, וז"ס גדול מ"ש ביהושע (ה) עשה לך חרבות צורים וכו' ושוב מול וכו' וכת' היום

גלותי את חרפת מצרים וכו' ויקרא שמה ג"לג"ל וכו', כי כניסת ישראל לארץ לא הי' אפשר כי אם ע"י העברת הערלה שהם הסט"א ארץ כנען אשר הי' בה ז' רישין דנחש שהם ז' אומין, והם ב' שינין ש' דג' ראשין וש' דד' ראשין ג' דכרי' וד' נוקבין כמ"ש בריש פ' ה' דס"ד הוי גוי חוטא וכו' כמש"ש בפ"י רבינו שם, שהם נגד ג' אבות וד' אמהות בקדושה. ולכן הי' צריכים להעביר הערלה מילה ופריעה עשו וישמעאל, ולכן כתי' ומל את בני ישראל שנית וכמ"ש רז"ל בפ' הערל (יבמות ע"ב) לא נתנה פריעת מילה וכו' יעו"ש, והם ב' גלים, ולכן נק' המקום הזה ג"ל ג"ל. והענין שכל א' אוחז בג' דרגין כמ"ש שכל דרגא ודרגא כולל י"ס הם ש' והם ב"פ ש' פרסי, הם סוד שק"ר שהם מסוד הנופלי' שאין להם רק חד סמכא כמ"ש בריש אד"ר יעו"ש, וכמ"ש (שבת קד ע"א) מ"ט שקרא אחד כרעא קאי וכו'. עוד יכוין במ"ש ורומא דגלא ש' פרסה כי ידוע שמקום הקליפות ועלייתם הוא רק בג' עלמין ביי"ע שהם הנפרדים, משא"כ אצי' שם כתי' (ישעיה מב ח) אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן וכו', כי שם הוא יחודא. ומה שמצינו שיש להם יניקה בו"ק או בנה"י דאצי' הוא רק בסוד הקטרוג ותביעת דין, שהמאורות פועלים להוציא דין למשרתים שמהם מקבלים הקליפות כח ליתן פורעניות בעולם ע"י קטרוגם. ואלו ג' עלמין הם ש' פרסי, שכל א' הוא מי"ס וכל א' מי' כידוע. אך לפעמים עולים עד יסוד דנוק' בסוד נחש דנשיך ברחם דילה והוא מ"ש זימנא חדא וכו' וחזינא מרבעתא דכוכבא זוטא הוא ששם יסוד דדכו'

שהוא כוכב כמ"ש (במדבר כד יז) דרך כוכב מיעקב, והוא יוסף קטין של שבטים ו' זעירא, ויסוד דנוק' הוא מרבעתא דילי' מקום משכן כבודו. והוא כמבזר ארבעים גריוי ששם סוד מ"ם רחם דילה שבו ב' דלתות כידוע, בסוד מם סתומה דלמרבה המשרה הנפתח בב' דלתות. וכל ימי הגלות אז המ"ם סתומה לבל ימשול זר במעיין חתום בגבורות אשר שם, שהוא סוד גריוי דחרדלא שהם חדים ומרים. ושם הוא סוד (מ"ב יב י) ויקוב ח"ר בד"לתו וסוד טיפת דם כחרד"ל. ואם הי' עולים לפנימיות היסוד דידיה הי' העולם נחרב ח"ו ע"י תגבורת אחיזתם. וז"ש ואי דלינן טפי הוי מקילין מהבלי'. ורמי לי' גלא קלא לחברתה וכו' הוא דו"נ דסט"א שרוצים להתחבר יחד להחריב העולם, והוא סוד עשו וישמעאל שרוצים להתחבר יחד וכמ"ש (בראשית כח מ) וילך עשו אל ישמעאל וכו'. ומה עשה הקב"ה סירס את הזכר והרג את הנקבה וכו'. ישמעאל מת ועשו לא נתקימה מחשבתו כמ"ש רבינו בפ"י לס"ד פ' ד ע"ש. וכן בגלותא ממשלתם ביחד ואלמלא הי' מתחברים הי' נחרב העולם להשמיד ישראל ח"ו, ומה עשה הקב"ה הפרידם זה מזה כמ"ש בדניאל (ב מג) ולא ליהו דבקיין דנה עם דנה הא כדי פרזלא לא מתערב עם חספא. וז"ש כאן פוק חזי וכו' מלא חוטא חלא וכו' והוא סוד התגין וזיונין של שעטנז"גץ שהם ג' מוחין חב"ד שהם אותיות חו"ל כידוע, ובהם ניתן שמירה לישראל שהסט"א לא יכול להכרית זרע ישראל מן העולם, והוא מה שנתברכו ישראל (בראשית כב יז) והרבה ארבה את זרעך וכו' וכחול

אשר על שפת הים וכו', והוא הבטחה לישראל שיהיו קיימים לעד, וחול הזה הוא גבול המפסיק בין הסט"א ובין התחלת הקדושה. והוא מ"ש בהושע (ב) אחר שצויה לו השי"ת קח לך אשת זנונים וכו' ואמר קרא שמו לא עמי וכו' כתי' והי' מספר בני ישראל כחול הים וכו', שאשה זונה הנ"ל הוא הסט"א המתחיל בסיום הקדושה תחת היכל לבנת הספיר כמ"ש בהיכלות פ' פקודי (ד' רמה ע"א) היכלא קדמאה שירותא דמהמנותא וכו' כתי' תחלת דבר ה' בהושע דחמא מגו דרגא דא שירותא דכל דרגין לסלקא לעילא וסופא דכל דרגין לנחתא לתתא ובגין וכו' אצטריך לנטלא האי אשת זנונים וכו', וכמ"ש רבינו בפי' שם שהיכל זה התחלת דרגא דקדושה מתתא לעילא וסופו מעילא לתתא, ואחריו מצולת ים סט' דחויא וכו'. וניתן גבול לסט"א שלא תעלה למקום גבוה יותר שאינו ראוי לה שלא להחריב העולם, והוא בזמן המוגבל חד לאלף יומין זעירין שהוא קץ של בעתה שאז תכנע הס"א, ואז במקום אשר יאמר וכו' שהס"א תתבלע ושם יהי' הקדושה שולט, וכמ"ש (זכריה ט ז) והסירותי דמיו מפיו וכו' ונשאר גם הוא לאלקינו וכו'. והכל תלוי בסוד בוצד"ק שנתן מדה לשליטת הס"א, וכמ"ש באיוב (לח) ואשבור עליו חקי ואשים בריח ודלתים ואומר עד פה תבוא ולא תוסיף וכו', והם הדלתות של מ"ם סתומה דלמרבה המשרה כמש"ל, והבריה הוא מפתחא דכליל בשית דמכסה פתחהא ולא יפתח עד שיבוא משיח, והוא כאן בהיכל לבנת הספיר מקום הכף והרחם. ואמר עד פה תבוא וכו', שא"א להם ליכנס שם כמ"ש (שיר ד יב) גל

נעול מעיין חתום. וסוד הנורא הזה הוא מ"ש בתורה בעיקב ולבן (בראשית לא) ויאמר לקטו אבנים ויעשו גל וכו' ויאמר עד הגל הזה וכו' אם אנכי לא אעבור וכו' ואם אתה לא תעבור וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. כי לבן הוא התחלת בנין הסט"א כמו שיעקב שורש הקדושה, ולכן נק' לבן וכו' כמ"ש צוציתא דנורא חיורתא ברישא, והוא בן נחור שהוא מסוד הגבורות שהם בחוטמא דז"א אף וחימה ומשחית ג' שלהובין וכו' כמ"ש בס"ד פ"ב, והם ג' אלקים בסוד נח"ר.

סדר הלימוד ליום ז אלול [יום 332 בשנה]

ישורש מדה"ד שהוא פחד יצחק הוא בוצד"ק דמדיד משחתן, הוא שנתן גבול בכל זמן שית אלפי שנין שאז הבחירה שולט שלא לבטל כח הס"א לגמרי כי הוא צורך לעולם בשביל הבחירה והשכר, וכן ניתן גבול שלא יתגבר הס"א יותר להחריב הקדושה וישראל מן העולם ח"ו. והוא בסוד שם אלקי"ם שנתחלק לאב"ן וג"ל, שאב"ן הוא שם ב"ן שממנו יצאו הסיגים בעולם התווה מגבורות הקשות, וא' דאב"ן הוא א' דיחודא דקדושה שמתלבש בוא"ו דב"ן שעייז נעשה מחיצה והבדלה בין ב"ן דקדושה ובין הסיגים שיצאו מהם, והם סוד ג"ל כמ"ש. וז"ש לקטו אבנים ויעשו גל וכו' שמאב"ן נעשה ג"ל, והוא חוטא דחלא המפסיק בין גלי הים ובין הקדושה, והוא הו' שבאמצע הא המפסיק בין מים למים שהם מים דקדושה גבורות מים העליונים ובין מים התחתונים מצולת ים מים הזדונים, והוא קליפת השום המפסיק בין נקב הזרע דקדושה ובין נקב המוציא

מים שהם מים מלוחים שמהם יוצאים מים סרוחים במצולת ים. וז"ש לו אם אני לא אעבור וכו', שניתן החול גבול נגד הג"ל שלא יחרב העולם, וכן להיפוך שלא יתבטל הסט"א לגמרי כל זמן שהבחירה ניתנת לאדם בעוה"ז, והוא ע"י קו המדה בוצד"ק שנתן לכל א' גבול ומדה. והוא מ"ש וישבע בפחד אביו יצחק, כמ"ש (ירמיה ה כב) האותי לא תיראו אם מפני וכו' [אשר שמתו חול גבול לים], שהגבורות האלו הם עושים גבול ומדה לכל א' כמ"ש והבן. וחוט הזה הוא כי ח' הוא בנקב השמאלי בני חת כידוע, וט' בנקב הימני המוציא זרע שהוא צדיק כי טוב דטובי' גניז בגוי', והו' הוא הקליפה דקה המפסיק בין ב' הנקבים בין ח' לט', והוא העושה פירוד בין דו"ן דסט"א כמ"ש יתפרדו וכו' שלא יחריבו העולם ח"ו, והם ח' דנח"ש וט' דשט"ן בין גלא לגלא שלא ישטופו העולם, וז"ש מלא חוטא דחלא וכו'. הגה"ה עוד יש בכאן סוד נסתר בסוד שג"ל ושל"ג שכ' רבינו בליקוטים והוא ירד והכה את הארי בתוך הבור ביום השל"ג, וכמ"ש בסבא דמשפטים דזרענא פולין לנ"ב גוונים שהוא ב"ן כל"ב בסט"א, ביומא דתלגא שם סוד ג"ל, ורומיו ש' פרסה, ונק' ג"כ ג"ל שעיקר אחיזתם הוא מנה"י למטה מן הפרסה שהם ג' וכל א' מי', ואעפ"כ הם עולים נגד חג"ת ג"כ שממית בידיים תתפש וכו', והוא מ"ש ורומי' דגלא ש' פרסה ודי בזה. אמר רבה לדידי חזי לי הורמיז וכו' במאמר הזה הסתירו סוד נורא ואיום כל עניינו של בלק ובלעם אשר רצו להתחבר ולקלל את ישראל. והוא שבלעם הי' בסוד בלע בן בעור מלך

הראשון של הז' מלכים, והוא הסיגים אחוריים דדעת דקדושה, ולכן הי' בכל דבר נגד משה רע"ה כמ"ש (במ"ד פ"ד) בישראל לא קם אבל באו"ה קם ומנו בלעם, ולכן התפאר א"ע ואמר ויודע דעת עלין, וכוחו היה בפיו שהוא כמו משה רע"ה שהי' כוחו בפיו דדעת גניז בפומא דמלכא. ונק' בלעם הורמיז שהוא שד כמ"ש (סנהדרין לט ע"א) מפלגא לתתאי [לעילא] דהורמיז וכו', והוא בר לילית כי ידוע מ"ש האריז"ל בב' נשים של אדה"ר חוה ראשונה ושני', שהרשונה היא בסוד לאה שהיא דינים קשים ולא הייתה יכולה להתברר ונעשה לילית אמן של שדים, והוא הי' הרע של קין והבל בנים של חוה ראשונה כמ"ש האריז"ל, ולכן נק' בר לילית. והורמיז"ז הוא ש"ד והוא סוד עמוק כי כל הבריאה הוא בשם יה"ו וצירופיו בו"ק כמ"ש בס"י, ובכל א' יש רמ"ח אברים ויסוד הוא המשלים לרמ"ח, לכן בו נכללו כולם. אבל הסט"א חסר הברית כי הוא משברי כלים שלא הי' להם יסוד, והוא סוד הורמיז"ז שבהם רמ"ז אברים חסר הברית, והם בהיפוכא דג' אתון יה"ו ושם הם בסוד (ישעיה א ד) הוי גוי חוטא וכו' כמ"ש בריש פ"ה דס"ד ובפי' רבינו שם. דהוה רהיט אקופא וכו' שיניקתו של בלעם הי' מב' עקביים דלאה הנכנסים בכתר רחל. והענין כמ"ש (משלי כב ד) עקב ענוה יראת ה', וכמ"ש רבינו בפי' לס"ד בליקוטים שהשגת מציאותו ית' בב' דרכים א' מצד שאנו ממליכים אותו שזה תכלית כל העבודה, והב' מצד התגלות מלכותו בעולם ע"י אותות כמו במצרים ולע"ל והוא גאותו של הקב"ה, והוא סוד ענוה כמ"ש (עיי' מגילה

לא ע"א) במקום גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו. ולכן משה שזכה ללאה הי' ענו מאוד מכל האדם, שבימיו הי' ההנהגה בעולם מצד הנפלאות ונתגלה סוד ענוה בעולם, ומזה הי' שורש נשמתו ג"כ בסוד ענוה. וסוד הגדולה והענוה מצד האותות הוא המתלבש בבחי' מלכותו שאנו ממליכים אותו עלינו, שהוא ית' נק' אלקי ישראל, והוא שכינתו השורה בנו, ואף גם זאת וכו' לא מאסתיים וכו' כי אני ה' אלקיהם וכו', והם ניסים נסתרים שאלמלא גבורותיו וכו' (עי' יומא סט ע"ב), והם עקביים דלאה המתלבשים ברחל בסוד היראה שהוא סוף הגאווה והגדולה, שהוא נסתר ומתלבש בבחי' שאנו ממליכים אותו הוא נוראותיו. ובלעם הוא באחוריים בסט"א נגד ב' עקביים הנ"ל, וכמ"ש בפ' בלק (במדבר כב ה) וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר, והוא בעקביים הנ"ל דהם סוד התרפים של לבן, שלכן כתי' (בראשית לא לג) ויבוא אל אוהל לאה וכו' ואל אוהל רחל וכו' ושם וימשש וכו', והוא נגד יסוד אימא המסתיים שם במקום שרגלי לאה נכנסים בכתר רחל, והוא סוד התור"ף והוא אחורי השלחן שהיא נוקבא, ולכן הוא בלשון ארמי שהוא אחוריים דקדושה כידוע. אשר על הנהר יסוד אימא שהיא רחובות הנהר ושם הוא שרשו ומקומו וז"ש ארץ בני עמו וכו'. וחשב בזה שיהי' עומד נגד משה רע"ה שהוא בקדושה נגד יסוד אימא, והי' רוצה לעכב שלא ירדו האורות אל כתר רחל. וז"ש דהוה רהיט והיינו באותם עקביים שבהם הריצה וההליכה, אקופא דשורא דמחוזא הם עקביים הנ"ל העומדים למעלה על כתר

רחל, שרחל היא חומה כמ"ש (שיר ה י) אני חומה וכו' וכמ"ש (ירמיה לא כא) נקבה תסובב גבר, ומחוזא היא עיר כמ"ש (תהלים קז ל) וינחם אל מחוז חפצם, ונוקבא היא חומה דילי' כמ"ש בפ' הבע"י (יבמות סב ע"ב) השרוי בלא אשה שרוי בלא חומה וכו', שהיא שומר בריזין דילי'.

סדר הלימוד ליום ח אלול [יום 333 בשנה]

וקופא דשורא דמחוזא הוא כתר רחל שמתחלת מרגליים דלאה הנכנסים בכתרה. והענין כי דור המדבר הי' בסט' דמשה רע"ה מלאה מנהורא דשמשא שהוא דכורא דידה, שלכן לא נכנסו לארץ. אבל אותו הדור שהי' ראוי' לכנוס לארץ הי' בדרגא דרחל נוקבא דילה והי' עומדים לתקן בניינה בסוד פרצוף גמור. ובלק ובלעם הי' רצונם למנוע הארת רחל שלא תהי' נבנית בסוד פרצוף ולא יוכלו לכנוס לארץ, וכמ"ש לו הנה עם יצא ממצרים וכו' לכה נא וכו' אוכל נכה בו ואגרשנו מן הארץ. וסוד התחברות בלק עם בלעם הוא כי בלק הי' מלך למואב, כידוע מ"ש האריז"ל בסוד עמון ומואב שהם באחוריים דלאה ורחל עמו"ן מלאה מסוד ס"ג באחוריים הוא קס"ו עמו"ן, ומואב הוא באחוריים דרחל שהיא מאב דבשמיא. כמ"ש (משלי ג יט) ה' בחכמה יסד ארץ וכו', ולכן מואב פרסמה שהיא הצעירה ורחל היא באתגלייא, ולאה עלמא דאתכסייא והוא לנגדה הבכירה שלא פרסמה, והוא מ"ש והוא יושב ממולי. והנה ידוע כי רגלי לאה הם נכנסים בכתר רחל והוא סוד הנהגת ישראל בארצם שהיו מתנהגים בניסים ונפלאות, אבל לא כ"כ כמו דור המדבר שהי' הנהגתם רק בניסים לבד במן

ובאר וענני כבוד, אבל דור שנכנסו לארץ אף שהנהגתם הי' בניסים ג"כ מ"מ הי' ע"י התלבשות הנהגה תחתונה בעוה"ז שחרשו וזרעו ואספו תבואתם, והוא סוד לאה שהוא מלכותו ית' שאנו ממליכים אותו מצד נפלאותיו ורגלין דילה הוא המתעלם בהנהגה התחתונה. ולכן לאה נגד חג"ת הנהגת עוה"ב ורחל נגד נה"י הנהגת עוה"ז, וכנגדם הם בלעם ובלק בלעם נגד לאה נגד דרגא דמשה ובלק נגד רחל ממואב בכתר דידה ששם נכנסים רגלי לאה. והיו רוצים להתחבר יחד בעובדא ומילולא בקסם ונחש כמ"ש וקסמים בידם ובלעם במילולא, והוא נגד עבודת ישראל בתורה ומצות זו"נ. והוא מ"ש ורהיט פרשא הוא בלק שמדרגתו ג"כ בעקביים הנ"ל, כי רכיב סוסיא הוא מקום שנכנס ברחל שהוא שם אדנ"י, ובלק הוא באחוריים דשם הנ"ל שהוא סו"ס כמ"ש רבינו בפי' מ"ש (סנהדרין קה ע"ב) מ"ט לא רכת אסוסי' והשיב ברטיבא שראי באג"ם הוא אחורי מלכותא דרקיע בלאה נגד אחוריים דשם אהי"ה. וז"ש מתתאיה שהי' למטה מהורמיז הנ"ל שכן מדריגת בלק למטה ברחל למטה ממדריגת בלעם כמ"ש, והוא מ"ש ולא הוה יכיל לי' שלא הגיע למדריגתו של בלעם ולכן לא הי' יכול להתגבר על ישראל בלעדו כמ"ש כי עצום הוא ממני, וכמ"ש בזוהר פ' בלק (ד' קצט ע"א) כד אתיעט בלק אמר ואגרשנו מן הארץ אמר ההוא דרגא דקא אתאחיד בי' מן הארץ ודאי ודא הוא כי עצום הוא ממני ודאי מאן יכול לאגחא לקיימא בהו בישראל דרגא דלהון תקיף הוא מדילי וכו', שכוחם בפיהם ג"כ בתורה שהוא דרגא דדכו'

והוא ג"כ נגד חג"ת ששם מקום לאה ולכך הוצרך להתחבר עם בלעם כמ"ש. זימנא חדא הוי מסרגין לי' תרתי כודנייתא הוא בלעם שנתחבר עם עזא ועזאל נופל וגלוי עניים, כמ"ש בזוהר פ' בלק (ד' קצד ע"א) אשר מחזה שדי יחזה מאן איהו מחזה עזא ועזאל דאנון נופל וגלוי עניים, שהם בני האלקים מאללי ארעא שהם שני מרגלים שני דכורין דסט"א כמ"ש רבינו בפ"י לס"ד פ"ד באריכות, והם אחידין ברגלין דדכורא שלכן נק' מרגלים, ולכן נקרא נופל וגלוי עיניים שהעניים הם בנו"ה ברגלין כמ"ש (סוטה ט ע"א) הלך אחר עיניו, והמרגלי' הם עיני ה' המשוטטים בכל הארץ ולכן נתחבר בהם בלעם להזכיר עון ישראל להתפס, ונק' נופל מסוד הנפילים הנ"ל שנפלו כמ"ש בפ' בראשית (ד' לו ע"א) אמר ר' יצחק עזא ועזאל כד נפלו וכו' יעו"ש. ואלו ב' הם לויתן זרין נבראו שאלמלא נזקקין זה לזה היו מטשטשין העולם מה עשה הקב"ה סירס הזכר וכו' (ב"ב עד ע"ב) בסוד אל אחר אסתריס ולא עביד פירין כמ"ש רבינו שם, וז"ש דהוה מסרגין לי' ב' כודנייתא שהם פרידות שאין עושים פירות שנסתרו. ומ"ש זימנא חדא וכו' הוא בעת שרצה לקלל את ישראל בהתחברותו עם בלק שאז נתחבר עם ב' המרגלי' כמ"ש, והם נק' מחז"ה שד"י וכו' בסוד הנפילים שיתין הוו בארעא כמ"ש בפ' בראשית שם המה הגבורים שיתין הוו כחושבן דלעילא וכו'. והם עומדים נגד עקבי לאה שמאחוריים דלהון היא יניקתם. והם בחזה בז"א בסיום יסוד אי' שהוא שם שד"י כידוע. וז"ש וקיימין אתרי גשרי דרוגנג (ס"א דוונג) הם ב' עקבים

הנ"ל ונק' גשרים שדרך שם יוצא הארה לכתר רחל שכמו כן כתבו המקובלים על סוד שם ע"ב שהם ע"ב גשריו של צנורות החסד. ורחל נק' דונג שהוא שעה כמ"ש בזוהר פ' ויחי בסוד ב' גמלים דהות טעני קטפירא וכמ"ש האריז"ל, ור"ל שהעקביים הנ"ל עומדים על ראש רחל, ומשם באחוריים עומדים ב' מרגלים הנ"ל עזא ועזאל. וכך דונ"ג הוא שם ס"ג שהוא אימא שנבנית מסוד אחוריים דשם ס"ג בסוד עייני"ן כמ"ש"ל, וכת' (תהלים סח ג) כהמס דונג מפני אש (כך) יאבדו רשעים מפני אלקים, כי שעה הוא פסולתא דדבשא כידוע שדב"ש הם גבורות כמ"ש האריז"ל בסוד שופ"ר, וכמ"ש מע"ז יצא מתוק דבש מגבורת ארי"ה שהוא גבורה.

סדר הלימוד ליום ט אלול [יום 334 בשנה]

זהקליפות הם סיגי הגבורות והם דו"נ דסט"א שהם במצולת ים והם יונקים מסוד אפיקי מים מנו"ה דדכו' כמ"ש, והם שני גשרים שמשם עוברים המים ליתן להים יניקה מזוהמא דטופרא דרגלין כמ"ש בפ' אחרי מות בר"מ (ד' סג ע"א) מתלא אמרי לכלבא ארמי גרמא לכלבא וילחך עפר דרגליך וכמ"ש רבינו שם בפ' ששם הם השעירים עזא ועזאל הנ"ל והם בסוד מים אחרונים ליתן חלקם מזוהמא דטופרין, וגשרי' הם מחיצה להגן שלא יטבע במים והם תורה ומצוה שמגינים על ישראל להגן נגד סט"א מצולת ים הנ"ל. וב' המרגלים הם עומדים על גשרים אלו לקטרג על ישראל, וכן בלעם ובלק בעובדא ומלולא כמ"ש. ולפי גירסא דרוגנג רמזו בזה על סוד ב"פ עין שהם נופל וגלוי עיניים שב' עניים

בנו"ה כמ"ש"ל ובסט"א כל המוסיף גורע בסוד ר"ע עי"ן, שלכן אמרו (סנהדרין קה ע"א) בלעם סומא בעין אחת הי' שנא' גלוי עניים וכתתי' שתום העין ולכן כאן א' יתירה בכל עי"ן והוא סוד סמא"ל ר"ע עי"ן של עשו כידוע.

אתא פושקנצא ובלעה לתנינא הם סוד ערב רב שיצאו ממצרים ע"י משה שקבלם, והם שגרמו להחטיא את ישראל בעגל ובכל החטאים במדבר וגרמו גלותא למשה רע"ה ביני ערב רב וגרמו חורבן בהמ"ק כמ"ש ברע"מ ובתיקונים בכ"מ, והוא מ"ש שקבור בגחון וכמ"ש בתיקונים (ד' מו ע"א) ועוד וימן ה' דג גדול דא טחול לילית דאיהי ערב רב מההוא רב החובל דאתמר בי' וגם ערב רב וכו' ערב רב בגין דלילית חייבא דבהון חאבו ישראל וכו' אנון רב עלייהו בגלותא וכו', ועיין בביאורי רבינו שם דהגיה שם שצ"ל דג גדול דא סמאל דגה דא לילית נחש בת זוגי' וכו' והוא טחול אוכמא שבתאי וכו' שחוק הכסיל, ובהון חבו ישראל שהם הגורמים לישראל כל עון וכל חטאת וע"י ישראל בגלותא בעניותא בדוחק כמ"ש שם בעצבון תאכלנה מרה שחורה, ולילית נק' עורב נקבה שהיא אוכמא והיא אכזרי על בנין דחייכת עמהון וקטלת לון כידוע והוא שחוק הכסיל, ונק' עורב מלשון ערב רב שהיא חשוכה ערב ולחושך קרא לילה שלכן נק' לילית, וכן הגלות כמ"ש (ירמיהו ד) אוי לנו כי פנה יום כי ינטו צללי ערב נק' ע"ש שהיא שלטא בגלותא, והוא שבלעה לתנינא שהוא משה רע"ה דהוא בגלותא בה על ניצוצו בת"ח שהם בדוחקא בעניותא ובכזיון ביני עם הארץ וערב רב.

וז"ש אתי פושקנצא וכו' שהוא עורב נקבה כמ"ש רשב"ם בפ"י, והוא מ"ש במבול (בראשית ח ז) וישלח את העורב וכו' ויצא וכו' יצוא ושוב עד יבושת המים מעל הארץ, שענינו של נח והמבול הכל על נשמת משה וגלותא דישראל כמ"ש בכ"מ ושם בתיקונים (ד' נה ע"ב) יעו"ש בפ"י רבינו וכל שהמים על התיבה הוא גלותא אז העורב שולט, עד יבושת המים וכו' דאז יכלו ערב רב מעלמא כמ"ש בכ"מ. וסליק יתיב באילנא כמ"ש (דברים כ יט) כי האדם עץ השדה וכו' והם ת"ח שבכל דור שסובלים מרעין ודוחקא ועניותא ועוסקים בתורה מתוך הדחק ואחידין בעץ החיים, וכן דרשו בזוהר ע"פ כי תצור אל עיר כו' לא תשחית את עצה וכו' אלו ת"ח וכמ"ש עץ חיים היא וכו' וכן הוא בכ"מ. ואמר ת"ח כמה נפיש חילי' דהאי אילנא וכו' וכמ"ש בזוהר בכ"מ ווי דגלותא אתמשיך ומאן יכול למסבל וכו', והוא שאף שיש להם כמה מרעין ודוחקין אעפ"כ עוסקים בעה"ח באורייתא וכמ"ש בפ"ב דעירובין (כא ע"ב) מ"ד לכה דודי נצא השדה וכו' בוא ואראיך ת"ח שעוסקים בתורה מתוך הדחק. וכן הוא סוד יצה"ר לילית שהיא אשה זונה שחוק הכסיל שמתגבר על ת"ח יותר מכולם כמ"ש בפ"ה דסוכה (נב ע"א) כי הגדיל לעשות שמושל בת"ח יותר מכולם, ואמרו בפ"ד דקדושין (פא ע"א) חזי דאנת נורא ואנא בישרא ואנא עדיפנא מינך, ואמרו ג"כ בפ"ג דתענית (כ ע"א) והכה ה' את ישראל כאשר ינוד הקנה וכו' מה קנה זה וכו' אפי' כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו אין מזיזים אותו ממקומו וכו' וע"ז נאמר בכרכותיו

של בלעם כארזים עלי מים וכו'. ואמר ר"פ בר שמואל אי לאו דהואי התם לא הימני שהרגיש בעצמו מה כח הקדושה גדול שקדושת התורה עה"ח בת"ח שיוכל לעמוד נגד האי עורכתא ונגד כל הרוחות ודוחקא ועניותא וכמ"ש אין חכם כבעל הניסיון ודי בזה. ואמר רבה וכו' במאמר זה ביאר סוד עולם התוהו ומיתת ז' מלכים הראשונים וסוד עולם התיקון והבירור. וכלל מאמר זה הוא יצא על מ"ש בס"ד פ"א שתא אלפי שנין תליין בשיתא קדמאה שביעאה עלייהו דאתתקף בלחודוי ואתחרב כולא בתריסר שעתו דכתי' והארץ הייתה תהו וכו' תליסר יקים לון ברחמי ומתחדשין כקדמיתא וקמו כל אנון שעתא בגין דכתי' ברא לבתר כתי' הייתה וכו' ולבסוף תהו ובהו וכו' ונשגב ה' לבדו וכו'.

סדר הלימוד ליום י אלול [יום 335 בשנה]

ורבינו הגדול בביאורו שם האריך הרבה וכלל דבריו דשית אלפי שנין והשביעי חרב הוא נגד עולם התוהו שמלכין קדמאין מיתו והם ו"ק שמלכו כל א' ואח"כ מת וכו', והשביעי הוא נגד ארעא דאתבטלת ואלף השביעי הוא דרגא דבינה ושם חוזרים הכל לשרשם, ואז זמן שליטת ארעא שחזרו כולם לבטן אמם, והוא סוד שבת עילאה עוה"ב, והוא י"ב שעות של המלכות י"ב חדשים דארעא אתבטלת בי"ב מזלות והם נגד י"ב תיקונים שנכללים בפה והוא אלף השביעי בי"ב שעות, ואח"כ תליסר יקום לון ת' המים וכו' תיקון י"ג ונקה ובי ונשגב ה' לבדו וכו' דאוקיר דיקני' וכל הבירורים שם ע"י י"ג תיקוני דיקנא במשח רבות דנגיד

בהון ממו"ס שבו כל העליות, כמ"ש שם בפ"א ב"י סליק
וב"י סליקו ואנון דלא הוו והוו ויהויין, ופי" רבינו שם
שהם אורות חדשים שיצאו בתיקון דלא הוה בעת התוהו,
והוו הם האורות שהיו בתוהו וסלקין תמן להתברר,
ויהויין הם אורות שלא היו אפי" בעת התיקון, והם נגד
ג' הויות דמו"ס מלך מלך ימלוך והם היה הוה ויהיה
ובהם י"ב אתוון נגד י"ב הנ"ל שבהם מתחדשים מה
דאתחריב בתריסר שעותי, וי"ג הנ"ל הם נגד י"ג נביעין
דמשח רבות דנגיד בתיקוני דיקנא, ולכן לע"ל באלף
השביעי אז בעו לאוקיר דיקנא ר"ל יקירו דיקירותא משח
רבות דבהון. וסוד התוהו ידוע שלכך מתו וחרבו מלכים
הראשונים מפני הסיגים שהיו בהם והם יצאו מגבורות
הקשות דסלקו במחשבה לצורך הבחירה והעבודה, והם
ז' נגד ז' ראשין של הנחש ז' מדורי גיהנם ז' היכלים
דמסאבותא ז' דרגין הוי גוי חוטא וכו' דחשיב בריש פ"ה
דס"ד כמ"ש רבינו שם, וכל תוקף הגבורות הם בחוטם
כמ"ש באד"ר ואד"ז ששם ה"ג משחית אף וחימה ואשא
וגחלי דנורא וכמ"ש וישמע ה' ויחר אפו ובס"ד פ"ב תלת
שלהובין וכו' וכמ"ש באריכות שם בדברי רבינו. והוא
מ"ש כאן זימנא חדא אזלינן בספינתא לשוט בים החכמה
וכמ"ש בתיקונים (ד' מג ע"א ע"ב) וכמה אניות טבעין וכו'
כד"א שם אניות יהלכון בימא דאורייתא וכו' ובההוא
זימנא אזלין אניות בהבטחה וכו' ובסבא דמשפטים (ד' ק
ע"ב) סבא סבא הא אמינא דעאלת בימא רבא בלא חבלין
וכו' יעו"ש, וכן הוא בכ"מ. וחזינן ההוא כוורא הוא כלל
בנין עולם התוהו שכולל ז' מלכים והם ד"ג ד' מלכים

לבד וג' לבד שהם חג"ת נה"י שמתחלקין תמיד לב' דרגין, ונק' כלל המלכים כוורא שהם מקומם במים והוא שבנייתם מעט' דגבורות וכמ"ש והארץ הייתה תהו ובהו וחשך על פני תהום, ולכן הסיגים שיצאו מהם הם תהומא רבא וימא רבא וכמ"ש בתיקונים שהבאתי במאמר הקודם וימן ה' דג גדול וכו' שדג ודגה הם דו"נ סמאל ולילית, ובעת השבירה נפלו הכלים לתה"ר והם הדגים ששם. וכמו שמשה רע"ה בדעת דקדושה הוא דג גדול נונא רבא על לויתן נחש וכו', כמו כן ראש כל המלכים בלע בן בעור דעת שלהם כולל ז' מלכים כולם ונק' ג"כ כוורא. דיתבא ליה אכלה טינא באוסיי' הוא הנחש כח הסט"א הסיגים שהיו בכח במלכים האלו שהיו כולם בסט' דגבורות לבד בוצד"ק שהם בחוטם כמ"ש למעלה וכמ"ש ונחש עפר לחמו והוא הסיגים הנ"ל שמהם היה המיתה ורבים מישיני אדמת עפר וכו'.

והוה זקיפא ברכיה דחד מנייהו הוא אהרן הכהן שהוא הי' הגדול שבהם לבד משה וכמ"ש בזוהר שם (ד' קסג ע"א) אילין רישי מתיבתא כולהו בריש ירחי ושבתי ומועדייא מתכנשין לגבי טורא דאהרן כהנא ומתערין גבי' ועאלין גו מתיבתא דילי' ומתחדשין תמן בדכיו דטלא קדישא וכו' וע"י מתחדשין כולהו וכו' יעו"ש כל הענין. וידוע כי משה ואהרן הם ברגלין בנו"ה וז"ש דהוה זקיפא ברכא וכו' שמעלת אהרן גדולה מאוד. ועייל טייעא תותי ברכי' וכו' הוא פנחס שנכנס במדריגתו שזכה לכהונה ולהיות לו ברית שלום כמ"ש (במדבר כה יב) הנני נותן לו וכו' כמו שזכה אהרן אליו כמ"ש (מלאכי ב ז)

כי שפתי כהן וכו', והי' רודף צדקה וחסד לעשות שלום וכו' כמ"ש (שם שם ה) בריתי הייתה אתו החיים והשלום וכו', כי הוא בדרגא דחסד דמתגלה בפומא דאימה מדתו של אברה"ם רמ"ח עלמין אורכי' דהאי אמה, וכן זכה לזה פנחס בקנאותו נקם ברית ותיקון ברית, וזכה דאתגלי ע"י החסד בפומא דאמה בהעברת הערלה שנמשכה על הברית ע"י זמרי בן סלוא שבעל ארמית. ופנחס הוא אליהו והוא חד טייעא הנזכר בכ"מ בש"ס, ואע"פ שזכה למדריגה גדולה שהוא מלאך הברית ונזדכך חומריו שעולה חי לשמים שגופו הוא הי' זך כידוע שהגוף הוא עט' הברית הדבוק בארץ והוא מלכות שבנפש, וכ"ז שהערלה עליו צריך למות ולהתבלע בעפרא, ואל"י זכה שנתגלה לו עט' הברית בסוד רמ"ח עלמין הנ"ל, אעפ"כ לא הגיע למעלתו של אהרן וז"ש דעייל תותי ברכי'. כי רכיב גמלא הוא הסט"א כמ"ש (ברכות נו ע"ב) הרואה גמל בחלום מיתה נקנסה עליו כמ"ש גם ה' העביר וכו' ויבוא גם השטן וכו' וכמ"ש רבינו בפ"י למס' ברכות פ' הרואה, ואליהו נתגבר על מהמ"ו שלא שלט עליו.

סדר הלימוד ליום יא אלול [יום 336 בשנה]

וזקיפא רומחי' הוא רמ"ח עלמין וכמ"ש בפנחס (במדבר כה ז) ויקח רומח בידו וכו' שזכה לחסד עילאה כמ"ש, ואעפ"כ לא נגע בי' שמעלת אהרן גדול עליו יותר ויותר. א"ל תא אחוי לך הר סיני וכו' בכאן גילה סוד מעמד הר סיני, והוא כי כתי' (שמות יט יח) והר סיני עשן כולו וכו' והוא מקום הראשון שנגלה השי"ת לברואיו ומראה הראשון שנתגלה למשה בהר

אלקים חורב, כמ"ש (שמות ג ב) וירא אליו ה' בלבת אש מתוך הסנה. והר סיני הוא הנוקבא וכמ"ש בתיקון י"ט (ד' לו ע"א) והאי בת נקודה סתימאה באוירא עלה אתמר שמריני כאישון בת עין איהי גנוזא באור ובה אתעביד אויר ובגינה אתמר וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה וכו', ופי' רבינו שם שהוא נקודה פנימאה דילה דסיהרא חכמת שלמה והחוט המקיף לסיהרא הוא כתר דילה והוא אוירא עלאה, והסנה הוא אויר הנ"ל וי' דאויר הוא חכמה דילה ואור הוא בינה דילה. ומאחורי ביתא הנ"ל שם עומד הסט"א כמ"ש שם (ד' לה ע"א) שררך דא ציון דאיהו טבורא דעלמא וכו' אות ברית נקודה באמצעיתא כגוונא דטבור אגן הסהר דא נקודה דסיהרא כגוונא דא והיא ראשית וכו' ואיהו פתוחה לקבל צדיקייא וכו' וסתימא מסטרא אחרא כלפי רשיעייא דבזימנא דאתיין לאסתכלא בה איהי אהדרת אנפאה לאחורא מנייהו וכו', והם הערב רב שעמדו סביב הר סיני ג"כ. שישראל הי' נגד ההר כמ"ש (שמות יט ב) ויחזן שם ישראל נגד ההר והם בסוד בת עין שהם קרובים לנקודה פנימאה דבה שהיא ראשית, כמ"ש ראשית קודש ישראל לה' ראשית תבואתו וכו' ואמרו רז"ל (ב"ר פ"א) בראשית בשביל ישראל שנק' ראשית וכו', והם בת עין דילה כמ"ש (זכריה ב יב) כל הנוגע בהם כאלו נוגע בבכת עינו. וסינ"י הוא עיין ושם עמדו ישראל מקרוב, אבל הערב רב שמהם סוד עזי פנים שבדור הרשעים הם עמדו שם מרחוק כמ"ש (שמות יט יב) והגבלת את העם סביב וכו' וכת' (שמות כ טו) וירא

העם וינועו ויעמדו מרחוק. וכל מקום שנא' העם סתם הם ערב רב כמ"ש בזוהר בכ"מ, והם שעמדו מרחוק נגד צד הסתום של בת עין, משא"כ ישראל שהם בבת עין לא שלט בהם הסט"א כמ"ש"ש (בתיקונים לה ע"א) ובגין דיעקוב דאיהו דיוקני' חקוקה בסיהרא תמן אתמר ב"י לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל וכו' ועל אינון דזרעא דיעקב אתמר וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב וכו' ואתמר באתר דא ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר דא יהא ביומוי דמלכא משיחא דלא יהא פסולת בישראל אלא ה' בדד ינחנו ומאן אנון פסולת אנון גרים וכו', והם הערב רב שעליהם נאמר קשים גרים לישראל כספחת והם קוצים וצנינים בצדיהם של ישראל כמ"ש בזוהר וברע"מ ובתיקונים בכ"מ. ועיין ברע"מ פ' משפטים (ד' קכ ע"ב) דאנון עמלקים ערבוביא בישא דישראל וטריף לון וכו' לקיים מ"ש ה' בדד ינחנו וכו', והם עננים דמכסים על עינא וכ"ז שהם קיימים אז בת עינא סתימא, וכשיתעברין מעלמא אז וה' עליהם יראה וכו'. והוא מ"ש כאן דחזי להר סיני דהדרי לי' עקרבי וכו' שהם הערב רב שהי' עומדים מסביב בצד הסתום של בת עינא מרחוק, והם נחש שרף עקרב, והוא מ"ש והר סיני עש"ן כולו וכו', והם נק' עקרבי כמ"ש ברע"מ פ' כי תצא (ד' רעט ע"א) גלותא רביעאה וכו' וישליכו אותו הבורה הבור ריק וכו' אבל נחשים ועקרבים יש בו ודא גלותא רביעאה דור דרשעים מלא נחשים ועקרבים רמאים כנחשים ועקרבים דעקרי מילי דרבנן ודיינין לשקרא עלייהו אתמר היו צריה לראש וכו' יעו"ש

באריכות כל הענין, והם אשר בעוה"ר נתפרצו בדור האחרון הזה אשר הם רחוקים מחכמת התורה שהיא נקודה פנימאה חכמה דילה, והוא רע"מ שהוא בגלותא ביניהם בצלמא דלאו הגונה לי', והם אינם יודעים מפנימיות חכמתם ועומדים מרחוק להר סיני ותופסים מאמרים החכמים כפשטם ומלעיגים על דבריהם, ומזה נתפקרו לסתור דבריהם ולעקור אותם ח"ו שהוא עקר"ב הנ"ל. וקיימי כי חמרא חיוורתי כמ"ש בפ' אלו עוברין (מט ע"ב) אמר ר"ע כשהייתי ע"ה אמרתי מי יתן לי ת"ח ואנשכנו כחמור וכו', שהם ע"ה ורשעי הדור ששונאים ת"ח והם החנפים ועזי פנים שמראים עצמם ככשרים ומגלים פנים בתורה שלא כהלכה. ועיין בזוהר בראשית (ד' כה ע"ב) דחשיב שם חמשה מינים ושם ענקים מינא חמישאה דאינו מזלזלים לאילין דאתמר וענקים לגררותיך וכו', שהם המבזים ת"ח שבדור והם הנק' כאן חמרי חיוורתא וכו'. שמעתי ב"ק שאומרת אוי לי שנשבעתי וכו' ועכשיו שנשבעתי מ"י מיפר לי שהשבועה במלכות והתרת שבועה באימא, כידוע התרת נדרים פורח באויר שהוא מגדל הפורח באויר עילאה מגדל השן, והשבועה הוא במלכות בגלותא כמ"ש ואני בתוך הגולה וכו' דהיא אזלא מתפרכא, והיא נק' בת קול שמנהמת כיונה כמ"ש בריש פ"ק דברכות (ג ע"א) ועיין בפ"י רבינו שם, וטו"ב נהפך לאו"י כמ"ש ונהר יחרב ויבש. והתרה דילה תליא בכינה מ"י ששם רחובות עלמא דחירו, ומשם ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים, וז"ש מי מפיר לי כמ"ש

(ישעיה יד כז) ה' צבאות יעץ ומ"י יפר וכו'. ועיין ברע"מ פ' משפטים (ד' קטו ע"ב) א"ה נעביד ליה התרה ויהא נחית לגבאי וכו' ושם שבועות ה' איהי שכינתא בת יחידה ולא למגנא תיקונו תלת בני נשא למפטר ליה אלא דש' דשב"ת תלת ענפי אבהן וכו', ושם (ד' קטז ע"א) נדר דאיהו עלמא דאתי וכו', ועיין מ"ש רבינו בפ"י למס' ברכות פ' ה' על מ"ש ויחל משה מלמד שהתיר לו נדרו, שכ' שם שהפרת נדרים בין איש לאשתו בין אב לבתו שנדר ושבועה הם אם ובת ב' ההין, והתרה דלהון ע"י א"ב וב"ן י"ו של השם, והם יחיד מומחה וג' הדיוטות שיחיד מומחה הוא י' חכמה, וג' הדיוטות חג"ת דכו' שבהם תלוי התרה שלהם יעו"ש. והוא ג"כ בגלותא דב' ההין אזלין בגלותא כמ"ש בז"ח רות ותלכנה שתיהם וכו', והתרה דלהון ע"י ת"ח שבדור והוא מ"ש כי אתאי לקמי רבנן אמרו וכו' הוה לך למימר מופר לך. אמר לי תא אחוי לך בלועי דקרח בזה גילה לו סוד מחלוקתו של קרח וטעם בליעותו עם עדתו, והוא מ"ש בזוהר פ' בראשית (ד' יז ע"ב) חשך כד אתער בתוקפיה וברא ביה גיהנם ואתדבק בהדי' בההוא מחלוקת ותרין מחלוקת הוו חד בשירותא וחד סיומא וכו' קרח הוי שירותא דמחלוקת כפום דרגא ותוקפא ואתדבק בגיהנם וכו' ורזא דא יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל וכו' דא מחלוקת קדמאה אתערו דרוגזא ותוקפא וכו' הבדלה איהו בשמאלא וכו' וכד נפיק שבת וכו' ועאל לדוכתי בשאול אתר דקרח וסייעתו תמן דכתי' וירדו הם וכו' יעו"ש כל הענין.

סדר הלימוד ליום יב אלול [יום 337 בשנה]

והענין כי דינין דדכו' תקיפין ברישא ונייחין בסיפא והקליפות משתרשין בשערות דרישא דדכו', וז"ס הלויים דאתיין מסט' דשמאלא היו צריכים להעביר תער וכו' כמ"ש בפ' ויחי עד לא מריט רישא דמלכא וכו', וקרח לגלג עליהם כמ"ש בפ' חלק (קי ע"א) עינא יהב במיזיכו וכו', ואחיד בתוקפא בשירותא דמחלוקת דתקיפין ברישא, ולכן נטרד בתוקפא דשמאלא בסט"א דאחיד ב'. והוא בסוד אתוון ח"ק דעשי' ששניהם לרע וג"כ דט"ר שמאלא דיצירה שהם סוד שמא דילי' כמ"ש רבינו בליקוטם, ונפל לגיהנ"ם סוד ופערה פיה לבלי ח"ק למי שמשייר ח"ק אחד או שלא קיים וכו' (סנהדרין קיא ע"א), והוא חלק על משה ועל התורה. והקליפות הם מסיגי הגבורות הקשות והם שנבדלו והוסרו משם, והוא מ"ש (במדבר טז כא) הבדלו מתוך העדה וכו', וע"ז נא' (בראשית א ו) יהי רקיע וכו' ויהי מבדיל בין מים למים וכו' שהם י' עילאה וי' תתאה ז"א ורקיע ו' באמצע, והוא שמים כמ"ש עושה שלום במרומיו ע"י יסוד שע"י מתבסמין גבורות דנוק' עם חסדים דדכורא מ"ד ומ"ן, והוא שמים אש ומים. אבל קרח לא רצה בדרגא דשלו"ם כמ"ש בפ' קרח (ד' קעו ע"א) קרח אזיל במחלוקת מאי מחלוקת פלוגתא פלוגתא דלעילא ותתא וכו' מחלוקת פלוגתא דשלום וכו' פליג על שמא קדישא וכו', והענין כי הגבורות צריכים להיות נכלל בחסדים ולהתבסס ע"י ולכן הלויים נתנו לכה"ג להיות נטפלים בעבודתם כמ"ש (במדבר יח ב) וילוו עליך וישרתוך וכו' שכהנים מסט'

דחסד. וקרח נחלק על אהרן ולכן לא נתבסם ע"י החסדים
 ונטבע בארץ, שארץ ושמים הם דו"נ דמתחברים כחדא
 וע"י מחלוקת ירד לארץ לתתא וכמ"ש בזוהר שם ת"ח
 אהרן ימינא ליואי שמאלא קרח בעי למעבד וכו' ר"י אמר
 שמאלא אתכליל תדיר בימינא וכו'. והנה הגבורות הם
 בחוטמא דז"א בב' נקבים שבו שמשם יוצא אשא ותננא
 וגחלי דנורא כמ"ש באד"ר ואד"ז שהם משחית אף
 וחימה וכו' ה"ג, וכן בס"ד פ"ב ב' שלהובין וכו',
 והגבורות אלו מתבסמין ע"י קטורת כמ"ש (דברים לג י)
 ישימו קטורה באפיך וכו' ע"י כהנים חסד, שמתבסמין
 ע"י רוחא דחוטמא דע"ק שמשם נפיק חייך וחיין דחיין
 וכמ"ש באד"ר (ד' קל ע"ב) האי חוטמא הוא פרדשקא דבי'
 נשיב רוחא לז"א וקריןן לי' סליחה והוא נחית רוח
 דרוחא דנפיק מהכא מאנון נוקבין חד רוחא נפיק לז"א
 וכו' ובאד"ז (ד' רפט ע"א) האי חוטמא חייך מכל סטרין
 חדו שלימא נחת רוח אסוותא בחוטמא דז"א כמה
 דאוקימנא עלה עשן באפו. ובחוטמא דע"ק שם מתגלה
 יסוד דרדל"א חסד עילאה דבי' רמ"ח עלמין וע"י
 מתבסמין ה"ג דחוטמא דז"א, והוא סוד הקטורת לריח
 ניחוח לה' נחת רוח דחוטמא וכמ"ש (בראשית ח כא) וירח
 ה' את ריח הניחוח וכו' כמ"ש באדר"ז ואד"ר וס"ד
 יעו"ש בפ"י רבינו, ולכן ניתן הקטרת לאהרן. וז"ס מ"ש
 משה לקרח קחו לכם מחתות וכו' וישימו עליהם קטרת
 וכו', שבזה ידעו כי לא בהם בחר ה' לעבודה זו שהיא
 תליא דוקא בחסדים ולא בליואי שהם מסט' דגבורות,
 וכיון שלא נתבסמו ע"י חסד עילאה לכן ותצא אש מלפני

ה' ותאכל וכו', והוא אשא ותננא וגחלי דנורא דנפיק משם מחוטמא דז"א. וקרח מן הבלועים ומן השרופים היה (סנהדרין קי ע"א), וז"ש חזאי תרי בזעי ונפקי מנייהו קוטרא הם ב' נקבי חוטמא דז"א שמשם יוצא תננא ואשא. ושקלי גבבא דעמרא וכו' היינו אף שגם אהרן לקח מחתות והקטיר קטרת לא הועיל לבסם הגבורות דחוטמא דז"א, ונענשו קרח ועדתו על שהי' חולק על אהרן כמ"ש. והחסדים דחוטמא דע"ק הם גבבי דעמרא שהם מתקוני גלגלתא דע"ק כידוע שיסוד דרדל"א בחוטמא ויסוד כולל תמיד כל ו"ק והם כלל ז' תיקוני גלגלתא וכמ"ש (דניאל ז ט) ושער רישי' כעמר נקי, והם השערות דע"ק דמבסמין שערות דגלגלתא דז"א כמ"ש"ל שבהם אחיד ס"ט"א שמשם הי' מחלוקת קרח כמ"ש. ודעציתא בריש רומחא והוא ביסוד דרדל"א דבגלגלתא דע"ק שהחסד דרדל"א גניז שם, והם רמ"ח עלמין דביסוד שהוא רומח כידוע. ועיילא התם ר"ל בנקבי חוטמא דז"א ע"י הקטרת שהקריב אהרן, ואעפ"כ לא הועיל והוא מ"ש ואמשינה במיא הם החסדים המכבים אש הגבורות, ואעפ"כ אחריו אחרוכי שנתגברו הגבורות על החסדים. א"ל אצית מאי שמעת וכו' הוא מ"ש שעונשו של קרח הי' שנאחז בסור ק"ר וח' דח"ק ט"ר, שהוא גיהנם, והוא ק"ר דשק"ר. ולכן שם בגיהנם מתודה על חטאו ואומר משה ותורתו אמת וכו' כדי להיות נאחז באמת, וכמ"ש עדת קרח עתידים לעלות וכמ"ש והיה מידי חדש בחדשו וכו' יבוא כל בשר להשתחוות לפני וכו', ולפי שכל דור המדבר בכל ריש

ירחא סלקין למדרגה יותר עליונה כמ"ש בזהר פ' שלח לך (ד' קסג ע"א) אמר לון חמיתון אילין טוריא כולהו ראשי מתיבתא לעמא דא דבמדברא זכו השתא מה דלא זכו בחייהן ואלין רישי מתיבתא כולהו בריש ירחא וכו' מתכנשי לגבי טורא דאהרן וכו' ומחדשין תמן בדכיו דטלא קדישא וכו'. ולכן גם קורח ועדתו מקבלין קצת מיתוק, והוא מ"ש כאן כל תלתין יומין מהדר להו גיהנם וכו' ואמרי וכו', והם בדאין דנאחזים בסט' דשקרא כמ"ש. אמר לי' תא אחוי לך היכא דנשקא ארעא ורקיעא וכו' הענין הזה מדבר מסוד הנהגת העולם בעוה"ז ועוה"ב שכ' רבינו הגדול בליקוטים שנה"י הם הנהגת עוה"ז והם מדות ממוזגים, כי א"א להנהיג עוה"ב [עוה"ז] במדות הנהגה כפי מה שהם כמ"ש השפעת עליהם רוב טובה אין יכולי' לקבל וכו', והוא מ"ש (קדושין לט ע"ב) שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, וכן עונש הרשעים א"א להיות בעוה"ז שא"א להם לקבל.

סדר הלימוד ליום יג אלול [יום 338 בשנה]

ושכר ועונש הם בעוה"ב והוא חג"ת שהם כף זכות וכו', והם בסוד דו"נ שחג"ת הוא דכו' ונה"י נוקבא שמקומה בנה"י עד החזה, והם ארץ ושמים, ויסוד דדכו' הוא מקום התחברות שמים וארץ ביחד. וסוד הזיווג הוא להעלות הנוקבא להיות פרצוף שלם עולה גם נגד חג"ת שלו, הוא סוד השפע דקבילת מדכו' והם הפירות של תורה ומצות הנוצץ מהארת הנהגת עוה"ב, והוא מ"ש דנשקי ארעא ורקיעא וכו' ששם רקיע שבו חמה ולבנה כוכבים ומזלות, והוא מ"ש שקלתא לסילתאי אתנחתא

בכוותא דרקייעא ששם חלונות הרקיע הבוקר אור ששם מתגלה חסד עילאה איתן האזרחי, והוא אילנא דחיי מזונא דכולא ב' כמ"ש בתז"ח (ד' נא ע"ד) גליף גליפין ובטש בוצינא ואפיק ח' יסוד ודא תמינאה לחושבנא ואפיק חד רחימא דכולא וכו' נעיץ בארעא ורישי' מטי' לצית שמיא עפי' שפיר ואנבי' סגיא ומזון לכולא ביה וכו'. וכל התפי' עניינם לחבר שמים וארץ בברכת שים שלום כמ"ש בהיכלות פ' פקודי ובכ"מ כי שם ציוה ה' את הברכה וכו'. וז"ש אדמצלינא וכו' ור"ל שאנו רואים כמה צדיקים שמדוכאים בעוני וחוסר לחם, אף שמתקנים ומייחדים היכלא בהיכלא בזיוגא דדו"נ ע"י התפי' בתיקונא כדקא יאות, וז"ש ולא אשכחית אמינא איכא גנבי הכא הם הקליפות החוטפים התפילות אם אינם זכים כראוי כידוע, אמר לי גלגלא דרקייעא הוא דהדר והוא מ"ש (מו"ק כח ע"א) בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא אלא במזלא תליא, שהוא סוד גלגל החוזר פנים ואחור ברל"א שערים פנים ורל"א שערים אחור שמהם סוד התחלפות העתים והרגעים המשתנים בכל עת לפי ענין גלגול שם הוי"ה בצירופיו שמשתנה בכל תת"רף שבכל שעה. והנפשות הם לפי השעה והזמן, והרוחות לפי העולם, והזמן בנפש בנוקבא ולפי ענין הנפש שנולד לפי מזלו דשעתא קיימא לי' אז הוא צדיק וטוב לו וכו' כמ"ש באריכות בתיקון סט (ד' קטז ע"א) יעו"ש בפי' רבינו, אבל עיקר שכר המצות בעוה"ב שהוא לפי העולם בדכו' ולא לפי הזמן, והוא מ"ש נטר עד למחר ומשכחת לה כמ"ש (עירובין כב ע"א) היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם וכמ"ש

רבינו בפ"י ודי בזה. א' ר' יוחנן משתעי וכו' מאמר זה
 עמוק ונראה שכוון למ"ש בזוהר פ' וארא (ד' כז ע"ב) אמר
 ר"א בסטרא ימינא עילאה נפקין תליסר מבוועין וכו' אלף
 יאוריין וכו' דא עאל בין אינון יאוריין ואתעביד חויא רישא
 סומקא כורדא קשקשוי תקיפין כפרזלא וכו' כד סליק
 זנבי' וכו' פומי' מלהטא אשא וכו' עד דלסטר צפון קם
 חד שלהובא וכו' הא אתער מאן דשוי קדלא על אנפוי
 דתנינא כמה דאתמר ונחתי חחים בלחייך וכו' ונקטיין לי'
 לתנינא ונקבי אנפוי וכו'. ופי' רבינו מאמר זה בליקוטים
 בדברים נפלאים ונוראים שסוד התנין הוא רע"מ דדרגי'
 בדעת והוא תנין הגדול, והיאורים הם בסוד צבאות תצ"ט
 ופלגא מכאן ותצ"ט ופלגא מכאן והם סוד אותיות דא"ב
 ותשר"ק, ורע"מ הוא המשלים לאלף מכאן ומכאן. ונגדו
 בסט"א מלך הראשון בלע בן בעור והוא דרגא דבלעם
 שהוא בדעת, והוא רישא סומקא כורדא דאחיות
 הקליפות בשערות דגלגלתא דז"א בשערות שחורות שלו,
 האי שחור אדום הוא, כמ"ש בפ' תזריע (מה ע"ב) ות"ח
 בהאי איש בוצינא דקרדינותא ובג"כ גולגלתא דרישא
 דהאי סומקא כולא כוורדא ושערי סומקי בגו סומקי
 ותליין מיני' כתרין תתאין דלתתא וכו', והוא מ"ש בזוהר
 פ' בלק (ד' קצד ע"ב) רמא לי' פנחס קלא ואמר טולא
 דתנייניא דרבעין על כל חויין הפיך במזיין וכו', שבזה
 נכנע קולו של בלעם והרגו אותו בחרב. ושערות
 דגלגלתא הם היוצאים ממוחא שהוא סוד מים כמ"ש
 (תהלים קי) מחץ ראש על ארץ רבה מנחל בדרך ישתה וכו'
 כמ"ש בס"ד פ"א אתבר רישי' במים סגיעין יעו"ש בפ"י

רבינו, ומשם בסוף השערות אחיזתו של בלעם והוא בסוד מים בישין מצולת ים, והוא סוד הניחושים וכישופים שהם אחורי זנבי שוליהין דכוכבייא, שהשערות הם כוכבי ומזלי דלית לון חושבנא וכו' שהשערות הם אותיות התורה כמ"ש (עירובין כא ע"ב) קווצותיו תלתלים וכו' ועל כל קוץ וקוץ וכו'. ומשה רע"ה הוא התנין הגדול חיורא דגלגלתא דבאמצע הראש שבו נכללי' כל השערות שהם כל נשמות ישראל, וכולל כל התורה וסוד מ"ט ש"ב שהם בוקעים ממוחא דרך השערות, והוא סוד מים רבים הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה. ולעומתו בלעם בסט"א במ"ט ש"ט. ולכן כל מ"ט ש"ב מרומזים בכרכותיו כמ"ש ויהפוך ה' וכו', וכמ"ש רבינו בפ"י לפ' בלק, והוא סוד התלי שוכב באמצע המזלות שהם מ"ח צורות והתלי הוא המ"ט כמ"ש במ"א באריכות. והוא מ"ש כאן חזיון האי כורא הוא התנין הגדול הרובץ בתוך היאורים שהוא בלעם כמ"ש, דאפיק לרישא ממיא הוא רישא סומקא כודרא דילי' שאחיזתו בשערות שהם בוקעים ממים רבים, וכן בלעם בסוד מצולת ים. ודמיין עייני' כתרין סיהרי שא' ממדותיו עין רעה וכמ"ש (במדבר כד ג) נאום הגבר שתום העין וכו' ואמרו (סנהדרין קה ע"א) סומא בעין אחת הי' וכו', וכת' מחזה שדי יחזה נופל וגלוי עיניים שהי' מתחבר עם עזא ועזאל כמ"ש למעלה באריכות, כי הדעת בו ב' עטרין חו"ג והם ב"פ ה' הויות ה"ח וה"ג כל א' במספר עיי"ן, ובלעם בסט' דבלע בן בעור דבי' מתקטרין כל דינין ושם עירו דנהבה כמ"ש באד"ר שהי' בעט'

דגבורות לבד, ולכן הי' סומא בא' מעיניו וחגר ברגלו אחת קיימא דחד סמכא שהעניים הם ברגלין כמ"ש רבינו בפ"י לס"ד, ושם הם היאורין וסוד התנינים קין והבל, והיו בסוד עין רעה בכל מקום שנתן עינו הי' מארה שולט שהוא בסוד פגימו דסיהרא מארת חסר וכמ"ש בזוהר פ' בראשית (ד' נה ע"א) ואחות תובל קין נעמה וכו' אר"ש אמן של שדים הות דמסטרא דקין נפקת והיא אחמנת על לילית באסכרה דרביי וכו', והיא נק' שפחה סיהרא בישא דשלטא בלילה חשך ונק' טחול כמ"ש בתקונים (ד' מד ע"ב) יעו"ש דחמה בישא וסיהרא בישא הם דו"ג סמאל ולילית ועליהם נאמר וחפרה הלבנה ובושה החמה וכו' כמ"ש בכ"מ בזוהר ובתיקונים.

סדר הלימוד ליום יד אלול [יום 339 בשנה]

וכן בלעם הי' הרע של קין ולכן נתחבר עם עזא ועזאל, והם ב' דכו' דסט"א וב' נוקבין דלהון הם ב' עיינין נגד נוקבא דקדושה שהיא בת עין שפירא בחזיא, והוא מ"ש כאן ודמיין עיינין כתרי סיהרי שהם ב' נוקבין בישינ דסט"א שבהם מארת, ובכחם הי' רוצה לקלל ישראל ולהטיל בהם עין הרע כמ"ש וירא בלעם את ישראל שוכן לשבטיו וכו', מיד ותהי עליו רוח אלקים שכנתא קדישא כמ"ש בזוהר פ' בלק (ד' רב ע"ב) רחל הות תמן חמאת דעינא דההוא רשע לאבאשא מה עבדת נפקת ופרשת גדפהא עלייהו וכו' מיד ותהי עליו רוח אלקים וכו'. ונפוץ מיא מתרתי זימי כתרי מברי דסורא וכו' כמ"ש (במדבר כב ה) וישלח וכו' פתורה אשר על הנהר ארץ בני עמו וכו', והוא כי בהיכל חובה דסט"א שם מים אחרונים

חובה מייך בישין, כי בהיכל זכות שם מים קדושים, שכל מים הם בסט' דגבורה וכמ"ש רבינו באריכות בפי' להיכלות ששם הפרצה, ושם בסט"א זרוע שמאלא דסט"א נחש עקלתון ושם הי' כוחו לקלל ישראל כמ"ש בזוהר פ' פקודי (ד' רסו ע"א) דכד מטא ב"נ להאי היכלא קיימין חיון לשיצאה לון וכו' והא תמן קיימין מזוני לאעברא לון מניה וכו' ומהכא נפקא חד רוחא מסאבא דאיקרי ארייא וכמה אלף ורבבן עמי' וכולהו איקרי אוררי יום וכו', והוא מ"ש פתורה שהוא שולחן בצפון בקדושה בהיכל זכות ונגדו בהיכל חובה קיימא מזונא לאעברא, ושם כי כל שולחנות מלאו קיא וכו' ושם נגע צרעת נגד עונג דקדושה, ושם רוחא תקיפא דמפתי לב"נ למיזל בתר נשין שפיראן כמש"ש בפ' פקודי שם, ולכן נתן עצה לבלק להפקיר בנות מואב לזנות וכתי' (תהלים קו כח) ויצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים וכו' שהם שולחנות קיא צואה הנ"ל, כמ"ש (ישעיה ל כב) צא תאמר לו דאקרון צואה רותחת כמש"ש, והוא מ"ש פתורה אשר על הנהר וכו' שהוא נהר דינור שהוא יוצא מהיכל הזכות ושם מקומו של בלעם ארם נהריים עיר נח"ר שהם ג' אלקים בג' מקומות שבשמאל פתורה א' אשר על הנהר ב' ארץ בני עמו ג' כמ"ש רבינו בפי' שם. ושם בהיכל זכות הוא סוד החוטם כמ"ש בהיכלות פ' בראשית (ד' מד ע"א) הכא קידה באנפין בארעא לאתגברא על דינא וכו' כמ"ש רבינו שם שהוא על החוטם ששם הגבורות, ולכן כאן אמר ונפקו מיא מתרי' נחירי' שהוא מים שבחובה מסיים הגבורות שהם מחוטם תננא וגחלי דנורא, והוא

בב' דברים שהחטיאם א' בע"ז בבעל פעור וב' בזנות, שבשניהם הי' חרון אף וכמ"ש בפ' בלק (במדבר כה ג) ויחר אף ה' בישראל וכת' (שם שם יא) פנחס וכו' השיב את חמת'י, והם ב' מקטרגים אף וחימה דנפקי מתריץ נוקבי דחוטמא, שכן בע"ז כת' כי ה' אלקיך אש אוכלה וכו' אל קנא וכו' וכן בעון זנות חרב נוקמת נקם ברית, ולכן פנחס ניתן לו ברית שלום שביסס כח הגבורות ע"י הארת חוטמא דע"ק שבו חסד עילאה כמ"ש"ל, והם ב' כוחות ע"ז וג"ע עשו וישמעאל שהם נגד קין והבל עזא ועזאל שבהם נתחבר בלעם כמ"ש, והוא מ"ש כתרי מברי דסורא שבהם סרו ישראל מאחרי המקום ודי בזה. רב ספרא משתעי זימנא חדא וכו' במאמר זה מדבר מסוד מלכות הרביעית אשר החריבה המקדש וממשלתה ומפלתה, שהיא ממשלתה בים כמ"ש (סנהדרין כא ע"ב) בא גבריא אל ונעץ קנה בים וכו' ועליו נבנה וכו' ועליו נאמר הנה קטן נתתיך בגוים וכו' שהוא מלכות שאינה הוגנת כמ"ש במ"א באריכות, והוא נק' כוורא כמ"ש וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה וכו' כמ"ש בתיקונים ועליו נאמר והרג את התנין אשר בים וכו', וכל המלכיות המושלים על ישראל הם בימא רבא כמ"ש (דניאל ז) חזה הוית וארו ד' רוחי שמיא מגיחין לימא רבא וארבע חיוון רברבן סלקן מן ימא וכו', ואלו ד' חיות הם נגד ד' אותיות אדנ"י שהם א'ריה ד'וב נ'שר והרביעית הוא בלא שם והיא עצמה הקטנה והשפלה מכולם קטן נתתיך בגוים וכו', שהוא נגד י' אות קטנה שבאותיות ואין לה ציור ושם רק נקודה לבד, וקרנין עשר לה נגד י' הנ"ל.

וז"ש וחזינן ההוא כוורא דאפקי' לרישא מימא שהוא
 חיה רביעית דסלקא מימא רבה, והיה לי' קרני הם עשר
 קרנים דילה דבהון נגדא קרבא עם קדישי עליונין שהם
 עשרה הרוגי מלוכה, שכמו שישראל הם נקודה פנימית
 דקדושה בת עין וכו' פנימאה חכמת שלמה ראשית דילה
 כמ"ש (זכריה ב יב) כי הנוגע בכם נוגע בבבת עינו, כמו כן
 מלכות זה נקודה פנימית דמלכות הרשעה שכל העיגול
 סובב עליה, ולכן ישראל נק' קטן כמ"ש (דברים ז ז) כי
 אתם המעט וכו' שהם בסוד נקודה לבד אבן מאסו
 הבונים הייתה לראש פינה, וכמו כן להיפוך בסט"א
 שעשו הוא נגדו הלא אח עשו ליעקב וכו', ולכן רוצה
 ג"כ לעלות למעלה כמ"ש (עובדיה ד) אם תגביה כנשר
 וכו', והוא מ"ש דסליק רישי' מימא, ועיין מ"ש רבינו
 בזה בליקוטים. וחקיק עלה אנא ברי' קלה שבים ר"ל
 שעל הקרנין שהם י' מרומז, שכמו שהי' הוא הקטנה
 שבאותיות כמו כן היא הקטנה שבכולם שהיא מלכות
 הרשעה וממשלתה בעקב בי' צפרני הרגלים, ולכן
 התחלת ממשלתם בי' הרוגי מלוכה שהם שיצאו מבין י'
 צפרני הרגלים דיוסף בסוד נעץ צפרניו בקרקע וכו'
 כמ"ש רבינו בפ"י להיכלות באריכות בסוד עטרת פ"ז
 ויפוז'ו זרועי ידיו, והוא סוד הנורא מ"ש בפ"ק דע"ז (יא
 ע"ב) ותלי לי' תרי מתקלי פיז"א וכו' כמו שית' במקומו
 בס"ד. ומ"ש וחקיק עלה אנא ברי' וכו' ר"ל שהדבור הוא
 בקרנים שלה כמ"ש שם בדניאל (ז יא) חזה הוית באדין
 מן קל מלייא רברבתא די קרנא ממללא חזה הוית עד די
 קטילת חיוותא וכו' ויהיבת ליקידת אשא, שהיא מחרף

ומגדף כמ"ש (שם שם ח) ופום ממלל רברבן שכמו שכוחו של יעקב בפה וכו' והוא קטרוגא בישא דילה.

סדר הלימוד ליום טו אלול [יום 340 בשנה]

ז"ש ואזלינא לפומא דלויטן הוא סוד ימות המשיח שאז יהבית ליקידת אשא והעבד גשמה שהוא בסיום אלף הששי בעט' היסוד שהוא סנפירו של לויטן בעט' שבו שהוא פה שלמטה, שבו יתגלה חסד בפומא דאמה מסוד לויטן דגלגלתא דע"ק שמתפשט עד עט' היסוד בימות המשיח שאז יהי' סעודת לויטן כמ"ש רבינו בפי' לס"ד, וכן יסוד נק' לויטן כמער איש וליות, והוא נתבלע שם בימות המשיח והוא כי יבוא שיל"ה רע"מ דעתיד לאתגלא בסוף יומיאי וכוחו בפה, והוא נק' לויטן נחש בריח דימא דאורייתא, דבגלותא הוא כאלם לא יפתח פיו וכו' ולע"ל אז יפתח פומי' ויבלע לחי' הרביעית שכוחו ג"כ בפיו פום ממלל רברבין כמ"ש. ואומר והוינא ש' פרסי דבר זה ביארתי באריכות בפ"ק דמגילה בכרך גדול דהוי' ש' פרסי יעו"ש סוד מספרו, ולכן יתגלא ג"כ ויהיבת ליקדת אש"א שהוא ש' דישח"ק בינה ע"י שופר גדול שיתמתק הדין, ושם אלקים בגילופי יודין יתגלא ברחמי"ם בסוד מצפ"ץ ודי בזה. אמר רב אשי ההוא עיזא דימא הוי כמ"ש הן עשו אחי איש שעיר וכו' וכמ"ש רבינו בפי' מאמרם בפ' המוציא יין (עז ע"ב) מ"ט עיזי מסגן ברישא וכו'. ואמר דבחישא פי' חופרת בקרקע כמ"ש שהיא החי' דכתי' בה יכרסמנה חזיר מיע"ר וכו' שהוא אלוף עיר"ם והאביד שריד מעי"ר וכמ"ש אכלה ומדקה ושאר אברגלה רפסה, ואית לה קרני כמ"ש וקרנין

עשר לה וכו', ועליו אמרו רז"ל (בכורות ח ע"ב) האי משרא דסכיני במאי חבטי לה בקרנא דחמרא, וכמ"ש (תהלים עה יא) וכל קרנ"י רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק והוא עני ורוכב על חמור, והם בסוד שנ"י רשעים שברת שהם שנין די פרזל לה וכו'. ר' יוחנן משתעי זימנא חדא וכו' וחזינן ההוא קרטליתא וכו' מדבר מסוד השכינה שהיא יורדת לבריאה והם י"ב בקר דתחותה והים עליהם מלמעלה, שהם סוד י"ב מרגליטין טבין כמ"ש בס"ת פ' ויצא (ד' קמט ע"ב) והנה מלאכי אלקים תליסר מרגליטין טבין ואנון וכו', והם י"ב אבנים הקבועים בחשן לי"ב שבטי ישראל כמ"ש (בראשית מט כח) כל אלה שבטי ישראל וכו' וזאת וכו', ונוקבא דאצי' היא התיבה שבה קבועים אבנים טובים ומרגליות והיא האבן אשר שם יעקב מצבה במקום מראה הסולם שבה ראה הי"ב מרגליטין, וי"ב אבנים נעשו בה אבן אחת והיא ארץ ישראל שנחלקת לי"ב תחומין, והם י"ב אותיות דגילופי אדנ"י שהם ג"פ ד', ושם הם אבנים טובים וכמ"ש (ישעיה נד יב) ושמתי כדכד שמשותיך וכו' וכל גבולך לאבני חפץ. דהדרי לה מיני דכוורי דמקרי כרש"א הם ישראל שניתן להם הארץ לרשתה שהם חיילין דשכינתא, ונק' כוורי כמ"ש למה נמשלו ת"ח לדגי הים לומר לך מה דגים שבים כיוון שעולים מן המים וכו' כך ת"ח כיון שפורשים מן התורה וכו' שחיותם במים. ומ"ש דמקרי כרש"א רמז בזה סוד גדול מ"ש רבינו בפי' לפ' זאת הברכה ע"פ וזאת ליהודה וז"ל כי יהודה ירש מדת וזאת שהוא כלל כל הברכות כמ"ש וזאת הברכה י"ב בפרטות

זאת הוא הי"ג כלל כולם ונגד וזאת אמר משה אשרך ישראל וכן ביעקב כל אלה שבטי וכו' וזאת וכו' יעו"ש, והוא הי"ג הכולל כולם נגד י"ג מדות וכמ"ש בתחי' זוהר כוס ישועות וכו' י"ג נהרי דאפרסמונא דכיא וכו' יעו"ש. והענין שכמו שבה' עילאה אימא הם י"ב צרופי שם אהי"ה י"ב תיקונים ואימא הי"ג עליהם, י"ב תיבות והארץ הייתה וכו' וי"ג המים עליהם כמ"ש בפ"ק דס"ד, וכמו כן בנוקבא ה' תתאה י"ב בקר דתחותה והיא עליהם י"ג, וע"ז נאמר אשרך ישראל בסוד אימא שהיא סוד אשר באשרי כי אשרוני בנות אשר קדשנו וכו' כמ"ש בזוהר ובכ"מ, והם בסוד צבאות וכ"ב אתוון כמ"ש צבאות ישראל וי' נקודות והאתוון הם צבאות רצ"ט ופלגא וכו' כמש"ל, וז"ש דמיקרי כירש"א אותיות אשריך וכו' למפרע והם נשמות ישראל שהם קבועים וסובבים להדה קרטליתא.

ספר ביאורי אגדות (אפיקי ים) — בבא דף בתרא עד ע"ב

נחית בר אמוראה לאתויי וכו' הוא מ"ש בזוהר פ' לך לך (ד' פד ע"ב) ת"ח בשעתא דישראל שריין על ארעא קדישא כולא הוה מתתקן כדקא יאות וכרסייא שלים עלייהו וכו' כיון דחבו ישראל וסאיבו ארעא כדין כביכול דחי לה לשכינתא מאתרה וכו' ומשכי ומקטרגי לאתקשרא טעוון אחרנין גו שכינתא וכדין אתיהיב לון שלטנותא וכו' וע"ד בבית שני הא שולטנותא משאר עמין לא אעדיו וכו' יעו"ש באריכות, והוא מ"ש כאן ונחית בר אמוראה לאתויי הם האומות אשר רצונם הי' לינק משכינתא דאתקריבת גבייהו, ובעי לשמטיה

לאטמיה בבית שני שהי' כוונת עזרא ואנשי כנה"ג אשר רצו לבטל כח הסט"א לגמרי והוא הירך אשר אחיזתם בו כמ"ש ותקע כף ירך יעקב וכו', אבל לא הועיל וגרם החטא שנחרב הבית, והוא מ"ש ושדא זיקא דחלא וכו' שניקתם מסוד שמרי היין מסיגי הגבורות שרים הדינים שירדו ונתקלקלו למטה. נפק ב"ק אמר לן מאי אית לכו בהדי קרטליתא וכו' ר"ל כמ"ש נשבעתי אתכם בנות ירושלים אם תעירו וכו' כמ"ש (כתובות קיא ע"א) ג' שבועות השביע הקב"ה את ישראל א' שלא ידחקו את הקץ וכו', שלא יזכו לה רק לימות המשיח בסוף אלף הששי ולעוה"ב באלף השביעי, והוא מ"ש דדביתהו דר"ח בן דוסא דעתידה דשדיא תכלתא בה וכו' ששם סוד הציצית י"ג קשרים וה' חוליות כמ"ש רבינו הגדול שם בפ' וזאת הברכה, וסוד התכלת הוא בכסא כמ"ש (חולין פט ע"א) תכלת דומה לים וכו', והוא סוד ז' שמות דמרגלאן הכנ"ף תכל"ת וכמ"ש רבינו במ"א וכמ"ש ברע"מ פ' פנחס (ד' רכו ע"א) ותרין גוונין רשימין בטלית וכו' כמראה אבן ספיר דמות כסא לקבל כרסייא דאית לי' ע"ב גשרים וכו' יעו"ש באריכות, (ושם) ועוד שש מעלות לכסא ברזא דא וא"ו וכו'.

סדר הלימוד ליום טז אלול [יום 341 בשנה]

רב יהודה הינדוא משתעי וכו' וחזינן ההוא אבן טבא וכו' כאן מדבר מסוד השכינה בכל סדר הזמן שהיתה עם ישראל בעת יצי"מ ובסוד בנין הבית וחורבנו וגלותו וגלותא דשכינה עם ישראל, את הכל רמזו במליצות לשונם בדרך חידה להסתיר ענין עמוק זה.

והוא כי השכינה היא אבנא טבא מרגליטא כמ"ש (בראשית כח כב) והאבן הזאת אשר שמתה מצבה וכו', ש"ב אבנים הם בכריאה כמ"ש במאמר הקדום והשכינה עליהם אבנא טבא וכמ"ש בפ' ויצא (ד' קמז ע"ב) ויקח מאבני המקום אליו אנון י"ב אבני יקר מרגלאן טבן דאנון י"ב אבנין וכו' לד' סטרי עלמא תלת אבנין לסטר צפון וכו', והם ד' פעמים ג' אתוון דגילופי אדנ"י, וכדין וישכב במקום ההוא כיון דאתתקן ערסא וכו', והוא מטתו שלשלמה וכו'. ושם (ד' קנא ע"א) ויקח מאבני המקום ואי תימא דאבנא דא עילאה וכו'. דהוה הדיר לה תנינא הוא רע"מ משה רבינו ע"ה שהוא לויתן התנין הגדול כמ"ש כמ"פ דאיתיהיבת לי' כמ"ש איש האלקים בעלה דמטרוניתא דאנהיג לה לכל רעות' כמ"ש בתחילת הזהר (ד' ו ע"ב) איש מראה דזכה לאנהגא דרגא דא בכל רעות' בארעא מה דלא זכי בר נש אחרא וכו'. נחית בר אמוראי לאתויי כמ"ש במאמר הקדום שהם ז' אומין שהיו בארעא קדישא דשכינתא תמן, והם ז' אומין שנק' ע"ש אמורי כמ"ש (בראשית טו טז) כי לא שלם עון האמורי וכו' וכתתי' (עמוס ב ט) ואנכי השמדתי את האמורי מפניהם וכו', ואלו הי' נכנס משה רע"ה לארץ הי' מכלה אותם מן הארץ והי' מקיים מ"ש לא תחיה כל נשמה ולא הי' נחרב בהמ"ק והי' מטהר את הארץ לגמרי, ולכן הי' מרבה בתפי' לעבור את הירדן ולכנוס לארץ, והוא מ"ש אתא תנינא קא בעי למבלע לספינתא דספינה היא השכינה דהיא סיהרא, דכ"ז דשמשא שלטא לא נהרא סיהרא דשרגא בטיהרא לא מהני' וכמ"ש בזוהר פ' וילך (ד' רפו

ע"א) א"ל קוב"ה למשה משה תבעי לאחדשא עלמא חמית מן יומך דישלוט סיהרא בעוד דשמשא קיימא וכו' אלא קרא את יהושע וכו' יתכניש שמשא וישלט סיהרא וכו', ועי' מ"ש רבינו בפ"י לזוהר פ' שלח לך שם בענין זה. אתא פישקנצא פסקיה לרישי' וכו' הם ערב רב שהם נק' עורב כמ"ש למעלה שעליהם נא' וישלח את העורב וכו', והוא לילית טחול אוכמא סיהרא בישא שהם גרמו לו מיתה בחטא מי מריבה כמ"ש (תהלים קו לב) ויקצפו על מי מריבה וירע למשה בעבורם שלכן נגזר עלי' גלותא ביני ערב רב כמ"ש בזוהר ובתיקונים בכ"מ. אתהפכו מיא והווי דמא הוא סוד חטא מי מריבה שגרם מיתה וכלותא למשה, וכמ"ש במדרש ע"פ כי רעה נגד פניהם וכו' ואמרו שמושיעם של ישראל ילקה במים. והוא סוד נורא ואיום מאד ויראתי לגשת אל הקודש לכתוב בזה אך למען הראות עומק דברי חז"ל והיאך הסתירו דברים נוראים בדבריהם אשר הם כגחלי אש הוצרכתי לכתבו כי הזמן גורם בעתים הללו, והוא מ"ש בזהר פ' פנחס (ד' רמט ע"ב) בשעתא דאתעברת אסתימת כיון דמטו זימנא לאולדא געאת ורמת קלין וכו' וקוב"ה שמע לה וזמין לגבה חד חוויא רברבא מגו טורי חשוך וכו' פומי' וכו' ואתי ונשיך לה בההוא אתר תרין זימנין וכו' זימנא קדמאה נפיק דמא ואיהי לחיך זימנא תנינא נפיק מיא ושתו כל אנון די בטורא וכו', וכ' רבינו בפ"י להיכלות באריכות וכ' שם עוד שהענין כי משנה הוא איסור והיתר כשר ופסול טמא וטהור עה"ד טו"ר ה' דמים טמאים וה' דמים טהורים ה"ח וה"ג, וכלל שלהם ג' ג', ובתחי' יוצא

הדמים טמאים ואח"כ הדמים טהורים ואתפתחת ואולידת וסימנך ויך את הסלע במטהו פעמים וכו', והמטה הוא דאתהפך לנחש בצור בחורב והוא מט"ט דאתהפך מנחש למטה וממטה לנחש, ובמחאה ראשונה יצא דם ששם קבור ההוא נחש ולכן לחיך הוא ההוא דמא, והם מ"ט פנים דטמא דאתהפיך לנחש וכו', ויעו"ש שהאריך בדברים נוראים וקצרתי בדברים הסתומים ונוראים מאוד. אתא תנינא חבריה וכו' הוא עזרא הסופר שע"י נתחדשה התורה לישראל כמ"ש בפ"ב דסנהדרין (כא ע"ב כב ע"א) וכתב הנשתוון וכו' ואמרו שראוי הי' ליתן תורה ע"י כמו שניתן ע"י משה, ונק' תנינא שידוע שבכל דור מתלבש ניצוץ רע"מ שהוא לויתן תנינא דאורייתא בגדול שבדור, והוא סוד חיותו של רע"מ דמיתה דילי' הוא שנגזר להיות קבור ונסתם בגחון. הדר אתא קא בעי למבלע ספינתא כמ"ש ראוייה הייתה ביאה שני' כביאה ראשונה אלא שגרם החטא. הדר אתי ציפרא פסקי' לרישי' כמ"ש למעלה שציפרא הוא מט"ט כי עוף השמים יוליך וכו' ובעל כנפים וכו', והוא מה שחזר ונסתם רע"מ הלכה למשה מסיני בגחון ונסתם מעייני החכמה כמ"ש (סוטה מז ע"ב) משרבו תלמידי שמאי והלל וכו' רבו מחלוקת בישראל וכו', והוא הריב ומחלוקת בהאי סלע דאסתם בי' רע"מ כמ"ש בתיקונים (ד' מו ע"א) ובגנייהו ויך משה את הסלע במטהו פעמיים דאם לא דמחה בה לא הוו טרחין ישראל ותנאים ואמוראים וכו' והיה נפיק מיא בלא קשיא ומחלוקת ופסק בגין דשכינתא דאתמר בה הלא כה דברי כאש נאום ה' הוי

שריא בפומייהון דישראל דאיהי אורייתא דבע"פ וכו', ועיין בביאורי רבינו שם באריכות, והוא מה שחזר כשמת משה ונגנז ונתעלם בהאי סלע דמט"ט והוא המיתה שנגזר עליו כמ"ש. שקלוה לההוא אבן טבא שדיוהי לספינתא הוא גלותא דשכינתא דמתלבשא בקליפין בלבושי קדרות, והוא התורה שנתלבשה בלבושין נוכראין. וי"ל ג"כ שאבן טבא הנ"ל הוא כלת משה סיהרא דעה"ח התורה שהוא לוחות הראשונות של סנפירין היו כמ"ש (נדרים לח ע"א) פסל לך שנתעשר משה מפסולתם של לוחות, ור"ל מניצוצי תורה עליונה השיג חכמה רבה, וכמ"ש (סנהדרין צב ע"א) כל מי שיש בו דעת לסוף מתעשר שנא' ובדעת חדרים ימלאו וכו', וכת' יקרה היא מפנינים וכו' והוא אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה אבנא דאזדריקת למעלה חכמה שלמה כמ"ש בתיקונים (ד' מז ע"א) נטל קירטא דאיהי שכינתא ואקיף לה תגא וזריק מנה איהו אבן וכו' ובכ"מ, והוא מ"ש דהדר לה תנינא הוא משה רע"ה כלה דילי' ארוסתו כמ"ש שם וברע"מ בכ"מ.

סדר הלימוד ליום יז אלול [יום 342 בשנה]

נחית בר אמוראה וכו' הוא מ"ש בזוהר פ' אחרי מות (ד' עח ע"ב) ת"ח בשעתא דסליק משה בגו עננא יקירא וכו' פגע בי' חד מלאכא בשלהובי נורא וכו' בעא לשאפא לי' בגוי' וכו' כדין אדכר משה חד שמא קדישא וכו' ואזדעזע ואתרגיש עד דסליק משה וכו', וכמ"ש בפ' אמר ר"ע (פח ע"ב) שהמלאכים קטרגו על משה בקבלת התורה ואמרו תנה הודך על השמים, ונק'

מה"ש בר אמוראה כמ"ש (חגיגה יד ע"א) כל דבור שיצא מפי הקב"ה נברא ממנו מלאך א' וכו' שהם מסוד זיווגא דנשיקין מדבור והם רצו לקבל התורה, אתא תנינא קא בעו למבלע וכו' והוא משה רע"ה שהי' רוצה בכוחו לבטל הסט"א מכל וכל וכמ"ש בביאורו. שדיוה לספינתא וכו' כמ"ש שהתורה בגלותא בלבושי קדרות דהוא רע"מ דקבור בצולמא דלאו הגונה לי'. הוה הנך ציפרי מליחי וכו' הוא מ"ש בתיקונים בהקדמה (ד' ב ע"א) ורשותא אתיהיב לאילין נשמתן דאתתרכו מאתריהו בתר קוב"ה ושכינת' וכו' דאתמר בה כצפור נודדת מקינה כן איש נודד ממקומו ולית צפור אלא שכינתא דאיהי מתתרכא מאתרהא וכו' ועוד כן איש נודד ממקומו מאן דאיהו איש צדיק דאזיל נע ונד וכו' דאתמר בי' ולא מצאה היונה מנוח וכו' דבזימנא דאתחריב בי מקדשא גזר על בתי צדיקים שיחרבו דאזלין כל חד נודד ממקומו דדיו לעבד שיהי' כרבו וכו' גרם למארי' תורה דאזלינן מתתרכין וכו' יעו"ש, והם ת"ח שנק' צפרי וכמ"ש שם והאם רבצת על האפרוחים אלין מארי משנה וכו', והתורה ושכינתא בגלותא מתלבשת בהם, והם נק' צפרי מליחי שהם קיימים לעד ברית מלח עולם, והם היסורים של הצדיקים שהם מקבלי' מרעין בשביל שכינתא וכמ"ש (ברכות ה ע"א) מה מלח ממתקת הבשר אף יסורים וכו' וכמ"ש מריעי אלו רבנן, ופרחי לה בהדה דאזלין מתתרכין עם שכינתא ותורה בגלותא כמ"ש (עירובין נד ע"ב) רוכבי אתונות צחורות וכו' אלו ת"ח שמנדדין

והולכים מעיר לעיר ללמוד תורה ודי בזה. אמר וכו' כל מה שברא וכו' אף לויתן זו"נ נבראו וכו' מאמר זה פי' רבינו הגדול בפי' לס"ד פ"ק שהוא סוד עיבר חוורתי דגלגלתא חסד עילאה דרדל"א שהוא כולל דו"נ, חיבורתי המקיף הוא נחש עקלתון הנקבה, ולויתן נחש בריח הוא הזכר שמתפשט עד יסוד דז"א שהוא חסד המקיים העולם וזן בחסדו כל בשר, והוא נהיר דרך דופן לבד מעט נהירו דקיק, והוא הסירוס שלו, ועיקרו נגנוז לע"ל לימות המשיח בעוה"ב שהוא אור הגנוז, והנקבה נתעלמה לגמרי. ואלמלא נזקקים זה לזה היו מטשטשים את העולם כי בעוה"ז אין יכולי' לקבל רוב חסד כי הוא עולם הבחירה והמעשה, וכתי' היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם יעו"ש. והענין כי בשית אלפי שנין דהוה עלמא הנהגת העולם ע"י דכורא כמ"ש שית אלפי שנין תליין בשיתא קדמאה, ולכן לא נתעלם לגמרי, משא"כ הנקבה שהוא סוד מלכות ממשלתה באלף השביעי בינה דמלכות סלקא שם כמ"ש בפ"ה שם, וגם סוד דו"נ ה"ג הם לנגד תורה ומצות שנתנו לישראל ושכר תורה נהי"ם מפירותיהם בעוה"ז כמ"ש גדולה תורה שנותנת חיים לעושי' בעוה"ז ובעוה"ב וכו', משא"כ שכר מצות בהאי עלמא שהם בסוד הנוקבא, ולכן הוא סובב הגלגלתא כתר מלכות שהיא אבנא דאיזדריקת לעילא, והם נק' לויתן שהם מחסד עילאה דיסוד בינה דרדל"א והוא בסוד ד"ג ... במים וכולל כל ז' תיקוני גלגלתא. ואף בהמות בהררי אלף וכו' בכתבי רבינו בליקוטים מבואר שהם

בסוד ב' גבורות שאינם ממותקים אליה"ו שהם בהמות בהררי אלף וכו', והיינו שג' גבורות דחג"ת נמתקו בסוד יצח"ק ד' פעמים ב"ן, משא"כ ב' דנו"ה הם אליה"ו והם לא נמתקו עדיין עד לע"ל, והם בסוד בהמה ובסוד ב' צבאות תצ"ט ופלגא מכאן ומכאן, והם נרמזים בסוד התנינים כמבואר במאמר היאורים בפ' וארא ופ' בא וכמ"ש רבינו בביאורו בליקוטים, והם דו"נ נו"ה איהו בנצח וכו', והם נק' הרים כמ"ש בתיקונים שמעו הרים את ריב ה' וכו' יעו"ש בתי' כ"א. ואלו ב' הגבורות אלמלא נזקקין וכו' היו מחריבים וכו' מאחר שלא נמתקו, וסירס הזכר דנצח שנשאר כוחו במתניו וכו' שהם בסוד המתניים, וסוד היאורים תצ"ט ופלגא הוא בכ"ח אתוון מא' עד ת' עם הכפולות ועם א' בסוף, וז"ש כח"ו במתניו זה זכר ואונו בשרירי בטנו הוא הנקבה שהיא בבטן כידוע במקום הטבור, ושם הוא בסוד או"ן ב"פ כ"ח כמ"ש (עי תענית כה ע"ב) אין טפה יורד מלמעלה אא"כ עולי' כנגדו ב' טיפין, מ"ד ומ"ן. ומ"ש סירס הזכר וכו' רמזו בזה ענין עמוק כי הלוינתן הוא חסד עילאה, ובהמות בהררי אלף הגבורות מ"ן דמנצפ"ך שהם בסוד שכר ועונש של הצדיקים, שהשכר שלהם נתעלם לגמרי בעוה"ז ונגנז לע"ל, והגבורות הם העונשים המגיעים להם בעוה"ז, ולכן לא נמתקו אותם של נו"ה שנה"י הם הנהגת עוה"ז כמ"ש רבינו בליקוטים ולכן לא נמתקו שבהם הם יסורי הצדיקים בעוה"ז כדי לנקותם מחטאם, ולעוה"ב אז יהי' הם ממותקים שהם סוד רחיים

הטוחנים מ"ן לצדיקים שהם מ"ן גבורות הנשחקים ומתבסמין.

סדר הלימוד ליום יח אלול [יום 343 בשנה]

והוא סוד יצח"ק וישח"ק דבעוה"ז הוא יצח"ק וצ' הוא מ"ן הנ"ל דנו"ה, ולע"ל יהיו נשחקים והוא השמחה שמקבלי' לע"ל כמ"ש במדה"נ פ' תולדות תולדות השחוק והשמחה שיהי' בעולם באותו זמן יעו"ש (ד' קלה ע"א), והוא ש' דאימא ששם יין המשמח שהוא דין מבושם. ואלו ב' הם סוד אורה ושמחה שיהיו לע"ל כמ"ש (תהלים צז יא) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, שאור הוא הלוי'תן אור הגנוז ושמחה הם בהמות בהררי אלף וכמ"ש (פסחים קט ע"א) אין שמחה אלא בבשר והוא בשר סומקא דדינא, והוא מ"ש במס' תענית סוף פ"ק (טו ע"א) לא הכל לאורה ולא הכל לשמחה שנא' אור זרוע וכו', וכ"ז שהגבורות אינם מתבסמין אין יכולים להתגלות טיבם בעולם וצריכים בעוה"ב להתקיים ע"י אור החסד הגנוז בצדיק, והוא מ"ש סירס הזכר שכ"ז שאין הגבורות מתבסמין שיצה"ר שולט בעולם ואחיזתם בירכין בנו"ה, ולכן אין אדם צדיק וכו' ומקבלי' עונשם, אבל ע"י ביסום בחסד באור הגנוז (והוא סוד שמים אש ומים ביחד שמ"ים' הוא מ"ן דמנצפ"ך דנו"ה בצ' שמים הוא בגבורות ורומז ג"כ בחסד כידוע, והוא בסוד ביסום הנ"ל שאל"כ לא הי' מתקיימים אף על עון קל, וא"ש הוא ש' הנ"ל הגבורות שבהם יהנו הצדיקים לע"ל והוא רב טוב הצפון לצדיקים שהוא בצפון בשמאלא, שגבורות המבוסמים הם יותר גדולי' מחסדים והוא שכרם חלף עבודתם. וסוד הגדול הזה רמזו חז"ל בסוף הש"ס (סוף

עוקצין) דאמר ריב"ל עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק ש"י עולמות שהם בסוד ת' עלמין דכסופין מלויתן שנגנו בצדי"ק, והם ש"י וצ" כ"ז שאין מתבסמין אין הגבורות דזכר מתגלי' כמו שהם רק ע"י לבוש היסוד שבו החסד גנוז, אבל הנקבה שבשמאל שהם גבורות שבגבורות אין מתגלה בעולם כלל רק לע"ל שאז יתענגו בו ביותר והתיר כוחה, והוא מ"ש וצינן את הנקבה שהאש לא יפעל כוחו תצטנן ע"י המי"ם דצ". ופריך התם נמי לסרסי' לזכר ולצנני' לנקבה וכו' והוא טעם למה נגנזה הנקבה לגמרי בלויתן ולא כן בבהמות בהררי אלף, ואמר דגים פריצי וכו' ר"ל שמשכר הצדיקים בסוד החסדים א"א ליתן להם בעוה"ז לגמרי כי אור החסד מתפשט מאוד, והנקבה הוא מסוד הנצחיות שא"א לו להתגלות כלל כ"ז שהעולם מתנהג ע"פ הזמן והבחירה, כי רוב טובה מזיק להם לפרוץ גדרו של עולם אשר ניתן במדה וגבול, וכ"ז שהפרצה בצפון א"א לנקבה להתגלות. וגם שלא יתבטל יצה"ר הנצרך לעבודה ולבחי', שהיא מסוד הנצחיות ולכן היא מקפת הגלגלתא בעיגול שאין לו לא ראש ולא סוף, עד לע"ל שאז יעשה הקב"ה מחול לצדיקים והוא הסוכב הנ"ל. והוא מ"ש לעביד אפכא נקבה מליחה מעלי וכו' שא"א לנצחיות להתגלות בעוה"ז גם ע"י סירוס והוצרך למלחה לע"ל ולהיות נעלם לגמרי, אבל הזכר הוצרך להיות מאיר דרך דופן לקיום העולם בסוד מחצית השקל כמ"ש רבינו שם באריכות. ואמר רב יהודה אמר רב בשעה שביקש הקב"ה וכו' אמר לו לשר של ים וכו' הוא מ"ש ברע"מ

פ' משפטים (ד' קד ע"א) ואמר בישראל וירדו בדגת הים ממנן דים מסטרא דנחש דהוה שרה דמצרים דאתפשט בגלותא בתראה מים לים וכו' ובעוף השמים וכו' ובבהמה אלין בני עשו וכו' דשלטנהון בכל הארץ וכו' ויתקיים בישראל [במשיח] וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ וכו', וכמ"ש רבינו בפ"י למס' ברכות ריש פ' הרואה דישמעאל הוא בים ועשו במדבר וכו', ושר של ישמעאל הוא רהב כמ"ש בזוהר פ' בלק ושל עשו סמא"ל והם ס"ם ונחש דו"נ דסט"א, והם נגד קין והבל מסוד ב' התנינים שהנקבה נהרגה והיא הבל שנהרג שהם ג"כ סוד ב' לויתן דו"נ וכו' שזכר נסתרס קין והבל נהרג וכן כל דאתיין מסט' דילי'. וכן עשו וישמעאל ישמעאל מת בשעה שרצה עשו להזדווג עמו, והם ב' קליפות שור וחמור, ישמעאל שבו לכם פה עם החמור וכו' וכן מצרים אשר בשר חמורים וכו' וכן ישמעאל ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים, וכן שר של מצרים היא רהב ולכן נטבעו המצרים בים מסט' דלהון, עיין באריכות בפ"י רבינו בס"ד פ"ד, והוא מאברהם היתיכא דכספא ולכן נק' רה"ב היפוכא דאו"ר. ועשו וישמעאל הם א"ש ומי"ם שהם מאברהם ויצחק, ולכן עשו שליטתו בש"ד וישמעאל בג"ע שהם לא תרצח ולא תנאף וכמ"ש בפ' אמר ר"ע ובזוהר פ' בלק שלכך לא רצו לקבל התורה, וכן דור המבול שהשחיתו את דרכם נדונו במים, ולכן נצטוה אברהם למול את ישמעאל בנו להתיש כוחו שלא ישלוט בעולם הרבה, וכן יוסף כשבא למצרים כמ"ש במדרש. וכל מקום שאתה מוצא זנות בא אנדרומוסיא בעולם

וכו', ולכן דגים שבמים פריצי טפי כמ"ש למעלה והוצרך להרוג הנוקבה. והוא מ"ש שאמר הקב"ה לשר של ים לבלוע כל מימות שבעולם והיינו שהסט"א אף שנברא לטובת הבריאה בשביל הבחירה ושכר המעשה, אעפ"כ בתחי' נברא שיהי' כח הרע סגור וחתום בעצמו שלא מתעורר מעצמו אם לא ע"י אדם המעוררו בהתחלתו כמ"ש רבינו בפי' לפ' בראשית ע"פ לפתח חטאת רובך, וכן הי' ענין הנחש ויצה"ר עם אדם שבתחי' הי' הרע סתום וסגור בנחש אם לא ע"י שנמשך אחריו והגביר יצרו על עצמו, וכן כאן הוא רמז על יצרא דג"ע שבתחי' הבריאה הי' כח הזה סגור וחתום והוא מ"ש (בראשית א ט) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד וכו', אם לא ע"י הנפילי' שהי' בארץ אשר באו בני האלקים וכו' והם דכו' ונוקבין דסט"א ובסוד קין והבל כמ"ש רבינו שם, ולכן הי' המבול בעולם ועי"ז ניתש כח יצרא דג"ע, שלכך אחר המבול גדרו עצמם מעריות. והוא מ"ש שאמר לו רבש"ע די שאעמוד בשלי, שכח הרהב יתגבר בעולם לא לפי רצון הבורא וכמ"ש באדה"ר המן העץ וכו' שגם הנחש נתקלל על עברו רצון בוראו, והוא מ"ש שבעט בו והרגו ונתבטל והותש כוחו ע"י המבול, והוא מ"ש שאלמלא מים מכסים אותו אין כל ברי' יכולה לעמוד בריחו וכו' והוא כמ"ש (סוכה נב ע"א) ועלה באשו ותעל צחנתו וכו' את פניו אל הים הקדמוני שנתן עיניו וכו', עד לע"ל שאז וביער רוח הטומאה וכו' וז"ש לא ירעו ולא ישחיתו וכו' והבן. ואמר רב יהודה ירדן וכו' עד שמגיע לפיו של לויתן וכו' כבר נת' שלויתן זו"ן הם

בקדושה למעלה למעלה וכן סוד בהמות בהררי אלף, אבל עוד יש בזה סוד נסתר כמ"ש רבינו בפי' לס"ד שהם דו"נ דסט"א שבכל א' הם דו"נ, בני האלקים ובנות האדם שהם מרוחא דשמאלא דאתפשט כד חב אדם בעולם הבריאה, והזכרים הם לויתן הנ"ל וכו'.

סדר הלימוד ליום יט אלול [יום 344 בשנה]

וע"ז רמז כאן וירד"ן הוא נהר דינו"ר היוצא מהיכל הזכות בסט' דגבורה כמ"ש בהיכלות פ' פקודי (ד' רנב ע"ב) מאלין ארבע כד נטלי נפקין שבבין די אשא וכו' מהכא אתעבד נהר דינור אלף אלפין ישמשוני' וכו', והוא יוצא מזיעתם של חיות כמ"ש בפ' אין דורשין (יג ע"ב), והוא זי"ע ורת"ת תתר"ו גבורות ויהי שירו חמשה ואלף, ולכן משם מקבלים לויתן זו"נ דדכו', וכוחם הוא לקטרג שהם המרגלין דאזלין עם ב"נ, והם המקטרגים בפיהם למעלה והוא בכח תוקף הגבורות שמקבלים מנהר דנור, והוא מ"ש שירד"ן הזה נכנס בתוך פיו של לויתן וע"ז נאמר יבטח כי יגיח ירדן אל פיהו, אימתי בהמות וכו' בטוחות בזמן שיגיח ירדן אל פיו של לויתן שכ"ז שהם מקבלים ממדת תוקף הגבורה מהיכל הנ"ל אז עדיין כח נוקבין דסט"א ג"כ קיים, והוא מ"ש כי יגיח בסוד כי יגח שור וכו' פני שור מהשמאל בהיכל הנ"ל והוא בצפון. כי אתא רב דימי וכו' אלו שבע ימים וד' נהרות וכו' ידוע כי א"י דרגא דנוק' ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד וכו' דכל תאובתי' הוא בה, וז' ימים הם ז"ת דדכו' וד' נהרות הם ד"ר חו"ב וב' עטרין של הדעת ומשם יפרד והי' לארבעה ראשים וכו', והוא סוד ו"ד של מילוי

יו"ד, שז' ימים הוא סוד ו' כידוע שו' הם ז' עם עט' יסוד וכן ז' רקיעים וילון אינו משמש כלום, וי' הוא א"י בת עין חכמת שלמה נקודה פנימאה. כי אתא רב דימי וכו' עתיד גבריאל לעשות קניגיא וכו' שגבריאל הוא גבורה והוא בהיכל הד' דקדושה, ונגדו בסט"א בהיכל חובה לויתן נחש עקלתון כמ"ש בפ' פקודי (ד' רסו ע"א) ומהכא נפקי חד רוחא מסאבא דאיברי ארייא וכו' ובההוא מלה מתערי להאי נחש עקלתון דאיברי לויתן וכו', והוא נחש זרוע שמאלא דסט"א כמ"ש רבינו בפ"י שם, ושם בקדושה הוא אטמון פסקין וסגרין כמ"ש רבינו שם. והוא מ"ש (מנחות כט ע"א) שגבריאל חגור חוט של פסיקיא וכו' והוא בוצד"ק קו המדה שמשם נותן גבול ושיעור לכח הסט"א להיות מושל לומר עד פה תבוא וכו', עד ימות המשיח שאז יתבטל כח ואת רוח הטומאה אעביר וכו', והוא איש לבוש הבדים ובידו חבל מדה וכו'. והוא מ"ש התמשיך לויתן בחכה ובחבל תשקיע לשונו וכמ"ש (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם וכו' כי גחלים אתה חותה על ראשו וכו', והוא כח העונש שניתן לשלוט בעוה"ז בזה נוטל כוחו והוא החכה שנמשך בו הלוייתן, ובחבל וכו' הוא חבל מדה הנ"ל ובזה יהי' נשקע לשונו בנוק' דתה"ר והוא הנחש בעל הלשון.

ספר ביאורי אגדות (אפיקי ים) — סנהדרין דף צד ע"א

למרבה המשרה אמר ר' תנחום וכו' מאמר זה עמוק עמוק הוא ובו מדבר מסוד עניינו של משיח שהוא סוד הלידה וכמ"ש (ישעיה נד א) רני עקרה וכו' כי

חלה גם ילדה וכו' (שם טו ח) וכמ"ש ברע"מ [בזהר] פ' פנחס (ד' רמט ע"ב) בשעתא דאתעברת אסתימת כיון דמטי זימנא למילד געאט ורמת קליה עד ע' קלין וכו' כדין אפיק חד חוויא רברבא וכו' מטי עד האי איילת ואתי ונשיך לה בההוא אתר תרי זמנין וכו' ואתפתחת ואולידת וכו' קול ה' יחולל איילות אלין אנון חבלים וצירים לאתערא אלין שבעין קלין מיד ויחשוף יערות לאעברא ההוא נחש וכו' ובהיכלו וכו' כל אנין אוכלסין פתחין ואמרין כבוד וכו'. וסוד האיילה הוא הנוקבא כשהיא בתוקף הגבורות סוד אי"ל דיצחק והוא דכו' והיא נוק' נק' אילת, ובגלותא היא מעיברת מנשמת משיח שהוא גנוז במקומו בהיכל קן צפור, וסביל מרעין כמו שית' והם צער עיבור הרבה ארבה עצבונין וכו', ואם יש זמן עת רצון שהי' ראוי לבוא בבחי' אחישנה רק שעונות הדור גורמים אז הוא בסוד בר נפלי כמ"ש בסמוך בס"ד, וכל זמן העיבור אסתים רחמה בסוד ב' צירים וב' דלתות שבאשה שהוא ברזא דמ"ם סתומא כידוע, והם ג"כ בסוד ב' משיחין בב' שערי' דילה שערי צדק כידוע, וביאתם לעולם הוא פתיחת רחמה לשני דלתין כזה [] כידוע, ונפתח באלכסון בעקמומית א דחויא דנשיך לה, וע' קלין דיהיבית הם בסוד צירי לידה שהם מגיעים עד הגבורה ששם שבעים סנהדרין ושם מפתח של חיה, ותרין משיחין הם תרין ירכין דילה שערי צדק וכמ"ש כ"ז רבינו הגדול בפ"י להיכלות באריכות, ואז הדין יהי' נמתק בסוד השיר דסלקא ע"י הלויים, וכמו בקי"ס שהי' בצערא ובקלא כידוע שאז נשיך חויא ברחמה דאיילתא

והלידה בשביעי של פסח ואמרו שירה על הים שירה דנוקבה דהדרת ואתעברת, אבל לע"ל אז שיר חדש בסט' דדכו' בחסד דגניז בפומא דאמה. ודורו של חזקי' הי' היותר מובחר שנעץ חרב וכו' ובדקו מדן ועד באר שבע וכו', ולכן הי' ראוי להיות משיח שהי' ראוי להיות גמר הבירור בימיו, ולכן נשלח סנחריב על ירושלים ברצון השי"ת שהי' ראוי להיות גוג ומגוג שכבש כל העולם, ואם הי' אומר שירה במפלתו אז הי' מיתוק הגבורות כולם, ובמה שלא אמר שירה חזר ונסתם הרחם בסוד מ"ם סתומה. וז"ש אמרה מדת הדין וכו' שהוא מה שלא נתקן כראוי. מיד פתחה הארץ וכו' כבר כתבתי זה במ"א באריכות שדבר זה כמשמעו ככל דבריהם בפנימיות שבנבראים, והוא נפש הארץ כידוע שהיא בנקודה אמצעית שבה מקום אבן שתי' שמשם הושתת העולם, ושם שורה נפש הארץ כמו באדם נפש בלב שהוא אמצעי מרכז שבו שהוא כלל כל איברי הגוף, וכמו מקום זה הוא כלל כל הארץ וכמ"ש הקב"ה ליעקב הארץ אשר אתה שוכב וכו' מלמד שקפל וכו' (חולין צא ע"ב) ור"ל שהוא המרכז שכל הקווין נכללים בו ושם הנפש, ולכן אינו נתפס במקום כמ"ש (ב"ב צט ע"א) מקום ארון אינו מן המדה וכו', והוא נק' כנף הארץ שהוא הקצה שבו שכל קצה של עיגול הוא נקודת מרכזו כידוע. והארץ הזאת המליצה בעדו כי בימיו השפיע רוח חיים בארץ הזאת, כי הארץ לית לה מגרמה כלום רק מה שמקבלת משמים, והם הארץ בה המצות מעשיות, והתורה הוא משמים ולכן ניתן תורה לארץ וכל מצות בלא תורה אינו כלום

כמ"ש (אבות ב ה) לא עם הארץ חסיד וכו', שהתורה מאיר למצוה לידע היאך לעשותה, והוא סוד חיבורא דדו"נ נפש ורוח. וז"ס הארון עם הלוחות שהם על אבן שתי ששם נפש הארץ, והארון עם הלוחות הוא סוד הרוח שהוא עט' הברית שבו נכללים תרי"ג איכות שברוח כמ"ש רבינו הגדול בליקוטים.

סדר הלימוד ליום כ אלול [יום 345 בשנה]

יידוע כי הנפש משוררת תמיד להתחבר עם הרוח כמ"ש (ישעיה כו ט) נפשי אויתיך וכו' אף רוחי בקרבי אשחריך וכו' וכמ"ש בזוהר פ' א"מ (ד' סח ע"א) תאנא כאיל תערוג וכו' דא כנ"י וכו' ת"ח נפשא ורוחא אשתמודע כחדא לעלמין וכו' הה"ד נפשי אויתיך וכו' כלומר נפשי ממש אף רוחי בקרבי אשחריך לאתדבקא בך וכו' יעו"ש באריכות, וע"י זכות תורתו של חזקי' שהי' יותר מבכל הדורות העיר רוח להתחבר בנפש הארץ, והוא סוד השירה שאמרה במקומו ובקשה שיהי' גמר תיקון הארץ בימיו שיהי' משיח, דאז נפקא מאתלטייא בסוד חיבור מ"ה וב"ן הדר ומהיטבאל. אמר שר העולם וכו' ידוע שיסוד מתלבש במט"ט והוא ט"ט שבו ושמו כשם רבו גי' שד"י וכו', ודרשו זה ג"כ ממ"ש מכנף הארץ שמט"ט הוא כנף ארץ העליונה השכינה כמ"ש (קהלת י כ) כי עוף השמים יוליך וכו' ובעל כנפים וכו', והוא צדיק דלתתא בין ב' צבאות מעלה ומטה, ולכן אמר עשה צביונו לצדיק זה צדיק דלעילא בתיקונא דימות המשיח חסד עילאה דיתגלה בו, וכל כסופא ותאובתא דיילי' לשכינתא לאתדבקא בה, והוא הארץ

הנ"ל ולכן אמר עשה צביונו וכו'. יצתה ב"ק ואמרה רז"י לי רז"י לי וכו' הוא מ"ש רבינו הגדול בליקוטים שזיוגא עילאה הוא אוי"ר והוא גי' אחזה"ע גוכ"ק גי' אויר, וזיוג תחתון יוצא מזיוג עליון כמ"ש בזוהר פ' ויקרא (ד' ב ע"א) ופרחין מגו אוירא דנחתין מגו אוירא עילאה דקיק דלא ידיע וכו', ובעוה"ר בגלותא הדל"ת נעולה שכל זיוגם הנ"ל שתים שהם ארבע שהוא דל"ת יעו"ש. והוא מ"ש כאן אחר שנסתם המ"ם שנסתם הדלת סגור ולא פתח, אז נגרע כח ב' זיוגים דלעילא ודלתתא כמ"ש (תענית ה ע"א) נשבע ה' שלא יכנס לירושלים של מעלה עד שאבוא וכו'. וז"ש רז"י לי רז"י לי והוא סתימת פה שלמעלה ושלמטה וכמו שית' בסמוך בס"ד, והם ב' פעמים סו"ד דב' יסודות דב' זיווגים והם ב' פעמים טו"ב ב' הבריתות כידוע ונתהפכו לב' פעמים או"י. וז"ש אמר נביא אוי לי אוי לי שני פעמים וכמ"ש הצדיק אבד וכו' אזלו מים מיני ים ונהר יחרב ויבש וכו'. יצאה ב"ק ואמרה בוגדים בגדו וכו' עד דאתו בזוזי וכו' נראה שכוונתם בזה הוא מה שאמרו לקמן ובסוף מס' סוטה שבעקבות משיחא אז יתרבו הרשעים והיותר מגונים ועזי פנים שבדור, שהם הנשמות אשר בסוף סיום הגוף שהם בעקבות, והם השייכים ממש לסט"א שלכן יתרבו המינים והרשעים, והם סוד הסיגים של התוהו אשר יבואו ות"ח שבדור יתבזו ע"י וכמ"ש בזוהר ובתיקונים בכ"מ, והם מערב רב דרע"מ הוא שם בגלותא נבזה ולא הדר לו וכו', והם ת"ח שבדור שהם מכוזים ביני ערב רב, ואז יתקרב זמן ביאת משיח, וז"ש בוגדים בגדו וכו'

שהם ערב רב דיתמנין רישי על ישראל, וז"ש עד דאתו בזוזי וכו'. משא דומה וכו' אר"י אותו מלאך הממונה וכו' הוא מ"ש בהיכלות פ' פקודי (ד' רסג ע"א) בהיכלות דסט"א היכלא קדמאה וכו' בהאי היכלא קיימא חד ממנא ודומה שמי' וכו' ודא איהו אחיד בנשמתא כד אתדחיא מהיכלא קדישא וכו' ודא איהו קאים לגבי ההוא תרעא דההוא סט' קדישא ובג"כ קיימא ההוא דומה לאחדא לה לנשמתא וכו', (ושם ד' רמה ע"ב) האי ממנא קימא בסט' דא אי זכאת ההיא נשמתא וכו' ואי לא זכאת האי ממנא אחרא דקיימא בסטרא אחרא זמין די דחי לי' ההוא ממנא אחרא קדישא ונקט לה האי אחרא די בסט' דמסאבא וכו' עד דנחתי לי' וכו' יעו"ש כל הענין, שתריסר ירחי הם כל הז' היכלות דסט"א כמ"ש שם (בד' רסג) ואילין שבעה היכלין דאנון ז' מדורי דגהינם תריסר ירחי איקרון וכו', ובזוהר פ' בא (ד' לה ע"ב) ת"ח כתי' ליל שימורים וכו' הכי תנינן כי יהי נערה בתולה נער כתי' וכו' מ"ט דכ"ז שלא קבילת עלי' דכו' אתקרי נער מדקיבלת דכורא אתקרי נערה וכו' אוף הכי ליל עד לא קבילת דכורא וכו' ובשעתא דאתחבר עמה דכו' כתי' הוא הלילה וכו' ורזא דא הכי הוא כגוונא דהכא ליל ולילה כך זמין קוב"ה למעבד להו דכתי' שומר מה מלילה שומר מה מליל וכו' ולילה אתקרי אגב דכו' הה"ד אתא בוקר וכו' כד"א וישכם אברהם בבוקר דהוא מדתו ממש וכו'. והענין כי נע"ר הם ש"ך דינים דנוקבא, וכאשר הם מתמתקים אז הם שכ"ה ואז נק' נערה"ה והוא בסוד הארת הדעת בוצד"ק דגניז במעוי

דאימא והוא דרגא דמשה. והנה בסוף הגלות שהוא עקבות דמשיחא אז יתגבר הערלה ולכן אז עת צרה ליעקב וכו', ואז נק' ליל דעדיין לא קבלת דכר ואז יהבת ע' קלין והם בסוד לי"ל, ואח"כ בימות המשיח בעט' היסוד יתגלה חסד דפומא דאמה ואז רחמים יתערו בנוק' בהארט הדעת שהוא ה' בוצד"ק כמ"ש רבינו בפ"י לס"ד, ואז נק' ליל"ה, ואז יעיר בקר דאברה"ם הבוקר אור שהוא רח"ם.

סדר הלימוד ליום כא אלול [יום 346 בשנה]

זבהיכלות פ' פקודי (ד' רמה ע"ב) לעילא מהאי פתחא וכו'
 וקיימא לאנון מאריהון דתויבתא או די אושדין דמעיה וכו' וכד האי צלותא דדמעיה וכו' הוא אופן דקיימא על שית מאה חיוון רברבן ורחמיאל שמי' וכו', ועיין בפ"י רבינו שם במ"ש בא"ר ואתקין מעוי דדכו' וכו' בהאי אתר כל רחמי כו', והמעייים הם בסוד הדעת כמ"ש רבינו במ"א. והנה כל הנשמות והתפי' הנדחות מהיכל ראשון דקדושה ונטיל לון האי דומה, לכן מתקבצים אליו כל הרוחות שהם מצפים לימות המשיח שאז יתגלה חסד בפומא דאמה שהוא שלמה דביתא וכל הרחמים הגנוזים שם, ואז דקבילת דכר אתקרי לילה ולכן רמזה יעלוז קשר הנשמות האלו ויזדככו ולכן אומרים שומר מה מלילה שומר מה מליל, וע"ז משיב להם אמר שומר אתא בוקר דאברהם ואז אתקרי ליל"ה מדקבילת דכר, ועוד אמר להם אם תבעיון וכו' שובו אתיו ששם סלקין צלותין אם הם כראיו בעלי דמעין וגם בעלי תשובה כמבואר ודי בזה. לכן ישלח ה' במשמניו רזון וכו' יבוא

חזקי' שיש לו שמונה שמות וכו' ויפרע מסנחריב וכו' לפי שחזקי' הי' ניצוצו של משיח שהי' ראוי להיות, והוא בסוד מלך הדר שהוא השמיני בעט' היסוד וכולל כל הח' שכולם נתקנו ע"י, ולעומתו סנחריב שהי' ראוי להיות גוג ומגוג הם הסיגים שיצאו מז' מלכים ומארעא, שהם ח' שרצים שמטמאין וסוד ח' כלים שמקבלים טומאה כמ"ש רבינו בס"ד בליקוטים והם בנות חת. וחשיב ח' שמות של חזקי' לרמז על כל סוד ח' מלכים שנתקנו, והם כסדר פל"א בדעת מלך הראשון שהוא כולל אלף אדרין ואכסדרין, והוא אלף זעירא דהוא לויתן דמשלים לאלף ב' צבאות וכמ"ש כמ"פ. יועץ הוא ת"ת שהוא הלשון למעלה מב' ידיים חו"ג שבו תולה שני כפות המאוזנים כף זכות וכו', והוא שיודע לעבר שנים ולקבוע חדשים שבו ב' מלכים משתמשים בכתר א' חמה ולבנה בת"ת ששם התחלתה, והוא סוד העיבור להשלים שנת הלבנה עם שנת החמה. א"ל גבור"ר הם חו"ג כידוע, אב"י עד הם נו"ה שחכמה אב מסתיים שם בקו ימין חח"ן, ובינה שהיא סוד ע"ד כידוע אכדט"ם מסתיימת בהוד וכמ"ש אי' עד הוד אפשטת, ושר שלום הם יסוד ועט' היסוד, יסוד הוא עה"ח מהלך ה' [מאות] שנים והוא כ"ל כולל ת"ק דהאי נהר והוא מילוי שם שד"י כידוע ובו חמה ולבנה וכו' כל הרקיעים וכל א' מהלך ת"ק שנה, ושלוש הוא שים שלום שבו חותם הברכות וברכות לראש צדיק כידוע.

ספר ביאורי אנדות (אפיקי ים) — סנהדרין דף צח ע"א
אמר ר' חנינא אין ב"ד בא עד שנתבקש דג לחולה וכו'
 הענין כמ"ש האריז"ל שקץ של משיח תלוי בגמר

בירור הנשמות ניצוצי המלכים שבמאנין תבירין, וכמ"ש (יבמות סב ע"א) אין ב"ד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וכו', והם הדגים שבמצולת ים וכמ"ש בזוהר ובתיקונים בכ"מ שהם נוני ימא דשאטין בכל סטרין, והם הנשמות השקועים במצולת ים שהם הולכים ומתבררים בכל דור ליסוד נוק' דקדושה שהיא שכינתא שהיא חולה בגלותא כמ"ש (שיר ב ה) כי חולת אהבה אני וכו' כמ"ש בתיקונים (ד' עח ע"ב) ואיהי חולה בגלותא וכמה אסיין ת"ח קא משתדלן לגבה בכמה בוסמין וריחין דשושנים תפותים וכו' ולא אתחזרת רוחא לגבה בהון בגלותא במרעה דילה ולא דפיקו אתחזרת לגבה עד דייתי רע"מ רחימו דילה דאתמר בי' הרועה בשושנים ואייתי לה תפוח וכו'. ועיי' בפ' רבינו שם דתרין תפוחין דאייתי לה הם תרין משיחין, וכן כאן אמר שיבוקש דג וכו' שדור שב"ד בא בו ת"ח מתמעטים שכבר הגיע זמן גמר בירור הנשמות, ולא נשאר במצולת ים רק הסיגים שהם ערב רב עזי פנים שבדור, ולכן נצרך לבוא משיח לאסאה לשכינתא שהיא חולה הנ"ל. עוד נראה דרמז במאמר זה שאין ב"ד בא עד שיכלו ויתבררו ערב רב מעלמא, והם נק' דגים שבים ומצולה וכמ"ש בתיקונים (ד' ס ע"ב) ועוד וימן ה' דג גדול דא סמא"ל דגה דא לילי"ת נחש בת זוגי' מההוא רב החובל דאיהו ערב רב דאתמר בי' וגם ערב רב וכו', ופי' רבינו שם דבהון חאבו ישראל זכרנו את הדגה וכו', ר"ל שהם הגורמים לישראל כל עון שעליהם אמרו (יבמות מז ע"ב) קשים גרים כספחת וכו' והוא בעריות מסט' דטחול ערב רב, ועליהם נאמר (שמות ז כא) והדגה אשר ביאור

מתה, ובגלותא בתראה עתיד קוב"ה לקטלא לון וכו' וכמ"ש בפ' בראשית ובש"מ דאין ב"ד בא עד שיתמחון מעלמא וכו' יעו"ש באריכות, וישראל ביני ערב רב הם חולה כמ"ש שם (ס ע"א) בההוא זימנא דאיהי נחתת בין רגלין ערב רב וכו', ופי' רבינו שם דבהון חאבו ישראל זכרנו את הדגה וכו', ר"ל שהם הגורמים ישראל בנהא אנון מהודקין בין רגלין ואנון במרעין במכתשין בההוא זימנא דגופא בבי מרעין דאנון ישראל ושכינתא עמהון וכו', וז"ש שיבוקש דג לחולה ולא ימצא ר"ל שיתמחון הערב רב דמנהון ישראל הם חולה ולא ימצא דיתמחון, וכמ"ש והדגה אשר ביאור מתה ויבאש היאור והוא מצולת ים סט"א, והוא מ"ש אז אשקיע מימיהם ונהרותם כשמן אוליך וכו', ואף שכ' זה מדבר על מפלת מצרים וכן פ' ביום ההוא אצמיח וכו' מדבר במצרים, מ"מ כל ענינו מרמז על משיח וכמ"ש בתיקונים פ' והדגה אשר ביאור וכו' שמדבר בזמנו של משיח, וכל עניינו של משיח ב"ד הכל כמו במצרים וכמ"ש (מיכה ז טו) כימי צאתך וכו' אראנו נפלאות וכו' ובזה מתורץ קושיית הרש"א בח"א יעו"ש. אמר ר' חנינא אין ב"ד בא עד שתכלה מלכות הזלה מישראל וכו' עיי' פרש"י והוא דחוק, אבל רמז בזה ג"כ מ"ש למעלה שמדבר שקודם משיח ב"ד יכלו ערב רב מעלמא ויתמחון כמ"ש בזוהר בכ"מ, וכל א' מדבר במליצה אחרת שהם כמה כתות וה' דרגין שסימנם נג"ע ר"ע, וחשיב כאן כל ה' דרגין דחשיב בזוהר פ' בראשית (ד' כה ע"א ע"ב) וה' מינים אנון בערב רב ואנון נפילים גבורים עמלקים רפאים ענקים ובגינייהו

נפלת ה' זעירא וכו'. ומ"ש תחי' עד שיבוקש דג וכו' הם אותם שנק' נפילים שהם בעריות כמ"ש שם נפילים עלייהו אתמר ויראו בני האלקים את בנות האדם וכו'. ומ"ש ר"ח עד שתכלה מלכות הזלה וכו' הוא מין שני שנק' ענקים כמ"ש שם ענקים מינא חמישאה דאנון מזלזלים לאילין דאתמר בהון וענקים לגרורותיך, והוא מ"ש מלכות הזלה וכו' שהם המבזים ת"ח שבדור ועליהם נאמר וכתת הזלזלים במזמרות וכו'.

סדר הלימוד ליום כב אלול [יום 347 בשנה]

ומ"ש אח"כ אמר זעירי וכו' אין ב"ד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל וכו' הם שנק' גבורים כמ"ש שם גבורים מינא תליתאה עלייהו אתמר המה הגבורים אנשי השם ואילין אנון מסט' דאתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם ובניין בתי כנסיות וכו' ולא לשמא דה' וכו' אלא ערב רב וכו', ופי' רבינו שם דבהון חאבו ישראל זכרנו את הדגה וכו', ר"ל שהם הגורמים למיעבד לון שם. ומ"ש אח"כ ר' שמלאי עד שיכלו כל שופטים ושוטרים וכו' הם מינים האחרים, הא' הם עמלקים כמ"ש שם ואילין אנון דאשתארי מאלין דאתמר בהון וימח את כל היקום וכו' ומאלין דאשתארו בהון בגלותא רביעאה אנון רישין בקיומא סגי ואנון קיימין על ישראל כלי חמס ועלייהו אתמר כי מלאה הארץ חמס, והם השופטים הרעים. והמין חמשי הם שוטרים הרעים שהם נק' רפאים כמ"ש שם רפאים וכו' דכד יחזון לישראל בדוחקא מחרפין מנייהו ואית לון רשו לשיזבא לון ולא בעאן ומתרפין מאורייתא ומאילין דמשתדלין בה וכו', שאינם

כמו השוטרים שבמצרים דכתי' בהו (שמות ה יד) ויוכו
 שוטרי ישראל וכו' דבעו לשיזבא לון וכו'. וקודם שיבוא
 משיח יכלו כל הה' כתות שהם נג"ע ר"ע, שהם הסיגים
 דה"ג מה' דמים טמאים, והם הדמים שיוצאים קודם
 הלידה כדי שיצא הילד מלובן ומזורז, והוא מ"ש
 ואשיבה ידי עליך ואצרוף כבור סיגיך וכו'. והרי אתה
 רואה בעיניך גודל חכמת חז"ל וכמה מרגליות יקרות
 אשר הטמנו במליצות דבריהם, שכל דבריהם אלו ממש
 מבוארים בדברי הזוהר הנ"ל, וכל דבריהם כגחלי אש,
 ונאמר (זכריה יג ט) וצרפתים כצרוף הכסף ובחנתים כבחון
 את הזהב וכו' שהם ב' עטרין של הדעת חו"ג, שערב רב
 הם אחוריים דדעת שהם סוד ער"ב ר"ב, שלכן קבלם
 משה והוא בגלותא ביניהם כמ"ש בכ"מ. אמר ר'
 אלכסנדרי כתי' וארו עם ענני שמיא כו' זכו וכו' כמ"ש
 ברע"מ פ' פנחס (ד' רנא ע"ב רנב ע"א) ר"ש פתח גער חית
 קנה וכו' דאיהו קנה דאתאחיד ביי' עשו דאנון רומי רבתא
 ורומי זעירתא וכו' דאנון לקבל בת עין ימין ובת עין
 שמאל וכו' לקבל תרין עננין דמכסין על בת עינא ימינא
 ושמאלא וכו' מה יהי' אסוותא דלהון מרה דעגלא וכו'
 שם ירעה עגל דא משיח ב"י דאתמר ביי' בכור שורו וכו'
 ושם ירבץ דא משיח בן דוד חד אעבר רומי רבתא וחד
 אעבר רומי זעירתא וכו'. והענין כי אלין תרין אומין
 מלכות הרביעי שראה דניאל ערב רב וכו', ופי' רבינו שם
 דבהון חאבו ישראל זכרנו את הדגה וכו', ר"ל שהם
 הגורמים מנהון די פרזלא ומנהון חספ די פחר וכו', והם
 ב' התנינים שנבראו ביום ה' ושליטתם ברגלין ויגע בכף

יריכו, והם בסוד העניים התלויים ברגלין כמ"ש רבינו בפי' לס"ד פ"א, ועליהם נאמר (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם, והם עננים דמכסים על עינא וכמ"ש (ברכות נט ע"א) מיום שנחרב בהמ"ק לא נראה הרקיע בטהרתה, שהנבואה הוא ברגלין ומיום שנחרב בהמ"ק נסתם כל חזון, ושם הם גווני עינא גוונין דלא מתחזיין וגוונין דמתחזיין, ובגלותא הם מכוסים בעננים והם ב' הנ"ל דו"נ איהו בנצח וכו'. ושם הם תרין משיחין והם בסוד שור וחמור עשו שור בצפון כידוע וישמעאל חמור כמ"ש (בראשית כב ה) שבו לכם עם החמור וכו', סמא"ל ורה"ב ולעומתם ג"כ ב' משיחין משיח ב"י שור ומשיח ב"ד חמור, שמשיח ב"י יקדים בקץ של אחישנה שיזכו ישראל להגאל ע"פ דין בצפון בשור, משא"כ אם לא יזכו אז יבוא בעתה בסט' דחסד בסוף אלף הששי שאז יתגלה חסד בפומא דאמה רמ"ח עלמין אברהם יושב על פתח האוהל וכו', וכמ"ש (ישעיה מח יא) למעני אעשה וכמ"ש (סוטה מז ע"א) שמאל דוחה וימין מקרבת כמ"ש ברע"מ דמפקנו דלהון ברחמי ברחמים גדולים אקבצך ובחסד עולם רחמתיך וכו'. וז"ש אם זכו עם ענני שמיא וכו' והוא ע"י משיח ב"י שיקדים לבוא בזמן אחישנה שהוא מרה דעגלא, דע"י יעברו עננים דמכסים על עינא שהם ענני שמיא וכו'. משא"כ ח"ו אם לא זכו אז יהי' עני ורוכב על חמור שהוא משיח ב"ד לבד שגם משיח ב"י יבוא עמו ביחד ויהי' טפל למשיח ב"ד. עוד כיוונו במאמר זה במ"ש האריז"ל במ"ש בזוהר ובתיקונים בכ"מ במ"ש דהווי טעין חמרי, שהם הצדיקים

שבאים בעוה"ז בבחי' נפש לבד כי רוח ונשמה שלהם נשאר למעלה בג"ע, ובמדריגת נפש שלהם הי' מתגלים לצדיקים שבעוה"ז וזה נק' טעון חמרא. וכן כאן כשישראל זכאים אז בא משיח עם כל הנר"ן שלו למטה, וז"ש עם ענני שמיא וכו' שהוא הרוח ונשמה שלו שבשמים ערב רב וכו', ופי' רבינו שם דבהון חאבו ישראל זכרנו את הדגה וכו', ר"ל שהם הגורמים והוא מדריגת אדם כידוע. אבל ח"ו כשלא יהי' זכאין אז תחילת ביאתו לעולם הוא במדריגת נפש שלו בבחי' טעון חמרא, והוא עני בדרגא דנוק' דלית לה מגרמי' כלום, רק שאח"כ בהדרגה יתוספו לו גם הארת נרנח"י שלו. ריב"ל אשכחי' לאליהו וכו' פשטות דברי המאמר קשה להבין ששאלו אם יש לו חלק לעוה"ב מה זה שאלה, ואם ח"ו לא יהי' לו חלק א"כ מי יזכה לזה והרי משנה מפורשת כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב. ועוד יותר תמוה מה שהשיב לו אלי' אם ירצה האדון הזה שהרי עוה"ב אינו תלוי רק בבחי' החפשיות אם יצדיק האדם מעשיו והכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. אבל העיקר נ"ל ששאלתו הי' אם יצטרך לבוא לגלגול וכמ"ש האריז"ל במ"ש המלאך לדניאל ואתה לך לקץ ותנוח וכו', וע"ז השיב לו אם ירצה האדון הזה וכו' שסוד הגלגול הוא תלוי ברצון העליון בסוד הרדל"א שהוא למעלה מהשגת הנבראים, והוא בסוד הספיקות שברדל"א והבן. והיכן יתיב אפתחא דרומי וכו' דבר זה ביארנו למעלה שנשמת משיח הוא בתהום דבריאה שהוא מלכות דבריאה, והוא מ"ש במדרש (ב"ר פ"ב)

והארץ היתה תוהו זו מלכות בבל וכו' על פני תהום זו מלכות אדום וכו' ורוח אלקים מרחפת וכו' זו רוחו של משיח, שחושב כאן כל הד' מלכיות שהם סוד כל מרכבה דסט"א ומלכות הרביעית הוא מלכות הרשעה מלכות הסט"א, שבבל הוא נגד ה' עילאה רישא דדהבא ולכן החריב בית ראשון שהוא ה' עילאה, ומלכות אדום נגד ה' תתאה ברגלין כמ"ש רבינו בפ"י למס' ברכות פ' הרואה. ובגלות הרביעי גם שכינתא יורדת עד עפר והיא בתהום מלכות דבריא, ולכן אמר ורוח אלקים מרחפת וכו' שהוא רוחו של משיח שהוא שם עם השכינה בתהום נגד רומי רבתא מלכות הרביעי, שעליו נאמר (שבת נו ע"ב) נעץ קנה בים וכו' שהוא תהום הנ"ל תה"ר בסט"א, ונגדו בקדושה הוא רוחו של משיח ממש, ושם הוא סבל מרעין עם השכינה שהיא חולה בגלותא כמ"ש ערב רב וכו', ופ"י רבינו שם דבהון חאבו ישראל זכרנו את הדגה וכו', ר"ל שהם הגורמים בתיקונים וכמ"ש למעלה.

סדר הלימוד ליום כג אלול [יום 348 בשנה]

וּשְׁמֵי יתיב ביני עניי סובלי מרעין והם נשמות הצדיקים שפרחין עם השכינה כמ"ש (משלי כז ח) כצפור נודדת מן קנה וכו', והם אזלין ומתפרכין מדוך לדוך עם השכינה, ונק' עניים כמו השכינה דהיא עניא בגלותא וכמ"ש בהקדמת תיקונים (ד' ב ע"א) ולית צפור אלא שכינתא דאיהי מתתרכא מאתרהא הה"ד שלח תשלח וכו' ועוד כן איש נודד ממקומו דא משה דכתי' והאיש משה עניו מאוד וכו' דאתתרך רוחי' אבתרייהו ועוד כן איש נודד ממקומו מאן דאיהו איש צדיק דאזל נע ונד

מאתרי" כשכינתא וכו', ופי' רבינו שם דנשמת משה מתלבש בכל דור בת"ח וצדיקים שבדור, ויסורי הצדיקים וגלותם הם יסוריו וגלותו שעליו נא' והוא מחולל מפשעינו. וכבר נת' שקץ של אחישנה הוא מוכן בכל יום אם ישובו ישראל והוא ביאת משיח ב"י, אבל משיח ב"ד זמן קבוע לו שא"א לו לבוא עד גמר התיקון והבירור, וכ"ז שלא נשלם התיקון עד סוף העקביים אז השכינה עדיין חולה שמתלבשת בקלי' לברר משם מה שצריך, וכן נשמת משיח ב"ד עמה קשור שם כמ"ש (שיר ז ו) מלך אסור ברהטים. משא"כ משיח ב"י הוא יכול לבוא בכל יום אם בקולו תשמעו, ועליו אמר דהוא שרי חד ואסיר חד וכו' ר"ל שביאתו יכול להיות אף שעדיין לא נתרפאו כל הכאבים, והם התלויים באיברי השכינה שהסט"א אוחזת בהם וצריכה להיות עמהם בגלותא עד שיבררו ויעלו עמה, ונמצא שאין הרפואה עדיין בשלימות וכ"ז שלא נשלם גמר הבירור אז עדיין הצדיקים נשמתן דלהון פרחין עמה עד שיבוא קץ האחרון וז"ש דכולהו שרו ואסירי בחד זימנא, משא"כ נשמת משיח ב"י שרי חד ואסיר חד דילמא מבעינא וכו' שהוא יבוא קודם הזמן ליגאול ישראל משעבוד מלכיות קודם גמר הבירור וכמ"ש, והבן דברים אלו מאוד. שאלו תלמידיו את ר"י בן קיסמא וכו' כבר נת' שרומי רבתא הוא מלכות דסט"א נגד שכינתא, ובגלותא אז שערי' שוממין וכו' טבעו בארץ שעריה וכו' שהם ערב רב וכו', ופי' רבינו שם דבהון חאבו ישראל זכרנו את הדגה וכו', ר"ל שהם הגורמים שערי צדק, והם ב' משיחין ב' דלתות

וב' צירים שלה, ולעומתו שערי העיר בנוים על תילה שהם אחידים ברגלין. ובימות המשיח אז אתגזרת אבן די לא בידין ומחת לצלמא על רגלוהי וכו', שלא יהי' לו עוד יניקה מרגלין דידה ולכן יפול השער הזה. ולפי שמשיח יתגלה בתחי' ואח"כ יתכסה ואז יהי' חבלי משיח מרובים ושוב יתגלה שנית כמ"ש בזוהר, לכן אז ג"כ יפול השער הזה בעת גילוי הראשון של משיח שהקדושה יתעורר, ושוב יבנה בעת שיתכסה, ושוב יפול פעם שני ולא יחזור להבנות עוד שאז וביער רוח הטומאה וכו'. אם כך יתהפכו מערת פמיס לדם וכו' הוא כמ"ש למעלה שמערת פמיס הוא בהיכל זכות שמשם יוצא הירדן שהוא נהר דינור, ונגדו בסט"א היכל חובה, ובקדושה שם המים טהורים שהם בסט' דגבורה ובסט"א הם מים אחרונים חובה שהם מים בישין. וסוד ביאת משי"ח הוא משם שע"י יתעבר הנחש שהוא. בשמאלא היכל חובה דרך נחש עלי צור, והוא הנחש דזמין הקב"ה לההיא איילתא דאעילת רישא בין ברכהא שהם תרין משיחין כמ"ש ברע"מ פ' פנחס קול ה' יחולל אילות ויהיבת ע' קלין עד היכל הזכות, והם ע' שנין דחבלי משיח דנשיך הנח"ש, וכן משי"ח הוא נח"ש עילאה דקדושה דאולידת ע"י צערא ודוחקא כמ"ש שם בפ' פנחס וברע"מ פ' כי תצא, ועיי' בפ"י רבינו בהיכלות באריכות בזה. והוא מ"ש שיהפכו מי מערת פמיס לדם שהוא סוד הלידה, ואין פתיחת הקבר בלא דם והם סיגי הדם היוצא בעת הלידה, וכמו שהי' במצרים אות הראשון בהפיכת מי היאור לדם והוא מפתח של חיה שמסור בידו של הקב"ה, והכל שם

בהיכל הנ"ל, וכן מפתח של גשמים ושל תחה"מ ושל פרנסה הכל בברכת גבורה ודי בזה.

ספר ביאורי אגדות (אפיקי ים) — בכורות דף ח ע"ב
 ז"ש לו מי יימא שכדברין כן הוא, וע"ז השיב להם
 אייתו אשלי ומשחו כמ"ש (דברים לב ט) כי חלק
 ה' עמו יעקב חבל נחלתו וכו', ר"ל שהראה להם במופת
 שכל השתלשלות העולמות וצבא מעלה כולם הם
 בשביל הארץ והאדם, שהרי אפי' הגלגלים והמזלות
 וכוכבים כל א' מניע את חברו וכל א' משתלשל
 מחבירו עד הגיע לד' יסודות התחתונים, וכל הד'
 יסודות כולם הם משמשים לארץ הלא שהרי עשויים
 למועדים וימים ושנים ולמאורות להאיר על הארץ, וכל
 הבריאה כולה הכל דבר א' רק מחובר מחלקים שזה
 מניע את זה וכל א' משתלשל מחבירו, וארץ התחתונה
 לעולם עומדת ואינה מניעה ומשמשת לצורך דבר אחר,
 הרי שהוא עיקר המרכז ואמצע כוונת הבריאה, וכן
 הארץ וכל אשר בה כולם משמשים לאדם, הרי האדם
 אשר עליו והארץ הם אמצע תכלית הכל. אמרי אית לן
 בירא בדברא וכו' כמ"ש (בראשית כט ב) וירא והנה באר
 בשדה וכו' כמ"ש בכ"מ ששפע העליון הוא הבאר והוא
 באר מים חיים כמ"ש (ירמיהו ב יג) אותי עזבו מקור מים
 חיים וכו', ובאר הזה הוא בעיר ירושלים של מטה שהוא
 מכוון נגד ירושלים של מעלה, וע"י שנחרב בהמ"ק
 גלתה שכינה כמ"ש ויצא מבת ציון כל הדרה וכו',
 והליכת יעקב ללבן לח"ל הי' הכנה ורמז לגלות ישראל,
 והוא מ"ש וירא והנה באר בשדה כמ"ש ארצה שעיר

שדה אדום ידוע ציד איש שדה, שהוא מקום חורבה בלא ישוב, עכשיו נתיישרה כמ"ש (מלאכי א ד) כי תאמר אדום רוששנו ונשוב ונבנה חרבות וכו'.

סדר הלימוד ליום כד אלול [יום 349 בשנה]

וזה אמרו לריב"ח שאמר להם שתכלית הבריאה הוא הארץ ואדם אשר עליה בשביל התורה והמצות שאינו רק למטה, והשיבו לו שהיאך אפשר זה שהרי אנו שאין לנו תורה ולא מצוה ואעפ"כ עיקר הבאר והשפע ניתן לנו הרי שאין הדבר תלוי בתורה ומצות, וא"כ א"א לומר שעיקר מרכז הבריאה הוא הארץ הלזו. וע"ז השיב להם אפשר לי חבלי מפארי וכו' כמ"ש (פסחים פז ע"ב) לא גלו ישראל אלא בשביל שיתוספו להם גרים וכו', והוא סוד הבירור שהשכינה מתלבשת בלבושין נוכראין באתר דלאו דילה לברר משם מסוד מלכי אדום וכו', וכידוע שהם סוד מוץ ותבן עשו וישמעאל מסט' דאברהם ויצחק, וערב רב הם בסט' דיעקב והם הסובין הדבוקים בחטה עצמה והם הערב רב שמעורבין בישראל כמ"ש רבינו בפ"י למס' ברכות ובכ"מ, ויעקב הוא החבל המשולש שהוא עד"א מטתו שלימה, וכל זמן שערב רב בישראל אי אפשר להחזיר השכינה מגלותא עד דיתמחון ערב רב מעלמא כמ"ש בכ"מ ברע"מ ותיקונים, וז"ש אפשר לי חבלי מפארי וכו' ר"ל שכ"ז שהסובין דבוקים בחטה א"א להיות החבל מג' אבהן חוט המשולש קיים, שע"י החבל ימשכו הבאר למקומו הראשון כמ"ש (בראשית כט ב) והנה שלשה עדרי צאן רובצים עליה וכו' שהם ג' אבהן דהאי בירא אתשקיא מנייהו, וכ"ז

שהסובין דבוקים ביעקב אז א"א להיות החבל נשלם וא"א למשוך הבאר למקומו. אית לן ריחייא דתבירא חייטי' וכו' כמ"ש (חגיגה יב ע"ב) שחקים שבו רחיים עומדים ושוחקים מן לצדיקים, והם ב' רגלין נו"ה שעליהם נאמר ושחקים יזלו צדק, ומשם כל השפע שהם אפיקי מים ערבי נחל דמתשקיין ממבועא דנחלא עמוקא, ושניהם משמשים דבר אחד שהם רחיים ורכב מעלה ומטה תרי פלגי גופא, והם ב' כרובים, ובגלותא אשתאר חד כרוב, דנצח אסתליק למעלה וכמ"ש רבינו בפ"י להיכלות בסוד ב' היכלות עצם השמים לטוהר ומיום שנחרב בהמ"ק לא נראה רקיע בטהרתה, וכמ"ש (בראשית לב כה) ויגע בכף יריכו ותקע כף ירך יעקב וכו', והוא מ"ש שהרחיים הם שבורים ונפרדו זה מזה והוא צולע על יריכו וכו' שקיל פסקא וכו'. אמר כריכו לי מינה גורדי וכו' הם ב' משיחין משיח ב"י ומשיח ב"ד שהם בב' רגלין כמ"ש (ישעיה לב כ) משלחי רגל השור והחמור וכו', והם ב' תנינים שגידולם במים וכמ"ש אשריכם זורעי על כל מים משלחי רגל וכו' ואמרו (ב"ק יז ע"א) כל העוסק בתורה ובגמ"ח זוכה וכו', והם בנו"ה ב' עמודים יכין ובוועז. וכבר כתבתי בכ"מ ומבואר בכ"מ בזוהר ובכתבי האריז"ל ובדברי רבינו הגדול שאלו ב' משיחין הם בנו"ה שהם רחיים ורכב הנ"ל, ובגלותא הם נפרדים זה מזה ולע"ל אז יתחברו יחד וכמ"ש ביחזקאל (לז טז, יז) קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה וכו' ולקח עץ אחד וכו' ליוסף עץ אפרים וכו' והיו לאחדים בידך, והוא חיבור הרחיים זה בזה בימות המשיח והם השוחקין מן

לצדיקים מ"ן דמנצפ"ך, שצפ"ך הוא דרגא דאבהן בחג"ת, ומ"ן הם מ"שה ואהר"ן מעלה ומטה רישא וסופא דשמהן דלהון, והם תורה ע"י משה בנצח וגמ"ח באהרן בהוד שהיה אוהב שלום וכו', והם אשר יחזורו לנו לע"ל כמ"ש (ישעיה נד יג) וכל בניך לימודי ה' ורב שלום בניך, והוא המ"ן שיהיו נשחקין ע"י רחיים. וכ"ז שאין ב' משיחין אלו מתגלים א"א לחבר הרחיים זה בזה כי אם ע"י שהם עצמם ניצוצי נשמתין דלהון משם, וז"ש כרוכו לי גרדי מינה ואחייתי וכו' והבן. מישראל דסכינא במאי קטלי לה וכו' הוא מלכות הרביעית דהיא פרזלא וחסף די פחר, והם שני המלכיות המושלים יחד ואין מתערבין דא עם דא, והוא רחיים דתבירא שב' המלכיות הנ"ל הם בנו"ה ב' התנינים שאין להם יחוד שאלמלא נזקקין זה לזה וכו', וכמ"ש וילך עשו אל ישמעאל וכו' ואז מת ישמעאל וכו', והוא מ"ש מישראל דסכינא שעשו הוא חרב על חרבך תחי' פרזלא, והערוגה הוא עפר חסף די פחר, וכמו שאין הברזל נשרש בארץ והוא נפרד בפ"ע כמו כן כתי' ולא מתערבין וכו'. אמר להו בקרנא דחמרא וכו' כמ"ש רבינו בליקוטים שחי' הרביעית הוא י' קרנין כמ"ש וקרנין עשר לה, והד' חיות ג' ראשונות הם א'ריה ד'וב נ'מר נגד ג' אותיות ראשונות דאדנ"י, והרביעי חי' בלי שם והם י' כמ"ש. וביטול ממשלתה הוא ע"י משיח ב"ד כמ"ש (דניאל ז יג, יד) וארו עם ענני שמיא וכו' ולי' יהב שולטין וכו', והוא סוד וירם קרן משיחו וכמ"ש וכל קרני רשעים אגדע ואז תרוממנה קרנות צדיק, והוא מ"ש (זכריה ט ט) הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע הוא עני ורוכב

על חמור. והנה משיח ב"ד הוא חמור, ומשיח ב"י שור כמ"ש (דברים לג יז) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרני בהם עמים ינגח וכו', ואין מלכות הרביעית נופל אלא ביד בניו של רחל כמ"ש אם לא יסחבום צעירי הצאן וכו' (ב"ר פע"ג) וכמ"ש והי' בית יוסף להבה וכו', ולכן ע"י שיתחבר משיח ב"י עם משיח ב"ד יכבושו שני המלכויות הנ"ל שהם מישרא דסכינא ע"י קרנא דחמרא ר"ל שור וחמור דקדושה בחיבורם יחד. וע"ז השיבו לו ומי איכא קרנא לחמרא שהרי כבר נחלקה מלכות ב"ד ומלכות יוסף זה מזה, וא"א לחמור להתחבר עם קרני השור. וע"ז השיב להם ומי איכא משרא דסכיני ר"ל שאדרבא בשור וחמור דסט"א אין חיבור וכמ"ש בדניאל דאין להם דיבוק זה לזה, וע"ז נאמר (דברים כב י) לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו, משא"כ בשור וחמור דקדושה יהי' להם חיבור חזק ונצחי כמ"ש והיו לאחדים בידך וכו'. איתו לי' תרי ביעי וכו' רמזו בזה ענין נפלא, והוא ששאלתם לריב"ח הי' במה שאנו אומרים שנבדלו אומה הישראלית מכל האומות, שנפש העליונה מכסה"כ אינו יכול לחול אלא עליהם שהם מזרע האבות שנתבררו ונטהרו מזוהמת הנחש בחטא אדה"ר עד שהי' יעקב ובניו מטה שלימה זכים וטהורים, משא"כ האומות, וכמ"ש (שבת קמו ע"א) ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתם משא"כ או"ה וכו', וא"כ מדוע גם בזרע ישראל נמצא ביניהם הרבה רשעים ומינים ואפקורסים והיאך משורש טוב יצא ענף רע, וכמ"ש (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיך שורק כולו זרע אמת והיאך נהפכת לי וכו', עד

שברוב הזמן באורך הגלות נמצאים רשעים הרבה בישראל עד שכמעט אין הפרש בין רשעי ישראל לרשעי או"ה, וא"כ כל אפי שווין והיאך אתם אומרים שישראל נבדלו בצורתם ונשמתם מכל אומה ולשון.

סדר הלימוד ליום כה אלול [יום 350 בשנה]

וע"ז רמזו לו במשל הב' ביצים שהביא א' מתרנגולת לבנה וא' משחורה, שהטוב נדמה ללבן והרע לשחור כמ"ש (חולין מז ע"ב) האי שחור אדום הוא אלא שלקה וכו' וכת' (ירמיה יג כג) היהפוך כושי עורו וכו' שדימה מעשיהם הרעים של ישראל לכושיים, וכן דימה כאן ישראל ללבנה ואו"ה לתרנגולת שחורה לפי דעת ישראל, ואעפ"כ אין הפרש בין הבצים שלהם שדמות א' להם ואין הפרש בין זה לזה, וכמו כן נמצא שאין הפרש בין זרע ישראל דאבות הקדושים לזרע או"ה ששניהם רשעים גמורים וכמ"ש. וע"ז הראה להם ריב"ח בחכמה עמוקה במה שהביא להם ב' גבינות א' מעיזא חיוורת וכו' והענין ישמע חכם ויוסיף לקח, והוא כי ידוע שהולד נולד מכח האב והאם מב' טיפות שלהם, וכתחי' הם ב' טיפות לבד ואח"כ מתרקם הולד בכטן האם ונברר כל אבר לבד שבכח הזרע והטיפה האיברים הם בכח לבד, משא"כ בימי העיבור האם היא מציירת הולד וכמ"ש (איוב י') הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני דימה תחי' הזריעה שלהם לחלב ואח"כ צייר הולד לגבינה הנקפת האוכל לבד והמים נזרקים לחוץ, וכמו כן כת' ותורני וכו' זיריתני וזרזתני וכו'. והנה כבר אמר שלמה בחכמתו (משלי י א) בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו, וכתבו

המקובלים שהענין שבן חכם הוא מצד שגבר בו כח אב שהוא הטוב בסט' דימינא, משא"כ אם כח האם גובר יותר אז הוא בן כסיל, שלכן הנחש בא ג"כ בתחי' לחוה שהיא בסט' דשמאלא ובה נאחז הרע יותר וכח יצה"ר יותר שולט בה מבאב. והנה רבינו הגדול בפ"י לשה"ש ע"פ אל תראוני שאני שחרחרת וכו' בני אמי נחרו בי וכו' כתב שכל אדם יש לו ב' נפשות א' מצד הארץ נפש היסודי והיא נק' אמו כמ"ש (איוב א כא) ערום יצאתי מבטן אמי וערום אשוב שמה, וא' משמים נשמה עליונה והוא נק' כח האב, ומצד נפש הארץ היסודי בזה שוים ישראל עם או"ה ולכן נק' בני אמי שהם אחים לישראל מצד אם, משא"כ מצד נפש העליונה אינם שוים כלל שנשמתם של ישראל מסט' דקדושה משא"כ או"ה, ולכן אמרו (יבמות סא ע"א) אתם קרויים אדם ואין או"ה קרויים אדם שנשמה עליונה היא מאב בסוד שם מ"ה, משא"כ נפש היסודי מארץ היא נפש הבהמית מצד ב"ן, וא"כ מזה נמצא שיש רשעים גדולי' גם בזרע ישראל מצד התדבקתם והתמשכם אחר נפש הבהמי היסודי שהוא כח האם המציירת הגוף וכמ"ש (ב"ר פל"ד) כי יצר לב האדם רע מנעוריו משננער מבטן אמו וכו' ר"ל ע"י ציורו באם כמ"ש, וכן האדם ע"י שכל חייו הגופניים באדמה הזאת נמשך אחר תענוגי הזמן. והוא מה שרמז להם ריב"ח שהם דימו דבר זה לב' ביצים של ב' תרנגולות, שאין זה דמיון טוב שהרי הביצה אין בה רק זרע האב והאם קודם הריקום, ובזה אין טוב ורע שייך כלל כל זמן שלא נתרקמו באיברים בבטן האם שמצד זה נמצא היצה"ר,

ולכן דימה הוא הדבר לב' גבינות וכו' שהוא אחר הריקום והציור כמ"ש וכגבינה תקפאני, ובזה השיב להם תשובה ניצחת על דבריהם והבן. אמרי לי' ורצוצא דמית וכו' דבר שאלה זו הוא שייך לשאלה ראשונה הקודמת, והוא שאחר שהוכיח להם שבאמת נשמות ישראל נשגבה מקדושה עליונה, והרשעים שנמצאים בהם הוא רק מצד דביקות נפש הבהמית מיסוד הארץ אחר שנתגדל בה ונשרש בתאות עוה"ז, וא"כ קטני בני ישראל אשר עדיין לא נשרש בהם כח התאוה הרעה מנפש הבהמיי' מדוע נגזר עליהם לפעמים מיתה וכליון, ומדוע נתגבר הכורת וכח הרע והעונש שהוא ס"ט"א על הקדושה, וע"כ צ"ל שאין הפרש בין נפשות ישראל לאו"ה והכל במקרה וטבע ואין הדבר תלוי בהשגחה ע"פ העבודה והתורה. וע"ז השיב להם מהיכא דעל ר"ל כידוע בסוד הגלגול והעיבור, שלפעמים מת כשהוא קטן מצד חטא הקדום לו בגלגול הקודם שהי' צריך לבוא מחדש בגלגול להשלים ימיו הראשונים. והוא מ"ש מהיכא דעל ר"ל גלגולו הראשון שהביאו להתגלגל פעם שנית מצד מעשיו הקדומים, וכידוע כ"ז למשכילים בחכמה שבמעט ימים שחי משלים את חוקו מה שחסר לו בראשונה. אחוי לן מנא דלא שוי לחבילא וכו' גם זה שאלו בויכוחם לריב"ח להוכיח שאין הדבר תלוי במעשה התורה והשגחה ולא נברא העולם בשביל תכלית זה, שהרי כל פועל אומן משכיל אינו פועל שום דבר לריק שיצא שכרו בהפסידו, וא"כ אנו רואים שכמה בני אדם באים לעולם ומבלים ימיהם בתאות עוה"ז וגם

מרכיבים לחטוא, וא"כ לא השלימו רצונו ית' בכוונת הבריאה והיאך יתכן שהי' הדבר הזה בכוונה מאתו ית' ובהשגחתו, וע"כ הוכיחו מזה שהוא ית' נעלם מברואיו תכלית ההעלם והסילוק ואינו מטפל בהם, וכל הבריאה הוא רק כצל הנמשך מן הכותל וכדעת הפלוסופים הקדמונים שהם היו סבי דבי אתונא כידוע במחברים. אייתי בודיא וכו' גם בזה הייתה תשובתו להם בחכמה נפלאה כמ"ש שבאמת גם הרשעים הבאים לעולם יש בהם צורך לעולם כמ"ש (משלי טז ד) וגם רשע ליום רעה, שיש כמה דרכים בזה או שצריך לו לאיזה דבר טוב שיצא בו מה שדבר זה לא יוכל להיות נעשה ע"י אחר, ולטעם זה אף שרעותיו ועונותיו הם מרובים מזכותיו מ"מ בשביל דבר הטוב המעט שבו צריך לבוא לעולם, כי א"א לבריאה להיות נגמר בלעדו, שכל סדר הבריאה מתחיל עד סוף שית אלפי שנים הוא סדור א' תלוי ונקשר זה בזה, ואם יהי' חסר דבר א' אין הבריאה בשלימותה ותיקונה. וגם לפעמים צריך הרשע לחיות בעולם בשביל להיות נצפן לצדיק חול חוטא וכמ"ש (איוב כז יז) יכין וצדיק ילבש, או כדי שיהי' הצדיק נענש ע"י כמו ישראל ע"י או"ה וכל זה לתכלית הטוב. וכמו כן כמה דרכים לפניו ית' אשר נעלם מאתנו, ועל כל זה כתי' (ישעיה נה ח) כי לא מחשבותי מחשבותיכם וכו'.

סדר הלימוד ליום כו אלול [יום 351 בשנה]

זוהר הראה להם במשל המחצלת אשר פשטו אותה וצריך לסתור הכותל להוציאה, אף שהפסד הכותל יותר הרבה מכל שיווי המחצלת, מ"מ אם צריך הוא למחצלת

שא"א לו זולתו, וא"א להוציאו מן הפתח באופן אחר הוא סותר כותלו, וכמו כן הוא ענין זה והרי זה תשובה נצחת מאוד להשיב לאפקורוס והבן.

ספר ביאורי אנרות (אפיקי ים) — נדה דף לא ע"ב

ואמר ר' יצחק כיון שבא זכר בא שלום בעולם וכו' כי הזכר נוטל ב' חלקים שלו ושלה והם ב' עטרין של הדעת חו"ג שהם מים ואש ביחד וכמ"ש עושה שלום במרומיו שמים אש ומים, ונוק' נוטלת עטרא דגבורות לבד וכמ"ש (ברכות נא ע"ב) אין פרי בטנה של אשה מתברך אלא מפרי בטנו של איש, וכן יום ולילה היום כולל שניהם כמ"ש ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, וכן אדם שניהם ביחד נק' אדם. ולכן הנקבה לית לה מגרמה כלום ומקבלת מזונא מדכו' וכמ"ש בא זכר בא ככרו בידו וכו' נקבה אין עמה כלום וכו' כי החסדים הם בולטים משא"כ הגבורות הם בסוד החפירה שקיע לגיו ולכן נק' נקבה. ובא זכר בא ככרו בידו כי מסט' דחסד בא מזון לעולם וזן בחסדו כל בשר כמ"ש בהיכלות, ואף ששולחן הוא מצפון כבר ת' רבינו הגדול שם שהענין כי עיקר המזון מחסד שלכך זן בחסדו כל בשר בין לטובים ובין לרעים, רק שמימינא בא לשמאלא שהוא סוד (תהלים קמה טז) פותח את ידיך שני הידיים, והם שני ההיכלות אהבה וזכות, וז"ש כאן בא ככרו בידו שהם בי הידיים שהוא נותן אח"כ לנקבה. שאלו תלמידיו את ר' דוסתאי ב"ר ינאי וכו' משל לאדם שאבדה לו וכו' כמ"ש (סוטה ב ע"א) מ' יום קודם יצירה ב"ק יוצאת בת פלוני וכו', שביצירת הזכר מזמינים לו בת זוגו שהוא הנפש נוקבא דילי' של הרוח, והם משורש אחד

והנוקבה כלילה בזכר כמו בגוף אדה"ר שהי' אחת מצלעותיו, ואח"כ נפרדת ממנו וקשה לו למצוא בת זוגו כידוע בכ"מ, ולכן צריך הוא לחזור על אבידתו. וכן הוא למעלה בשרשו וכמ"ש ברע"מ פ' משפטים (ד' קיד ע"א) פקודא בתר דא להשיב אבידה וכו' אמר בוצינא קדישא קוב"ה עתיד לאהדרא לך אבידה דאבדת בגין ערב רב ודא כלה דילך דבזימנא דעבדו ערב רב ית עגלא נפלת כלה דילך וכו', וכמו כן כל אדם בעונות שקדמו לו בגלגולים הראשונים אוכד בת זוגו וקשה לו למצוא אבידתו. ומפני מה איש פניו למטה וכו' כי דכורא הוא משפיע למטה משא"כ הנוקבה מקבלת לכן פני' למעלה, והם בסוד מים ואש מים יורדים למטה ואש עולה למעלה, וז"ש זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת ר"ל זה מחסד דכו' וזאת מנוקבא גבורות. והוא מ"ש מפני מה זה מקבל פיוס וכו' זה ממקום שנברא וכו' כי האישי מחסדים חסד ורצון משא"כ נוקבא דין קשה, ולכן אינה מקבלת פיוס. ופיוס דילה הוא ע"י דכורא כמ"ש (עירובין ק ע"ב) שמפייס ואח"כ בועל, והוא בנשיקין דרחימותא ובחיבוק בסט' דאהבה כידוע בסוד יחודא דק"ש ואח"כ באמת ויציב ברצון שהם ב' היכלות אהבה ורצון. וכן מ"ש מפני מה איש קולו עב וכו' שדכורא הוא מסט' דאבא ששם הוא במחשבה בחשאי, משא"כ נוקבא מאימא שהיא בקלא קול גדול ולא יסף, ושם סוד שמן וקטרת שמן הוא בחשאי וקטורת בקלא, וסוד קול שמחה על היין ואין אומרים שירה אלא על היין והם הגבורות וסוד שיר הליים והוא מ"ש זה ממקום שנברא וכו' שנא' כי קולך ערב וכו' והבן.

ספר אור תורה — אות כז

(כז) והענין כי עקר גלות הזה הכל בעון פגם הדבור בלשון הרע ושנאת חנם, וכל זה גרם בטול תורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ערכין טו, ב) מרפא לשון עץ חיים (משלי טו, ד), מה תקנתו שלא יבא לידי לשון הרע יעסוק בתורה, ולכן גלות הזה, הוא בא על ידי שגרמו ישראל למשה לחטוא בסלע בדבור, על שלא דבר אל הסלע, ואמרו רבותינו ז"ל (ילקוט שמעוני רמז תשס"ג) על פסוק ודברתם אל הסלע (במדבר כ, ח), שנה עליו פרק אחד כו', והמים שבסלע הוא סוד התורה כמבואר בזהר הקדוש ובתקונים, שעל ידי שלא דבר אל הסלע, גרם שכחה בתורה, כמו שהארכתי בזה במקום אחר. ועל ידי זה נסתם הסלע, בבחינת מאמר סתום, והנחש כרוך עליו ביותר, כמו שנאמר, דרך נחש עלי צור כו' (משלי כט, כז), שמאחר שנסתם הסלע, וקשה להשיג התורה כי אם על ידי טורח גדול מאד, להוציא טפין טפין, ואין מוצאים הלכה ברורה במקום אחד, על ידי זה הנחש יצר הרע מפתה אותו, מה בצע לך לעסוק בתורה, שאי אפשר לך להשיגו, והוא ענין התעלמו של משה רבנו עליו השלום, שהוא מאיר בכל נשמות תלמידי חכמים שבדור, אבל הוא בהעלם גדול, ולא ידע איש את קבורתו (דברים לד, ו), שהוא קבור בכל הולך על גחון כמו שכתוב בזהר הקדוש, שהוא הנחש שמתגרה ביותר בתלמידי חכמים לבטלם מתלמוד תורה. והענין כי הנחש נקצצו רגליו, ואין לו מקום לעמוד, כי אחוז בסטרא דשקרא, ושקרא לא קאי (שבת קד, א), כי על ידי שדבוק בתורה, ממילא

יבין תחבולותיו של היצר הרע, והיאך הוא מכוון להפילו לבאר שחת, וממילא ידחה ממנו. ולכן נקראת התורה אמת (שנאמר אמת קנה ואל תמכור, משלי כג, כג), דאמת מלבן לבוני, ויש לו מקום קיום, לבלי ימוט לעולם, ולכן הוא רודף מאד בתר רגלין, ומעלים אור התורה מן האדם, כדי שיהיה לו בית אחיזה ומקום עמידה על ידי שיתבטל מן התורה, ואז יהיה מסור בידו, לכל אשר יחפוץ יטנו, והולך אחריו כשור לטבח יובל.

סדר הלימוד ליום כז אלול [יום 352 בשנה]

ועקב פתוייו, במה שמראה לו שמארי תורה הם עניים, ואין להם במה להתפרנס, ומשפיל ערכם, עד שבעונותינו הרבים תלמידי חכמים מבוזים בעיניהם של העוסקים בהבלי עולם הזה, ומרבים כסף וזהב, והוא גלות משה רבנו עליו השלום, בין הערב רב כמו שכתוב בזהר הקדוש ובתקונים בכמה מקומות, ולכן על ידי זה הגלות מתגבר ביותר, כי אין לו אחיזה, רק כאשר פורקים עול תורה, שהוא שרו של עשו, שברכתו על ידי שאין קולו של יעקב כו'. ולכן משיח לא יבא כי אם בזכות התורה, כמו שנאמר עני ורוכב על החמור (זכריה ט, ט), שעליו נאמר נבזה וחדל אישים כו' (ישעיה נג, ג), שהם התלמידי חכמים העוסקים בתורה מתוך הדחק, וחמור רומז על עסק התורה כמו שנאמר רוכבי אתונות צחורות כו' (שופטים ה, י), וכמו שאמרו (עבודה זרה ה, ב) לעולם ישים אדם עצמו כשור לעל וכחמור למשא כו', וכמו שנאמר יששכר חמור גרם כו' (בראשית מט, יד). ולכן אמרו דהוא קבור בכל הולך על גחון, כי נחש עפר

לחמו, וכן כל דאתיין מסטריה, דעוסקים רק בעניני עולם הזה החמרי, ורחוקים מן התורה שנמשלה למים (שנאמר הוי כל צמא לכו למים), כי ידוע שכל נחשים מתבטלים על ידי המים, וכן כל כחות הסטרא אחרא ויצר הרע, מתבטלים על ידי התורה. ולכן כמו שנשמת משה נתעלם ונגנז ולא ידע איש את קבורתו, כמו כן נתעלם קץ האחרון, כי אי אפשר לו להתגלות כי אם בזכות התורה שאז יתגלה נשמתו, וכמו שנאמר עד כי יבא שיל"ה (בראשית מט, י) זה משה.

ספר אור תורה — אות מד

(מד) ונקרא רע, אהוב כו' כמו שאמרו (שבת י, א), שהוא שתף עם הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, כמו שכתוב בירושלמי (מובא במדרש אגדה ואתחנן קפא) על פסוק, ואשם דברי בפין כו' ולאמר לציון עמי אתה (ישעיה נא, טז), אל תקרי, עמי אתה אלא עמי אתה, וכמו שכתוב בהקדמת הזהר הקדוש (דף ה, א), מה אנא במלולי דילי עבדית שמים וארץ כן אתה כו' כמו שכתוב שם, שבכל חדושי תורה שמחדש הצדיק בעולם הזה, עושה שמים חדשים וארץ חדשה, שעל זה נאמר, כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה כו' (ישעיה סו, כב). והוא על ידי חדושי תורה כמו שכתבתי בזה במקום אחר באריכות כו', שזה שנאמר, נאם ה' (בראשית כב, טז), רצה לומר על ידי הבל דבור של התלמיד חכם, שגורם גם כן שהקדוש ברוך הוא אומר בשם בשר ודם המחדשו, על ידי זה נברא בכל עת עלמין חדתיך כמו בתחלה, שעל ידי מאמר פיו יתברך נברא העולם. ונקרא אהוב, כידוע

שבגדר אהבה שיך במי שיש לו התיחסות עם האוהב, כאב האוהב את הבן אשר הוא חלק מחלקו, וכמו כן הדבוק בתורה, שהוא כאלו מתדבק כביכול בשכינה, שאוריתא וקודשא בריך הוא וישראל חד הוא (זהר אחרי עג). ולכן אמרו (פסחים כב, ב, ועוד בכמה מקומות), את ה' תירא (דברים ו, יג) לרבות תלמידי חכמים, כביכול השוו עבד לרבו. וגם הוא אוהב את המקום, כידוע שאי אפשר לאהוב שום דבר, כי אם בידעו ומכירו את יקר ערכו וגדלו, ובלתי אפשר להשיג את יקר תפארתו יתברך כי אם על ידי התורה. ונמצא שאי אפשר לבוא למדרגת אהבה, כי אם כשעוסק בתורה לשמה, שאז הוא אוהב את המקום, ולכן אהב"ה ואח"ד הם שוים, שאהבה בא על ידי שמתיחד ומתדבק בשמו יתברך כמבואר. וגם הוא אוהב את הבריות, מאחר שמתדבק בדרכיו יתברך, כמו שהוא יתברך משפיע בטובו לכל בריותיו וחפץ בטובתם, כמו כן אוהב הוא את הבריות כלם. וגם מאחר שהוא המשפיע להם חיות, על ידי עסק התורה שהכל תלוי בה, ואם כן אין לך אוהב את הבריות יותר מזה, וגם משמח את המקום, שהתורה היא כלי שעשועיו יתברך ועקר שמחתו בה. והענין כי אחר שחרב בית המקדש, כביכול הוא יתברך מתאבל, והקדוש ברוך הוא יושב על כל משמר ומשמר ושואג כארי כו' (ברכות ג, א), ובגלות כביכול אין שמחה לפניו כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל ידי התורה שעוסקים בגלות הם גורמים כביכול שמחה למעלה. ואמרו רבותינו ז"ל (חגיגה ה, ב), ומי איכא עצבות לפני המקום, והא כתיב, עז וחדוה במקומו (דברי הימים א

טז, כז), ומשני הא בבתי גואי הא בבתי בראי כו', ויש בזה כונה עמוקה, כי כל הבריאה כלה הוא מכנה בשם בית כביכול, ששכינתו שם והוא ביתו ודירתו. ויש בתי גואי ובתי בראי, שבתי בראי הם הכלים וחיצוניות העולמות, כמו באדם שיש בו גוף ונשמה, ובתי גואי הם פנימיות העולמות, וכל הפגמים והקלקולים הכל מגיע לחיצוניות העולמות, אבל בבחינת הפנימיות אין שום פגם וקלקול שיך. וכמו שאנו רואים באדם, שבגוף שיך קלקול ותקון, פעמים בריא פעמים חולה, הכל לפי ענין המתחדש בו בכל עת, ובית המקדש שהיה ציור כל הנבראים ומרכז כלם, כמו שכתוב בספרים, כשנחרב, הגיע הפגם לכל חיצוניות העולמות, ושם שיך בחינת עצבות וככיה, מאחר שאין לנו קרבנות ולא מקדש שיהיה נתקן החיצוניות ושיהיה שלמות ישראל מתגלה לכל רואיהם, שיכירום כי הם זרע ברוך ה'. ומכל מקום נשאר לנו התורה הזאת שהיא פנימיות העולמות כלם, ואין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד (ברכות ח, א), וזהו ממש הבית המקדש, והוא מדרגה יותר גדולה, שהוא הפנימיות כשהאדם עוסק בתורה גורם להארה פנימיות כל הנבראים, ובזה נכר מעלתו בעלמין דיליה, אף על פי שבעולם הזה הוא שפל ובזוי, כמו שנאמר, כן משחת מאיש מראהו כו' (ישעיה נב, יד), שהכל קאי על תלמידי חכמים שבדור שהם מבוזים בין הערב רב, מכל מקום גדלתו ותפארתו נכר בשמים ממעל, ומכריזים לפניו הבו יקר כו' ובזה יש שמחה בבתי גואי, וזה שאמרו משמח את המקום משמח את הבריות,

שכל עלמין דלעילא וכל צבא מעלה שמחים בתורתו ונהנים על ידו.

סדר הלימוד ליום כח אלול [יום 353 בשנה]

ספר אור תורה — אות פ

(פ) זה כבר בארתי למעלה, שהתורה נקראת מים טהורים וזכים, אבל חכמה חיצונית והיא הפילוסופיה הארורה נקראת מים עכורים, שמעט החכמה אשר בה, היא מה שיונקת מסטרא דקדשה, ונתערב טוב ברע. והוא בסיגי הנחש אשר עפר לחמו, והוא מים מגולים ששתה מהם הנחש, והוא ענין שצריך להסתיר פנימיות חכמת התורה כמו שכתבנו למעלה, שלכן נמשלה התורה לשלש משקים הללו, מים, יין, וחלב (תענית ז, א), שהם נפסלים בהסח הדעת, והיינו בגלוי, שהנחש שותה מהם ומטיל בו ארס. וכמו כן, מי שמגלה סתרי התורה למי שאינו ראוי, שהוא מסטרא דנחש, הוא מערב בו סם המות בעונותינו הרבים, כאשר ראינו כמה פעמים שגרם מה שגרם. ולכן אמרו רבותינו ז"ל גם כן שאסור ללמוד תורה ממי שאינו הגון כמו שאמרו (מועד קטן יז, א) אם דומה הרב למלאך ה' צבאות, יבקשו תורה מפיהו כו', כי הוא מערב בו דברים עכורים, כמי שאין דעתו יפה לברור אוכל מתוך הפסולת ולהסיר זוהמת הנחש ממנו. אז הוא מתחייב בנפשו ממש, על ידי סם המות המערב בו. ועל זה אמרו (יומא עב, ב), זכה נעשה לו סם חיים, לא זכה נעשה לו כו', ועל זה אמרו בפרקי אבות (פרק א משנה א), חכמים הזהירו בדבריכם, שמא תחובו חובת גלות, ותגלו למקום מים הרעים, וישתו התלמידים כו'. והוא חכמה

חיצונית, שהיא האשה זרה שכנה אותה שלמה המלך עליו השלום, שכתוב בה "כי נפת תטפנה כו", ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות, רגליה ירדות מות כו" (משלי ה, ג-ה). ועל זה הזהיר שלמה באמרו, "שתה מים מבורך" (שם ה, טו), רצה לומר, שלא תעסוק רק בחכמת התורה לבד דכולא בה, וכל החכמות הם כלולים בה, כמו שכתב הרמב"ן בהקדמתו בבאור התורה. ועל זה הוכיח ירמיה הנביא באמרו, "כי שתים רעות עשה עמי, אתי עזבו מקור מים חיים, לחצב להם בארות בארת נשברים, אשר לא יכלו המים" (ירמיה ב, יג), והם העוזבים חכמת התורה, שהוא אמת מים חיים, ואין בהם נפתל ועקש ובריאים לנפש להדריכה בדרך חיים, ועוסקים בחכמת הפילוסופיא הארורה "אשר רבים חללים הפילה" (משלי ז, כו) בעונותינו הרבים, והם ב' רעות באמת, א', שבאותו העת עוזבים ומתבטלים מן התורה, שנפסק מקשר החיים, והב' אשר חוצב לו בורות נשברים, והם מעט מים המכונסים שם, אשר הסטרא אחרא יונקת מאחורים דקדשה, שכל זה בא מצד שנשברו הלחות הראשונות, שעל ידי זה על ידי חטא העגל חזרה זוהמת הנחש. ולכן נקראים בורות נשברים, אשר לא יכילו המים, כי נתערב ונכנס בטיט ורפש של הנחש בעצמו, שחס ושלום מזה יבא לידי כפירה באלקים חיים, ולהכחיש בהשגחה ובנסים, ונפלאות, ונבואה, ורוח הקדש, ותולים הכל בטבע. וכן מי שהולך אחר שכלו בעבודת ה', שלא על פי דרכי התורה המסורה לנו מפי חכמינו הקדושים, אשר קבלו איש מפי איש,

ממחצב הראשון מפי ה', ועל פי דברי חכמים האחרונים, אשר העמיקו לפלפל ולסלסל בתורתנו הקדושה, על פי הדינים המסורים בידינו בשלחן ערוך המסור לפנינו, וחושב מחשבות אחרות וכו' היא מעצת הס"ם וכת דיליה, אשר ממתיק לו דרכיו, והוא מערב בטיט ורפש, והם מים עכורים ממש. ולכן האדם הישר הולך, אשר חס על נפשו ועל כבוד קונו, יתרחק מכתות חדשות המתחדשים בכל עת, האומרים זה הדרך לכו בה, והוא עקר העבודה, "בני אל תלך בדרך אתם, מנע רגלך מנתיבתם" (שם א, טו), וחס ושלום שלא לסור מן הדרך הכבושה לרבים מימים הקדמונים, לילך בדרכים אחרים אשר הם מסכנים מאד, ואז טוב לו.

סדר הלימוד ליום כט אלול [יום 354 בשנה]

ספר יד מצרים — פירוש הגדה של פסח (המשך)

אלו האכילנו וכו'. הזכיר נתינת שבת לישראל בפ"ע ולא כללו בכלל התורה והמצוות ששבת היא שקולה כנגד כל התורה, והוא מראה מעלת ישראל, ולכן ניתן להם אותו יום ששבת הוא יתברך בבריאת עולמו, וכמו ששבת הוא מרכז כל הבריאה שהוא נקודה אמצעית של כל דבר הנבחן בו' מרחקים, ולכן יום שבת מקיים כל מה שנברא בו' ימי המעשה, וכמו ששבת לא היה בו שום בריאה ואעפ"כ הוא מקיים כל הבריאה, כמו כן ישראל אין להם שום מציאות בעולם, כי אין מזל לישראל, ואעפ"כ הם קיימים, והוא מ"ש "אות היא ביני וביניכם" וגו'. ולכן ניתן להם יום שבת, כמ"ש "ראו כי נתן לכם

את יום השבת" וגו', להורות שלא יחשבו ישראל שאם יקיימו שביתת שבת מכל מלאכת מעשה לא יהיה להם במה להתפרנס, שאין הדבר כן, שישראל מזונם תלוי למעלה מן הטבע, ואדרבא יום שבת נותן ברכה לכל הימים ע"י מה ששובתים ממלאכה לעסוק בתורה ובעבודת ה' באהבה, כמו שישראל ניזונו ע"י מן, לחם שמלאכי השרת אוכלין אותו, ולכן ניתן להם שבת במרה, קודם מתן תורה, כמ"ש ששבת הוא קירוב ישראל אליו יתברך, והכל היה הכנה לישראל לקבלת התורה, במן ושבת וקירוב הר סיני כמו שיתבאר בס"ד. אלו נתן לנו.

ידוע מאמרם ז"ל "ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן", והענין כי עיקר חטא עץ הדעת היה שפרי זה גרם תאוה לאדם לחקור במושכלות בשכל האנושי להבחין טוב ורע ע"פ שכלו, ושלא לסמוך על האמונה לבד, שהיא התורה, עץ החיים, שעל ידה האדם חי לעולם, וכמ"ש בזה הגר"א מווילנא, ומזה נמשך טעות כל האפיקורסים הקדמונים שהכחישו מציאותו והשגחתו יתברך, הכל ע"פ חקירת שכלם המזוהם, וזה בא הכל מסיבת חטא עץ הדעת, והוא זוהמת הנחש והסט"א המבלבל שכלו של אדם, וישראל שעמדו על הר סיני וראו עין בעין מראות אלהים וכל מרכבה העליונה, כמ"ש "הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם", והוא אמונת התורה עץ החיים, וז"ל שפסקה זוהמתן וחזרה ע"י חטא העגל, שנמשכו אחר חקירת שכלם ע"פ דעת הערב רב שהטעו אותם, כמו שהארכתי בזה במ"א.

❁ תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד ❁

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי
הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלְעֻלְי שְׂכִינַת עוֹזְנֵנוּ אִם הַבְּנִים
שְׁמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרִינִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
הַתְּנָאִים וְהַצְּדִיקִים הַפְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּים תְּפִילַת דְּדוּד הַמְּלֶכֶךְ עָלֵינוּ
הַשְּׁלוֹם (תְּהִילִים ס"א ד' - ה') כִּי הָיִיתָ מַחֲסֶה לִּי מִגְּדֹל עַז
מִפְּנֵי אוֹיֵב. אָגוּרָה בְּאַהֲלֶךְ עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסִתְר כְּנַפְיָךְ
סְלָה. וְאַזְכֶּה שְׁבְלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיֶה שְׁפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת
בְּקַבֵּר, לְמַעַן שְׁמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא הַזּוּהַר, יִפְקוֹן
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרֶךְ
עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיֶה נֶעַם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, וְיִהְיֶה נֶעַם אֲדָנֵי
אֱלֹהֵינוּ ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ (תְּהִילִים צ' ט"ז י"ז).

(סוד ה')

❁ תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה ❁

רְבוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדָנֵי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים
וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{אֲדָנֵי רַבִּי}
אֱלֹהֵינוּ ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} וְאֱלֹהֵי ^{תְּהִי בְּעַל הַיְסוּדָת} אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה

וּבַהֲשַׁתְּחוּיָהּ, שְׁקִרְבָתָנוּ לְתוֹרָתָךְ וְלַעֲבוּדָתָךְ עֲבוֹדַת
 הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתְּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתָךְ הַקְּדוֹשָׁה. מֵה
 אָנוּ, מֵה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל בְּזֶה. עַל
 כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל
 חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיוּ עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ
 לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{תְהִי בְעַל הַסֵּלֶת} אֱלֹהֵינוּ
 וְאֱלֹהֵי ^{תְהִי בְעַל הַסֵּלֶת} אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכוּנֵנוּ אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתָךְ
 וְאֶהְבֶּתָּ, וְתִקְשִׁיב אָזְנֶךָ לְדַבְּרֵינוּ אֵלֶיךָ, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ
 הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתָךְ. וַיְהִיֶּה לְמוֹדָנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶי
 כֶּסֶף כְּבוֹדָךְ בְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר
 נְשַׁמְתָנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ
 הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְבָרֶיךָ אֵלֶיךָ בְּעוֹלָם.
 וְזִכּוֹתֶם וְזִכּוֹת אֲבוֹתֶם וְזִכּוֹת תּוֹרָתֶם וְתַמִּימוֹתֶם
 וְקִדְשָׁתֶם יַעֲמֵד לָנוּ לְבַל נִפְשַׁל בְּדַבְּרִים אֱלוֹ. וּבְזִכּוֹתֶם
 תִּאִיר עֵינֵינוּ בְּמֵה שְׁאֲנוּ לִזְמַנֵּינוּ. כִּמְאֹר נְעִים
 זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאִפְיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתָךְ.
 יִהְיוּ לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} צוּרֵי
 וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} יִתֵּן חֶכְמָה, מִפִּיו דַּעַת וְתִבְוֵנָה:

רְבוֹן עֲלֵמִינוּ, דַּאֲנַת הוּא מְגִלֵי עֲמִיקָתָא וּמִסְתַּרְתָּא
 וְגִלֵי רִזְיָא. יְהֵא רַעְזָא מִן קְדָמְךָ לְאַסְפְּרָא מְלִין
 בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכַתּוּב, וְאֲנָכִי אֶהֱיָה עִם
 פִּיךָ וְהוֹרִיתֶיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוֹל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ.
 וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלֵאִין דְּאוּרִיתָא מְפוּמָא דְּרִישָׁא
 דְּמִתִּבְתָּא עֲלָאָה. אָמֵן וְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן, אָמֵן, סְלָח:

וְנָהַר יֵצֵא מֵעֶדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה
 לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים: וְהַמִּשְׁפָּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהַר
 הָרְקִיעַ, וּמִצְדֵּיקֵי הָרָבִים כְּכּוֹכְבֵּים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּל־עֵינַי
 וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

❁ תפלה לרפואות וישועות ❁

הַרִינִי מִקָּבֶל עָלַי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאֶהְבֶּת לְרַעְךָ
 כְּמוֹדָה, וְהַרִינִי אוֹהֵב כֹּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרִינִי מִזְמַן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֹּהָר
 הַקְדוֹשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וּכְאוּן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאֹת...]
 [יִשׁוּעַת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזִקְהוּ
 [וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרִפּוּאֹת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאֹת הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו
 וְשֵׁס"ה גִּידָיו בְּתוֹף שְׁאָר חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵאָרִיף יָמָיו
 וּשְׁנוֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִזְשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יִשׁוּעָה
 וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלָה:

❁ תפילה לאחר קריאת הזוהר ❁

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲלֹהֵי תְּחִתּוֹ בְּעַל חֶסֶד וְאֱלֹהֵי תְּחִתּוֹ בְּעַל חֶסֶד
 אֲבֹתַי שְׂיִתְקִים בָּנוּ עִתָּה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְאֲשִׁים
 דְּבָרֵי בְּפִיהּ וּבְצֵל יָדַי כְּפִיתִיהּ לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ",
 לְהַעֲלוֹת לְרוּחָם וּלְתַקֵּן הַרְיָסוֹת וְחַרְבוֹת הַשְּׂכִינָה
 הַקְדוֹשָׁה לְקִשּׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל
 מְכוֹנּוֹ יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנָה וְקִים בָּנוּ מְהֵרָה
 מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר
 הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים". וְזִכּוֹת

הַרְשֵׁב־י הַקְּדוֹשׁ וּבָנוּ רַבִּי אֶלְעָזָר, וַיּוֹתֶם בֶּן עֲזַיְהוּ,
 יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ פְּרָצוֹנוֹ
 וּכְרָצוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתְנֵנו עֲסוּקִים בַּחֲכָמָה הַזֹּאת,
 עַל יְדֵה תַתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וַיִּשׁוּעַתָּה מְהֵרָה תַצְמִיחַ,
 לְעֵלוֹי שְׂכִינַת עוֹזְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וַיִּקְוִים בָּנוּ מִקְרָא
 שְׁפָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים ^{תְהִי בְעַל הַחֲמוּת סוּלָם} יְהִי אֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ
 אֹר יְהוָה ^{אֲדִינִי}, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה ^{אֲדִינִי} אֶחָד וְשְׁמוֹ
 אֶחָד, אָמֵן נֶצַח סְלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל
 רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל זִיע"א)

מִזְרָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{וְאֵלֹהֵינוּ} וְאֵלֹהֵי ^{תְהִי בְעַל הַחֲמוּת סוּלָם} וְאֵלֹהֵי ^{תְהִי בְעַל הַחֲמוּת סוּלָם}
 אֲבוֹתַי שְׂוֹכֵינֵנִי לְלִמּוּד וְלַהֲגוּת בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ
 הַזֶּה זִיְהִרָה עֵילָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְמַדְנוּ
 תּוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטָחַת הַנְּבִיא
 (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעַ בְּיַעֲקֹב
 נָאִם יְהוָה ^{אֲדִינִי}. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר יְהוָה ^{אֲדִינִי}
 רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ
 מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעַךָ אָמַר יְהוָה ^{אֲדִינִי}
 מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וַיִּתְקַיֵּם בָּנוּ הַנְּבוּאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טז)
 וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדִי כְּפִסִּיתִיךָ לְנִטְעַ שְׁמַיִם
 וְלִיסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אַתָּה. וּבִרְפַת מִשָּׁה
 רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְגַּלְגַּה בְּמַהֲרָה דִּידוֹן, יְהוָה ^{אֲדִינִי} בְּדָד
 יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אַל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׂמַח לְבָנוּ וְתַגַּל
 נַפְשָׁנוּ בִישׁוּעַתָּךְ בְּאַמַּת בְּאַמֹּר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ
 בְּרוּךְ יְהוָה ^{תְהִי בְעַל הַחֲמוּת סוּלָם}, בְּרוּךְ יְהוָה ^{אֲדִינִי} לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סוּד ה')

אֱלֹהֵינוּ ^{וּבְעַל הַמְּחִיבוֹת שְׂמִיחָה} וְאֱלֹהֵי ^{הַיְהוּדִים בְּעַל הַמְּחִיבוֹת שְׂמִיחָה} אֲבוֹתֵינוּ מִלֶּךְ רַחֲמָן
 רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֶשׁ לָנוּ. שׁוּבָה
 אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְגָל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ
 רְצוֹנָךְ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵנוּ.
 וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמֻחָנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהָשִׁב שְׂכִינְתְּךָ
 לְתוֹכוֹ, וְהָשִׁב כְּהָנִים לְעִבּוֹדְתֶם וְלוֹזִיִּים לְדוּכָנֶם לְשִׁירֵם
 וְלִזְמָרֶם. וְהָשִׁב יִשְׂרָאֵל לְנִוְיָהֶם. וּמְלֵאָה הָאָרֶץ יְדָעָה
 אֶת יְהוָה ^{וְאֵת יְהוָה} וְלִירְאָה ^{וְאֵת יְהוָה} וְלִאֲהַבָּה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל
 הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. (סי"ת)

כשהנך מקדיש דקה בלבד ללמוד דף זוהר ומצטרף ל-250.000 לומדי הזוהר הקדוש נחשב כאלו אתה מסיים 250.000 פעמים כל ספר הזוהר!!! - ויתקבלו תפלותיך ומשאלות לבך, כי התנאי לקבלת התפלות וקריאת שמע הוא למוד בזוהר כל יום (תיקון"ז תיקון מ"א). על כן כל אדמו"ר, ראש ישיבה, רב עיר, רב שכונה, רב בית מדרש, מגיד שיעור של דף היומי, מלמד תינוקות של בית רבן טהורים, יקח בחשבון איזה נחת רוח הוא יכול לעשות להקב"ה, ולהציל את עם ישראל מכל הצרות בלומדו זוהר הקדוש - דקה אחת עם הצבור, וכך, כל עם ישראל יכנסו בתבת נח, וינצלו ממלחמת גוג ומגוג, כמו שכתב הזוהר"ק, רבי חיים וויטאל, והרמח"ל זי"ע, ועיין עוד "אור הזוהר".

הרשב"י קובע: בספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים מחפשים מפיצים למיליוני דפי הזוהר בכל העולם - מחפשים תורמים להדפיס מיליוני דפי הזוהר לחלקם ל-15 מליון יהודים בחינם. האם יש מחשב שיוכל לחשבון את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן?

גדולי הדור פסקו! תרמו אל מפעל הזוהר העולמי, (ישירות לדפוס) והיו שותפים להצלת עם ישראל על ידי חלוקת דפי זוהר היומי ספרים ועלונים בחינם: 0527-651911